

Giới thiệu Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!

Thiên kim Trần gia là một thiếu nữ đáng yêu, tính cách tinh nghịch và hoạt bát. Vì được mọi người yêu chiều nên cô nhiều lúc ngây thơ đến ngờ nghệch nhưng bản tính lại chân thành và thích giúp đỡ mọi người.

Một anh chàng điển trai, thông minh nhưng lại lạnh lùng và khá kín tiếng. Mọi người chỉ biết diện mạo ưa nhìn và tài năng của anh. Cũng không ai ngờ anh tiếp nhận Lý thị và biến nó trở thành mộ công ty lớn mạnh, vurun ra thế giới. Không ai không nể phục và kính sợ anh.

Hai người vốn không có mối liên quan với nhau thế mà lại trở thành vợ chồng vì hôn ước của đời trước, liệu họ có thể yêu nhau không? câu trả lời sẽ được tiết lộ sau.

Hắn nói: nếu phải thừa nhận tôi thừa nhận đã bại dưới tay em bởi em không cần làm gì cũng có thể lấy đi trái tim tôi!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thông báo bất ngờ!

mặt trời lặn nhường chỗ cho những vì sao đêm lấp lánh. những ánh đèn sáng chói chiếu rọi lên ngôi biệt thự sang trọng. bên trong một không khí ngưng ngập bao trùm. ông bà Trần đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn đến con gái lòng rối bời. họ biết việc này đột ngột sẽ khiến nó khó tiếp nhận nhưng sớm muộn nó cũng phải biết thôi.

nó ngồi trên ghế, dáng vẻ ngoan ngoãn nhìn hai người đang lo lắng liền cảm thấy bất an. chẳng nhẽ nó lại gây ra chuyện gì ư? đâu có mà có nó cũng chẳng nhớ nổi đơn giản vì nó gây họa nhiều rồi bao giờ người xử lí cũng là cha nó.

" hai người nói gì đi" cứ kéo dài thế này chẳng ổn chút nào

" con sắp phải kết hôn"

ông trần lên tiếng, giọng khàn khàn đã được tô luyện qua thời gian khiến ông thêm trầm trạc và thận trọng. ông cũng đâu ngờ ngày này đến nhanh thế nhưng ông là người trọng tình nghĩa ai tốt với ông ông nhất định cả đời không quên. nếu năm ấy không có gia đình họ thì cũng chẳng có ông bây giờ.

nó trong trạng thái lâm sàng, hồn lìa khỏi xác. có phải thiên thạch vừa đập trúng đầu nó không. ở cái tuổi 20 này là thời hoàng kim của sự độc thân nó lại phải kết hôn có khác gì mất đi tự do. hơn nữa hôn phu còn chưa thấy bao giờ. nó vậy mà lại có ngày rơi vào thế loại chẳng thể tin nổi này. nó hoàn toàn không muốn nó muốn độc thân

thấy con gái vẫn phiêu dạt chân trời bà Trần vội khuyên nhủ " thật ra cũng đâu có gì to tát con vẫn có thể về đây thăm chúng ta mà." mẹ nó ôm tay nó. nó biết họ đặt trọng trách nặng nề này vào vai nó họ cũng rất đau lòng. nó mơ màng hỏi lại

" con phải kết...h..ô..n thật ư?" nó vẫn chưa tin đó là thật

" năm xưa khi mẹ con sinh con ra nhà họ cũng sinh ra một đứa bé trai. hai nhà liền vui vẻ lập hôn ước với nhau. vì một vài lí do họ ra nước ngoài định cư bây giờ mới trở về. ông cụ nhà họ tuổi cao sức yếu lại mắc bệnh tim muốn cháu trai sớm lấy vợ để được toại ý nguyện"

nó bắt đầu bị lung lay tư tưởng. một phần vì tính nó giống cha trọng nghĩa khí một phần là nó rất thương người. suy nghĩ của nó rối loạn

" vậy hai người để con suy nghĩ đã nhé"

" mau lên nhé con họ không chờ được lâu đâu"

" vâng. con lên phòng đây ba mẹ nghỉ sớm"

nó chạy lên phòng rồi đi đi lại lại. có ai ngược đời như nó không sắp kết hôn mà hôn phu còn chẳng biết mặt. cuối cùng nó ngồi xuống giường, cầm điện thoại lên gọi cho Mặc Nhiên(bạn thân của nó). tiếng chuông vang lên quen thuộc rồi tắt hẳn, giọng lạnh lạnh vang lên kèm theo sự ngái ngủ

" con điên nửa đêm đi hành tào mầy chán sống rồi à"

" tao sắp phải kết hôn"

nó ù rũ nói, giọng cũng thấy rõ sự thiếu sức sống trái ngược với nó là tiếng hét chói tai, thùng thùng nhĩ vang lên" kết hôn? thật ư?" nó khẳng định chắc nịch " không đùa đâu chuyện này sớm muộn cũng diễn ra tao chẳng biết phải làm sao nữa". đầu dây bên kia yên tĩnh một lúc rồi chợt lên tiếng " vậy gặp hôn phu chưa"- " chưa". cô nàng cạ lời luôn " sao cứ có cảm giác nó giống ngôn tình thế nào ấy" cô nàng vừa nói vừa suy nghĩ. giờ nó cần một giải pháp hơn là mấy lời nói nhảm này " tao cần giải pháp kia "- có rồi mầy bỏ trốn đi" cô nàng hớn hờ đề phượng hướng. chắc chắn mấy kiểu này nó quá quen rồi cũng chỉ nó mới có thể chịu được cái tính cách hành tình khác loài người này của cô nàng. thật may vì cô ả không ở đây nếu không chắc chắn ăn cả rô gạch đá từ nó rồi. nó quát lên " vậy sao mầy không kêu tao đi gặp các cụ cho nhanh". hừ, giờ nó hiểu thà tự gặm nhắm nỗi đau còn hơn tìm sai người để chia sẻ.cuối cùng cô nàng đành an ủi nó " tao cũng hết cách chấp nhận số phận đi con. biết đâu vợ được anh nhà giàu kim cương vương lão ngữ". nghe cô nàng nói cũng có lí. trọng trách ấy chỉ mình nó mới có thể đảm nhận tuyệt không thể vì bản thân mà làm mất danh dự cả nhà được. nó sắp xếp lại chân rồi đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Xem mắt ưng ý

tại nhà hàng 5 sao cao cấp và sang trọng dành cho giới thượng lưu. ngay về bề ngoài của nó cũng khiến người ta phải trầm trồ cảm thán về đẳng cấp.đương nhiên nhân viên phục vụ ở đây đều là những người đã được chọn lọc rất kĩ càng thậm chí là trải qua quá trình đào tạo rất khắc khe. nhà hàng này nổi tiếng cả nước về sự xa hoa và đắt tiền một món ăn cũng có giá

trên trời. với người giàu thì chẳng là gì nhưng với những người nghèo thì nghe thôi cũng đủ mãn nguyện.

tại một phòng Vip, màu trắng lam chủ đạo cho căn phòng. ở giữa là một chiếc bàn tròn bằng gỗ cao cấp cùng một hàng ghế bao quanh.

gia đình nó bước vào trong tuy nhiên đã có người đợi sẵn.Ông bà Lí cùng con mình đứng đây, nụ cười hòa nhã luôn thường trực, bà Lý cùng chồng lên tiếng chào hỏi

" anh chị đến rồi à" nghe cách nói chuyện cũng biết là người được giáo dục đoàng hoàng từ tế là một thiên kim chuẩn mực.

" ngại quá để anh chị chờ lâu" mẹ nó cười áy láy

" Gia Thành càng lớn lại càng đẹp trai và tài giỏi thật khiến người khác nể phục" ông Trần nhìn hần khen ngợi

" cháu không dám nhận" hần chẳng thêm nhìn nó đáp lại giọng điệu khách sáo

" mau ngồi vào đi" ông LÝ đưa tay ra mời, thái độ thoải mái không còn vẻ tác phong thường ngày

nó cũng vội lên tiếng chào hỏi " cháu chào hai bác" bà Lý vội ôm lấy nó về mặt bắt đầu nghẹn ngào " đã lớn từng này rồi. con càng ngày càng xinh ra"

nó nghĩ bụng " bác quá khen cháu cũng biết thế" nhưng ngoài mặt vẫn cười giả là " đâu có đâu có ạ cũng bình thường thôi". công nhận nghe người ta khen mà sướng cả người. nhưng đầu thì quên phải khen lại chứ

" bác cũng vậy ngày càng đẹp. thật khiến mọi người nhìn mà ghen tị"

bà Lý nghe thế cười càng tươi hơn, giọng điệu có phần máng yêu " con bé nhà chị khéo mồm quá đi" nói xong liền buông tôi ra đi về chỗ.

hôm nay nó mặc một chiếc váy hồng, phần trên ôm lấy ngực, bó eo dưới thì là vải voan với những họa tiết hoa lá cầu kì, đi thêm đôi giày hồng 10 phân nữa khiến nó càng thêm xinh đẹp và đáng yêu bên cạnh là ba mẹ nó. còn đối diện là hôn phu tương lai của nó cùng với mẹ chồng và bố chồng tương lai. vừa nhìn hần thôi nó cũng thầm phải cảm thán trong lòng " người đâu mà đẹp thế", khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, làn da trắng mịn, sống mũi cao đôi môi đẹp khiến con gái còn ghen tị, ôi đôi mắt hồ phách sâu toát rõ vẻ sâu thẳm và khó đoán. còn đáng người cao, đôi chân dài,body tuyệt đẹp.mỗi tội là người hần tỏa ra một luồng khí lạnh khiến người khác khiếp sợ, sự lạnh lùng ấy còn chứa cả sự tàn nhẫn và nguy hiểm. chắc nhìn thôi mà muốn chảy cả máu mũi. nếu đúc kết trong một từ thì chính là MASTERPIECE (kiệt tác). nó thừa nhận mình bị đồ gục hoàn toàn trước nhan sắc ấy. nhưng thật sự là rất lạnh lùng ngời đối diện hần mà nó còn cảm thấy có một luồng sát khí rất lớn.

món ăn được bày ra đầy kín một bàn toàn sơn hào hải vị khiến nó chếp chếp miệng, phải cố kìm nén. bà Trần giới thiệu

" đây là Giản Hi năm nay 20t, con bé vẫn còn hơi trẻ con mong con sau này chiều cố nhiều" bà vừa nói vừa nhìn hần

" vừa hay Gia Thành nhà tôi mới có 28t." bà Lý cũng phối hợp theo

nhìn xung quanh thấy thiếu người, bố nó vội thắc mắc " hình như thiếu ông cụ với Gia Viễn"

" à ngại quá bố tôi vì bệnh tình nên không đi được còn thằng bé thì đang công tác nước ngoài lên chưa về" mọi người dần hiểu ra còn riêng tôi vẫn ngỡ ra. Gia Viễn là ai? anh trai hay em trai? hay là... thấy nó thắc mắc bà Lý vội giải thích " Gia Viễn là em trai Gia Thành". tôi ồ lên rồi lại cười. cười, cười và lại cười cứ như cuộc sống của nó rất thiếu vắng nụ cười.

người lớn bắt đầu động đũa đương nhiên tôi cũng phải nhanh chân hưởng thụ chứ. gấp thừ tất cả các món. ngon quá đi! nó chìm đắm trong thế giới đồ ăn, người ta có câu gì nhỉ à sinh ra đã là con người phải biết tận hưởng những tinh hoa cuộc sống và đồ ăn sẽ giúp cuộc sống bạn thăng hoa. câu đấy thật chuẩn.

bà lý vào trọng tâm vấn đề

" gia đình tôi biết để hai đứa kết hôn sớm là hơi vội nhưng mong gia đình chị thông cảm cho. tôi đã nhờ thầy xem qua nếu được thì tháng sau ngày mừng 8 là đẹp nhất. anh chị thông gia thấy thế nào?" bà Lý dò hỏi

từ "thông gia" khiến nó bừng tỉnh. what? mừng 8 tháng sau chẳng nhẽ là kết hôn ư?

" anh chị thấy ổn là được"

nó bức xúc ồ cái con khi hai người ồ còn con không. nó thầm thì " hai người bán con gái cũng dễ dàng quá" nó bĩu môi còn mọi người phá lên cười trừ một người vẫn như tượng từ lúc đầu vào đến giờ. hừ bốn cô nương nói sự thật mà.

bà Trần âu yếm nhìn con gái " con bé trẻ con thế đấy đừng để ý"

ông Lý trêu nó " vậy con không thích trở thành con dâu của ta ư?"

" đương nhiên là không nhưng lấy một người có trị giá lớn thế cũng tốt" nó nghĩ gì nói thế lại khiến mọi người thêm trận cười lần nữa. hiển nhiên ông bà Lý rất ưng ý cô con dâu này

" chưa chi đã lộ bộ mặt hám tiền rồi" ông trần lắc đầu cười với con gái mình. lại lo nếu nó cứ ngây thơ như vậy sợ bị người khác bắt nạt dù sao nhà người ta cũng khác với nhà mình.

kết thúc buổi xem mặt hai bên chào nhau rồi ra về chuẩn bị cho hôn lễ

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Bà hiểu về anh ta được bao nhiêu?

ông bà Trần tất bật chuẩn bị cho hôn lễ của con gái nhưng ngược lại nó chẳng mấy bận mà.

sáng hôm sau nó vẫn đi làm bình thường. bắt chuyến xe buýt quen thuộc đến trước cổng LP rồi thong thả đi vào

giới thiệu sơ qua: LP là nơi nó làm việc từ khi còn là thực tập năm 2 đại học. có thể nói đây là một công ty dẫn đầu về nghề làm báo và truyền thông, công ty được xây dựng theo kiểu pha trộn giữa kiến trúc đông và tây nhưng vẫn không kém phần hiện đại và bắt kịp xu hướng. cả công ty gồm 5 tầng: tầng cao nhất dành cho cán bộ cấp cao còn bốn tầng dưới được chia theo ngành như kinh tế, giải trí, giáo dục và phòng hội nghị. nó làm ở tầng hai, phòng kinh tế. mỗi ngành lại chia ra các nhóm nhỏ phụ trách các công việc khác nhau. nó và MẶC NHIÊN là một nhóm phụ trách biên tập thông tin.

nó vừa chào mọi người vừa tiến về chỗ của mình bắt đầu công việc nhưng có một người không an phận chòì qua chỗ nó, giọng điệu thành thật khai báo sẽ khoan hồng " có phải bà nên cho tôi biết mọi việc rồi không"

" giờ ăn trưa tôi sẽ kể còn giờ làm việc đi" nó thân nhiên đáp, mắt vẫn nhìn vào máy tính, tay vẫn gõ chữ liên tục. vì quá quen cảnh này nên Mặc Nhiên cũng ngoan ngoãn làm theo.

ở đây mọi người ai cũng biết nó và Mặc Nhiên là một cặp đi đầu cũng có nhau gần bó không rời nếu nói theo họ thì chính là con hơn cả vợ chồng son. lại thêm hành động vô tư của cô nàng lúc thì bà vai lúc thì khoác cổ nó khiến mọi người càng thêm tin tưởng bọn nó là một đôi. lúc đầu bọn nó cũng giải thích nhưng chẳng ai quan tâm nên dần cũng chìm vào quên lãng.

biên tập xong cũng vừa hay đến giờ ăn trưa. Mặc Nhiêm khoác vai nó rồi kéo nó xuống phòng ăn. cả hai gấp đồ mình cần rồi về chỗ quen thuộc. chỗ này khá vắng nên cũng chẳng sợ người ta để ý.

cô nàng nhìn trước nhìn sau ra hiệu mau nói đi bõn cô nương chờ hết nổi rồi, về mặt hóng hớt chưa từng có. hừ nếu không phải cô nàng kín miệng thì còn lâu nó mới kể. cô nàng nghe xong liền cảm thán " hờ, có thể thôi á"chẳng nhẽ cô nàng còn muốn hơn nó cũng đâu phải nhà văn mà nói thêm là thêm. nó gần giọng " chứ bà muốn thế nào nữa?" tôi lại khiến cô nàng á khẩu, đắm chiêu vài giây cô nàng lại hỏi " vậy bà hiểu về anh ta được bao nhiêu?" câu này quả thật cần suy nghĩ, nó cũng đâu biết nhiều điều đành kể hết những thông tin nó biết ra

" thì tôi chỉ biết anh ta là một người vừa có quyền vừa có thế trị giá con người lên đến hàng nghìn tỷ USD. ba tôi còn khen anh ta là một người rất tài giỏi " cô nàng bực tức nhìn nó ra về thế mà cũng nói " chuyện hôn nhân là cả một đời người nên phải biết xem xét kĩ đối phương,phải nắm rõ mọi thông tin trong lòng bàn tay về ở chung mới dễ đối phó hiểu không? " cô nàng nắm bàn tay lại thành hình quả đấm nhìn nó. có lí đấy nhưng nó đâu biết phải làm gì. thấy nó ngơ ra suy nghĩ cô nàng liền đập vai nó, đồng đặc nói " kinh nghiệm đọc ngôn tình của tôi bao năm đã đúc kết ra dù đánh nhau hay kết hôn đều phải biết rõ đối phương mới dễ bề cai trị nếu không sẽ bị yếu thế. đã là con gái tuyệt đối

phải mạnh mẽ trước mặt con trai. nên trong một tháng này bà phải rèn luyện tinh thần thép, dù bão tố hay động đất cũng phải vững vàng để kẻ địch thấy mình còn mạnh hơn họ" nghe xong tư vẫn còn thấy ngu người hơn " bà làm nhầm cái gì đấy" cô nàng buồn tui thờ dài " thôi kệ bà tôi bó tay luôn rồi. giờ phải tích cực làm việc mới được" nó ngơ ngác hỏi " why?" " hiểu được ý nó cô nàng đáp lại " thì chuẩn bị phong bì để mừng đám cưới của bà đó" nó đập cô nàng một cái cổ tình tở về giận dữ làm Mặc Nhiên cười như điên, mọi người liền đổ dồn về phía bọn nó. nó cười trừ, ra về không có gì đâu mọi người cứ tiếp tục chúng tôi chỉ đùa thôi rồi ăn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Đám cưới

hôm nay là ngày đại hôn của nó khiến nó vô cùng hồi hộp và lo lắng. nó ngồi trong bàn trang điểm để mấy nhân viên tùy ý make up. Mặc Nhiên đứng bên cạnh liên tục trầm trồ. cô nàng cười không ngớt, thỉnh thoảng còn trêu chọc nó

" sướng nhất bà rồi nhé vừa có chồng giàu vừa được làm phụ nhân "

nó ngoái đầu lại trùng mắt với cô nàng " nói vớ vẩn gì thế ngậm miệng lại tôi cho bà bay khỏi đây bây giờ"

cô nàng lại càng cười to hơn, sáng khoái nói " giấy mời đã phát tiền mừng đã đưa còn đôi đũa ư như thế là vô đạo lắm nhé vốn chỉ bà chỉ có mỗi tôi là bạn thân thôi haha" nó hừ một tiếng, dậm chân coi như hôm nay số cô may mắn. mấy nhân viên thấy nó cứ quay ngang dọc liền đặt hai tay lên má nó kéo về đúng vị trí. giọng ngọt nhưng khá vào tai " tiểu tử tông oi nghe lời tỷ đi sắp xong hết rồi.em là cô dâu đẹp nhất mà bọn chị từng gặp đó nhìn thôi đã yêu rồi". Mặc Nhiên liền chen ngang " ày, chị nói thế chủ rể nghe được sẽ ghen đấy" mọi người lại phá lên cười còn nó thì đỏ mặt như quả cà chua, xấu hổ chết mất thôi.

bên ngoài hội trường không khí cũng tập lập chẳng kém. những đóa hoa hồng đỏ tươi và đẹp nhất và được tạo hình trái tim vô cùng công phu đặt ở trên những cột hoa trắng nhỏ hai bên lối đi. sân khấu giữa trung tâm là bục dành cho Mc hai bên treo lơ lửng tên của cô dâu và chú rể. pháo sáng cũng được đặt trước sân khấu. dụng cụ và người tạo bong bóng mặc bộ đồ đen đứng ở góc sân chuẩn bị sẵn sàng. khách cũng bắt đầu tới và đi về chỗ ngồi. vì tổ chức bí mật nên khách mời chỉ toàn những người thân quen và quan trọng với hai bên giới hạn trong khoảng 200 người.

đến giờ đã định,nó bước vào lễ đường, bộ váy trắng kéo dài phần đuôi càng tôn lên vẻ đẹp tuyệt trần của nó. kiểu tóc nhẹ nhàng cùng vương miện có gắn sẵn vài voan khiến nó càng thêm lộng lẫy, đáng yêu. bố đặt tay cô dâu đi trên bục tiến về phía chú rể đã đợi sẵn. về mặt ông tràn đầy sự mãn nguyện và vui sướng. con gái mà ông thương nhất giờ đã có chốn về rồi. tâm nguyện lớn nhất đời ông là chỉ mong con gái của mình được hạnh phúc. dù đây là sắp đặt của người lớn nhưng ông tin giản HI sẽ chinh phục được trái tim của Gia Thành.

đặt tay con gái vào tay chú rể, ông run run nói " phải sống thật tốt nhé con" rồi quay sang phía hấn vỗ nhẹ lên tay hai người " ba mong con chăm sóc cô ấy thật tốt. hai đứa phải thật hạnh phúc" xong đi về phía cuối sân khấu, quay vào nơi khuất gạt đi giọt nước mắt vui mừng. ông trầm trở về bên cạnh vợ mình, nắm tay bà động viên " hãy tin vào con gái chúng ta". bà Trần ôm ông, khước mắt sứt sùi " cảm ơn ông" ông tràn vỗ nhẹ vai vợ mình động viên an ủi.

hấn vẫn như thế lạnh lùng và vô cảm nhưng hôm nay khi khoác lên mình bộ com lê trắng thật sự rất quyến rũ.

sau khi cả hai đồng ý và nhận được lời chứng giám hai người liền trao nhẫn. MC yêu cầu cô dâu chú rể hôn nhau.hấn nghiêng người về phía trước đặt một nụ hôn có lệ lên môi nó rồi buông ra. Nó không kìm được cảm xúc hai má cứ đỏ rần rần. nụ hôn đầu lại như vậy ư? tìm nó đập nhanh quá? chắc là do không khí nên vậy. nó tự động viên mình.

hai thông gia nhìn nhau cười nhẹ nhõm. cô dâu khoác tay chú rể đi xuống tiếp khách. đầu tiên là kính rượu bề trên. ông nội hấn nhìn hai đứa tiến về phía mình vui mừng khôn xiết vì tâm nguyện đã thành

" ông nội" cả hai cùng chào

" ông vui lắm. Gia Thành à con có phúc lắm mới lấy được con bé. ngoan nhớ đến chơi với ông nhiều nha"ông ôm cô, giọng khàn khàn

" vâng.ông phải mau khỏe" cô cũng ôm ông và động viên

"thôi hai đứa đến chỗ ba mẹ đi"

" vậy bọn con đi nha ông cứ từ từ tận hưởng"

bọn nó đến chỗ ba mẹ

" con trai uống một ly chứ? ông Lý đem ly rượu đưa đến trước mặt hấn. hấn lấy một ly rượu khác rồi đáp lại thay câu trả lời

nó ôm ba mẹ mình. bà trần vỗ vai nó " ở bên đó phải ngoan đừng gây chuyện nữa ba mẹ không giúp được con đâu" - " mẹ này" nó cố tình kéo dài giọng làm nũng

Mặc Nhiên và Gia Viễn cùng đi đến từ hai phía

" giản Hi, chúc mừng hạnh phúc!" cô nàng đưa ly rượu đến trước mặt hai người rồi chuyển sang bên cho hấn uống

" anh trai chúc mừng. chị dâu có phúc nha" hấn nhận lấy rồi uống cạn

tuy Gia Viễn không đẹp bằng anh trai nhưng lại được cái miệng rất dẻo và đào hoa, ai nhìn cũng yêu.

" ai nói tôi có phúc phải là hấn ta có phúc khi lấy được tôi. cậu nói ngược rồi" nó bĩu môi đáp rồi chọt nhớ ra " à cậu chính là Gia Viễn?"

" chính là em" anh khẳng định, mắt liếc sang bên cạnh nó với giới thiệu

" đây là Mặc Nhiên bạn thân nhất của tôi" gia viễn ồ lên một tiếng

"Minh còn tưởng cậu vui quá quên mất bạn bè rồi cơ" Mặc Nhiên mắng yêu nó

" ày sao thế được" nó xua tay, nói tiếp " cứ tự nhiên đi nha "

" biết rồi hôm nay là ngày của hai người ai dám tranh" cô nàng tỏ vẻ không cần lo cho mình rồi đi về phía bàn thức ăn

cùng hấn tiếp cả đồng khách khứa chỉ nói chuyện thôi cũng phiền rồi. giờ nó khẳng định họ hàng đông cũng chẳng tốt lành, dẫn chứng là mồm thì mồm, chân thì đau, đồ ăn thì chẳng được động nhưng được cái khỏi phong bì hi hi mệnh giá to

nó đến chỗ Mặc Nhiên ghé sát tai cô nàng thì thầm " mau ra ngoài đi chọn chỗ tốt vào tôi tung hoa cho bF". cô nàng phì cười vì vẻ mặt của nó rồi gật gật đầu" đừng lo tôi chưa ế đến mức đấy".

nó quay lại chỗ hấn rồi cùng ra ngoài

gia viễn đứng bên cạnh, bỗng bị nó kéo kéo tay áo đe dọa " tí bạn tôikhông đỡ được hoa thì cậu phải có trách nhiệm lấy hoa giao cho bạn tôi không thì đừng có trách"

" vâng" anh chàng vừa nén cười vừa dạ vâng. không ngờ chị dâu lại là người thú vị đến thế còn hấn vẫn coi như chưa nhìn thấy gì

nó quay người lại rồi tung hoa ngược về sau. Mặc Nhiên thành công tiếp nhận. hai người nháy mắt trao đổi với nhau rồi tạm biệt.

bước vào xe hoa nó quay lại cười với mọi người rồi dần mất hút

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bản hợp đồng

chiếc xe đi vào trong ngõ của một căn biệt thự sa hoa, bóng chiều đã dần buông xuống. nó bước xuống xe ngắm nhìn một lượt rồi trầm trồ đúng là nơi tác đất tác vàng có khác.

căn biệt thự này nằm ở ngay trung tâm, hội đủ tất cả yếu tố trên trời. diện tích khá rộng. ở giữa là nối vào hai bên được chia làm hai khu vườn nhỏ bên trái trồng các loại hoa bên phải là một bãi cỏ non ở góc sân có bày một chiếc xích đu hình quả trứng màu trắng với những họa tiết đơn giản mà đẹp mắt. trong nhà thì khỏi nói độc nhìn mấy cái bình cũng biết giá trị chẳng nhỏ tí nào. chắc chắn mọi thứ đều rất xa hoa.

người làm cúi chào kính cẩn. nó cũng gật đầu lại

hấn đi thẳng lên lầu

một người làm cúi mình nói " cô chủ phòng của cô ở bên cạnh thiếu gia để tôi đưa cô đi" nhìn bà có vẻ là người làm lâu năm " dạ cảm ơn đi sau này đi cứ gọi con là giản Hi" thấy bà lưỡng lự nó bèn nói tiếp

" con không đề ý đâu thoải mái là được" nó cười hi hi

" vâng, cô... à giản Hi" bà nhìn cô tâm trạng đương nhiên cũng dịu đi nhiều

" đi tên là gì? nó vừa đi vừa hỏi

" dạ cô cứ gọi tôi là di Năm" bà nhẹ nhàng giải đáp

" ồ vậy đi làm đây lâu năm rồi nhì sau này đi kể cho con nghe nhiều chuyện nha" nó dụ dỗ

"dạ được" di Năm kính cẩn đáp

phòng của nó ở bên cạnh phòng hân. trang trí màu hồng là chủ đạo. nó sắp hết mọi thứ từ trong vali ra mới yên tâm thay đồ. nó mặc một bộ đồ ở nhà nên khá thoải mái đi xuống vừa đúng bữa ăn. hân nhìn nó rồi lại tiếp tục ăn.

ôi chi là ăn thôi có cần bày nhiều món thế này không, bàn ăn chỉ có hai người sao ăn hết được vậy thì để bốn cô nương giải quyết. nó gấp đồ ăn vào bát rồi nhìn sang hân, thầm nghĩ "chắc chắc anh ta chỉ ăn cũng có phong thái quý tộc còn mình phải kiềm chế không được để mất mặt" nhưng mọi người biết kết quả rồi đây còn chưa được đến 5 phút đâu đã vào đây, "kiềm chế" đã bị cô nàng vất đến tận chân trời xa xôi.

"cô bị bỏ đói?" hân nhìn nó ăn như điên

"bỏ đói cái đầu nhà anh. bao nhiêu món vậy không ăn rất phí cô giáo đã dạy là phải biết tiết kiệm đồ ăn, anh chưa nghe qua câu cuộc sống sẽ ý nghĩa nếu ta biết tận hưởng và món ăn chính là thứ sẽ giúp bạn thăng hoa ư" một tay cầm thịt gà một tay cầm cang cua vừa ăn vừa giảng giải, mắt vẫn lấy đĩa cua làm tâm

thấy hân bơ mình nó hơi bực tức kiềm lời cũng vừa phải thôi chứ ai mà cũng như anh chắc tôi chết sớm.

nó mẫn nguyện vì đã thỏa mãn dạ dày liền ra ghế ngồi xem ti vi. người bán đấu giá đang nói về giá của một món đồ. sau đó người ngồi dưới thi nhau giơ bảng giá. cuối cùng cũng chốt con số. mẹ kiếp đúng là giá trên trời nhìn cũng bình thường mà đắt thật.

nó đi lên phòng mở cửa tủ ra lấy vài món đồ sau đó chụp ảnh đăng lên kênh PE(chuyên về thẩm định đồ vật và giá, còn có cả chức năng bán đồ trực tuyến như kiểu bán đấu giá) suy nghĩ một lúc hài lòng liền con số vào chẳng mấy chốc đã có người muốn mua, để họ tranh giành chán ai cao nhất nó bán cho người ấy.

hai bên thỏa thuận xong nó liền tìm một cái hộp rồi để vào mai sẽ gửi đi. hài lòng nằm trên giường ôm chú gấu trúc đáng yêu to gần bằng người, nó lăn qua lăn lại.

tiếng gõ cửa vang lên, nó mở ra thấy hân đứng đằng trước tay cầm một bản giấy tờ gì đó

"có thể vào không?"

"được" nó vừa nhường đường cho hân vừa thận trọng suy xét trong đó có gì. nếu bình thường nó nhìn mặt cũng đoán ra một chút thì với hân khỏi đi nhìn chán cũng vẫn là vẻ mặt băng Bắc Cực. nó vừa mới nghĩ ra một biệt danh cho hân chính là Trái tim Bắc Cực haha quá hợp luôn nó tự phục mình, cười ngây ngôc.

mặt hân hơi tối sầm vì nó mất tập trung " mau đọc hợp đồng rồi kí vào. không hài lòng tôi có thể sửa"

nó bồng rủng mình một cái hôn cũng về với xác, giọng hân nghe rất trầm nhưng có thể nhận ra sự nguy hiểm nó cười trừ "hề hề đợi tôi một tí". tiêu đề là hàng chữ to mồn một "hợp đồng hôn nhân"và "thời hạn 2 năm" chóa cả mắt. nó đọc sơ qua thấy không đáng ngại liền kí vào cả hai bản. hân cầm một bản rồi đi trước khi ra khỏi còn quay lại lạnh lùng đe dọa "trong 2 năm này tôi và cô chỉ diễn trước mặt mọi người nhưng cô phải hiểu chúng ta tuyệt đối không liên quan đến nhau dù chỉ một chút. nhớ kĩ lời này!" hân đóng cửa rất mạnh khiến nó giật mình, trên hết vẫn là kinh sợ đe dọa cũng có khí thái quá đi

dù sao cũng chỉ là kết hôn giả nên sau hai năm nó sẽ được tự do cũng tốt!

lạ giương khiến nó gần như mất ngủ nằm mà toàn nghĩ linh tinh. heey giờ mới thấy đêm thật dài

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Sự cố bất ngờ

nó đang ngồi ăn sáng thì hân đi xuống, không một tiếng động nhưng lại đầy mê hoặc. chẳng thèm nhìn nó, về mặt ngàn năm nguyên thủy "đến gần sẽ chết", hân đột ngột lên tiếng "Chiều nay cùng tôi đến nhà ông nội". giọng nói lạnh lùng và chán ghét ấy vang lên cũng là lúc nó nghẹn ở cổ.

con mẹ nó, hân ta là ma ư? đột ngột lên tiếng không sợ hù người ta chết à? bốn cô nương đây yếu tim có được không?. đã thế còn cái giọng như thể chống đối cuộc đời kết thúc FOREVER đây. hừ, nó trừng mắt với hân, tay không ngừng lắc qua lắc lại trên cái cổ trắng ngần, muốn nói mà lời cứ ngoan ngoãn ở trong họng. vô dụng, nó liền vội vội vàng vàng ăn một nắm cơm thật to."phù, trời xuống rồi!" nó hài lòng gật đầu mà chẳng hề biết mọi đáng về ấy đều lọt vào trong tầm mắt của hân.

giờ là lúc tính sổ với hân. bốn cô nương đây tuy hay quên nhưng thù thì khắc sâu ngàn năm vẫn nhớ. thù này không trả bốn cô nương vẫn giữ nguyên tên họ.

Nó đập tay xuống bàn hơi mạnh tay nhưng phải cố nén đau thương lại, ở trước mặt đối thủ tuyệt đối mình phải là kẻ mạnh, trợn mắt hung dữ nhìn hân, liền thanh một tràng "con mẹ nó,cái tên chết giảm này anh thích hù người khác thế ư? ". Di Lâm vừa lo lắng vừa muốn ngăn nó lại nhưng đi biết vị trí của mình nên chỉ thờ dài rồi lại tiếp tục công việc như bình thường

"nói lại lần nữa coi!" ánh mắt hân càng sắc và nguy hiểm hơn trước, lời trở trầm thấp mang thêm sự đe dọa càng khiến người ta khiếp sợ thêm gương mặt băng vẫn hoàn băng kèm dòng chữ "muốn chết thì đến gần" khiến đối phương tha chết cũng chẳng muốn gặp lại nhưng lại rất nam tính.

hân nhìn chằm chằm nó làm nó hơi sợ sệt, cảm giác như gặp tử thần đến nơi. tuy có nghe danh hân nhưng nó chỉ nghĩ là lời đồn thôi ai ngờ hôm nay chứng kiến quả thật kinh khủng. nó rút ra một kết luận: nếu mặt hân nguyên hiện trạng là bình thường còn nếu thay đổi quả thật đe dọa tính mạng đặc biệt là bệnh tim ấy. nó biết sai rồi chọc nhảm người rồi! ôi thánh thần ơi mau gửi người đến cứu con đi con còn yêu cuộc đời và mạng sống lắm.

hân im lặng khiến nó cảm giác như hân đang chờ đợi câu trả lời của con mồi.nó ngo người, hân chậm chậm tiến lại gần

"hừm, sợ rồi?"

"ai..nói..tôi..sợ chi là..." nó vừa đề phòng vừa lùi lại.anh hù người ta thế không sợ mới lạ. cứ đà này nhất định chết chắc, từ lần sau nó quyết định tu tâm dưỡng tính không gây chuyện linh tinh nữa đặc biệt là với những người nguy hiểm như hân tránh xa bao nhiêu tốt bấy nhiêu.cô nhân có câu quân địch mạnh ta lui, 36 kế chuẩn là thượng sách. nó quay ngoắt hướng thẳng lên phía cầu thang chạy nhưng bị hân tóm được. cả người nó nằm gọn trong người hân, đầu va vào lồng ngực rắn chắc. nó thầm nghĩ"chắc chắc! chắc chắn tập cơ! 6 múi. ôi mẹ ời thật khiến người ta gato. ngắm mấy anh nam thần thì mắt máu riêng tên này chỉ cảm nhận bề ngoài thôi cũng đủ mất mạng vì thiếu máu lên não" mặt nó cứ thế đỏ lên

thấy nó đơ bất động hân liền mĩa mai "đủ chưa? ôm tôi sướng lắm nhì. cũng phải một người như cô hề có cơ hội là đầu từ thủ đoạn muốn gần gũi tôi"

hồn vía quay về với xác, nó đẩy hân ra "hừ tôi mà thèm" mặt nó vẫn còn đỏ khiến hân càng hiểu lầm

"nếu là người khác họ sẽ đẩy ra còn cô lại vô cùng tận hưởng, thì ra cô cũng chỉ giống những ả đàn bà kia mà thôi!" hấn nhìn nó đầy căm ghét đi về phía chiếc xe rồi từ từ mất dạng để lại nó vẫn còn chấn động với những lời vừa này.

sau một lúc như tượng giữa nhà thì nó cũng tiêu hóa hết mảy lời hấn nói. nó dậm chân uỳnh uych, muốn nhao lên đánh cho hấn vài phát cho bỏ tức nhưng người đầu rồi...(TT: chị à trong lúc chị còn hồn li phách tán thì anh ấy đi rồi! ai kêu chị phản xạ chậm cần phải rèn luyện trí thông minh nhieu hơn hề hề). nó thể nó chỉ chiếm tiện nghi của hấn tí thôi, nó hoàn toàn vô tội. người ta bảo: người đẹp thì phải ngấm 6 mui thì phải nhìn. nó đây còn chưa nhìn được cơ mà mới chỉ là cảm nhận thôi! cảm nhận thôi đó!.hơn nữa là hấn kéo tay nó lại nên mới dẫn đến việc này.tất cả là tại hấn! nó càng nghĩ càng tức, oan vãi trường. vừa đi lên phòng vừa chửi hấn " đồ chết bầm! đồ đáng đánh! đồ yêu nghiệt khiến cả quốc gia lâm than! đồ lưu manh! đồ máu lạnh! đồ băng bắc cực! đồ trái tim đá! đồ đáng ghét!... đợi sau này xem tôi trả thù này thế nào! chờ đó anh cứ chờ đó!đồ tăng băng bắc cực"(hề hề sau này gọi hấn là tăng băng Bắc Cực nha mọi người!).

đóng cửa phòng rằm một cái, buông một câu khiến ai nghe xong cũng muốn tát cho vài phát " chửi thôi cũng mệt! tốn calo quá!".

nằm một lúc liền chán, cục tức này nó nuốt không trôi, liền cầm con gấu trúc to ú lên vừa dấm vừa làm mặt giận dữ vừa mắng " tăng băng đáng ghét anh hiểu tôi được bao nhiêu mà dám nói vậy! anh cậy mình cao nên bắt nạt tôi này! anh là đồ đáng ghét và hung dữ. hừ tôi thêm vào chơi với anh!"

điện thoại nó reo vang, nó giật mình quay sang, nhìn số máy mỉm cười

"alo" đầu dây bên kia là tiếng một người phụ nữ trung niên khá ấm áp và dịu dàng

" alo, con chào đi" nó thân mật đáp lại

" đi xin lỗi đi biết con rất bận nhưng lâu nay không thấy con đến mấy đứa nhỏ và đi đều nhớ con nên mới gọi điện làm phiền"

" đi đừng khách sáo như thế chúng ta là người nhà mà.lao con sẽ đến thăm mấy em và đi"nó động viên. đầy dây bên kia vọng lại tiếng thở nhẹ nhõm và ấm lòng

" à tiền con gửi đi nhận được chưa?" nó hỏi

" rồi. cảm ơn con nhiều lắm. à đi có một tin vui muốn báo con biết, có một quý từ thiện tên là CLOSE. họ ngó ý muốn trợ cấp bằng vật chất cho trại chúng ta"

" thế thì tốt quá. con nghe nói đi mới nhận thêm nhiều em nhỏ nữa ạ?" nó mừng rỡ

" ừ cũng may quý này xuất hiện đúng lúc " nó nhận ra trong lời nói có một sự âu lo

" có phải lúc trước tài chính gặp khó khăn đúng không đi"

bên kia chần chừ mấy phút. nó lại nói tiếp " đi đừng dẫu con mà"

" phải quả thật có tình trạng ấy. lúc đó đi cũng định tạm ngưng việc nhận trẻ nhưng giờ mọi chuyện đều đã được giải quyết con yên tâm nha. à đi và mấy em lo cho con lắm đó nên đừng làm việc quá sức nha phải biết chăm sóc bản thân thật tốt" đi dặn dò

" đi Tâm, cảm ơn đi. đi như người mẹ thứ hai của con vậy!" nó thật sự rất vui vì có nhiều người quan tâm đến mình.tình cảm đó rất thiêng liêng và đáng trân trọng

" nghe được lời đó đi vui lắm! thôi nghỉ sớm đi đi cúp máy đây" đi Tâm sụt sùi nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường

" vâng. tạm biệt"

"tạm biệt"

=====**=====

chiều đến, nó mặc một chiếc váy trang nhã, buộc tóc đơn giản rồi đi xuống nhà, tay cầm một túi quà. đi Năm cung kính chào nó " cô chủ đi cẩn thận cậu chủ đợi cô ở ngoài cổng"

" con biết rồi. đi cũng nghỉ sớm đi nha"

nó mở cửa xe ghế sau. hấn đột ngột ra lệnh " ngồi ghế phụ". nó ám ức đi từng bước chân về phía trước ngoan ngoãn ngồi vào.bắt gặp ánh nhìn đầy sát khí liền cười trừ lòng thì nghĩ " cứ trung cái về mặt ấy đi có ngày căng da mặt mà chết"

sự ngọt ngat bao trùm. nó nhìn ra bên ngoài qua cửa kính, tâm hồn phiêu dạt

đến nơi hấn bước xuống, vòng ra đằng trước mở cửa xe cho nó. nó giật mình nhìn chăm chăm hấn " có thể hấn ta biết mình sai nên mới thế" nó đang định tha thứ cho hấn thì một gáo nước êm dêm và lạnh lẽ dội vào tim

" diễn cho tốt!" hấn ghé sát gần nó, âm thanh đương nhiên được thu trọn vào trong tai.

té ra là diễn. đáng lòng thanh niên! nó tự cho mình ăn dưa bở còn SUÝT cảm động. người như hấn thì lấy đâu ra tốt với nó được.

" biết rồi. tốt nhất anh nên tránh xa tôi ra không lại kêu tôi lợi dụng" nó nghiêng răng trả lời

hai người cùng đi vào trong nhà

nó cười với mọi người

" cháu chào ông" cả hai đồng thanh

ông cụ cười tươi nhìn lần lượt từng người, hài lòng gật đầu

" cháu đầu thấy nhà ông thế nào?" ông hài hước hỏi khiến bầu không khí bỗng chốc thoải mái

" dạ to, đẹp và đắt" ông cụ cười ồ lên còn người làm phải cố gắng nhịn cười

"à ý cháu là đẹp thế này thì đương nhiên rất đắt" nó chữa ngược, đúng là câu ngu người mà, đôi khi bạn đừng nên quá thật thà- lời khuyên chân thành đấy!. thật muốn đào lỗ chui xuống, hey, mất mặt quá đi, mọi người đừng cười nữa.

"à đúng rồi cháu có đem quà cho ông đây, tèn tèn ten tặng ông "

" con bé này người nhà cả mà!" ông cụ xúc động

" vậy coi như quà con mua chuộc đi nha sau này có gì mong ông chiều cố ả" nó trưng vẻ mặt linh hót

" yên tâm cháu mà gây họa đã có ông gánh, cứ thoải mái đi, nó dám bắt nạt cháu thì biết tay ông"

nó chìa tay ra chụm tay lại chỉ để ngón út và ngón cái

" ngoắc tay nha ông" hai người vui vẻ thỏa thuận

Gia Viễn từ tầng trên chạy xuống,

" hey chị dâu nhớ em không?"

" cậu có tin cậu ăn đòn không?"

" ày chị hung dữ như anh em vậy đó"

" anh cậu mà hung dữ cái gì còn kinh khủng hơn cả quỷ ấy chứ" nó lăm bầm nhưng mỗi chữ hần đều nghe hết

" chị nói gì cơ?"

nó xua tay, cười già là

" No có gì, No có gì"

"bố mẹ đâu?" hần lên tiếng

" hề hề đi tận hưởng cuộc sống rồi à bố mẹ có nhờ em nhắn với anh chị là đừng lo chỉ cần hai người tập trung sinh cháu cho họ là được" Chí Viễn vỗ vai hần động viên.

nó thề nghe xong câu đó chỉ có ba chữ hiện lên trong đầu " bất khả thi"

"đi thôi mọi người mau vào nhà" gia viễn giục

" mọi người vào trước đi con đi tham quan chút"

"ok! cẩn thận nha chị dâu"

" ok"

nó đi lòng vòng rồi ra đằng sau, thì ra ông nội là người yêu thiên nhiên, ở đây có một khoảng vườn nhỏ trồng cây ăn trái, nó hí hửng, đến lúc ta trở tài rồi hehe, nhưng mấy cái cây này cao quá, hơi khó trèo, nếu bây giờ mà có khinh khí cầu thì tốt chỉ cần bay lên rồi hái quả(TT: mọi người phục trí tưởng tượng của chị chưa?). nó đi lại xung quanh gốc cây suy nghĩ một tí rồi búng tay, cười đầy hàm ý.

nó chạy vào hỏi người làm " có thang không chị?"

" dạ có ạ nhưng tiểu thư định làm gì"

"ày trèo cây chứ làm gì"

cô người làm bắn khoăn, khó xử lên tiếng " như vậy không được đâu ông chủ trách chúng tôi mất"

" yên tâm tin ở em" nó nháy mắt, cười ngây ngô dụ dỗ " em đảm bảo tuyệt đối an toàn" nó vung tay như múa đao, giọng chắc nịch

" vậy cô đợi một tí ả"

" cảm ơn chị hề hề" dụ dỗ thành công rồi

nó nhận thang đặt nên một cành ôi, kiểm tra chắc chắn mới leo lên.

" ôi ơi chị đến với em đây!"

nó vói tay chầy quả thứ ba ở hơi xa.nhích từng tí một bồng cái thang bấp bênh

" đừng sợ không sao đâu phải bình tĩnh" nó tự động viên mình, từ từ túm lấy cành ôi kéo vào nó hoàn hảo lấy được quả thứ ba nhưng lúc thả cành đó ra thì cũng là lúc " ôi mẹ ôi cứu con huhu... hu...h" nó hét lên, mắt mũi nhắm chặt lại cái thang rầm một phát an vị trên mặt đất

một lúc vẫn chưa thấy đau hay là hồn nó thăng thiên rồi, sao chết nhanh thế được? nó từ từ mờ mắt, what?chuyện gì đây sao hần lại đỡ nó thế này, tư thế này nhìn vào cực kì mờ ám luôn.

" em có bị thương không?" giọng đầy quan tâm và lo lắng

nó đó người có gì đó sai sai phải là sai trầm trọng mới đúng, tự nhiên thấy hần quan tâm thế này bất giác mà rùng mình

" sao cơ?" nó hơi ngơ ngơ

"anh hỏi em có bị gì không?" hấn kiên nhẫn lặp lại nếu nghe kĩ có thể thấy là đang kiểm chế.

nhìn theo ánh mắt của hấn nó quay ra trời cả đồng người đang nhìn chăm chăm bọn nó còn cười đầy hàm ý

"em rất khỏe và an toàn, anh có thể buông em xuống chưa?" nó chợt hiểu ra liền phối hợp ăn ý với hấn

phù, toát mồ hôi hột

" lần sau cảm được tái phạm anh sẽ rất lo " hấn cố tình nhấn mạnh chữ "cảm"

" vợ chồng son sắt mọi người mau đi làm đi" ông cụ xua tay nhìn bọn nó đầy sâu sa

" ày ông nội, mọi người hiểu nhầm rồi bọn con không phải..."

nó xua tay liên tục để phủ nhận, vừa lườm hấn vừa nghiêng răng nói

" chị à hình ảnh sắc nét full HD đường hoàng đấy" gia viễn cười gian

" tôi đã nói là sự cố chỉ là hiểu lầm thôi hiểu lầm có hiểu không" nó giờ nắm đầm đe dọa

tại sao họ chỉ nhìn mỗi hình ảnh đó chứ sao không nhìn vào cái thang với mấy quả ối đi. sự trong sạch của nó. con mẹ nó, bị mấy người hủy hoại hết rồi. tất cả đều tại cái tên khốn kiếp kia. ai cần hấn diễn quá đà như vậy.nó khẳng định giải oscar nợ hấn một cúp nam chính xuất sắc.

"em hiểu mà " gia viễn tỏ vẻ sợ sệt

cô người làm vừa đi về phía tụi nó vừa sợ sệt

"ông chủ, tôi xin lỗi"

" cô chính là người đưa thang cho con bé" ông chất vấn, thái độ hơi khó chịu

" ấy là lỗi của con ông đừng trách cô ấy mà nhà ông" nó làm nũng, lay lay cánh tay ông cụ, thái độ hối lỗi đầy chân thành da diết

"con hứa đây là lần duy nhất tuyệt không có lần sau đâu ông đừng giận nữa nha" nó bày ra bộ mặt đáng yêu

" được rồi lần này ta cho qua mọi người vào nhà thôi" ông cụ cất tiếng.

nó thở phào nhẹ nhõm

*****_____*****

trong nhà,

thức ăn đều đã được bung ra, mọi người ngồi theo đúng thứ tự của mình

"chị à chị nói thử xem nếu anh em không ra kịp có phải chị nên chuẩn bị tâm lí ăn com viện dài dài "

"cậu đang rửa tội à." nó bức xúc

" em hỏi thật cảm giác của chị lúc ấy thế nào. hiếm người được anh em ôm ấp đó à chẳng có ai thì đúng hơn"

" vậy tôi nên biết ơn hay cảm thấy vinh hạnh đây"

"àyy chị đang leo thang cảm xúc ư?" chí viễn cười cười

" leo cái đầu nhà cậu. giờ tôi chỉ muốn gián cái mồm cậu lại cho khỏi phát ngôn bừa bãi"

" ác quá đi. em theo phe chị mà. được rồi từ nay trở đi em để cho chị bắt nạt thoải mái nhé"

" cậu nói phải giữ lời đấy"nó cười đầy gian tà

" tin tưởng em"

" câu này quen quen"

"chị quên ư lúc mượn thang đó" anh chàng không nhịn được trêu nó. quả thật nó rất thú vị và đáng yêu

" cậu...đám. trêu tôi!!" nó bùng mặt lên

" được rồi cái thằng này chỉ thế là nhanh"ông quờ Gia viễn

" ông ăn đi yêu ông nhất luôn" nó làm biểu tượng dấu thích rồi giờ về phía ông nội và gấp cho ông thức ăn

" tự nhiên con có cảm giác con bị thất truyền thế nhì"

"hì hi đáng đời cậu"

.....

bàn tiệc rộn tiếng nói cười nên không khí cũng vui vẻ hơn nhiều.

kết thúc bọn nó tạm biệt rồi chia nhau ra về.

=====***=====

trên xe

không khí lạnh nhạt và ngột ngạt bao trùm

ít phút sau nó lên tiếng phá vỡ bầu không khí chỉ có im lặng này

" cảm ơn anh" dù gì thực tế vẫn là hấn đã cứu nó nên lời này đương nhiên phải nói.

im lặng một lúc, hấn mới cất tiếng

" là ai cũng vậy thôi" rồi lại tập trung lái xe.

bầu không khí trở về trạng thái ban đầu.

=====**=====

nó leo lên giường ôm chú gấu trúc rồi bắt đầu nhại lại lời hấn " là ai cũng vậy thôi haha" nó nhớ lại dáng vẻ của hấn lúc đó chuẩn thanh niên nghiêm túc kiêu ngạo rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đây là cách mẹ đón tiếp con gái ư?

ánh sáng bình minh nhẹ nhàng chiếu vào căn phòng ngập sắc hồng. nó đưa tay dụi dụi mắt lơ mơ nói " tại sao lại có ánh sáng trong phòng nhỉ".nó gõ gõ đầu cổ nhớ lại mọi chuyện. tối qua nó có vén màn lên để ngắm sao và bầu trời cuối cùng ngủ quên.

giương mặt ngái ngủ vốn đã ngây thơ này càng khiến nó trở nên trẻ con và ngây thơ hơn. nhìn bộ áo ngủ hello kitty màu hồng, rộng thùng thình là biết thanh niên thật thà, hiền lành và đậm chất sừu nhĩ.

nó lê từng bước vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân rồi đi xuống dưới nhà.

đi NĂM vừa thấy nó liền cúi đầu chào cung kính " cô chủ dậy rồi ạ"

"chào đi" nó nhẹ nhàng đáp lại, hiển nhiên con ngái ngủ vẫn chưa tan đi.

" cô chủ mau lại đây ăn sáng đi tôi đã chuẩn bị hết rồi" đi Năm vừa dọn đồ ăn vừa nói

" hấn đâu rồi?" nó nhìn ngang dọc

"ý cô là cậu chủ ạ" đi Năm hỏi lại

nó gật gật đầu

" cậu ấy đi làm rồi. có gì cô cứ nhắn với tôi là được ạ"

"à, con chỉ hỏi thôi đề tới con nói sau cũng được"

đánh xong bữa sáng nó quyết định đi ra ngoài để thay đổi không khí

=====*****=====

đi một đoạn là đến đường chính. ở đây mới có nhiều xe qua lại cũng là con đường trung tâm của thành phố. tất cả mọi thứ đều tập hợp ở đây từ những tòa cao ốc đến những quán ăn vỉa hè. tất cả mọi dịch vụ và hàng hóa đều đầy đủ. nó đi dạo trên vỉa hè ngắm mọi người buôn bán và qua lại.

đã lâu lắm rồi nó chưa tận hưởng lại cảm giác này, thật thoải mái và dễ chịu.

nó đến bên bờ hồ, ngắm nhìn dòng sông thơ mộng, phía xa là con cầu ruy băng rực rỡ với tạo hình con rồng đại diện cho sức mạnh của trời đất. còn đối diện phía bên kia là những hàng cây rực rỡ sắc đỏ.

nó chìm đắm trong sự thương thức thì một giọng nói trầm thấp vang lên là của người con trai

" đẹp đúng chứ?"

nó quay lại đó là một người thanh niên cao ráo hơn 1m8, khuôn mặt và ngũ quan đẹp như tạc tượng có thể nói là chẳng hề kém cạnh hấn nhưng lại tạo cho người ta cảm giác gần gũi và tin tưởng. cả người toát ra một thần thái quý tộc và âm áp. người đó đứng bên cạnh nó, hai tay đan vào nhau, tựa người về phía thành lan can.

thấy nó vẫn im lặng, nhìn chằm chằm mình, anh chàng khẽ mỉm cười - nụ cười chỉ nhìn thôi cũng khiến con gái chết vẫn mất ngủ

" so với cảnh sắc ở đây em thấy tôi đẹp hơn không?" anh chàng vẫn đặt tầm mắt của mình ở nó, giọng dịu dàng pha chút hài hước

" đương nhiên anh đẹp hơn" nó vô thức nói, trong đầu vẫn còn hiện rõ mồn một nụ cười mê đắm của anh ta, biết mình có hơi lỗ mãng nó cười ái ngại vội xin lỗi

"xin lỗi tôi có hơi thất thố"

"không có gì, gặp được em là niềm vinh hạnh của anh" anh chàng vừa nói vừa dời tầm mắt ra phía vô định

"why?"

" vì em rất đặc biệt và rất lương thiện "

" đây là lần đầu tiếp xúc sao anh biết em là người tốt" nó ngạc nhiên hỏi

" em đúng là người tốt hoàn hảo" anh khẽ gõ đầu nó

nó đơ người. hành động này có phải hơi thân thiết quá không? sao nó có cảm giác như gặp người này ở đâu rồi thế nhỉ! hey nghĩ là đầu đầu, bỏ qua.

" xin lỗi, anh hơi quá đáng rồi" vừa rồi anh nôn nóng quá nên mới lỡ lời. anh sẽ chờ đến lúc cô nhận ra mình anh có nhiều thời gian để dành cho cô

" ày! anh tên gì?"

" anh sẽ chờ đến lúc em nhớ ra tên của anh. đây là số điện thoại có gì cứ gọi anh rất vui nếu được em làm phiền" anh chàng lưu số vào trong máy nó, quay người rồi đi hết mép cô liền quay lại nhìn nó ngập tràn yêu thương " anh rất mong em sớm nhớ ra. sẽ có quà đó"

nó dậm chân " anh đang dở trẻ ư?"

" có thể coi là vậy"

" anh mới là trẻ con, cả nhà anh trẻ con, cả họ anh trẻ con!" nó quát to nhưng bóng dáng người kia đã mất dạng

đi qua một cửa hàng lưu niệm nó chợt nhìn thấy một chiếc vòng cổ có hình móc khóa màu tím. nó đi vào trong và cầm chiếc móc khóa đó lên ngắm nghía

"đẹp quá!" nó cảm thán

ông chủ mỉm cười đứng bên cạnh nó

" cô bé cô thật có duyên với chiếc vòng này nha! bao người đều không nhìn ra nó đấy!" ông chủ cười hiền hòa

" chiếc vòng này rất đặc biệt " nó trầm ngâm

ông chủ gật gù, bắt đầu thao thao bất tuyệt

" đúng vậy. nó được tạo ra từ bàn tay của người thợ thủ công nổi tiếng nhất lúc bấy giờ. độc việc điêu khắc và tạo hình cũng mất rất nhiều thời gian, công sức. độ chính xác gần như tuyệt đối. loại gỗ được chọn cũng rất đắt đỏ và quý hiếm -gỗ Purple Heart đặc trưng của vùng Trung và Nam Mỹ, có độ chịu nước tốt, độ cứng và độ bền bậc nhất trên thế giới.đặc biệt khi cắt màu sắc sẽ chuyển từ nâu sang tím rất kì diệu đúng chứ?. nhưng quan trọng nhất vẫn là ý nghĩa của nó " BẠN CHÍNH LÀ CHÌA KHÓA MỞ CỬA TRÁI TIM TÔI! CẢ CUỘC ĐỜI NÀY TÔI CHỈ YÊU DUY NHẤT BẠN!"

" BẠN CHÍNH LÀ CHÌA KHÓA MỞ CỬA TRÁI TIM TÔI! CẢ CUỘC ĐỜI NÀY TÔI CHỈ YÊU DUY NHẤT BẠN!"

câu nói đó liên tục vang lên trong đầu nó. người đó rốt cuộc là ai? người mà nó yêu sẽ xuất hiện?

hình ảnh hần lúc đỡ nó ở cây ô lại hiện về, ánh mắt đó gương mặt đó rất rõ nét. nó lắc đầu phủ định chắc chắn không thể là hần, nó nghĩ nhiều thôi

" thật ra chiếc vòng này còn là một lời tiên tri nữa đó chính là giây phút người nào cầm được chiếc vòng này và trong đầu xuất hiện hình ảnh của đối phương thì người đó sẽ là người nắm tay bạn cả cuộc đời"

" sao có thể chứ!"

" mọi thứ trên thế giới này đều đã được an bài và sắp đặt sẵn!"

ông chủ vẫy tay chào tạm biệt nó " có dịp lại ghé nhé!"

" nhất định ạ" nó nhìn ông lần cuối rồi bước ra khỏi cửa hàng

=====

trong phòng nó

nó đi đi lại lại, đa dạng và phong phú các loại biểu cảm

" phải làm thế nào đây, lúc ăn cơm là thời cơ tốt nhất mình lại quên bém chuyện này mới đau. hay sang phòng hần nói nhì. no no no nguy hiểm lắm tình yêu với cuộc đời không cho phép mình làm như vậy. nhưng chỉ còn cách đó thôi. đi hay không? không đi hay đi? vẫn lên đi" nó liếc một lần

xông pha mặt trận coi như rèn luyện tinh thần và sức chịu đựng để bản thân vững cảm hơn. nó gờ tay hình nắm đấm động viên mình.

cốc.cốc.cốc

" vào đi" hần tưởng đi Năm

nó đứng ngoài cửa thò cái đầu vào, quan sát cả phòng chẳng thấy ai mới an tâm bước vào

" có chuyện gì?" hần bước ra từ phòng tắm, đầu còn ướt, một vài sợi tóc phất lên trông rất bất cần nhưng đầy quyến rũ. chiếc khăn tắm trắng che gọn phần dưới thân, bên trên là body chuẩn 6 múi.

" sao lại là cô?" thanh âm thay đổi

nó nhìn hấn từ trên rồi xuống dưới. what? hấn vừa tắm xong còn chỉ quần khăn tắm. nó đỏ mặt quay đi, nói một tràng

" mẹ gọi điện kêu tôi và anh về đó ăn cơm. xong rồi tôi về phòng đây"

nó ba chân bốn cẳng chạy mất hút, còn tạo ra âm thanh chấn động. cứ tình trạng này cửa phòng sớm muộn cũng bị phá hoặc phải cho đi bảo dưỡng và đi tu.

hấn nhìn bóng hình nhỏ bé vụt mất, trong tim dấy lên một cảm giác kì lạ chưa bao giờ có

phủ, nó vuốt vuốt ngực trấn an mình. thoát rồi hề hề!

=====**=====

nhà bố mẹ nó,

nó mở cửa xe đơn đã chạy vào trong nào ngờ lại ù té chạy ra ngoài. tiếng chó xua văng vẳng

hấn thông dong bước vào, nó núp sau hấn. hấn đi một bước nó đi một bước.

đây là kiểu méo gì? con mịch sao lại ngoan ngoãn thế kia, còn nhìn hấn đây... chẳng nhẽ dog mà cũng biết rung động trước nhan sắc của hấn ư?

ông bà Trần cười tươi chạy ra, ông Trần vỗ vỗ vai hấn. bà Trần gật đầu với hấn

" con chào ba mẹ" hấn kính lễ

" con bé đâu?" bà Trần dòm ngó

một cánh tay vẫy lên cao kèm theo đó sự kêu gào ai oán là của nó

" mẹ, con gái về thăm mẹ. đây là cách mẹ đón tiếp con mình ư? thả chó ra để nó cắn người à! "

" con có bị sao đâu?"

" con mà không nhanh chân giờ chắc chắn thành món ăn ngon của nó rồi. con nhớ lúc trước mẹ đâu có thích nuôi chó"

" mẹ nhớ con nên mới mua nó về làm bạn" ông trần giải thích

" ôi trời ơi! con mới đi có hai ngày mà. bỏ lúc mẹ đặt bút ký tiền bỏ quên tư vấn tâm lí cho mẹ à? hai người không sợ con tổn thương hả? mua dog thì thôi đi còn chọn con chó chẳng ra chó mèo chẳng ra mèo, vừa xấu vừa hung dữ." lòng thầm nghĩ " y như cái tên đi bên cạnh mình!"

" em này mẹ chọn cẩn thận lắm đó nhìn xem nó rất giống con"

" what? giống cái gì mà giống. giống ở điểm nào đen xì xì thế kia con mẹ dễ thương thế này cơ mà." nó phản bác. cái gì chứ độ tự tin nhan sắc nó có thừa

" mẹ đừng nói mẹ đặt tên con cho con dog này nhé!" nó vừa giãy nảy vừa ai oán nói

" thông minh được tí rồi đấy! em nó tên Tiểu Hi, ngoan quá đi nè" bà vuốt ve con mịch, quay sang nó " còn con chẳng được điểm nào để mẹ vừa ý. làm gì có con cái nhà nào vừa về thăm ba mẹ đã hết âm lên cơ chứ thật làm mẹ mất mặt trước mặt con rể "

"vậy mẹ lỡ lòng để con gái phải đi tranh sùng với một con dog hả?" giờ nó chỉ muốn đeo một tấm bảng vào người với dòng chữ to đùng " ĐÂY LÀ MẸ TÔI "

" giờ mới sợ lung lay địa vị thì muộn rồi, hừ đây là mẹ chỉ cho con một bài học vì tội phải để ba mẹ gọi điện giục mới chịu về thăm"

" ày, mẹ từ bao giờ mẹ lại trở nên thâm sâu khó lường thế này? rõ ràng là ba mẹ bán con gái còn trách con cái gì"

" thôi vào nhà đi" ông Trần vội can ngăn

ông Trần vỗ vai hấn " con đừng để ý nha"

nó lên phòng, bà Trần đích thân vào bếp chuẩn bị đồ ăn còn hai người đàn ông thì bàn chuyện chính sự

=====**=====

mọi người ngồi vào bàn, hấn ngồi bên cạnh nó đối diện là bà Trần, ông Trần ngồi ở ghế đầu

" ăn nhiều vào nha hai đứa" bà Trần gấp cho cả hấn và nó

" con cảm ơn "- hấn

" mẹ à giờ con mới thấy mẹ bình thường đấy" nó vừa gặm xương vừa nói

" mẹ con chỉ nhớ con quá mới thế" ông Trần cười hiền hòa

" chỉ có ông hiểu tôi đâu như ai đó hạnh phúc quá chẳng nhớ được người sinh ra nó cũng nhớ nó "

" là con sai được chưa? tài nấu ăn của mẹ đúng là số 1 luôn" nó nịnh nọt

" đừng khách sáo, ăn nhiều vào nha con, mẹ không biết con thích ăn gì nên làm mỗi thứ một tí"

"hèn chỉ món con thích chỉ có 2 món. mẹ đang phân biệt đối xử với con gái ruột hả?" nó bấu môi bất bình

"haiz, người ta là tiểu thư ăn nói điềm đạm, cử chỉ như hoa như ngọc, lễ nghi thành thạo, lại rất khéo léo khôn ngoan còn con ưu điểm chẳng có chỉ được cái ngốc và thật thà. nếu không phải gả cho Gia Thành mẹ chắc chẳng yên tâm nổi!" bà Trần kể lể

"mẹ đang đim con gái để tôn vinh con rể hả? nhà người ta đều là khen con gái ruột hết mực trước mặt con rể tại sao mẹ toàn làm ngược lại thế"

tranh sùng với chó thì thôi, bắt công thì thôi cũng được thế quái nào còn đim hàng cả con gái ruột thế này. nó khẳng định lúc trước được nhật về từ bên đường toàn cây lá!

"mẹ cũng vì quan tâm em nên mới nói thế. ngoan ăn nhiều vào" hấn gắp cho nó, cử chỉ rất yêu thương và trân trọng

ông bà Trần nhìn nhau tùm tùm cười

con mẹ nó, lại nổi da gà rồi. hấn đúng là con cáo mà yên lặng đúng lúc chớp đúng thời cơ. cứ như sợ mọi người không thấy được sự mặn mà của tụi nó vậy.

"con đó, phải học tập chổng mình nhiều vào" bà Trần khuyên nhủ

nó bấu môi thầm nghĩ "con thêm vào"

"mẹ yên tâm Glán Hi đã có con chăm sóc" hấn từ tốn đáp

nói dối cũng trắng trợn thật, sắc mặt thì... chặc chặc yên tâm cái méo gì con mẹ chưa bị dọa cho hồn bay phách lạc là biết ơn lắm rồi

"hai đứa định bao giờ đi nghỉ tuần trăng mật" ông Trần hỏi

"dạ khi nào có cơ hội sẽ đi công việc của bọn con khá bận"

"lúc trước lấy ông cũng vì công ty mà tôi đâu được hưởng tuần trăng mật trọn vẹn" bà Trần trách cứ, có phần tủi thân.

ông biết bà lấy ông phải chịu nhiều khổ cực, lúc ấy vì nghĩ cho ông nên bà đã khéo từ chối để ông toàn tâm toàn ý tập trung vào sự nghiệp cũng vì thế bao năm nay ông đều áy náy muốn bù đắp cho bà, giúp bà thực hiện những điều chưa làm.

"tôi nhất định sẽ đền bù cho bà chẳng phải giờ chúng ta đều rảnh rồi đó ư" ông kiên định trả lời

"thanh xuân chỉ có một hai đứa phải biết cân bằng giữa công việc và cuộc sống riêng đừng như ba mẹ có hiểu chưa?" ông Trần vỗ vai hấn động viên

.....

ông bà Trần tiễn tụi nó đến cổng, đợi chiếc xe khuất dạng mới an tâm đi vào

*****_____*****

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trừ 10 % lương

ngày đầu tiên trở lại làm diễn ra trong khung cảnh

trên phòng nó, tiếng điện thoại liên tục réo, tiếng chuông quen thuộc vẫn tiếp tục kêu.nó chụp chăn kín đầu nhưng vẫn rất ồn. mắt nó nhắm chặt, nó thò tay ra với lên bàn cạnh giường, lần mò lung tung cũng với được cái điện thoại

"alo ai đấy?" nó chịu cất giọng, gương mặt ngái ngủ đáng yêu vô phần

"mấy giờ rồi còn ngủ đêm qua hai người mặn nồng đến mức quên là hôm nay phải đi làm ư?" tiếng hét chói tai của Mặc Nhiên vọng vào tai nó như muốn phá màng nhĩ của người ta

tất cả đều bay hết chỉ còn lại hai chữ "đi làm" chui vào tai nó. nó vùng dậy, tay kéo cặp mắt nhắm chặt cố mở ra hết sức. nó quay sang với lấy chiếc đồng hồ, đập vào mắt là con số 6h 50p to đùng và đẹp đẽ.

oh no, nó ôm đầu đau khổ, vội vàng chạy vào nhà tắm vệ sinh cá nhân thật nhanh chóng rồi lao thẳng xuống nhà, để lại tiếng hét đầu bực bội của Mặc nhiên trong điện thoại

dì Năm thấy nó phóng như bay thì cuống cuống hỏi

"cô chủ sao thế"

"con muộn giờ làm rồi. thôi con đi đây tạm biệt đi" nó méo mó trả lời hướng cửa chính phi đầy oanh liệt

chiếc zenvo ST1 đậu bên đường, hấn đang chuẩn bị lái thì nó chạy đến gang hai tay chần chừ trước

gợi thiệu:chiếc xe zenvo ST1 màu đen đẳng cấp được thiết kế và nâng cấp đặc biệt ở cấp cao nhất có thể chống đạn, sơn xe dù cọ xước thì vẫn nguyên vẹn, khả năng thích nghi cao với các loại môi trường từ đơn giản tới khó đi nhất, ngoài ra bên trong còn có các cơ quan đặc biệt mà chỉ có người sở hữu mới biết ngoài ra từng chi tiết trong xe đều được chọn lọc và kiểm tra kĩ càng nên có độ bền và độ tốt tới ưu nhất.

"có thể..cho..tôi đi nhờ được không? làm ơn đi mà" nó chấp tay vào nhau năn nỉ hấn

"tránh ra" hấn lạnh lùng cất tiếng

"anh làm ơn giúp tôi lần này thì lần này thôi" nó vừa nhìn đồng hồ vừa căng thẳng, mới hôm đầu đi làm mà đã đi muộn chắc chắn mất mặt lắm.

thấy hần im lặng nó giờ ngón tay ra làm thành hình số 1, gương mặt ngây thơ vô số tội lại càng nhăn lại hơn

" chỉ một đoạn thôi tôi đảm bảo ra đến đường chính sẽ xuống ngay. đằng nào công ty tôi và anh cũng đâu có cùng đường hơn nữa người ta nói giúp người còn hơn xây 7 tòa tháp anh coi như làm chút việc công ích đi"

" lên xe đi"

nó lao vù vào ghế đằng sau, liên tục nhìn đồng hồ bất an, trong lòng thì thấp thòm " làm sao đây, ông trời ơi phù hộ cho con đi, con chưa bao giờ làm hại ai mà, ông làm ơn giúp con lần này. nếu con thoát con đảm bảo sẽ biết ơn ông rất nhiều luôn đó". nó chợt nhận ra hần cũng đâu đáng ghét lắm ít nhất vẫn chấp nhận được!

tiếng kít của phanh đưa hần nó trở về hiện tại, nó cảm ơn hần rồi lao xuống đường. trễ chuyển xe buýt rồi chỉ còn cách bắt taxi thôi.

đáng về gấp gấp vẫy taxi quên sự đời của nó khiến hần chú ý

một chiếc taxi dừng lại, nó ngồi vào trong

" bác tài lái xe nhanh nhất đi cháu rất gấp "

" đi thế nguy hiểm lắm!" bác tài lo lắng nhìn nó qua gương chiếu hậu

" ý cháu là đoạn nào nhanh được bác nhanh cho cháu. cháu sẽ trả thêm tiền mà" nó vừa thờ vừa nói

" gấp đến độ đó ư"

" rất gấp" nó nôn nóng

"vậy được rồi"

=====**=====

trước công ty LP

nó thanh toán rồi chạy như bay vào,nhấn số 2 quen thuộc, lòng khẩn trời phạt cho nó nhanh lên một tí.

cửa thang máy mở ra, nó lao vào phòng nhưng xin chia buồn cùng bạn bạn đã đến muộn một phút rồi.

ôi gương mặt và cặp mắt quen thuộc của quản lí LÝ LAN đập vào mắt nó, ánh mắt tia laze quét người nó từ trên xuống dưới. Lý Lan buông nụ cười đầy lạnh lùng, héch mắt phía phòng mình với nó. và từ đây số phận của nó đã được phán xử.

Mặc Nhiên nhìn nó chia buồn, nó ngậm ngùi lê từng bước phía sau theo quản lí vào phòng. tiếng cửa dần đóng lại chia cắt hòa bình và chiến tranh, sự yên bình bên ngoài và sự thịnh nộ của cơn bão nó sắp hứng chịu.

Lý Lan từ từ ngồi xuống ghế, rất có phong thái. sự xinh đẹp và cư xử chuẩn mực, công tư phân minh đã đón đỡ hàng ngàn người nhưng chẳng ai biết tại sao cô đều lạnh lùng từ chối họ

đầu nó quay vòng vòng, phải làm gì đây? đúng rồi là chủ động nhận tội để được xử khoan hồng

" quản lí em xin lỗi. em biết mình sai rồi nhưng tại đường tắc quá nên em mới đến muộn. hơn nữa đây là lần đầu em vi phạm chị có thể nhẹ tay cho qua không? em hứa sẽ rút kinh nghiệm "

nó tuân một tràng, biểu cảm "em mới phạm sai có lần đầu xin chị hãy tha thứ cho em" đầy vô tội, ánh mắt nhìn nền nhà đăm đúi khiến người ta cảm giác như nó đang bị bỏ rơi đến nơi ấy

" haiz, chị đâu có ăn thịt em trung về mặt ấy làm gì. đừng có lần sau là được"

" vâng. vậy em đi làm việc đây" nó hớn hờ đi ra khỏi phòng, may mắn quá thoát được nạn này, nó đúng là có quý nhân phù trợ hê hê

công việc biên tập này vốn rất nhàn nhả chỉ cần sắp xếp lại tin tức đã có rồi soạn chúng hợp lí và khoa học là xong. nhưng lại có điểm hạn chế là suốt ngày chỉ ngồi trong cơ quan có máy lạnh, điều hòa khuất đi sự trải nghiệm của cuộc sống. tuy nhiên nó vẫn rất yêu nghề này

nó vừa uống nước vừa phiêu dạt chân trời

Mặc Nhiên đưa tay vẫy vẫy trước mặt nó, vẩn vô hồn, cô nàng liền dùng biện pháp vô cùng hiệu quả trong mọi tình huống. ghé sát tai nó cô nàng thủ thi

" có phải hôm qua nhiệt huyết quá nên hôm nay mới đi muộn?"

" phụt..."

Mặc Nhiên hiên ngang hứng trọn.

nó bầy về mặt ngây thơ vô số tội

" xin lỗi, tôi đâu biết bà đứng bên đây"

Mặc Nhiên hai tay vừa lau nước vừa bầy về giận dỗi, cố tình bơ nó

" ày, bạn tốt. người hào phóng tuyệt không được chấp chuyện nhỏ nhặt. bà xem vào ai trong hoàn cảnh đó đều phản ứng như vậy. thôi, đừng giận nữa" nó lay lay tay hời hởi

" tha cho bà lần này. đi ăn cơm nào nhưng bà thật sự nghĩ như tôi nói à"

"phút..."

"nói nghe này đừng nghĩ ai cũng đen tối như bà chứ. tôi nghĩ ngờ bà đọc ngôn tình chỉ chờ có cảnh H+ "

"bạn tốt đoán đúng rồi. bà không biết đó là một cách để bù đắp dự thiếu hụt yêu thương hả"

"đâu phải không có ai theo đuổi bà "

"cái quan trọng là độc thân mới là muốn năm hiểu chứ?"

vạch đen bay đầy đầu, nó hết cách với cô nàng rồi

=====**=====

phòng ăn của LP

nó và Mặc Nhiên ngồi đối diện

"biết gì chưa nghe nói chủ nhân bí ẩn của G & H trở về Việt Nam rồi" Mặc Nhiên kể

"liên quan à" nó thờ ơ nói

mặt cô nàng đen đi vài phần chỉ hận không thể đem nó đi cái tổ lại bộ nào

"đĩa bay này bay về Trái Đất đi. bây giờ giới truyền thông đang đặc biệt quan tâm về anh ta chỉ cần phong phanh nghe được anh ta xuất hiện ở đâu sẽ ào ào phi đến đó. anh ta cực kì nổi tiếng đây, giá trị con người chỉ xếp thứ 3 thế giới thôi. anh ta còn rất đẹp trai và bí ẩn. hình như là không thích truyền thông lắm nên mới đây quản lí của anh ta ra mặt nói nếu công ty nào có tính quay hoặc tìm hiểu về anh ta sẽ cho cả công ty đó phá sản" Mặc Nhiên thao thao bất tuyệt chẳng

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Giúp tôi với!

quán ăn bình dân được thiết kế theo kiểu nhà tre, lợp mái tranh,với mong muốn lưu giữ những hình ảnh xưa cũ tốt đẹp vì thế món ăn cũng đậm chất thôn quê, dân dã và giản dị. buổi tối lại càng lung linh dưới ánh đèn điện

"quán này tốt chứ?" Mặc Nhiên hỏi

"ừ" nó đang mải ngắm xung quanh nên trả lời qua loa

"chúc hai người ngon miệng" người phục vụ lễ phép cúi người rồi đi vào trong

"cảm ơn" bọn nó đồng thanh đáp

hai đứa đều có tâm hồn ăn uống thì chẳng lấy đâu ra chê cái gì. chớp mắt đã xoi xong cả 7 món (phục hai vị này!).

ăn xong tâm hồn cũng rạng rỡ hẳn nó đề nghị

"đi chợ đêm đi"

"ok"

cả hai đập tay rồi tiến hành luôn

=====**=====

chợ đêm,

mọi người qua lại đông đúc, hai bên những rạp hàng xếp ké nhau bày đủ mọi thứ từ quần áo đến giày dép rồi cả các trò chơi trúng thưởng nữa, vô cùng nhộn nhịp và vui

những hàng đồ ăn thì đứng ở mọi chỗ miễn có người nhìn thấy là ok.

bọn nó tiêu chí ghé mỗi quán một ít nên đi đến cuối chợ cũng đã no nê.

gần đêm mọi thứ cũng đã thưa thớt và vắng vẻ hơn nhiều lúc đầu bọn nó chơi cũng mệt nên quyết định về.

đội cô nàng bắt xe xong nó mới an tâm rồi đi

=====**=====

tại nhà,

con đau bụng liên tiếp ập đến, nó quần quai trên giường, lặn qua lặn lại mà vẫn không dịu đi, tay ôm bụng đau đốn kêu " a...a đau quá đi...trời ơi... sao lại đau như vậy....huhu..a á..a đau quá! ". nó cố với điện thoại định gọi, đau lòng thay lúc cần nó giờ chứng hết pin. trong mấy ngăn kéo thì trống trơn.

chắc chắn là tại ăn đồ ở chợ đêm nên giờ mới thành thế này. tuy nghe mấy đồ ăn via hè kiểu đó rất mát vệ sinh nhưng nó cũng chẳng dễ ý nắm giờ thì hay rồi, thấu hiểu luôn. huhu hám ăn có tội tình gì đâu ai kêu nó cứ chia ra trước mắt thì sao nhìn được.

nó lết ra ngoài, dùng chút sức lực còn sót lại liều gõ cửa phòng hần

cốc..cốc...cốc

tiếng cửa tách mờ ra, nó nằm xõng xoài dưới đất, tay ôm bụng đau đớn. hần vội bế nó, cẩn thận đặt lên giường kingsize màu đen huyền, lo lắng hỏi

" bị sao vậy?"

"đau bụng" nó nói khá nhỏ, đầu chảy nhiều mồ hôi và xanh xao " tôi...ăn..đồ ăn via hè. đi Năm về rồi anh có thể giúp tôi...a đau quá! đau chết mất thôi!" nó cố chịu đau, nhắm mắt lí nhí nói

hần cầm điện thoại, nhanh chóng gọi cho bác sĩ riêng

" 5p phải có mặt" hần ra lệnh, lo lắng nhìn nó. đầu đó trong trái tim bỗng nhói lên một nhịp

" cố chịu đau tí thôi bác sĩ đến ngay giờ" hần trấn an

có lẽ đây là lần đầu tiên hần dịu dàng đến thế. trước giờ ai từng tiếp xúc với hần ngoại trừ người thân đều nhận xét rằng hần rất vô tình và đáng sợ hơn quỷ satan, vẻ mặt không đổi và khả năng kiềm chế cao khiến đối phương khó nắm bắt suy nghĩ đặc biệt hần rất thích âm thầm ra tay làm đối phương chết trong bất ngờ. chỉ cần ai chống đối lại sẽ lãnh hậu quả vô vùng tàn khốc. mức độ nguy hiểm và thủ đoạn ra tay chỉ đứng sau ông trùm của thế giới ngầm HẮC PHONG

nó gất đầu, mắt nhắm chặt.

ông bác sĩ vừa thở vừa gấp gấp chạy vào. bắt gặp ánh mắt đáng sợ của hần, ông ta sợ sệt cúi đầu đến bên mép giường,tay run run kiểm tra cho nó. thái độ cẩn trọng từng li từng tí. ai chứ riêng hần có cho ông tiền tỷ cũng chẳng dám động vào.

ông tiêm cho nó một mũi giảm đau, run run nói

" chỉ là đau bụng do ăn uống mất vệ sinh. tôi tiêm cho cô ấy một mũi giảm đau nên cô ấy sẽ chìm vào giấc ngủ. mai là bình thường cậu đừng quá lo lắng"

" được rồi"

"tôi xin phép" ông cất dụng cụ vào hộp, đựng trong túi rồi lùi ra

hần ngồi bên cạnh giường, kéo chăn đắp cẩn thận cho nó.

tiếng chuông điện thoại khiến nó nhắm mắt lại, hần bắt máy, ra hành lang

" chuyện gì?"

"chưa thấy cậu đến hỏi thôi" tiếng khàn khàn đáp lại

hần chần chừ nhưng vẫn quyết định ở nhà

" bận rồi. cúp máy đây"

" tút...tút.."

đút điện thoại vào túi, lặng lẽ quan sát màn đêm phía xa xăm, suy nghĩ mông lung. tại sao từ lúc nó đến hần luôn xuất hiện những cảm xúc kì lạ thậm chí đôi khi còn không khống chế được suy nghĩ của mình. mọi chuyện phải dừng lại, tất cả phải nằm trong sự kiểm soát của hần.

bên kia một căn phòng lớn và bí ẩn, trong người đàn ông mặc bộ đồ đen nhếch miệng cười gian tà, tay xoay xoay chiếc điện thoại " cậu bắt đầu thay đổi rồi. haha thú vị đấy!"

=====**=====

tại một góc khác trong thành phố đêm tĩnh mịch và yên tĩnh

căn biệt thự im lìm chìm vào giấc ngủ nhưng chủ nhân của nó hoàn toàn thức trắng

đêm là lúc con người ta bộc lộ những điều ẩn dấu.

người thanh niên cảm tấm ảnh nắng niu cẩn trọng, tay khẽ vờn vẽ.

trong hình là một cô gái đang đứng giữa cánh đồng hoa lavender tím rực rỡ. tay cô khẽ chạm vào những cánh hoa, mái tóc dài nhẹ đung đưa theo chiều gió. bộ váy trắng bay bay càng tăng thêm sức hút.

bức ảnh được chụp từ phía một góc nghiêng từ đằng sau

nên nhìn vào chỉ lộ một phần gương mặt của cô gái nhưng đủ để người ta cảm nhận được sự tinh tế và vẻ đẹp ẩn dấu.

người con trai đang đắm chìm trong thế giới của mình hoàn toàn không hay có người bức vào.

một người đàn ông trung niên cúi người, kính cận nói

" thiếu gia, lại nhớ cô ấy à? "

người thanh niên quay sang, ánh sáng của mặt trăng từ bên ngoài hắt vào càng làm nổi bật góc cạnh của khuôn mặt vốn như được tạc.

"tôi không muốn phải chờ đợi nữa." người đó trầm ngâm, nghe kĩ có cả sự chờ đợi và mất mát

"thiếu gia ngài định làm thế nào? lần này ngày về đây hẳn à?"

"phải. tôi sợ nếu tiếp tục âm thầm ở bên cô ấy tôi sẽ mất cô ấy mãi mãi. bắt đầu từ nay tôi sẽ theo đuổi cô ấy, khiến cho cô ấy tự nguyện tin tưởng và giao trái tim mình cho tôi. được rồi ông ra ngoài đi"

"vâng thưa thiếu gia, ngài phải bảo trọng thân thể. sức khỏe quan trọng hơn" người đàn ông trung niên cúi mình chào, yên lặng ra ngoài.

tiếng cánh cửa đóng lại, ông ngoái đầu nhìn vào bên trong, thờ dãi "haiz, thiếu gia đến lúc ngài nên sống cho mình rồi!"

để bức ảnh về nguyên vị trí, chàng thanh niên đi ra ngoài hành lang.

=====**=====

nó thức dậy, vươn vai, nhìn xung quanh một lượt. khác quá, hình như không phải phòng mình. nó đập đầu, để nhớ xem nào. hôm qua nó bị đau bụng đến chết đi sống lại sau đó thế nào nhỉ...à gì nữa nhỉ nó cầu cứu hẳn rồi tại sao ở trên giường thì nó mờ mịt. đừng nói là... hẳn bé nó đẩy nhé. nó che miệng, mắt tròn tròn, vội vàng kiểm tra người. phù, nguyên vẹn. công nhận giường này êm thật ngủ ngon quá đi.

nó gấp chăn lại đi xuống nhà

"di ơi mấy giờ rồi? nó nói to

"dạ 11h 30p"

"cái gì? ời! thật là... lại bị trừ tiền lương nữa cho coi! tháng này là tháng vận hạn của mình"

nó vô đầu, nhắm nhúm độc thoại một mình mà chẳng để ý cả 4 cặp mắt đang nhìn nó chăm chăm một gương mặt lạ lẫm nhưng cũng quen quen còn lại là Gia Viễn.

nó chột dưng bước, ngẩng lên thấy Gia Viễn đang cố nhịn cười còn cái tên lạ mặt kia thì nhếch miệng. tự nhiên trở thành trung tâm của sự chú ý.

"oày, cái này chẳng vui tí nào!" nó thầm nghĩ, lấy tay che mặt quay lại định đi ngược lên trên

"chị dâu vui tính ha. mau xuống đây đi đằng nào bọn em cũng chứng kiến cả rồi" anh chàng vừa cười vừa nói

"ây, thiệt là... mất mặt quá đi! " nó lẩm bẩm, lấy dũng khí quay lại, bước xuống bậc cầu thang, miệng luôn nở trên môi nụ cười gượng gạo,

"chào mọi người!" lòng thầm mắng chửi tên Gia Viễn

"chào em" người lạ lẫm lên tiếng

"chào anh " nó đáp lại lòng thì cố thúc giục trí não mau nhớ xem đó là ai

nhìn biểu cảm của nó mà anh chàng cũng phải công nhận thật sự rất phong phú

"anh là Hắc Phong là bạn thân nhất của chồng em. chúng ta từng gặp nhau ở tiệc cưới" anh chàng giải thích tặng kèm nụ cười hiếm hoi

HẮC PHONG: chủ giới hắc đạo còn được biết đến với biệt danh HẮC VUÔNG. là người lạnh lùng,bí ẩn, tàn bạo, độ độc ác và vô tình đứng đầu danh sách nhưng rất trọng tình anh em. tiêu chí ra tay nhanh gọn, diệt cỏ diệt tận gốc, ai chống đối sẽ hứng chịu những hình phạt rất rất kinh khủng và man rợ. giá trị con người chỉ xếp thứ 2. đặc biệt vẫn còn là người đàn ông độc thân đặc biệt về đẹp trai xếp ngang hàng với hắn (TT:toàn cực phẩm cả!)

"ồ hèn chi quen quen! " nó vừa ngạc nhiên vừa nghiền ngẫm lẩm bẩm " hai người lạnh lùng như nhau chơi được với nhau là quá hợp lí"

nó đã nghe qua thân phận của người này trong lúc mấy tiểu thư khuê các bàn tán. giờ mới thấy bất chế độ hống cũng có cái lợi của nó.

"anh đọc được em nói gì đấy tin không?"

"tại anh thính thế ư?" nó thắc mắc

"anh và chồng em đều đọc được khẩu hình" HẮC PHONG nói. anh càng ngày càng thấy cô nàng này rất thú vị hèn chi....

"vậy sau này phải tránh điều ấy ra mới được nghĩ trong lòng thôi" nó bâng quơ nói

"em bảo rồi mà chị dâu em không chỉ ngốc mà chỉ số IQ có hơi không được khả quan cho lắm "- Gia Viễn chia hai tay làm vè mặt em nói có sai đâu với HẮC PHONG

nó dậm chân, mặt đầy vạch đen

"cậu mới ngốc cả nhà cậu ngốc!"

"được rồi em chỉ đùa thôi mà. chị hết đau bụng chưa?" Gia Viễn quan tâm nó

"hết rồi."

"anh em xin nghỉ phép giúp chị rồi ở nhà nghỉ ngơi đi nhé "

ề thế mấy người không phải đi làm hả?" nó vô tư hỏi

"bọn em chỉ là qua lấy tài liệu thôi"

từ ngoài một bóng hồng lao vụt vào hướng nó thẳng tiến.

" bà có bị làm sao không? thế nào rồi? đi khám chưa? tôi xin lỗi nha. nghe tin bà xin nghỉ mà tôi thấy áy náy ghê. huhu chết rồi, phải đưa bà đi bệnh viện mới được tôi vẫn chưa an tâm "

vâng. bóng hồng đó chính là Mặc Nhiên. cô nàng vừa kiểm tra nó vừa xoay nó mấy vòng + hỏi dồn dập liên hồi khiến nó chóng mặt

" tôi rất khỏe mạnh chỉ là bà cứ xoay thế này thì tôi vào viện vì té đập mặt đấy "

" chắc chứ?"

" 100% luôn"

" bị làm sao?"

" đau bụng"

" khỏe thật chứ"

" thật. bác sĩ khám rồi tin tôi đi. quản lí có nói gì không?

" bảo tôi gửi lời hỏi thăm. ày, tuần này bà nổi tiếng lắm nha vụ đi muộn còn chưa lắng xuống lại được cả công ty quan tâm"

" vụ gì thế?"nó lơ mơ

" người xin nghỉ giúp bà đó. hôm nay chỉ có một vấn đề được người người quan tâm là người xin nghỉ giúp bà là ai, tên họ và gia thế. cứ sênh ra là tôi bị họ túm lại hỏi"

" vậy bà trả lời thế nào?" sao nó cứ có cảm giác bất an thế nhỉ

" tôi bảo người đó cực kì đẹp trai, nhà giàu, lại còn rất có tài nữa" cô nàng hí hửng trả lời

" đây là giúp cái gì hại tôi thì có!" nó bĩu môi

" đùa tí thôi tôi bảo là người làm xin nghỉ giúp "

" haha.." nó bỗng dưng cười to." người làm ư" thử đem so sánh mà xem nhất định sẽ thấy được sự chênh lệch. một người cao cao tại thượng như thế lại bị gọi là người làm thế này chính là một sự sỉ nhục!

mọi người đều nhìn nó khó hiểu, nó lắc đầu, xua tay nói

" không có gì đâu. không có gì đâu"

sân khấu độc quyền của hai người kết thúc bằng tiếng chen ngang của Hắc Phong

" đây là?"

" ơ có người à?" Mặc Nhiên ngơ ngác quay ra

"bạn em MẶC NHIÊN còn đây là anh HẮC PHONG " nó giới thiệu

" chào em/ anh" Mặc Nhiên và Hắc PHong đồng thanh.

" bà khỏe mạnh là tôi yên tâm rồi. tôi phải trở lại chỗ làm đây ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe nhé!" cô nàng động viên rồi lưu luyến nhìn Hắc Phong rồi đi. theo sau là gia Viễn và Hắc Phong

" tạm biệt chị dâu"

" chào" nó vẫy tay tạm biệt

đi Năm từ trong bếp đi ra, cung kính hỏi nó

" cô chủ đói chưa để tôi dọn cơm"

" vậy làm phiền gì rồi" nó lễ độ đáp lại

đi Năm cảm thán " giả ai mà cũng như cô chủ thì tốt "

đồ ăn lần lượt được bung lên

" chúc cô chủ ăn ngon miệng"

" ày sao toàn mấy món lạ thế này" nó thắc mắc

" dạ cậu chủ kêu làm những món ăn tốt cho hồi phục sức khỏe ạ"

" vâng con biết rồi"

=====**=====

hắn đã cứu nó nên phải mua quà gì đó cảm ơn. nó đi đến một cửa hàng quần áo. nhân viên phục vụ lễ phép cúi chào

" xin hỏi quý khách cần mua gì ạ"

"à để em tự chọn "

" dạ vâng ạ"

nó đi lòng vòng, giờ lên nhắc xuống bao nhiêu lần cuối cùng chọn chiếc áo sơ mi xanh da trời. nếu nó không làm thì hẳn chỉ toàn mặc màu tối. cái này đủ thành ý chưa nhỉ? liệu hẳn có thích không? hay là mua thêm cái nữa nhỉ? nó đặt tay lên cằm suy nghĩ. mua một cái vẫn ý nghĩa hơn người ta bảo thế. nó đưa chiếc áo cho nhân viên

" phiền chị gói lại giùm em à đựng trong hộp quà sang trọng một chút ạ"

" em đợi một tí" nhân viên nhanh chóng thực hiện

"xong rồi ạ"

" cảm ơn chị" nó lễ phép nhận lấy rồi đi ra khỏi cửa hàng

=====**=====

màn đêm buông xuống, phố xá lung linh ánh đèn. nó đợi hẳn mãi vẫn chưa về có hơi thất vọng

đi Năm động viên nó

" cô chủ đừng đợi nữa chắc hôm nay công việc bận có thể đến đêm cậu ấy mới về"

"đi cứ về đi kệ con" nó buồn bã. đây là lần đầu tiên nó tặng quà chẳng ngờ được lại diễn ra trong hoàn cảnh thế này

" vậy tôi xin phép cô chủ nhớ nghỉ sớm " đi Năm thở dài rồi ra về

" vâng"

nó nhìn món quà trước mặt rồi lại nhìn ra phía cửa. đúng là chờ đợi như thử thách lòng người. tí tí nó lại nhìn đồng hồ thời gian tám tám trôi đi. trái tim bỗng chậm đi một nhịp

"11h"

" 11h30p " nó ngủ gục trên ghế.

không được nó lay lay mặt để tỉnh táo lại vẫn chưa thấy hẳn đâu. nó cố chờ thêm tí nữa nó làm được mà. tự động viên mình cố gắng nó lại tiếp tục chờ.

chán quá, thời gian vẫn từng phút lặng lẽ qua đi

nó cầm hộp quà đi ra ngoài vườn, ngồi trên chiếc xích đu hình bầu dục trắng, một tay bám vào viền thành, đôi chân đẩy đẩy tạo lực. chiếc xích đu với hình ảnh cô gái xinh xắn được ánh trăng chiếu rọi tạo lên một bức tranh mê hồn. gió khẽ khẽ đưa những cành lá rung rinh và đưa nó vào giấc ngủ

=====**=====

bên trong một quán ba ồn ào náo nhiệt, trên tầng cao nhất và bí ẩn nhất có hai người đàn ông. một người đang ngồi, tay lắc lắc ly rượu vang đỏ sẫm ánh trên thành li còn người kia đang đứng nhìn ra phía bên ngoài.

" cô ấy sắp về rồi" Hắc Phong lên tiếng

" tôi biết" hẳn điềm nhiên trả lời, vô cảm

" cậu định thế nào?" hắc Phong

" bắt đầu đi" hẳn lạnh lùng cất tiếng

" ok. bên kia bắt đầu hành động rồi" Hắc Phong từ từ nhóp một ngụm rượu, thông thả nói

" chú ý quan sát có gì báo tôi"

" cậu thấy cô ấy thế nào? vợ hờ của cậu"

" chẳng sao cả" hẳn thờ ơ trả lời

" nếu nói người con gái khác thì tôi tin nhưng cô ấy thì chưa chắc."

" đừng nói linh linh"

" chờ xem là bạn cậu bao nắm tôi rất hiểu cậu"

" lo cho mình đi tôi về đây" hẳn buông một câu rồi đi thẳng

=====**=====

chiếc xe đậu vào trong gara, tiến về phía nó

nó gục đầu vào trong thành xích đu ngủ, tay vẫn còn ôm chặt món quà. hẳn kéo tay nó ra, ôm ngang người nó rồi bế nó về phòng. nhẹ nhàng và cẩn thận đặt nó xuống giường rồi đặt món quà sang bên cạnh. hẳn ngắm nhìn nó một lúc vô thức thốt thành tiếng

" đồ ngốc!"

hắn chợt ngừng động tác đắp chăn cho nó. chưa bao giờ hẳn để lộ cảm xúc của mình có thể nói khả năng kiềm chế của hắn vô cùng cao.hắn đang thay đổi ư? mọi việc dường như đang đi lệch quỹ đạo của nó. đây chỉ là nhất thời. hẳn không tin mình bị phân tâm vì nó!

hắn đi ra ngoài, vào hòm rượu lấy ra một chai rượu thượng hạng được ủ lâu năm một mình nhắm nháp đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tên anh là PHAN ANH

nó thức dậy cả người đau nhức chắc do ngủ sai tư thế, vươn vai khởi, động nhìn xung quanh một lượt đây là phòng nó mà sao nó ở trong đây được nhỉ? nó nhớ hôm qua chán quá nên ra ngồi xích đu theo lí thì giờ nó phải ở ngoài đó mới đúng. hờ, có phải nó mộng du hay là tự nhiên nó có phép thuật bay vào cái giường thân thương và trù mến. nhưng trước giờ nó đâu có bị mộng du hề đặt người xuống giường là ngủ như chết nên suy ra loại giả thiết đó. còn một giả thuyết nữa là hắn bế nó vào. kiểu này thì nó bán tính bán nghi. phải? không phải? phải không phải?... sau một hồi đầu tranh tâm lí vô cùng gay go và ác liệt nó quyết định sẽ từ từ tìm hiểu. nếu mà đúng hắn bế nó vào thật thì mắt mặt chết mắt có ai giường không thích lại thích ngồi xích đu ngủ, xấu hổ thay bản thân mình.

nó làm công tác vệ sinh cá nhân rồi đi xuống, dì Năm ở trong bếp tươi cười với nó, vừa bẻ thức ăn ra

"cô chủ hôm nay dậy sớm vậy?"

"hắn đâu đi?"

"lúc tôi đến vẫn chưa thấy cậu chủ xuống có thể là cậu ấy không ở nhà "

"ồ" nó gõ gõ cái thìa vào đĩa, suy nghĩ mông lung có hay không phải nhỉ? đau đầu vãi cả trường

dì Năm tưởng nó buồn vì không được gặp hắn liền động viên

"thật ra từ lúc cô chủ đến số lần cậu chủ ở nhà đã nhiều hơn. trước kia cậu ấy chỉ toàn ở công ty làm việc. tôi cũng chưa gặp người nào như cậu ấy cuồng việc đến mức khủng khiếp. tôi muốn khuyên nhưng lại sợ nên thôi "

"chắc chắc thế thì kinh khủng thật!" nó cảm thán

"cô chủ ăn ngon miệng"

"cảm ơn dì món ăn dì nấu là ngon nhất"

"cô chủ dẻo miệng quá"

=====**=====

nó vừa đặt chân vào văn phòng thì một bóng đen lao đến lắc lắc người nó, thái độ như con tăng động ấy

"ôi già Hì ơi, tôi bị trúng tiếng sét ái tình rồi chính là yêu từ cái nhìn đầu tiên trong truyền thuyết ấy. thì ra cảm giác thích một người lại vi diệu như vậy còn hơn cả trong ngôn tình. vì sự nghiệp trồng cây gây người vì tương lai tươi đẹp của chúng ta bà nhất định phải giúp tôi"

cô nàng vừa đưa tay ra phía trước vừa truyền bá như một mình một thế giới rồi lại nắm hai tay nó cầu xin. chắc chắc ghê quá đi thôi ai nhìn vào lại tưởng bọn nó là bách hợp thì chết. nó đập tay cô nàng làm cô nàng đau đớn rứt tay

"có gì từ từ nói bà nghĩ ai cũng điên điên như bà chắc mới sáng đã tuôn một tràng còn nắm tay như vậy kinh chết lên được " nó bày ra vẻ mặt ghét bỏ. cũng may hôm nay đi sớm chưa có người chứ không chẳng còn mặt mũi gì nữa

cô nàng vội làm động tác như bị dao đâm trúng tim rồi kêu lên một tiếng già chết

"phũ phàng khi có con bạn như bà! bà nói xem tôi nên tỏ tình trực tiếp hay gián tiếp hay từ từ nung nấu tình cảm. "

"đồ điên người ta chắc gì đã thích bà."

"ừ ha chẳng nhẽ mối tình đầu tiên của tôi lại chết tâm ngay từ đầu. hu hu khó lắm mới có cảm giác thích một người "

"người bà thích là ai thế?"

cô nàng vẫy vẫy tay với nó ra hiệu nó lại gần rồi úp úp mở mở vô cùng thần bí "người đó là HẮC PHONG"

"không tề đúng chứ? người gì đâu mà đẹp trai đã hơn còn hơn cả mấy anh ngôn tình. xong rồi tôi bắt đầu thấy trái tim mình bị anh ấy chiếm giữ rồi" cô nàng bắt đầu chìm trong thế giới thuộc về mình

"anh ta là người của hắc bang nguy hiểm lắm " nó lo lắng

"đương nhiên tôi biết. tôi đã thu thập mọi nguồn, hack máy tính chủ cũng làm rồi bà nói xem tôi còn sợ gì nữa chứ. hey, mất bao nhiêu công như vậy mà nó chỉ hiện ra có 4 chữ " thông tin bảo mật " làm tôi suýt thì ném máy từ trên tầng xuống. "

"...." -nó cạn lời

"lần này tôi quyết tâm nhất định phải chinh phục được trái tim của anh ấy dù bằng cách gì. ề quên nhớ giữ bí mật nhé"

"yên tâm"

"bà cứ thử yêu một người sẽ biết cảm giác ấy. vì người đó có thể sẵn sàng hi sinh tất cả dù tôi có bị từ chối cũng chẳng sao cả" MẶC NHIÊN vỗ vỗ vai nó, thờ dài khuyên nhủ nó

" cứ làm như bà trải tình nhiều lắm rồi ấy" nó bĩu môi

" sự thật vậy mà "cô nàng cũng lè lưỡi lại với nó

một nhân viên đi vào phòng bọn nó, chắc hẳn không phải người của tầng này, cô gái đó ngó nghiêng, nhìn biển hiệu đề bên ngoài, đi vào, rụt rè hỏi, giọng khá dịu dàng

" xin hỏi ai là GIẢN HI?"

mọi người đều quay ra nhìn rồi chỉ về hướng nó, ánh mắt sắp có chuyện đề bàn rồi. nó và MẶC NHIÊN nhìn nhau

cô gái đó tiến lại gần, nhẹ nhàng đưa bó hoa hồng đỏ tươi rồi vào tay nó

" có anh chàng đẹp trai nhờ em chuyển cho chị. thôi em về làm việc tiếp đây"

nó ngơ ngác, đầu nó bùm bùm. cái gì vậy? tự nhiên có người tặng hoa? chắc chắn là nhầm nó khẳng định

" đưa nhầm thôi" nó định đi trả lại thì MẶC Nhiên kéo nó lại

" nhầm gì chứ cả công ty này có mỗi bà tên đó"

ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía nó, tra hỏi

" nói thật đi ai tặng em vậy?" một đồng nghiệp lên tiếng, ngoài 30t, ế bần vũng

"em không biết"

" còn chối đây là đang công khai theo đuổi em mà"

" ừ...theo đuổi...à " nó hoang mang

" chị được trai đẹp theo đuổi là phúc phần của chị như bọn em đây này đến giờ còn chưa thấy một mống. gato quá đi" một cô gái trẻ kẻ lẻ

" ờ trời,dâu chi có đẹp trai mà còn nhà giàu nữa " Mặc Nhiên thêm thốt

" mọi người đừng suy đoán lung tung mau đi làm việc đi" nó đứng dậy dồn hết mọi người về chỗ làm việc của mình nhưng không quên lườm cô nàng

" hihi đoán thôi mà làm gì kinh thế" cô nàng chột dạ

nó nhìn bó hoa, mở bên trong ra thấy có một tấm thiệp nhỏ với dòng chữ " từ bây giờ tôi sẽ theo đuổi em " kèm hình trái tim bất mất. trời tên nào thế này đừng nói là tên ở bờ sông đấy nhé. tấm thiệp thì vui vẻ ở trong sọt rác còn bó hoa nó quyết định cho Mặc Nhiên đăng nào nó chẳng có hứng với mấy thứ này

cô nàng vui vẻ nhận lấy nhưng vẫn không buông tha cho nó. hey, cứ thế này nó gặp các cụ sớm!

điện thoại reo, là số lạ, nó chán chừ rồi bắt máy

" alo"

" nhận được rồi chứ? em có thích món quà đó không? nếu không anh sẽ đổi món quà khác"

" anh đang trêu tôi ư? làm gì có ai gặp lần đầu đã theo đuổi. nói cho anh biết nếu anh định chơi cho vui hay gì đó tốt nhất nên dừng lại" nó nói nhỏ, cảnh cáo

" anh hoàn toàn nghiêm túc. anh nghĩ thời gian cũng đủ dài để em nhớ ra được tên anh rồi đấy."

" tên anh tại sao tôi phải nhớ. đừng có gửi hoa nữa tôi cúp máy đây"

nó vất máy sang một bên, chúi đầu vào công việc

giờ ăn trưa, nó định ra lấy thức ăn thì cô nàng ngăn lại, cười nhếch mép với nó, bộ dạng chân chó

" cứ để tôi" rồi cầm lấy khay bay về phía quầy thức ăn. lạ thật! không lẽ ai yêu cũng như vậy à?

=====***=====

nó cầm hộp quà rồi đi sang phòng hân

"cốc...cốc..cốc"

" tôi có thể vào không?" nó lo lắng không biết phải tặng thế nào. lần đầu tiên tặng quà cho con trai hỏi hộp vậy ư? cảm giác khác khác

" vào đi"

" cái này...à thì... tôi có món quà tặng anh. cảm ơn đã giúp tôi mấy lần trước " nãy bộ cố gắng biên soạn câu đầy đủ. chắc, nói thôi mà căng hết cả dây thần kinh.

nó lén nhìn hân, hình như hân vừa đi làm về người vẫn mặc chiếc áo sơ mi đen với quần âu càng tôn lên đôi chân dài của mình. nó đứng đối diện với hân, chiều cao hơi khiêm tốn khiến nó càng thêm nhỏ bé. chắc, quá đim hàng nhau nó cảm nghĩ. chuyện tại sao nó vào được giường đã bị ném tận chân trời xa xôi

" không cần" hân lạnh lùng buông câu.

" không được anh phải nhận. anh yên tâm tôi không có ý gì khác chỉ muốn cảm ơn anh thôi còn anh muốn làm thế nào thì tùy anh" nó ba chân bốn cẳng chạy nhanh về phòng như thể sợ hân sẽ trả lại vậy. nhịp tim bỗng chốc đập mạnh. nó sao thế nhỉ chỉ tặng quà thôi mà.hai má cũng đỏ ửng lên. nó lác đầu rồi leo lên giường chat với một người bạn thân qua mạng

" anh còn thức chứ? -IY (tên chat của nó)

"ừ.lúc nào anh cũng có thể thức để chờ tin nhắn của em"- II

" anh đang thả tính em ư?" kèm icon cười

" sự thật thôi"

" nếu không phải cách anh nửa vòng Trái Đất em đã nhào vào anh rồi"

" anh về Việt Nam hôm qua"-II

"vui quá. vậy em có thể gặp mặt anh không?"- IY

" anh sẽ nhắn cho em địa chỉ sau. chuẩn bị sẵn tâm lí lúc đó đừng bất ngờ nhé"

" ok. em sẽ chờ nhưng anh không lừa em đấy chứ?"- icon nghi ngờ

"anh sẽ không lừa người con gái anh yêu"-ii

" anh đùa đúng chứ? anh biết em có chồng rồi mà" icon khóc

"em đã nói hai người cũng chỉ trên danh nghĩa vậy anh vẫn còn quyền theo đuổi em."

" thôi em đi ngủ đây anh ngủ sớm nha"

màn hình tối đi, nó đặt điện thoại lên bàn cạnh giường, ôm con gấu trúc nghĩ vẩn vơ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay

hắn cất món quà vào trong tủ rồi đi tắm.

=====**=====

LÝ thị, trên tầng cao nhất, phòng hội nghị, hai người đàn ông quyền lực ngồi đối diện nhau, mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ. nhìn vào thật như hai thế giới đối ngược người lạnh lùng người ấm áp chỉ là đều thuộc hạng tài sắc vẹn toàn. phía sau là trụ lí và thư kí

" chào Lý tổng, rất vui được hợp tác" người kia khách sáo chia tay ra

" tôi cũng rất vui được gặp Phan tổng" hắn vất chéo chân, nhìn đối phương hoàn toàn không có ý định bắt tay với đối phương

Phan tổng nở nụ cười như chuyện đó chẳng hề hắn gì.

" lần này về nước tôi có theo đuổi một cô gái mong Lý tổng giúp đỡ nhiều "

" ờ rất hân hạnh nhưng cô gái nào vinh hạnh lọt vào mắt anh thế để tôi còn biết đường chuẩn bị" hắn điềm nhiên trả lời trong mắt chẳng có đối phương

"không cần chỉ là một cô gái mà Lý tổng chẳng bao giờ để ý đến" người đó cũng chẳng kém cạnh.

thái độ của hai nhà lãnh đạo khiến không khí tràn ngập mùi sát khí và đối chọi. nhiệt độ gay gắt bên ngoài còn kém xa trong này. nhân viên sợ sệt đến thờ cũng chẳng dám

" chưa chắc." hắn nhếch môi

"tôi rất mong chờ khi hai chúng ta cùng theo đuổi một cô gái chắc rất li kì. phải rồi nhắc nhở Lý tổng một câu có những thứ khi mất đi mới biết trân trọng thì đã muộn. xin phép mong rằng hợp tác thành công"

Phan tổng chia bản hợp đồng trước mặt hắn rồi dứt khoát rời đi

hắn hừ một tiếng, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo và thâm sâu.

=====**=====

chiều, giờ tan tầm, đường phố đông đúc như mọi ngày. nó tạm biệt Mặc Nhiên định bắt xe thì một chiếc xe trắng đi đến chặn trước mặt nó. chàng trai trong xe bước xuống, cười với nó, chủ động mở cửa xe cho nó

" theo anh đi đến chỗ này được chứ? anh sẽ mời em ăn tối"

"sao tôi phải nghe lời anh" nó đề phòng nhìn hắn

" không đi cũng chẳng sao nhưng em sẽ hối hận. dù sao cũng là em nói muốn gặp mặt anh" anh chàng tỏ vẻ suy nghĩ

" anh là II?"

"ừ. " anh chàng gật đầu

nó vui mừng chạy lại ôm anh rồi đánh giá một lượt

" cha, thì ra anh như thế này. anh có biết em tưởng tượng về anh rất nhiều nhưng hoàn toàn chẳng ngờ được anh đẹp trai như vậy" nó cảm thán

" anh rất vui vì em luôn nhớ đến anh. vào trong xe đi nào"anh cúi người lịch sự mời nó

" cảm ơn anh"

nó ngồi vào ghế, thắt dây an toàn. chiếc xe dần lăn bánh

"anh định đưa em đi đâu?"hó tò mò

"noi này em cũng biết" anh chàng chỉ cười với nó rồi tập trung lái xe

"lúc ở bờ hồ anh nói em biết tên anh là ý này đúng không?" nó đặt tay lên cằm ra chiều suy ngẫm

"không hẳn thật ra còn một ý nữa. bó hoa sáng nay em có thích không?"

"à em thích" nó bối rối. nó nào dám nói sự thật là bó hoa đó em đã cho bạn em vì em chẳng biết anh là ai

"đang nghĩ gì vậy " anh chàng lại cười với nó, chắc chắc cứ thế này thì máu mũi sớm muộn cũng chảy

"à đang nghĩ anh liệu có giận vì sáng nay em lớn tiếng với anh trong điện thoại"

"a... anh cóc em làm gì " nó xoa xoa trán, giả vờ đau đầu

"anh đâu trách em. em cũng không biết anh là ai. nhưng anh nghĩ thời gian cũng đâu ngắn mà em vẫn chưa nhớ ra tên thật của anh nhỉ. mặt anh cũng vẫn như thế mà"

"em sẽ cố nhớ thử" nó phì cười khi nhìn biểu cảm của anh chàng

"đến nơi rồi xuống thôi"

anh mở cửa cho nó. nó ngấm xung quanh một lượt rồi ồ lên. đây chính là nơi trước kia nó thường hay đến mỗi lần có chuyện buồn. nó thích được nằm trên bãi cỏ xanh rì hoặc đứng gần mép ném đá xuống sông. à hình như chính ở đây nó đã từng cứu một người. nó nhớ lúc ấy mình đang ném đá thì thấy phía đằng xa có một tiếng nghe kì thì giống như đang ầu ẩu. nó tò mò tiến lại gần thấy một đám người cao to lực lưỡng đang đánh một thanh niên gầy. người anh ta toàn máu nhưng khuôn mặt rất đẹp. anh ta nằm thoi thóp trên mặt đất lạnh giá, hai tay che đầu toàn thân toàn những vết máu và vết bầm tím. nó hét lên, tay run run gọi cảnh sát lúc đó đám người kia mới buông tha. người ấy nhìn nó chăm chăm, ánh mắt u buồn và tang thương. nó đến gần, cổ diu anh ta đến bãi cỏ. kêu anh ta đợi mình đi mua thuốc

"anh có đau không?" nó vừa xoa thuốc vừa khẽ hỏi

"tại sao không để tôi chết đi. cô cứu tôi làm gì, cả nhà tôi đều đã chết tôi sống còn ý nghĩa đâu"

"vậy anh đi chết đi. nếu biết anh nghĩ vậy tôi đã để mấy tên đó đánh chết anh rồi. ai cũng có lúc gặp phải nghịch cảnh quan trọng là phải biết biến nghịch cảnh thành động lực tiến lên không phải buông xuôi hay tìm cái chết. như thế rất hèn nhát và dễ tiện. anh có biết bao người mơ ước được sống không hả" nó tức giận nói

hắn ta nghe vậy chỉ hừ một tiếng rồi nhắm mắt lại yên lặng cho nó trị thương.sau một hồi nó cũng làm xong

"xong rồi đó. ai cũng có thể mạnh riêng của mình. vì vậy hãy xem anh có thể mạnh gì lợi dụng nó anh sẽ thành công. tôi đi đây "

"cảm ơn"

"không có gì"

"cô tên gì?" hắn ta chần chừ hỏi

"GIÂN HI. tạm biệt" nó rời đi

"PHAN ANH. tôi tên PHAN ANH xin hãy nhớ kĩ. tôi nhất định sẽ tìm được cô"

nó nghe trong giọng nói có cả sự kiên định và chắc chắn như một lời hứa vậy

"anh lúc đó là hứa với em ư?"nó nghi ngờ hỏi

"đúng vậy. anh vẫn thường đến đây và ngắm em từ xa "

"anh có thể đến gặp em mà "nó thắc mắc

"vì chưa đủ dũng khí. từ khi nghe lời em nói anh đã hoàn toàn suy nghĩ khác đi. khi gây dựng danh tiếng thành công anh cố gắng để nó vươn ra với thế giới, anh muốn em thấy em đã không sai khi cứu anh. sau đó anh định theo đuổi em nhưng anh sợ vì anh nghĩ mình không xứng với em. anh chẳng biết làm gì để có thể trở thành người mà em tin tưởng. tình cờ anh nhìn được một tấm ảnh em chụp và đã theo dõi tài khoản của em. anh muốn dùng cách đó để âm thầm làm bạn và làm em tin tưởng ở anh. khi nghe tin em đã kết hôn anh đã rất hoang mang và lo sợ dù biết đó chỉ là kết hôn giả. anh quyết định về VIỆT NAM, anh muốn theo đuổi em. anh nghĩ chính sự chần chừ đã làm anh vuột mất nhiều cơ hội để ở bên anh. anh không muốn lãng phí thêm nữa. hãy cho anh cơ hội được chứ?"

Phan Anh cầm tay nó, ánh mắt mong chờ và lo lắng. nó rút tay lại, cười gượng

"anh có thể theo đuổi ai tùy thích đó là quyền của anh nhưng có thể cho em chút thời gian không? em cần tiêu hóa nó"

"anh đã chờ em 7 năm rồi chờ thêm cũng đâu nhằm nhò gì" Phan ANH nghiêm túc nói

"cảm ơn "

"đi ăn thôi chúng ta còn rất nhiều chuyện để nói"

"yes sir"

hai người đến một nhà hàng cao cấp theo phong cách cổ điển pha chút hiện đại. nhà hàng này chuyên về món ăn VIỆT nên tập hợp đủ các món của ba miền

PHAN ANH kéo ghế cho nó ngồi

" cảm ơn anh " nó lịch sự đáp lễ

hai người ăn uống vui vẻ

" anh không nghĩ em ham ăn đến vậy"

" gì đây anh đang đim em hả?" nó vô tư

"là sao?" anh chàng khó hiểu nhìn nó

" tức là chê em đấy " nó vừa gắp vừa giải thích

"ồ..." anh chàng tỏ vẻ hiểu ra

PHAN ANH đưa nó về trước cổng

" cảm ơn em hôm nay đã đi cùng anh. anh rất vui. tạm biệt "

" em cũng vậy. tạm biệt" nó cười cười

chiếc xe phóng đi, nó vui vẻ bước vào hoàn toàn chẳng biết một màn thân mật ấy đã thu trọn vào mắt hần

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trở về nước

nó vừa cười tươi vừa lưu tên PHAN ANH vào máy. đúng là cuộc đời luôn có những sự bất ngờ. ai có thể tin được người lúc trước nó cứu lại chính là người đã âm thầm làm bạn qua màn hình với nó suốt 5 năm trời chứ? chắc, chắc thấy hồi hận ghê biết trước đã chẳng kẻ xấu rồi người khác rồi giờ thì hay ho anh ấy biết hết mấy vụ mình gây chuyện rồi chửi hần còn cả vụ ngã từ trên cây nữa chứ! nghĩ thôi cũng biết anh ấy cười mình thế nào rồi. ngu người thật mà!

hôm nay là ngày nghỉ nên nó ngủ thỏa thích đến gần trưa mới dậy. ngủ nướng quá đã luôn. nó mặc một bộ đồ gọn gàng và năng động, đeo một cái túi nhỏ chéo vai nhìn như học sinh cấp 3 vừa đi xuống vừa nói

" đi NĂM hôm nay con không ăn cơm nhà đừng làm phiền của con nha"

nó đi ra phía cửa, xò giày. Di NĂM nhìn theo bóng nó, nói với

" cô chủ định đi đâu ạ?"

" con có chút việc thôi" nó vừa xỏ nốt cái giày còn lại vừa trả lời

" vậy tối cô chủ có về không?" di Năm ân cần hỏi

" dạ có. thôi con đi đây đi muộn rồi"

" cô chủ đi cẩn thận" di Năm cúi mình chào nó rồi nhẹ nhàng đóng cổng

=====**=====

đi ra đường chính và bắt xe đến trung tâm mua sắm, nó phải chọn quà thật đẹp cho mấy đứa nhỏ mới được. chắc chắn chúng rất háo hức và bất ngờ haha. nó đi dạo một vòng quanh trung tâm sắm uất và đa dạng các mặt hàng. ưng ý chọn những món đồ thích hợp, về mặt đây hải lòng.

sau đó lại bắt xe đến trung tâm HƯỚNG DƯƠNG đứng trưa luôn. nó cảm bịch đồ vui vẻ tiến vào.

Trung tâm HƯỚNG DƯƠNG là nơi chuyên nhận và chăm sóc những trẻ em mồ côi hoặc bị ba mẹ bỏ rơi nhờ nguồn phí tài trợ từ các mạnh thường quân. tuy rằng trại không lớn lắm nhưng lại là mái nhà của bao lớp trẻ đáng thương. Di Tâm chính là chủ của trại trẻ này, một người có trái tim lương thiện và đôn hậu. một lần nó đi làm tình nguyện đã đến đây và từ đó trở đi nó đã gắn bó với nơi này như ngôi nhà thứ hai của mình.

nó đặt đồ xuống sân, cố tình nói to

" di Tâm hôm nay có thể cho con ăn ké một bữa không?"

nghe thấy giọng nói quen thuộc đi cùng đám nhỏ đều chạy ra. đám nhỏ đủ mọi độ tuổi ôm chầm lấy nó, thơm nó, riu rít hỏi han

"chị quên bọn em ư? chị không nhớ bọn em hả? sao giờ chị mới đến" một đứa bé gái tầm 6,7 tuổi sụt sùi

" chị xin lỗi chị hơi bận" nó gạt nước mắt cho cô bé, vỗ vỗ lưng an ủi

" chị ơi bọn em và mẹ đều nhớ chị. chị có khỏe không?" một đứa bé trai khác ngây ngô nói

" chị cũng nhớ mọi người" nó phì cười vì độ biểu cảm muôn màu muôn vẻ của mấy đứa nhỏ

" vậy hôm nay chị ở đây chơi với tụi em không cho chị đi đâu hết" mấy đứa nhỏ thi nhau giữ chặt tay nó. nó giả bộ đầu hàng, gật gật đầu, vui vẻ nói

" hôm nay chị là của mấy đứa yên tâm chưa? tên tên ten" nó giờ quà lên với mấy đứa nhỏ

bọn nhỏ thích thú cười rúc rích, nhao nhao lên thảo luận. thật đáng yêu quá mà. nếu được trở lại nó cũng ước được làm trẻ con mãi mãi như vậy sẽ đỡ phải nghĩ nhiều về cuộc đời

" từ từ ai cũng có quà đừng vội ngoan nhé"nó vừa nói vừa phát quà cho từng đứa trẻ

" vâng" cả đám đồng thanh đáp nhìn nó chờ đợi đến lượt mình

quà vui đi dần nhưng còn nhiều đứa trẻ chưa có. nó lo lắng, phải làm sao bây giờ biết thế đã mua nhiều hơn. haiz, ánh mắt của chúng nhìn nó rất trông đợi nếu giờ nói ra sẽ khiến chúng buồn nó thật sự chẳng nỡ.

"chị xin lỗi có lẽ không đủ..." nó áy náy

ngay lúc đó từ phía sau xuất hiện một giọng quen thuộc đầy ảm áp của PHAN ANH

" thêm phần của anh là đủ thôi", anh đặt túi đồ bên cạnh nó, cười với nó và mọi người.

lũ trẻ cũng chạy lại ôm anh nhưng vì anh quá cao nên chỉ có thể ôm chân mà thôi.

" nhớ anh không nè "

" nhớ ạ" cả đám đồng thanh đáp

" quà đây. em mau chia cho mấy đứa nhỏ đi" anh chàng rất chi là tự nhiên sai nó bắt chắp ánh mắt đầy ngạc nhiên của nó

" anh...tại sao..." nó ngơ ngác lắp bắp hỏi

" nhờ em thôi. được rồi đừng trung về mặt ấy rất khiến người khác khó kiềm mà muốn bắt em về bên cạnh" PHAN ANH trêu nó

" anh... đừng trêu em nữa xấu hổ chết mất"

nó che mặt, lũ trẻ nhìn hai tụi nó cười hi hi rồi lại chăm chăm xem quà. vừa đúng lúc phát xong là đến giờ ăn trưa

đi Tâm chuẩn bị rất nhiều món, nó định làm chân phụ bếp nhưng với lịch sử huy hoàng và chiến tích oanh liệt còn lưu lại trong nhà bếp nó đã bị trục xuất thẳng thừng với lí do cù chuối " xong rồi mới mua đi chưa muốn chúng vì con mà phải vào trung tâm xử lí rác ". nó dờ khóc dờ cười chẳng biết phải trả lời kiểu gì đành đi ra cùng Phan ANH chơi với lũ trẻ.

tiếng chuông báo hiệu vang lên lũ trẻ chạy vào trong ngồi đúng vị trí của mình, hai tụi nó đi đằng sau. thỉnh thoảng PHAN ANH có lên ngắm nó nhưng nó chẳng hay biết gì nhưng hành động đó lại lọt hết vào mắt đi Tâm.

mọi người ngồi thành hình tròn, bao quanh nhà. nó ngồi bên cạnh PHAN ANH và đi TÂM. Trong bữa ăn mọi người trò chuyện rôm rả, đi Tâm và PHAN ANH thi nhau gấp cho nó nên chẳng mấy chốc bát nó chất cao như núi. nó hết cách với hai người này luôn

" hai người con con là lợn ư?" nó có chút bất đắc dĩ

" bản chất thật của em ai cũng biết không cần giữ hình tượng" PHAN ANH ân cần gấp cho nó, ánh mắt đầu dịu dàng và cung chiều

nó bắn ánh mắt tia lửa đạn về phía anh chàng nhưng đỉnh cao của nghệ thuật là gì? là bơ như không có gì.

"..." vạch đen đầy đầu đã thế lũ trẻ còn nhìn nó cười khúc khích

" ăn nhiều vào đừng lo còn nhiều đồ ăn lắm " đi Tâm lo lắng nó giảm cân tí tí lại giục nó ăn nhiều lên

" haiz, vậy con đành ăn hết vậy đâu thể phụ kì vọng của mọi người " nó làm bộ " là mọi người nói đấy nhé tôi không như vậy đâu"

nó cùng đi Tâm vừa rửa bát vừa tâm sự

" con với cậu ấy thế nào?" đi Tâm dò hỏi

"bạn bè thôi ạ" nó thành thật trả lời. đúng là nó chỉ coi PHAN ANH là một người bạn và một người anh trai

" ánh mắt cậu ta nhìn con rõ ràng là với một người yêu "

từ lúc cậu ta đến bà đã để ý rồi. rõ ràng rất quan tâm nó thậm chí điều đó còn toát lên từ ánh mắt. mà ánh mắt thì không sai được. đi biết mình không có quyền nhưng đi rất thương nó không muốn nó khổ vì tình yêu.

" thôi đừng nói chuyện đó nữa được không đi " nó bối rối

"ừ. đi chỉ lo lắng cho con còn chuyện con quyết định thế nào đó là do con. nhưng con phải biết rằng chỉ một quyết định sai sẽ sai cả một cuộc đời."

" vâng con biết rồi. haiz, đi cũng nên quan tâm đến bản thân mình đừng lúc nào cũng lo cho người khác thế"

" ai chà con bé này lớn thật rồi nha" bà vỗ vỗ vai nó trêu đùa

"hihi con tiếp thu lời nhận xét của đi"

bọn nó chơi đến gần chiều tối rồi tạm biệt mọi người.

PHAN ANH nhất quyết đòi đưa nó về nên nó cũng không từ chối.

đến nơi, nó cảm ơn đi vào trong thì anh chàng cầm tay nó,kéo nó quay lại. hai người đối mặt với nhau. nó bối rối, lúng túng rút tay lại nhưng bị anh chàng nắm chặt, tay còn lại đưa ra một hộp quà nhỏ màu hồng, nhẹ nhàng đặt vào tay nó

"tặng em này "

" cái này..." nó trả lại anh chàng nhưng anh chàng cười cười kêu nó giữ lại, bước vào trong xe

" đừng từ chối anh sẽ rất buồn " anh chàng đặt tay lên cửa xe, choai mặt ra nói

" cảm ơn" nó ngại ngùng, vẫy tay tạm biệt rồi đi vào trong hoàn toàn chẳng biết người trong chiếc xe đối diện đã chứng kiến toàn bộ, sắc mặt cũng trở nên đáng sợ hơn, một cảnh bình thường bỗng biến thành cảnh ý vị thâm tình. chiếc xe quay ngược hướng đối diện phóng với tốc độ kinh người, tiếng động cơ ma sát khiến xe khác cũng phải kinh sợ

nó mở hộp quà ra là một chiếc vòng cổ đính hàng trăm viên pha lê swarovski cao cấp, điểm nhấn chính là viên kim cương hồng được cắt tia tinh xảo hình trái tim. thật sự rất nổi bật. trị giá của nó cũng rất cao. món quà này quá lớn. nó không muốn nhận nhưng lại sợ PHAN ANH buồn nên đành cất hộp quà vào góc tủ khi nào thích hợp sẽ trả lại

tại phòng khách một ngôi biệt thự cao cấp phía đông thành phố

một người đàn ông trung niên mặc đồ đen, tay cầm cây gậy đen chống dưới nền nhà, ánh mắt sắc lạnh và tàn ác. bên góc trái là một cô gái trẻ, xinh đẹp và sang trọng. bộ đồ cô ta mặc rất hiện đại, cao quý và tôn lên đường nét cơ thể. cô ta mỉm cười, nhìn người đàn ông trung niên

" chào mừng con trở về " giọng nói khàn khàn cùng nụ cười nhếch mép khiến ông ta trông rất cáo già và nham hiểm

" chào ba" cô ta đáp lại giọng lạnh lùng, ánh mắt hiện lên một tia thâm sâu

" ba nghĩ con biết mục đích của lần trở về này. ba rất tin tưởng con, CÁT NHƯ "

"cảm ơn. con sẽ không làm ba thất vọng. nhưng cô ta... là thật sao?"

" con nên biết dù là thật hay giả thì kẻ thù vẫn mãi là kẻ thù. nếu không sớm tiêu diệt ắt sẽ để lại nhiều hậu họa. nếu không sớm ra tay sợ rằng mọi thứ con đang nắm giữ sẽ sớm như cát trong tay." người đàn ông dõi tầm mắt ra phía xa

" con tự biết phải làm gì. đã là thứ con muốn thì mãi mãi phải là của con" ánh mắt cô ta trở nên sắc lạnh và tàn nhẫn, giọng nói cũng đầy tham vọng

" haha ba rất vui. thế mới đúng là con gái ta. hãy làm thật tốt.cái đó giao cho con" ông ta rời lên phòng

" con nhất định tận dụng thật tốt "cô ta nhìn theo, nụ cười đầy ghê rợn như màn đêm âm u ở chính đây vậy. đâu ai biết đằng sau bộ mặt thánh thiện ấy là cả một trái tim nhuộm máu của quỷ và sự tàn độc.

một ngày mới lại bắt đầu, điện thoại reo vang là MẶC NHIÊN

"đi mua sắm đi tôi ở trước cửa nhà bà rồi " cô nàng vui vẻ nói

" đợi tí" nó cũng muốn thay đổi không khí nên nhanh chóng nhận lời

"ok"

nó cầm túi xách, mặc một bộ đồ thoải mái đi ra cổng. chiếc xe đỏ chói mắt của cô nàng đập ngay vào mắt nó kể đó là cái đầu chòi ra qua cửa kính

" mau lên xe" cô nàng ra hiệu với nó

"bình tĩnh nào " nó từ từ bước vào ghế lái phụ.

chẳng mấy chốc trung tâm mua sắm đã hiện ngay trước mắt. cô nàng cất xe xong liền kéo nó vào trong. đúng là trung tâm của thành phố có khác sang chảnh và xa hoa đến lóa cả mắt.

khỏi cần nói thì cô nàng là tín đồ của mua sắm nên cứ thấy gì hay, lạ là lại " nhào vô, nhào vô". nó chỉ biết lắc đầu với người bán hàng. trong khi cô nàng hết túi này đến túi khác thì nó lại đau khổ với việc làm chân cầm đồ hộ mà vẫn chưa có một món gì cho riêng mình. dù MẶC NHIÊN biết nó ít khi sắm đồ nhưng lâu nay cũng chưa mua thêm má.

" bà định cứ thế này đi rồi về à"

"ừ " nó trả lời qua loa

MẶC NHIÊN dậm chân với nó, hậm hực

" tôi kéo bà đi là để xả stress chứ không phải ngắm cảnh và ngắm người qua lại. đồ của bà mua cũng lâu rồi mà cũng cần đổi mới cái tiến chứ đúng không?" MẶC NHIÊN lôi nó vào một cửa hàng thời trang cả nam lẫn nữ. hắt mắt về đám quần áo ý kêu nó chọn. nhìn nó cứ nhấc lên đặt xuống cho có lệ làm cô nàng ngứa ngáy chân tay đành phải trực tiếp đích thân lựa chọn. nó không có nhu cầu mua thêm nên kéo tay cô nàng ra bên ngoài đúng lúc thấy một chiếc áo sơ mi nam được trưng bày bên trước cửa kính ở cửa hàng đối diện liền đi về phía đó. MẶC NHIÊN ngo ngác chạy theo nó. nó đứng trước cửa, ngắm nhìn chiếc áo sơ mi nam màu trắng kiểu dáng đơn giản, cổ áo có một đường viền đen làm điểm nhấn, chất liệu cũng khá được. đang mãi mê ngắm thì một cô gái khác lại gần, lên tiếng khiến bọn nó đồng loạt quay sang

một cô gái cao ráo, xinh đẹp, bộ đồ bó màu hồng cùng mái tóc xoăn khiến đàn ông phải đắm đuối. so với cô ta nó còn kém hơn một chút

" cô định mua chiếc này hả? vừa hay tôi cũng định chọn nó " cô ta dịu dàng nên tiếng, nhìn nó đánh giá một lượt không khỏi toát lên vẻ kinh thường

MẶC NHIÊN nhìn cô ta cảm giác ánh mắt của cô ta rất lạ nhưng lại không biết nên diễn đạt bằng từ gì chỉ biết là cô ta hẳn chẳng ưa gì nó.

" không có chi là thấy đẹp thôi" nó cười trừ

" ra vậy" cô ta giả bộ hiểu ra rồi phát tay với nhân viên " gọi lại cho tôi nhớ bọc thật đẹp"

"chúng ta đi thôi muộn rồi " MẶC NHIÊN liếc xéo cô ta, kéo nó đi

"tạm biệt"

"chúng ta sẽ còn gặp lại nhau sớm thôi" cô ta nhìn nó kiên định, ánh mắt lóe lên tia sắc lạnh

trên xe, cô nàng nhìn nó ngẫm nghĩ

" cô ta chẳng phải loại tốt lành gì sau này tốt nhất bà nên tránh xa ra " cô khuyên nó

" mới gặp một lần sao bà dám khẳng định?" nó nghi ngờ hỏi lại

" trời ơi! bà ngốc thật hay đùa vậy. cô ta rõ ràng là có ý tiếp cận, lúc nói chuyện có thể thấy là người lòng dạ thâm sâu. dù cô ta che giấu rất tốt nhưng từ ánh mắt vẫn có thể thấy được. hơn nữa là phụ nữ với nhau chắc chắn bà phải cảm giác được gì chứ? biết đâu cô ta chính là kẻ thù của bà đấy"

MẶC NHIÊN đập trán, kêu than. cô nàng đến là bị nó làm cho đau đầu mà chết mất thôi

"kệ đi sau này ít qua lại là được "

" hừ, vẫn còn có thể cứu chữa "

"..."

nó vào nhà cũng chẳng để ý đến mấy lời cô nàng nói lắm

điện thoại nhà reo, nó gọi di NĂM nhưng chẳng thấy nên đành nghe máy

" alo"

" là ông đây"

" dạ con chào ông" nó lễ phép

" ngoan lắm. ông đang định nhờ di Năm đưa máy cho con. con có rảnh không?" ông cụ thăm dò

"dạ có sao thế ạ?" nó ngu ngơ hỏi lại

" may quá ông có kêu người làm chút đồ ăn con mang cho GIA THÀNH hộ ông nhé"

chắc chắn đây là kiểu người lớn vì muốn tui trẻ tình cảm thêm khăng khít mà không tiếc công bày trò. kiểu này quá điển hình xem phim rất nhiều. nghe qua cũng biết mục đích của ông cụ

" có được không con? haiz, ta muốn đi lắm nhưng giờ con là vợ nó để con đi là thích hợp nhất" sợ nó từ chối ông cụ vội thêm mắm muối

"dạ được ạ" rõ ràng là muốn nó đi còn bày đặt này nọ. nhưng ông cụ đã bảo vậy từ chối cũng không hay. chỉ là đưa com thôi có gì khó

nó thuận lợi lấy đồ rồi đi đến công ty hẳn. dọc đường nhân viên cứ bàn tán xôn xao cái gì mà "vừa mới thấy một cô giờ lại thêm một cô " rồi " sếp đào hoa quá" còn cả trí tưởng bay xa đến mức " có thể một trong hai người sẽ là phu nhân tương lai không biết chừng " và muôn vàn phiên bản khác. nó chỉ lắc đầu hiên nhiên bọn họ không biết sếp mình đã kết hôn vì cuộc hôn nhân này được bảo mật tuyệt đối ngoài người nhà ra thì bên ngoài hoàn toàn không biết gì.

cửa thang máy mở ra, nó hỏi phòng hẳn ở đâu rồi đi đến.

" cốc... cốc..."

nó mở cửa bước vào đầu biết bên trong lại là một cảnh tình tứ nữ ôm nam nhân âu yếm. nó có chút bất ngờ, hai người kia cũng bất ngờ

"xin lỗi tôi không cố ý phá hỏng chuyện tốt của hai người" nó che mặt, trong tim bỗng nhói lên

hắn đẩy cô gái ra, sợ nó hiểu lầm. cô gái giả bộ ngây thơ vô tội,tay xua xua, như thể sợ nó hiểu lầm vội nói

"không phải như cô nghĩ đâu tôi chỉ là vừa về nước nên theo thói quen cũ ấy mà "

cô ta cố tình úp mở để nó hiểu lầm thật. vừa nãy thấy nó nên cô ta cố tình làm vậy cho nó xem

nó nhìn cô ta quen quen. là cô gái lúc sáng gặp ở trung tâm mà. hai người này rốt cuộc có quan hệ gì? tại sao lại thân thiết như vậy? có phải cô ta chính là người mà hắn yêu không?" thói quen cũ" hai người lúc trước thường như thế thì ra họ vốn là một cặp nó có nên cảm thấy tội lỗi khi phá hoại hạnh phúc của hai người? một loạt thắc mắc hiện lên trong đầu nó

" tôi là VŨ CÁT NHƯ, vừa từ nước ngoài trở về là bạn của anh ấy. còn cô là " cô ta nhìn nó, dáng điệu khác hoàn toàn với lúc sáng

" tôi là GIẢN HI" nó trả lời qua loa. dù sao nó và hắn cũng chỉ là trên danh nghĩa nó có quyền gì mà can thiệp vào cuộc sống của hắn chứ.

" rất vui được gặp mặt" CÁT NHƯ nở nụ cười thân thiện mà thực chất là nụ cười cay độc

" ông bảo tôi mang đồ ăn cho anh. tôi về đây hai người cứ nói chuyện đi" nó đặt đồ ăn lên bàn rồi nhanh chóng đi ra. hắn thấy nó phản ứng như vậy thì tự nhiên tức giận.

"em cũng ra đi lần sau đừng làm như thế " hắn lạnh lùng ra lệnh còn có cả sự cảnh cáo

cô ta hậm hực nhưng vẫn giả bộ vui vẻ làm theo.

ngồi trên xe nó cố xóa đoạn hình ảnh vừa rồi ra khỏi đầu, tự động viên mình không để ý, lòng tự nhiên thấy mất mát. người lái xe quan sát nó qua gương chiếu hậu, lặng lẽ cười

vì vụ đó mà nó chẳng còn tinh thần ăn uống nên động đũa rất ít rồi leo lên phòng.

có thể nó không biết đây mới chỉ là bắt đầu của một chuỗi ngày còn đầy bất ngờ!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hiểu lầm hơn!

hình ảnh hần và CÁT NHIÊN ôm nhau cứ bay qua bay lại trong đầu nó khiến nó chẳng có tinh thần làm việc. MẶC NHIÊN đặt tay trước mặt nó, đưa qua đưa lại rồi theo hướng nó nhìn ra ngoài chỉ có mây và ánh nắng có gì đặc sắc đâu nhỉ. cô nàng lay lay nó, trên ghẹo

"ề sao thể tương tư anh nào hả? ngày nào cũng được người ta tặng quà sướng quá chứ gì" cô nàng làm bộ gato

nó hồi hồn, tròn mắt, đập cô nàng

"vớ vẩn. lo làm việc đi"

"chậc nhìn xinh mà ghê gớm. hôm nay ai chọc giận bà à? có chuyện gì mà ưu tư kinh thế " cô nàng hất cằm về phía nó

"làm gì có chỉ là nghĩ linh tinh chút thôi" nó trả lời qua loa, giả bộ làm việc

"có gì thì nhất định phải nói với tôi đừng nghĩ lung tung rồi lại chọn mấy cách tự vẫn hay nhốt mình trong nhà mấy tháng dẫn đến bị trầm cảm cảm trị tuyệt đối đấy. tôi mới nghe nhiều vụ như thế lắm" cô nàng lo lắng, làm dáng vẻ như phụ huynh cảm con mình nghịch dại ấy khiến nó cũng phải phì cười

"ôi trời từ bao giờ bà mắc bệnh lo xa thế. tôi còn yêu mạng sống lắm hi hi " nó trấn an cô nàng

"hi hi bà chỉ gọi hi hi thôi " cô nàng bắt chước nụ cười của nó, ánh mắt còn phóng đại khiến nó nhìn thôi cũng học máu mồm vì tức

"bắt chước từ tế cái coi ai lại lịch cả phiên bản chính hả" nó nhăn mặt, mắng yêu cô nàng

"hề hề đùa tí cho vui"

cả hai cười với nhau như điên.

bạn hãy cảm thấy hạnh phúc khi bên cạnh mình có những đứa bạn như vậy. dù điên điên khùng khùng đôi khi chỉ muốn cho cái dép để nó ngâm miệng lại cho đỡ tức hay những lúc bị trêu đến á khẩu mà chỉ có thể nhìn trời xanh thật đẹp. nhưng đó lại chính là những người bạn tốt nhất và quan tâm bạn nhất. ai cũng có những người bạn sẽ gắn bó với mình ở những đoạn đường đời khác nhau nhưng quan trọng thời gian họ và bạn gắn bó với nhau dài đến đâu. nó thật sự muốn tình bạn này kéo dài mãi mãi đến khi già nhớ lại sẽ mỉm cười vì cuộc sống đã cho mình một món quà ý nghĩa đến vậy!

điện thoại nó reo là PHAN ANH, nó cười, vui vẻ bắt máy. MẶC NHIÊN kéo sát gần nó, nghe ngóng mặc cho nó lấy tay đẩy đầu cô nàng ra

"tôi nay em bận không?"

"ừm, rảnh ạ "

"vậy đi ăn với anh nhé, chiều anh đến đón "

"ơ...tút...tút "

"hihi ngoan ngoan trình báo sẽ nhận được khoan hồng của pháp luật " MẶC NHIÊN nhìn chăm chăm nó, đe dọa. vẻ mặt như thể đang điều tra phá án

nó giờ tay đầu hàng, kể hết tất cả cho cô nàng nghe. MẶC NHIÊN gật gù nhập dữ liệu vào đầu, nhìn nó rồi trầm tư nhưng nhanh chóng thay bằng vẻ mặt "trước gì đó là mình "

"gato quá đi. nói thật những người như thế giờ gần tuyệt chủng hết rồi phải mau nắm bắt. nếu là tôi nhất định vô chặc nhưng ai kêu số tôi đen trao trái tim cho một người còn chẳng biết có nhớ mình là ai không. haiz " cô nàng tiếc nuối. phải MẶC NHIÊN chính là như thế không yêu sẽ cương quyết cự tuyệt một khi đã yêu ai nhất định trung thủy chỉ có mình người ấy.

cuộc đời luôn là những nghịch cảnh tạo thành mà. nó chẳng biết trái tim mình thế nào nữa! tất cả cứ kệ thôi

=====**=====

PHAN ANH mỉm cười mở cửa xe cho nó, đợi nó thắt dây an toàn mới khởi động xe

tại nhà hàng cao cấp. phía trung tâm có hai người ngồi đối diện nhau, người phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng còn người đàn ông thì lạnh lùng nhưng lại rất nam tính. nhìn theo góc độ nào cũng thấy họ là một đôi hoàn hảo. bao nhiêu nhân viên đều bàn tán, ai cũng ghen tị với CÁT NHƯ kêu cô có phúc có người còn kêu chỉ cần hần nói thì có chết cũng mãn nguyện

"tặng anh nè. hôm qua đi shopping thấy đẹp nên mua dùng từ chối " CÁT NHƯ đặt hộp quà sang bên cạnh hần, cười tươi nói

"cảm lại đi lần sau không cần làm thế" hần lạnh lùng, âm thanh trầm thấp mẽ hoặc

"bao năm rồi anh vẫn như vậy em tin tình cảm của chúng ta cũng thế. lần này về nói thật em muốn theo đuổi anh " MẶC NHIÊN mỉm cười thẳng thắn bày tỏ

"câu trả lời của tôi từ trước đến giờ vẫn thế. em mãi mãi không phải người tôi chọn" hần dứt khoát trả lời

"vì anh đã kết hôn ư?" đây mắt cô ta có tia thất vọng nhưng nhanh chóng bị che dấu, hai tay vô thức nắm chặt

"không phải "

"anh đã nói là không phải mà đúng chứ em vẫn còn cơ hội. em biết hai người chỉ là trên danh nghĩa chắc gì cô ta đã yêu anh" CÁT NHƯ nín kéo

"đừng để tôi phải lặp lại lần hai. cũng đừng thách thức tôi" hấn cảnh cáo, ánh mắt đầy khí bằng lạnh lẽo

"em biết rồi" cô ta quay ra vừa hay thấy nó và một người đàn ông khác, đôi môi đỏ khẽ nhếch lên cười đầy ẩn ý.

MẶC NHIÊN nâng ly rượu lên uống, thái độ thường thức "sắp có kịch hay để xem rồi." cô ta nghĩ thầm, không tự chủ được liếc hần. nếu hần biết thì sẽ sao đây? nghĩ thôi cũng thấy thú vị. lúc đó chỉ cần thêm chút mắm muối thì hình ảnh của nó sẽ bị hủy hoại. đúng là một cơ hội trời cho. trời đang giúp cô ta.

CÁT NHƯ ra hiệu cho phục vụ đem chai rượu khác lên, ý cười càng lúc càng đậm. khi người phục vụ rót rượu. cô ta nhìn xung quanh một lượt xác định không ai để ý mới khẽ gạt chân một nhát rồi rút chân lại. người phục vụ mất đà, trượt ngã, rượu bắn lên hết áo hần. hần nhăn mặt, thái độ thay đổi đáng sợ. người đó biết mình đã làm khách hàng phật ý liền vội đứng dậy, cúi người rồi rít xin lỗi. lòng lom lóp lo sợ. những người đến đây đều là hạng quý tộc hoặc nhà giàu không thì cũng là thương gia có tiếng đâu ai dám động vào vốn chỉ là một người thấp cổ bé họng. CÁT NHƯ sợ phục vụ nói linh tinh liền giả bộ cười nhân ái như mình là một nữ thần cao thượng

"cô đi được rồi lần sau đừng phạm sai lầm thế nữa "

"cảm ơn quý khách " phục vụ mau chóng lui ra. lòng đầy thắc mắc nhưng chỉ dám giữ trong lòng.

CÁT NHIÊN cố tỏ ra lo lắng, hỏi han hần

"anh không sao chứ? ướt hết rồi này. vừa hay đồ em tặng cũng là áo nên anh lấy thay tạm " cô ta gỡ hộp quà, cầm chiếc áo đưa cho hần.

hần đi về phía nhà vệ sinh thay đồ. việc của cô ta giờ chỉ cần làm là đợi kịch hay.

hần vừa đi khuất cũng là lúc nó và PHAN ANH đến. hai người chọn bàn khá xa chỗ CÁT NHƯ và hần nhưng chỉ cần quay sang đều có thể thấy được. cô ta quan sát PHAN ANH, đầy mắt nhảy lên ý cười.

kéo ghế cho nó, PHAN ANH mỉm cười vẫy phục vụ khiến cả đám nhân viên say nắng nhưng chẳng thể làm gì chỉ có thể đứng ngấm từ xa ai kêu người ta đều có đôi có cặp.

đồ ăn được bày đầy kín bàn, nó nhìn mà chỗ cá mắt

" ăn nhiều vào nhé. bàn này chỉ dành riêng cho em thôi"

" đã vậy em ăn hết cho ăn hết cho anh khóc vì trả tiền nhiều " nó đùa

" rất hân hạnh" anh bày vẻ mặt " sẵn sàng phục vụ quý cô", gấp đồ ăn cho nó

" vậy em không khách sáo đâu nhé" nó cười tươi thường thức

anh chàng bỗng choai về phía nó, giang tay ra lau vết thức ăn trên miệng nó, rồi trở về vị trí. nó cười hi hi cảm ơn cũng chẳng để ý lắm. nhưng trong mắt hần đó lại là nụ cười hạnh phúc

một màn tình cảm đặc sắc ấy đều thu trọn vào mắt hần, sắc mặt bỗng chốc thay đổi đến đáng sợ, lạnh lẽo và tràn ngập sát khí nhưng chỉ một giây sau đã trở về đáng vẻ cũ. PHAN ANH vừa hay thấy hần nhưng lại làm bộ như không có gì.

hần ngồi vào ghế nhưng tâm vẫn đặt ở bàn nó. PHAN ANH cố tình gấp cho nó để chọc tức hần (TT: anh cũng đều quá đi à!). bên kia CÁT NHƯ gấp đồ ăn cho hần, hỏi hần nhưng hần đều im lặng hiển nhiên chẳng quan tâm cô đang nói gì. khi phụ nữ gặp tình địch của nhau thường dùng mọi cách để tiêu diệt còn với nam nhân thì đơn giản chỉ là dùng ánh mắt để giết đối phương. âm khí càng lúc càng tăng, không khí cũng ngập mùi lựu đạn. nó nhìn theo hướng của PHAN ANH thấy hần và CÁT NHƯ có hơi ngạc nhiên. nhưng thu hút sự chú ý của nó là chiếc áo trắng cùng hộp quà giống y hệt hôm ấy. hần vì cô ta mà chấp nhận mặc áo màu sáng. xem ra tình cảm hai người rất sâu đậm.nó thoáng buồn. phát hiện hần cũng đang nhìn mình nó liền thu hồi tâm mắt, giả vờ ăn.

"em no rồi về thôi" nó lấy cớ sợ rằng ở lại lâu lại chứng kiến thêm nhiều cảnh tình tứ của hai người kia

hần cũng đứng dậy, buông một câu ngắn gọn " về " rồi tiến thẳng đến chỗ nó đang đứng

" được anh đưa em về "

PHAN ANH nắm tay nó tiếc là hần nhanh tay hơn, cầm tay nó trước "tôi nghĩ để tôi đưa về hợp lí hơn " rồi thẳng tay kéo nó đi. nó ngạc nhiên, hai mắt mở to nhìn hần, trái tim bỗng đập nhanh bất thường. không chỉ nó 2 người kia cũng sững sờ. hần vậy mà mắt kiểm soát!

nó đi khuất, PHAN ANH đập bàn. chết tiệt! lại thua hần!

CÁT NHƯ nắm chặt hai tay, móng tay ghim vào da thịt mà cô ta hoàn toàn chẳng cảm nhận được. sự căm thù tràn ngập ánh mắt. cô ta nghiến răng gần từng chữ " chờ đó đi cô nhất định phải chết! " rồi bỏ đi.

không khí trong xe ngượng ngập, nó quay ra phía ngoài ngắm cảnh nhưng tâm can lại nhớ tới hình ảnh hần nắm tay mình. nhịp tim bây giờ vẫn còn đập nhanh. cảm giác này rất khác lạ hoàn toàn không giống lúc ở bên cạnh PHAN ANH. đây là thích ư? nó lắc lắc đầu đập tan suy nghĩ vớ vẩn ấy. chuyện đó là bất khả thi.

từ lúc gặp hần tâm trạng của nó thay đổi thất thường, khó kiểm soát chẳng biết vì lý do gì lao phải nhờ MẶC NHIÊN tư vấn mới được.

khí vào hai người vẫn im lặng, ai cũng có một suy nghĩ riêng. nhưng có một điều cả hần và nó đều không biết chính là hai người đều hiểu lầm đối phương, ai cũng giữ trong lòng nên sự hiểu lầm đó càng lúc càng tăng. chỉ có nói ra mới là biện pháp giải quyết tốt nhất!

nó trần trọc mãi đêm vẫn chưa ngủ được, liền ra ban công ngắm sao.

tình cờ hần cũng đứng ở ban công khác là đang uống rượu. hai người quay sang ánh mắt vô tình giao nhau, tim cũng đập thình thịch. nó bối rối chẳng biết nên nói gì cứ đứng trân trân nhìn hần. cứ thế này không phải là cách, nó lí nhí nói, mặt bắt đầu đỏ lên

"uống rượu không tốt đâu đừng uống nhiều " nó đi vào trong, kéo rèm cửa lại, đứng dựa vào tường, tay đặt lên trái tim

hần nhìn theo bóng nó khuất dần, nhìn ly rượu rồi uống cạn sau đó cũng trở vào phòng.

ánh trăng đã soi sáng hai con người là tình cờ hay duyên số đã sắp đặt sẵn họ sẽ thuộc về nhau? có lẽ thứ họ cần bây giờ là thời gian và thử thách để nhận ra vị trí thật sự của đối

phương trong tim mình!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ai mới thật sự là người trong trái tim!

trong lúc nó đi uống nước thì điện thoại reo, MẶC NHIÊN tốt bụng cầm ra giúp nó. nó vừa uống nước vừa hỏi

"gi thế ". cô nàng chia điện thoại ra, hất cằm ý bảo nó nghe máy.

"ai thế " nó hỏi MẶC NHIÊN

"không biết là số lạ " nó nhìn điện thoại chán chừ rồi lại nhìn cô nàng dò hỏi "có lên nghe máy không?"

" nghe thử xem là ai"

nó gật gật, từ từ ấn nút nghe

"alo"

"chào. tôi là CÁT NHƯ rảnh không chúng ta nói chuyện nhé. tôi đang ở quán cafe trước LP" cô ta nói như thể ra lệnh rồi cúp máy

"chết tiệt đúng là oan gia!" nó nhăn mặt. sao đi đâu cũng dính với cô ta thế. rốt cuộc kiếp trước nó mắc nợ gì mà chưa trả hết để kiếp này cứ gặp cô ta hoài.

"ai thế?" MẶC NHIÊN ngơ ngác khi thấy nó khó chịu

"cái người mà bà kêu tôi tránh xa ấy " nó giải thích

"chắc chắc" cô nàng tặc lưỡi nhìn nó ngao ngán "kéo khi bà với cô ta còn dây dưa dài dài" vỗ vỗ vai nó cảm thán

" thế thì tôi đi chết cho cuộc đời thêm đẹp" nói rồi tạm biệt cô nàng, cầm túi sang quán cafe đối diện

cô ta vẫy vẫy tay ra hiệu, cười giả tạo

"cô hẹn tôi có chuyện gì thế công ty còn nhiều việc tôi không có nhiều thời gian" nó thẳng thừng nói, thái độ với cô ta khá dửng dưng.

tuy đôi khi nó hơi ngốc nhưng cũng đâu phải không nhìn ra cô ta có tình tiếp cận mình với ý đồ chẳng tốt gì chưa kể chỉ nhìn cách cô ta diễn kịch làm nữ hoàng thân thiện mà nó chỉ muốn cho cô ta cà nui gạch đá. loại người này nó vốn không thể hòa hợp. dính vào cô ta chưa biết chừng có ngày còn bị hại ấy chứ. trên đời này làm gì có tình địch thân thiết với tình địch.

chắc chắc, tài suy luận bỗng chốc thăng hoa thật khiến nó cảm thấy mình đang ở trên một đỉnh cao mới. lúc trước cô nàng đọc nhiều ngôn tình quá không có chỗ giải tỏa tâm trạng lấy luôn nó làm bia xả stress ngày nào cũng lòi mấy vụ nữ chính và nữ phụ ngôn tình đấu đá nhau rồi tranh giành đàn ông. nữ phụ dùng đủ thủ đoạn bí ối để cướp nam chính thậm chí còn hại nữ chính nam chính hiểu lầm nhau..... nó nghe nhiều mà phát bực hận không thể lập tức cầm cả chồng ngôn tình đập cho cô nàng bất tỉnh nhân sự luôn. giờ mới thấy được sự bỏ ịch và tác dụng của nó hề hề.

nó cười ngây ngốc, ánh mắt mơ hồ hiển nhiên chẳng để ý cô ta nói những gì. CÁT NHƯ thấy nó mất tập trung liền gọi to tên nó

" GIÁN HI cô có nghe tôi nói gì không?"

"hả..." nó ngây ngốc, hồn về với xác

"xin lỗi cô nói gì cơ" nó hỏi lại

"tôi nói tôi và cô có thể làm bạn không?" cô ta giả bộ ngây thơ như thể rất muốn nó trở thành bạn của mình

chần chừ một vài giây cô ta lại tiếp dòng tâm sự

" thật sự ngoài anh ấy ra tôi không có ai là bạn cả. anh ấy rất tốt với tôi. thậm chí anh ấy còn không biết chính những hành động ấy đã làm trái tim tôi rung động. tôi rất yêu anh ấy nhưng tôi biết mình không có tư cách anh ấy kết hôn rồi nên tôi chỉ có thể đứng từ xa nhìn. tôi thật sự rất muốn làm bạn với cô " cô ta kể lể, thậm chí còn cố tình dạt dào cảm xúc thương nhớ. thế là nó chỉ muốn ỏi ngay lúc ấy nhưng nó muốn để xem cô ta diễn màn kịch này xuất sắc đến đâu.

" xin lỗi tôi phải quay về làm việc rồi. tạm biệt " nó cầm túi rồi đi

cô ta đuổi theo nó rồi cố tình ngã trước mặt nó, mấy tấm ảnh từ trong túi rơi ra khiến mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía này. nó vội vàng đỡ cô ta dậy, cố tình nói to cho mọi người đều biết " ầy, sao lại bất cẩn như vậy lần sau phải cẩn thận nhé không sẽ có người lo cho cô lắm đó " sau đó nở một nụ cười hòa nhã và thân thiện, kéo cô ta đứng dậy rồi cầm mấy tấm ảnh lên. nó có hơi sững người. cô ta cười nhếch mép khi bắt được biểu cảm đó của nó. trong ảnh là cảnh cô ta đứng bên cạnh hắn, cười tươi như ông mặt trời, một là cảnh cô ta ôm hắn và một tấm khác là cô ta đang kiễng chân lên làm điệu chuẩn bị hôn má hắn. nó bình thường trở lại, tự nhiên đưa mấy tấm ảnh cho cô ta rồi rời đi.

cô ta cầm mấy tấm ảnh bỏ vào trong túi, thong thả đi ra. cái cô ta muốn chính là đơn giản nhưng lại khiến đối phương đau khổ sâu sắc.

cô ta ngồi vào trong xe của mình, cười lớn " lúc trước chụp không ngờ lại giúp ích. cô muốn đấu với tôi ư còn non lắm haha " rồi phóng xe đi thẳng. cô ta sẽ chủ động bắt nó phải rời xa GIA THÀNH như thế vị trí LÝ phu nhân sẽ là của cô ta haha. dù phải dùng bất cứ thủ đoạn nào cô ta cũng phải có được hắn.

nó ngồi vào bàn làm việc, mấy tấm ảnh đó là thật ư? sao trái tim nó lại đau thế này? không được nghĩ về nó nữa. họ làm gì có liên quan gì đến nó chứ! đúng là không liên quan. không được nghĩ linh tinh phải tập trung làm việc. nó lắc đầu cố xua đi hình ảnh trong mấy tấm ảnh đó.

MẶC NHIÊN đập vai nó

"nghĩ gì đấy gỗ sai rồi kia " cô nàng nhắc nhở nó

nó nhìn vào máy tính gỗ sai thật. cũng may có người nhắc không chắc chắn là bị chửi rồi

"từ lúc bà đi gặp cô ta đến giờ tôi thấy hồn bà cứ để ở đâu ấy. mau đi ăn trưa thôi à kể luôn tôi nghe cô ta nói những gì" cô nàng tò mò

nó thờ dãi kể lại cho cô nàng nghe.

"qua nhiên là loại thảo mai mà. rõ ràng cô ta cố tình để bà thấy mấy tấm ảnh ấy" MẶC NHIÊN chống tay lên cằm như một thám tử, từ tốn phân tích

"tôi cũng nghĩ thế " nó đồng tình

"hóa ra bà mất tập trung vì mấy tấm ảnh nhưng hỏi thật bà có cảm giác gì không?" cô nàng dò hỏi, vẻ mặt ngóng đợi

"tôi cũng chẳng biết nữa nói chung rất khó chịu"

cô nàng chỉ vào trái tim nó, cười gian tà "ở đây hả ". nó ngáy ngốc gật đầu

"vậy bà tìm đúng người rồi đó hề hề. trả lời thành thật những câu sau đây. thứ nhất khi ở bên cạnh hẳn bà có thấy tim đập nhanh không? thứ hai khi hẳn đi bên cạnh cô gái khác bà có thấy đau lòng không? thứ 3 là bà bà có cảm giác hẳn khác biệt với những người đàn ông khác không? mau trả lời đi "

"hình như là vừa có vừa không"

"chốt là có hay không?"

"tôi không biết. chuyện này stop tại đây tôi nghĩ chắc chỉ là do mấy hôm nay hơi bất ổn cảm xúc tí thôi. mau ăn đi" nó đánh trống lảng

"rõ ràng bà thích người ta chỉ là chưa xác định được cảm xúc thật của chính mình"

tan tằm, nó cùng mặc nhiên sống bước ra ngoài. PHAN ANH đi đến chỗ nó và MẶC NHIÊN, cười âm áp

" chào hai người đẹp"

MẶC NHIÊN đánh giá người trước mặt từ trên xuống dưới, kết luận

"đây là người tên PHAN ANH bà kể hả?"

nó gật đầu, PHAN ANH tao nhã đưa tay ra. MẶC NHIÊN lễ phép bắt tay lại

"chào anh em tên MẶC NHIÊN"

"hai người rảnh chứ?"

"ấy, em nào dám làm ki dà cán mũi. hai người chơi vui về em đi đây" cô nàng tạm biệt đi một vài bước liền quay lại " nếu anh ấy dám bắt nạt cậu cứ báo với mình một câu"

cả hai cùng cười vì tính trẻ con của MẶC NHIÊN. PHAN ANH đưa nó đến một nhà hàng khác khá bình dân

" em không nghĩ anh cũng đến mấy chỗ này " nó thắc mắc

" lúc trước anh cũng rất nghèo mà " anh chàng đùa, gấp cho nó mỗi món một tí

" đúng rồi anh đợi bao lâu thế sao không báo trước cho em biết " nó vừa ăn vừa nói. tự nhiên như ruồi hà thành. thật ra trước mặt PHAN ANH và người quen nó mới thoải mái như vậy.

"muốn cho em bắt ngờ thôi" anh chàng thần bí

" may cho anh không phải hôm em tặng ca không anh phí công đợi haha" nó cười như được mùa

"ăn xong anh đưa em đến nơi này" anh chàng bình thản nói

" vậy em phải anh nhanh mới được " nó tăng tốc độ ăn khiến anh chàng phì cười

"ăn bình tĩnh còn nhiều thời gian " PHAN ANH nhắc nhở

"ok" nó lại quay trở về với tốc độ nhai rùa bò. giải quyết xong nó đứng dậy, xoa xoa bụng mình hài lòng. anh chàng chỉ biết đứng cười bộ dạng của nó. trời lúc ấy đã lên đèn.

trên xe, PHAN ANH tập trung lái xe. nó tò mò nên khó kiềm lòng ngồi im liền quay sang năn nỉ

"anh khai một chút thôi được không"

" sắp đến rồi " PHAN ANH một tay tập trung lái, một tay xoa đầu nó

" lâu chết mất thôi." nó nhăn mặt, buồn chán. như nhớ ra gì liền vội thỉnh giáo " anh chờ em ăn lâu như vậy không chán ư?" đây là câu hỏi nó thắc mắc từ lâu. thật sự chờ đợi với nó là một cực hình lại còn trong hoàn cảnh nhìn người ta ăn thì đúng là hai trong một đậm đà vị đắng

PHAN ANH lắc đầu, cười tỏ nể " nhìn em ăn là một niềm vui" ôi mẹ ơi lần đầu nghe câu trả lời shock đến vậy.

"tại sao?" nó vẫn không hiểu vui ở chỗ nào

" vì ít nhất người mình yêu vẫn ở trong tầm mắt của mình". trời ơi! cái người này hể tí lại thả thính. nói câu nào chết người câu đó. nó khẳng định độc nộ cười của anh chàng mấy chị em phụ nữ đã đổ như chuỗi bên bờ sông nghe xong câu này chắc mất máu tập thể luôn. nhưng sao trái tim nó vẫn không phản ứng gì nhỉ? không lẽ cảm giác đó chỉ mỗi hần mới có?

"em..." nó định nói thì chiếc xe ngừng bánh, PHAN ANH mở cửa xe cho nó làm nó quên mất mình định nói gì, nhảy dựng lên vì vui sướng. hehe khu vui chơi giải trí. đã lâu không đến nhớ quá đi. nó chạy qua chạy lại hí hửng như một đứa trẻ. tuy tối nhưng vẫn có rất nhiều người đến đây đủ mọi tầng lớp từ già đến trẻ, thanh thiếu niên cũng rất nhiều. nó chạy ra một quán bán kem, chọn lấy loại mình thích rồi mua hai cái.

nó trở lại chỗ cũ vừa hay PHAN ANH cất xe xong đi tới. nó đưa cho anh một cây. nhưng sao mọi người cứ nhìn tui nó rồi lại quay đi xì xào. mãi về sau nó mới biết là vì vẻ đẹp cuốn hút ám áp nhưng rất nam tính của anh chàng khiến các cô gái chú ý. thậm chí còn có người liếc mắt đưa tình mạnh dạn hơn là xông đến xin số nhưng mọi người biết anh ấy trả lời thế nào không? chính là "em yêu em có đồng ý để anh cho số người khác không?" khiến cô ta mặt mặt mũi mà bỏ đi. ày, trước khi đi còn không quên bán cho nó một ánh mắt tên lửa nữa chứ.

bọn nó chơi đủ trò. cuối cùng kết thúc với vẻ mặt đầy bi ai của nó. đơn giản là vì nó nghe MẶC NHIÊN nói chơi trò cảm giác mạnh cực kì phiêu và phấn khích thế là nó cương quyết phải chơi trò này cuối cùng

. cô nàng còn nhiều lần bias quảng bá với mọi người nên nó mới muốn thử ai ngờ đầu phiêu thì chẳng thấy đầu nhưng ruột gan sắp bay hết ra ngoài đã thế bao nhiêu đồ nó ăn đều vui vẻ tạm biệt với miệng nó, chưa kể đầu óc cứ 5 ông sao quay tròn trên đầu ca vang múa hát. nó thề từ này về sau thả ngồi ngắm trăng sao còn hơn là chơi cái trò này.

PHAN ANH trở lại đưa cho nó một chai nước khoáng. nó đứng dậy, nhận lấy rồi uống hết cả chai mới bình thường trở lại.

"đỡ hơn chưa?" PHAN ANH lo lắng, hai tay đặt lên vai nó. vì anh khá cao và to nên nhìn từ bên ngoài giống như đang ôm nhau vậy

"rồi ạ. muộn rồi về thôi" nó lững thững cùng anh chàng ra cổng.

nó xuống xe, tạm biệt. anh chàng đứng ở cửa xe, áy náy

"xin lỗi. muốn em được vui lại thành thế này "

nó xua tay, cười vui vẻ " là do em chọn mà. hôm nay cảm ơn anh em rất vui "

PHAN ANH đột ngột tiến lại gần rồi ôm chầm nó khiến nó bất ngờ, không phản ứng kịp

" để anh ôm một lúc thôi được không. anh thật sự muốn làm việc này lâu lắm rồi. dù sau này quyết định của em là gì anh cũng không hối hận vì đã yêu em " PHAN ANH nhẹ nhàng buông nó ra, cười tạm biệt rồi lái xe đi thẳng. vì ánh đèn mờ mờ và chiều cao có hạn nó không nhìn rõ được nụ cười ấy có mùi vị gì nhưng lại cảm nhận được sự tiếc nuối và mất mát.

nó dẫn đờ đứng yên một chỗ. nó hoàn toàn chẳng cảm nhận được sự khác lạ như khi ở bên hần. rốt cuộc nó phải làm gì mới biết được người trong trái tim nó thật sự là ai?

PHAN ANH đứng trên bãi cỏ rộng lớn nơi đã để hai người gặp nhau, lặng lẽ nhìn dòng sông xanh biếc in bóng bầu trời lung linh. gió khẽ khẽ đung đưa, cảnh vật im lìm như chìm vào giấc ngủ.

PHAN ANH đứng ở đó thật lâu. anh biết ánh mắt nó vốn không thuộc về mình chỉ là anh muốn cố vót vát chút niềm tin mong manh. kể từ lần hần cầm tay nó, ánh mắt nó đã chứng minh tất cả. sự thật vẫn là sự thật sớm muộn cũng phải đối mặt nhưng anh muốn thử khò đại một lần! một lần duy nhất vì nó!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Tự nhiên có một trợ thủ đắc lực!

trưa, ánh nắng hè có phần chói trang nhưng cũng không làm dịu đi được sự lạnh giá của căn phòng cao nhất LÝ THỊ. hần ngồi trên ghế xoay cao cấp, hai mắt tập trung vào bản báo cáo và tài liệu trên máy tính, sự nghiêm túc và lạnh lùng khiến càng làm hình ảnh của hần hiện lên thật đẹp, thu hút và nam tính.

tiếng gõ cửa vang lên, hần ngừng đầu rồi lại cúi xuống nhìn tài liệu, chẳng mấy để tâm

"vào đi "

CÁT NHƯ nhẹ nhàng đi vào, tay cầm theo một hộp com nhỏ, miệng cười tươi. cô ta quan sát hần rồi tiến lại gần. đặt hộp com lên bàn uống nước, dịu dàng nói

" em có làm một vài món hai chúng mình cùng ăn nhé!" CÁT NHƯ dỡ hộp com ra, bày từng món trên bàn, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của hần

" mang đi đi" hần vô cảm nói còn chẳng thèm nhìn cô ta

"hey, đây là thành ý của em anh cũng nở từ chối lạnh lùng quá đấy. đầu sao em cũng dọn ra rồi anh ăn cùng được không?" cô ta năn nỉ, ánh mắt cầu xin. chần chờ một lát lại nói tiếp

" lúc trước em vẫn mang đồ ăn cho anh còn gì. nếu anh sợ chị ấy hiểu lầm thì em có thể giải thích.chỉ một chút chuyện như vậy anh cũng từ chối ư? anh đối xử với ân nhân như vậy hả?" cô ta giả vờ bi lụy, cô tình xoáy sâu vào điểm yếu của hần.

"được " hần vô cảm trả lời

cô ta gấp cho hần, thích thú chờ xem cảm nhận của hần " anh thấy mấy món em làm thế nào? chắc chắn ngon hơn trước đúng không?". hần không trả lời, yên lặng ngồi ở ghế. hoàn toàn không có ý định động đũa

GIA VIỄN vui vẻ mở cửa đi vào thấy màn này liền chết chân tại chỗ rồi nhanh chóng nhắm mặt chạy đến

"anh hai. anh và cô ta..."

"chào anh lại gặp nhau rồi" CÁT NHƯ quay lại, nhìn GIA VIỄN, lịch sự giới thiệu nhưng lại bị anh chàng phớt lờ, có chút khó chịu trong lòng. GIA VIỄN nhìn cô ta một lượt thăm đánh

giáo sư đó thẳng thừng dội cho cô ta gáo nước "tôi chẳng muốn gặp cô chút nào còn là trong hoàn cảnh này nữa. anh hai em cần một lời giải thích" nói rồi quay sang nhìn hấn, có chút không hài lòng.

"chỉ là tôi muốn cùng anh ấy ăn cơm thôi" cô ta lên tiếng định giải thích

"tôi không hỏi cô làm phiền im lặng gì" GIA VIỄN chặn lời, khó chịu lườm cô ta. chết tiệt con mẹ nó ông đây chưa thấy ai bám dai như vậy. ở bên đó thì thôi đi còn theo về tận đây làm gì. anh hai đã có chị dâu rồi còn muốn tranh giành ư? còn GIA VIỄN này thì còn lâu mới cho cô ta toại nguyện. lòng anh đây chỉ chấp nhận nó làm chị dâu người khác còn lâu nhé.

"chỉ là bạn bè thôi" hấn lạnh lùng đáp hiển nhiên là biết rõ GIA VIỄN đang nghĩ gì

"ừ, anh cũng đã nói chỉ là bạn bè ài kia tốt nhất bớt mặt dày một chút. GIA VIỄN này chỉ chấp nhận một người duy nhất là chị dâu hiện tại. " anh chàng nói bóng gió khiến mặt CÁT NHƯ tối sầm lại nhưng vẫn phải cười tươi như không có gì, nhìn GIA VIỄN điềm nhiên trả lời "tôi nghĩ anh hiểu lắm rồi chúng tôi chỉ là bạn hơn nữa nếu có chuyện gì đó cũng là chuyện của chúng tôi anh không nên xen vào "

"cô nhầm rồi tôi là đang nhắc nhở đấy chứ. anh hai, tuy chị dâu không có ở đây nhưng vẫn còn có em. em tuyệt đối không để kẻ bỉ ổi nào đó có tình li gián hai người" GIA VIỄN khinh thường nhìn. CÁT NHƯ hai tay nắm chặt, tức nhưng vẫn phải im lặng nghe người ta chửi mình.

"à tôi có chuyện muốn nói với anh hai phiền cô ra ngoài giúp" anh chàng thẳng thừng đuổi khách

"vậy em xin phép " cô ta giả bộ lễ phép thu dọn đồ rồi đi ra. khi đi qua GIA VIỄN còn bắn cho anh chàng một ánh mắt hình viên đạn. đáp lại cô ta anh chàng nở nụ cười tươi như hoa nhưng không kém phần chộc tức.

cánh cửa đóng lại, cô ta nhìn chằm chằm đầy sát khí,thăm nghĩ "anh dám làm tôi bề mặt còn dám cản trở chuyện tốt của tôi, thù này tôi nhất định sẽ trả". cô ta ầm ừc rồi đi, cục tức này sau này cô ta sẽ trả lại gấp hai,3 lần như thế.

anh chàng cười ồm lên mất hết cả hình tượng. tuyệt lắm để xem lần sau cô ta còn bén mảng đến đây không. kẻ thù của chị dâu cũng tức là kẻ thù của anh phải giúp chị dâu loại bỏ. nhưng phải nhanh chóng báo cho chị dâu mới được.

"cười xong chưa?" hấn nghiêm nghị nhìn anh chàng

"xong rồi. hey, vốn vui tươi gặp cô ta mất cả hứng."

"chuyện gì " hấn kiêu lời

"àý, chỉ là muốn hỏi anh vài điều về dự án mới ấy mà "

ánh chiều tà ngả dần rồi nhanh chóng nhường chỗ cho bầu trời đêm. nó đi xuống, muốn biết đi NĂM chuẩn bị bữa tối đến đâu rồi. đúng lúc ấy đi NĂM từ trong bếp hốt hải chạy ra, nhìn thấy nó liền vui mừng, cuồng cuồng xin "cô chủ tôi xin lỗi nhà tôi vừa gọi điện có việc đột xuất xin cô chủ cho tôi nghỉ sớm một hôm ạ." nó cười hiền hòa, vui vẻ nắm tay bà "Dĩ cứ đi đi", đi NĂM rồi rít cảm ơn, đi đến cửa chốt quay lại bối rối nhìn nó "nhưng tôi chưa nấu bữa tối". nó giục "đi mau đi đi con ăn tạm mì gói cũng được". ĐI NĂM áy ầy "tôi xin lỗi chị hôm nay thôi". nó vui vẻ đáp "nếu đi thấy áy náy thì mai làm nhiều món mới là được. đi nhanh lên không trễ bây giờ".

đi NĂM cảm ơn nó lần nữa rồi rời đi. nó mở cửa tủ lạnh ra. hihi vẫn còn mì gói. vớt một xong nước lên bếp nó cho mì vào bát, cho gia vị rồi chờ cho nước sôi rồi đập trứng là xong.

"chị dâu hôm nay em đến ăn kè" anh chàng không nể nang vọt vào phòng khách, ngó đông ngó tây, miệng như cái loa trông chẳng khác gì tên tăng động có kế hoạch. nó thò đầu ra "vậy chúc mừng cậu đến không đúng lúc rồi!" nó cảm thán, cười gian tà.

"chị nói thế là sao?" anh chàng ngờ ngạc. nó cười hi hi trả lời "tại vì đi NĂM không có ở đây". GIA VIỄN suy tư một lúc nhìn nó chằm chằm, cười vô lại "vậy thì chị dâu làm cho em ăn đi à cả anh em nữa. không cần giấu tài năng chị nấu gì em cũng ăn được hết" rồi an nhàn ngồi trên ghế xem phim. hấn đi vào, lên phòng tắm rửa.

xong công đoạn chuẩn bị và dội nước sôi nó cũng hoàn thành ba bát mì tôm hảo hạng kèm trứng gà nóng hổi bốc hơi nghi ngút. nó nói to "xong rồi mau ra ăn thôi". GIA VIỄN nhanh nhẩu chạy lên gọi hấn xuống, hí hửng mong chờ món nó làm. nó bê xong ba bát ra bàn, ngồi xuống.

GIA VIỄN và hấn ngồi vào ghế của mình. bản ăn chỉ có duy nhất 3 cái bát tô, mỗi người một bát. đơn giản đến mức quá thể đáng. anh chàng kinh hoàng nhìn nó rồi lại nhìn bát mì, ánh mắt không giấu nổi sự tang thương "chị dâu sao lại là mì nấu!". ăn thế này thì đói chết mất! nó nhăn mặt "cậu trung về mặt ấy làm gì" rồi tự hào nói "cả đời tôi chỉ biết làm mỗi món này ăn hay không?". anh chàng làm vẻ mặt đau đớn như tan nát trái tim nhìn nó ai oán "thật sự là chỉ có duy nhất một món?". nó gật gật khẳng định.

anh chàng đành ngậm ngùi chấp nhận sự thật đến nhà nó mà quên xem ngày, miễn cưỡng ăn thử

"àý, ngon đấy'

"tôi nấu mà ậy" nó sượng khi được khen hoàn toàn chẳng có chút gì khiêm tốn

"anh hai ăn thử đi" GIA VIỄN và nó cùng quay sang nhìn hấn

"được" chắc chắc người gì đầu cách ăn cũng sang chảnh quý tộc!

"ngon đúng chứ?" GIA VIỄN hỏi

"tạm " hấn trả lời ngắn gọn. không hiểu sao nghe được câu trả lời ấy nó rất vui.

"chị dâu chị là người thứ 2 sau mẹ em được lấy được chữ "tạm" vàng ngọc của anh em đấy" GIA VIỄN hớn hờ trêu đùa

"vậy tôi nên cảm ơn phúc khí mình tốt rồi"

rửa bát xong xuôi, nó vui vẻ đi ra chỉ có mình GIA VIỄN đang thoải mái cho quả nho vào miệng. hấn có lẽ lên phòng mình rồi.

"chị dâu hôm em nay đến muốn báo cho chị một tin tốt"

"tin gì" nó tò mò

"hè hè em giúp chị đuổi tình địch đi rồi" anh chàng tự hào khoe công trạng

"tình địch nào thế?" nó ngơ ngác

"là cái cô CÁT NHƯ ấy. em nói này chị phải đề phòng cô ta nhé. cô ta chẳng thật thà gì đâu. lúc trước chưa có chị đã đành giờ còn tro trên tiếp cận anh em nữa đúng là... cạn lời luôn."

lời này giống lời của MẶC NHIÊN thế nhỉ? nó tò mò hỏi 'cậu biết gì kể cho tôi nghe đi "

"Ừm thì khi anh em ở bên Mĩ, trong một vụ ẩu đả bị thương liền được cô ta cứu rồi sau đó cô ta cứ qua lại đây đưa không dứt với anh em. à chị đừng hiểu lầm anh em chỉ coi cô ta là bạn cũng chẳng gần gũi gì là cô ta chủ động hết. khi anh em định từ chối thì cô ta lại lấy lý do đã cứu anh em ra chị biết đấy anh em là người không thích nợ ân tình người khác nên cũng miễn cưỡng mắt nhắm mắt mở với những hành động ấy với điều kiện không được quá sự cho phép."

nghe GIA VIỄN kể nó càng tò mò hơn " anh cậu sao dính vào ẩu đả thế " nó trung đôi mắt to trong veo bộ dáng như học sinh lớp 1 ngồi nghe cô giáo giảng

anh chàng phẩy phẩy tay, từ từ giải thích " anh em và anh HẮC PHONG bị bang khác đột kích bất ngờ không kịp đề phòng, địch lại nhiều. chị không biết đâu hai anh ấy trợ cả mấy trăm người nhưng vì lúc đánh nhau sơ suất bị đâm nén. anh HẮC PHONG đưa anh em chạy trốn rồi gặp được cô ta nên mới thoát."

phải công nhận anh chàng này rất có khiếu kể chuyện, giọng kể nghe rất thuận tai cộng với biểu cảm muôn màu muôn vẻ càng kích thích người khác tò mò và hứng thú với câu chuyện.

" anh cậu cũng là người HẮC bang ư?"

" hai người họ cùng nhau lập bang nhưng về sau anh em tiếp quản việc kinh doanh của gia đình nên giao lại cho anh HẮC PHONG."

"ò giờ tôi mới biết đấy!" nó cảm thán rồi thắc mắc "cô ta hình như rất yêu anh cậu"

"chị dẫu chị phải tin anh em anh ấy không bao giờ yêu người như cô ta đâu" anh chàng vỗ trán "ay, mà quên nữa em muốn nhắc chị phải quản lý anh em chặt vào chị phải nhớ có bao nhiêu người mong được làm LỖY phu nhân đến điên cuồng thậm chí không từ thủ đoạn đặc biệt là cô ta trông thể chữ thủ đoạn ghê gớm lắm" rồi vỗ vỗ vai nó như thể mình là một trợ thủ đắc lực "chị yên tâm ở công ty em sẽ quản lý giúp chị. em phải về rồi.chúc ngủ ngon"

sao tự nhiên nó có cảm giác mình mới nạp được một trợ thủ đắc lực trong việc đuổi tình địch thay thế nhỉ!

anh chàng tạm biệt nó, không quên véo vài quả nho cho vào miệng, thông thả ra về.

nó vào phòng, hôm nay cũng coi như thu được vài tin tức hình như nó quên hỏi cái gì đó là gì ta? nó vỗ vỗ trán, đi đi lại lại nghĩ mãi vẫn chưa ra. đúng rồi chính là vụ mấy tấm ảnh. trời ơi! ngu người mà chuyện quan trọng nhất lại quên hỏi. nó bó tay với mình luôn.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giã: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Sẽ sớm gặp lại!

tại hộp đêm cao cấp và đắt đỏ nhất thành phố - "THĂNG HOA", trên tầng cao nhất và bí ẩn nhất của tòa nhà. hần cao quý ngồi trên ghế, tay khế gỗ xuống bàn. HẮC PHONG cười nụ cười nhếch mép đưa ly rượu vang đỏ thượng hạng được ủ trên 50 năm cho hần. hần bình thần đỡ lấy rồi uống một ngụm. sau đó HẮC PHONG vắt một sấp tài liệu dày mấy chục trang lên bàn, hếch mắt phía hần ra hiệu

"cậu định xử lý thế nào?"

"nếu đã làm đến bước này chứng tỏ hần quyết tâm muốn đấu một trận với chúng ta vậy tội gì không chơi cùng hần? hừm" hần lắc lắc ly rượu từ từ mà như dùng lực, tầm mắt di chuyển theo độ sánh của rượu, chẳng ai có thể đoán được lúc này trong ánh mắt ấy đang là gì.

"ok. tôi thích như vậy "

bên ngoài, một bóng đen nhanh như chớp lao qua, chỉ để lại một con dao nhỏ, sắc nhọn, sáng lóe trên đó có một mẩu giấy nhỏ rồi biến mất trong không trung. con dao phi ngang qua mặt hần chỉ cách má 0,1mm rồi cắm thẳng vào tường.

hần vẫn nhắm mắt, hoàn toàn không có chút định phản ứng lại. đơn giản vì chỉ cần nghe âm thanh hần có thể đoán được hướng đi của vũ khí.

ánh mắt hai người giao nhau rồi cùng nở nụ cười lạnh ngắt.

đám vệ sĩ chia làm hai tốp mỗi tốp gồm bốn người mặc đồ đen, đã được đào tạo theo cấp S(cấp cao nhất), thân thủ nhanh nhẹn, võ thuật cao cường một tốp đuổi theo tên áo đen, tốp còn lại chạy vào bảo vệ chủ nhân. tên cầm đầu cao to lực lưỡng, cúi đầu cung kính chào hần và HẮC PHONG, giọng nói run sợ

"xin lỗi chủ nhân chúng tôi sơ suất quá."

BÁCH HỘ- thủ hạ thân tín nhất của HẮC PHONG cùng hần và anh vào sinh ra tử, rất được tín nhiệm và tin tưởng. được giao trọng trách nặng nề nhưng cao cả là đào tạo ám vệ, sát vệ, mật vệ và vệ sĩ. trí và tài đều giỏi đặc biệt võ thuật chỉ thua HẮC PHONG.

HẮC PHONG phất phất tay, không bức tức mà còn nở nụ cười khiến đám thị vệ ngạc nhiên, sợ hãi nhìn nhau. đương nhiên nụ cười ấy chẳng ám áp gì mà nó chứa đầy sự tàn ác.

"lui hết đi. không cần đuổi theo tên đó để hần sống thêm vài ngày"

hiếm khi HẮC PHONG lại "từ bi" đến thế. vì trước giờ ai nghe tên anh cũng đều biết động vào chỉ có một con đường chết hơn thế kinh sợ hơn là anh không thích kẻ thù của mình chết một cách chóng vánh mà thích kiểu từ từ dày vò khiến chúng sống trong đau đớn và tuyệt vọng mong chết nhưng lại chẳng thể chết. dòng máu chảy trong người hần và HẮC PHONG đều giống nhau: vô tình, lạnh khốc và tính thù vô cùng mạnh mẽ.

nhớ lại khi bắt đầu vào giới giang hồ, chân ướt chân ráo chịu bao tủi nhục từ một kẻ tay trắng đi lên, từ một kẻ bị bao kẻ trà đạp cuối cùng trở thành vua của thế giới ngầm người đứng đầu của HẮC bang- bao kẻ nghe tên cũng phải nể sợ HẮC PHONG và hẳn đã phải trả cái giá quá đắt. người anh yêu nhất chết trong tay mình, ngay trước mặt mình mà chẳng thể làm gì chỉ có thể dương mắt đứng nhìn. cảm giác đó đến giờ anh mãi không quên. cũng từ ngày ấy anh thề sẽ cho những kẻ đã từng đẩy mình vào bước đường cùng và làm hại người thân bên cạnh anh đều sẽ phải sống trong địa ngục mà còn hơn cả địa ngục để chúng chịu sự giày vò và đau đớn hơn gấp ngàn lần anh đã từng chịu.

tình yêu ư? một thứ quá xa xỉ và vô hình.

KHÔNG PHẢI HỌ KHÔNG MUỐN YÊU MÀ CHÍNH CUỘC ĐỜI KHÔNG CHO HỌ ĐƯỢC YÊU!

BÁCH HỘ nghe xong có hơi choáng váng, khẽ liếc chủ nhân nghi ngờ

"tha cho hắn thật ă?"

"loại tép riu đẩy đuôi chỉ mất công để dành sức lao sẽ dùng đến"

"vâng" BÁCH HỘ cùng ba tên kia từ từ lui ra, trở về vị trí của mình.

HẮC PHONG rút con dao cắm trên tường ra một cách nhẹ nhàng như không có gì, mở nắp giấy ra. trong đó có đề " sẽ sớm gặp lại" rồi đưa cho hắn. hắn liếc qua, lại nhắm mắt dưỡng thần.

trận chiến chuẩn bị bắt đầu rồi!

đã ở vị trí này sao tránh khỏi kẻ thù thậm chí lúc nào cũng phải đề phòng và tiêu diệt lẫn nhau. nhưng không thể trách bởi đã làm nghề này thì xác định phải đạp lên kẻ khác để sống, phải là kẻ mạnh nhất.

"bên kia thế nào?" hắn đột ngột lên tiếng

"bên kia" mà hắn nói chính là địa bàn bên châu âu mà HẮC PHONG nắm giữ. tình hình bên đó vốn bất ổn các bang phái thi nhau tranh giành địa bàn, đấu đá khốc liệt. từ lúc anh lên nắm quyền đã biến chúng thành địa bàn của mình. nhưng hiện nay một số băng nhóm dám chống đối lại đương nhiên anh phải đích thân giải quyết quan trọng mục đích chính là để cảnh cáo kẻ đứng sau giật dây.

"mai tôi sẽ sang bên đó giải quyết. bọn đấy xem chừng cố tình không nể mặt chúng ta vậy phải để cho chúng biết cái giá phải trả chứ đặc biệt là với kẻ đứng sau"

Màn đêm dần buông xuống,một ngày mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 16

tan làm, nó đi ra khỏi công ty. PHAN ANH đứng dựa vào cửa xe cách đó không xa, nờ nụ cười tỏa nắng với nó, tay vẫy vẫy ra hiệu

nó đi đến, cười ngây ngô.

"hôm nay có thể cho anh mượn em một buổi tối không?" anh chàng vừa nói vừa mở cửa xe cho nó, ánh mắt khiến đối phương dù muốn từ chối cũng không thể.

"chắc chắn, để xem nào" nó làm bộ suy nghĩ "được rồi em đồng ý "

PHAN ANH đưa nó đến một cửa hàng thời trang cao cấp. nó ngo ngác. đến đây làm gì vậy?

"anh muốn em cùng anh đi dự một bữa tiệc" anh chàng từ tốn giải thích, dắt tay nó vào trong

"nhưng em..."

"chỉ là một bữa tiệc đơn giản thôi không cần lo đâu" PHAN ANH cắt ngang nó

nhân viên nhìn hai người cười tủm tỉm rồi điệu dàng cúi đầu hỏi

"xin hỏi quý khách cần gì ạ?"

nó rút tay khỏi tay PHAN ANH, xấu hổ cúi mặt

"tìm cho tôi một bộ thật đẹp với cô gái này" PHAN ANH ngồi xuống ghế kiên nhẫn chờ đợi nó.

"xin hỏi quý khách thích kiểu nào ạ tôn dáng cao cấp hay đơn giản hay là kiểu nào khác" quản lý nhiệt tình giới thiệu với nó, tay chỉ vào các mẫu váy.

nó lắc đầu, khẽ từ chối "không cần phiền phức thế đâu"

đưa ra bao bộ váy khách này đều lắc đầu khầu vị thật khó chiều nếu vị nào cũng thế này chắc thuốc chống thiếu máu lên não bán chạy lắm đấy.

"vậy bộ này thì sao?" quản lý nháy mắt ra hiệu cho nhân viên đem một bộ váy đỏ kiểu váy đuôi cá trẻ vai nơ eo quyến rũ.

"được đó" PHAN ANH khá ưng ý

đẹp thì đẹp thật nhưng kiểu này đi lại rất bất tiện cẩn thận sơ sẩy còn hôn đường như chơi chưa kể màu sắc của chiếc váy này vô cùng kén người mặc.

thấy nó cứ tròn mắt nhìn nhân viên tường nó ưng ý liền kéo vào trong phòng thử đồ. nó vừa xua tay vừa la oai oái " không phải tôi. "- " hãy tin chúng tôi cô mặc nhất định rất đẹp" quản lí chen ngang, cổ tình lẩn át giọng nó rồi không thương tiếc kéo cửa phòng thay đồ lại. dẫu sao người trả tiền đã lên tiếng thì bọn họ đương nhiên phải chiều theo.

hừ, bốn cô nương mà mắt miếng thịt nào sau này tìm mấy người tính số!

nó lẻ mề thay đồ, mặt nhăn như cái bị. nó bước ra một cách khó khăn, nhăn nhó nhìn mọi người. quả nhiên là vương viú thật!

mọi người mắt chữ o mồm chữ a hết cỡ nhìn nó, PHAN ANH cũng ngạc nhiên không kém. người quản lí xoay nó một vòng, ngưỡng mộ nói "bộ này được tạo ra như để dành cho cô vậy. quá đẹp luôn!". đám nhân viên kia cũng nhao nhao trầm trồ khen ngợi. đúng là một mỹ nữ nha!

xì, bình thường nó đã là một mỹ nhân mặc gì thì cũng vẫn là mỹ nhân đâu trừ khi nó đẹp không thích thích trát nhọ nhồi. biểu cảm của mọi người có thái quá không? cũng đâu cần lấy lòng khách hàng đến mức đó. (TT: thông cảm chị ấy mắc bệnh tự luyến!)

" đẹp lắm" PHAN ANH khen nó. thú thực lúc đó anh đã bị hấp dẫn và mê hoặc. thật không ngờ đó lại là cô gái bình thường hay ăn mặc tùy tiện mà anh vẫn quen.

nó nghi ngờ nhìn mọi người rồi lại nhìn chính mình sau đó liền đi ra trước gương xem thử. khó mà tin được người trong gương là nó cứ như một người khác vậy. đúng là câu " người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân" ha.

quản lí ngắm nó lại một lượt sau đó tiến về phía kệ trưng giày rồi ưng ý chọn một đôi màu đen, để nhọn gấn pha lê sáng chói. cô ta nhấc chân nó đặt vào trong đôi giày. hài lòng với kết quả mình chọn.

PHAN ANH thanh toán rồi cùng nó đi ra.

điểm kế tiếp chính là tiệm làm tóc.

nó nhìn PHAN ANH ái ngại nói " thế này là được rồi không cần phiền phức vậy"

" yên tâm anh nhiều tiền lắm. tiền anh kiếm đều để em tiêu" PHAN ANH đùa nó

" ày, chúng ta chỉ là bạn thôi nói thế để bị hiểu lầm lắm. da mặt em mỏng " nó cười trừ với mọi người

"thế thì không trêu em nữa" PHAN ANH xoa đầu nó

sau đó hai ba người tùm vào chế biến mái tóc thân yêu của nó. sau đủ thứ hành hạ cuối cùng cũng kết thúc. tóc nó được tạo kiểu Thái đơn giản nhưng hợp với bộ đồ.

mắt hơn tiếng bọn nó mới đến được bữa tiệc ở ngoại thành. nó cùng PHAN ANH bước vào. mọi người nhìn tụi nó bàn tán có khen có chê có ghen ghét đủ thứ. đúng là miệng lưỡi thế gian quá kinh khủng.

bữa tiệc được tổ chức ngoài trời, phía trong có bục dành cho những người biểu diễn âm nhạc. còn phía xa là dòng sông thơ mộng và yên tĩnh. những chiếc bàn tròn được để những món ăn và đồ uống cao cấp tôn lên đẳng cấp của giới thượng lưu.

tiếng nhạc du dương cùng những ánh đèn vàng mờ ảo tạo nên một khung cảnh vừa đẹp vừa hư ảo như hòa vào không khí náo nhiệt của buổi tiệc. những người đến đây đều tranh thủ tạo mối quan hệ hoặc tìm thêm các mối đầu tư kinh doanh. nói chung trong đám người này nó chẳng biết được mấy người. toàn những kẻ nhìn quen quen nhưng mới gặp lần đầu.

một anh chàng tóc vàng bắt tay với PHAN ANH, cười tươi " chào anh bạn. ai đây?" anh ta hướng cặp mắt đào hoa về phía nó dò hỏi

"bạn "

"chào em" anh ta cầm tay nó, nghiêng người vắt chéo chân, lịch sự hôn lên tay nó

"chào anh" nó đáp lại chẳng hề để ý đến anh ta

anh ta càng cười tươi hơn, cặp mắt cũng dán chặt lên người nó đánh giá như thể mới tìm được con mồi mới.

"em ra chỗ kia một chút" nó ghét cách anh ta nhìn chằm chằm mình. rất khó chịu nên tìm cách tránh đi hoàn toàn không biết hắn đang dõi theo nhất cử nhất động của nó và một người khác cũng âm thầm quan sát nó.

"ừ"

nó tiến lại một bàn ít người, trong góc khuất thoáng thấy gấp đồ ăn vào đĩa. so với việc đeo mặt nạ trước mặt kẻ khác nó thích cái này hơn haha. thường thức cao lương mỹ vị là việc tuyệt vời nhất ông mặt trời!

một lúc sau, PHAN ANH đến, áy náy nhìn nó " anh có việc đột xuất phải đi gấp tí sẽ cử người đón em về. anh xin lỗi"

"không sao anh cứ đi đi" nó hất tay ý bảo PHAN ANH cứ tự nhiên

bóng PHAN ANH dần biến mất nó tiếp tục công việc đánh chén của mình.

CÁT NHƯ đi đến bên cạnh nó, cô ta mặc chiếc váy màu đen bó sát người tôn đường cong quyến rũ, hờ hững cùng kiểu tóc được chuẩn bị kĩ lưỡng và cẩn thận càng khiến giới đàn ông mê mẩn. cô ta đột ngột lên tiếng " chắc, đây là LÝ phu nhân mà! con gió nào đưa cô đến đây thế!". CÁT NHƯ đặc biệt nhấn mạnh chữ "Lý phu nhân" với giọng điệu mỉa mai

" hừ, con gió nào đưa tôi đến cũng đâu có liên quan đến cô" nó dừng dừng đáp trả, tay gấp một miếng thức ăn cho vào miệng ngon lành.

"ăn vừa thôi kẻo nghẹn đặc biệt là kẻ đói khát như cô" cô ta khoanh tay trước ngực, khinh thường liếc nó

"ây yao, từ khi nào cô lại học được cách quan tâm đến người khác thế này. đúng là phải mau về chống bão mới được. nhưng mà tôi đói khát còn hơn kẻ suốt ngày chỉ biết tìm cách dụ dỗ đàn ông " nó cười cười vui vẻ trả đũa lại. nó đã cố chọn một góc khuất mà cô ta còn cố tình phá đám. bốn cô nương đâu phải dạng dễ động!

" cô..." cô ta tức nhưng ở đây có nhiều người đành phải kiềm chế rồi cười thầm " ai dụ dỗ ai còn chưa biết nhưng có một điều là những người như cô anh ấy sẽ không bao giờ dễ mất đến "

"vậy sao? cô chuyển qua khoa phân tích tâm lí từ bao giờ vậy?" nó liếc cô ta, khích bác.

"tôi chỉ nói sự thật thôi"

"sự thật cũng có lúc sai mà biết đâu có một ngày anh ta yêu tôi thật lúc đó cô đừng nghĩ quẩn mà tự vẫn nhé!" nó bình thản nói hàm ý như rửa cô ta

"cô!" CÁT NHƯ tức giận, hất ly rượu vào người nó. cũng may nó phản ứng kịp nên né được. nó liền cầm một ly rượu khác hất vào người cô ta, dòng nước đỏ, sánh mịn từ trên ngực CÁT NHƯ từ từ chảy xuống chiếc váy đen cao cấp cô ta đang mặc. chắc, nó thích cảnh này! ai nói chọc tức là để? chọc tức là cả một nghệ thuật!

"cô dám hất rượu vào người tôi?" cô ta nói to khiến mọi người đều chú ý

"ôi! tôi xin lỗi, tôi không cố ý đâu cô biết đấy tính tôi vốn hậu đậu mà cô quân tử không chấp nhặt việc nhỏ nhen này chứ" nó vội rút khăn giấy, giả vờ lau lau, về mặt vô tội đến đáng đánh nhìn cô ta thành khẩn. nhìn bộ dạng bị chọc tức của cô ta mà sướng cả người!

cô ta tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, đáy mắt lạnh đi, hai tay nắm chặt nhưng thấy mọi người đang nhìn liền cố thả lỏng, cười hiền hòa, tay nắm chặt tay nó hất ra "để tôi tự làm"

"mọi người cứ tự nhiên đi " nó xua tay, cười trừ

"ừ, dù không phải tôi thì kẻ muốn leo lên vị trí của cô cũng rất nhiều. cẩn thận đấy" cô ta ghé sát tai nó nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo rồi đi thẳng

"ừ, lo cho mình trước đi" nó thầm nghĩ, quay ra bắt gặp gương mặt rất đỗi quen thuộc tràn đầy sát khí và lạnh lùng không ai khác chính là tăng băng bắc cực đang đứng từ xa trong đám thương nhân quan sát nó. "móa, sao hần cũng ở đây thế này? liệu hần có nhìn thấy mình không? chắc chưa thấy đâu? nhưng nhờ hần thấy rồi thì sao? liệu hần có đọc được hết mấy lời mình và cô ta nói không nhỉ? chắc không vì mấy lời ấy mà tính sổ với mình vì bắt nạt người hần ta yêu đấy chứ! móa, tự nhiên có cảm giác mạng sắp đi xa" nó thầm nhủ, khẽ cúi người, che mặt, từ từ lẩn ra chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lo lắng!

Nó cẩn thận đặt từng bước về phía trước vừa lén nhìn xem hần có quan sát mình không. tư thế lúc này của nó vô cùng đặc biệt y như đi ăn trộm. đi được mấy bước thì nó bất ngờ va vào cái gì đó. ày, sao tự nhiên ở đây lại có cái cột nhỉ? nó nhớ là không có mà thật kì lạ nha.

Nó ngoái đầu lại, móa, là tên tóc vàng hồi nãy. Hần đứng đây làm gì? còn cái biểu cảm như thể ai ăn mất miếng thịt của hần ấy. Đã thế còn ôm người đau đốn nữa chứ. Xi, diễn thái quá rồi!

"Anh đứng đây làm gì?"

"Người đẹp anh không nghĩ là em đẹp nhưng mà ngốc thế. Đương nhiên là em va vào anh rồi" anh ta ai oán kẻ lè.

"Xin lỗi anh nha"

"Um anh nghĩ là em nên đền bù thiệt hại" anh ta trêu đùa, người ghé sát người nó tư thế vô cùng mờ ám. anh ta cười thích thú, nửa thật nửa đùa "Anh rất vui nếu em làm bạn gái của anh"

"Đền cái đầu nhà anh, bạn gái cái đầu nhà em gái anh. tránh ra cho tôi đi" nó gằn giọng, đẩy anh ta ra. hiển nhiên coi anh ta là đồ phiền phức.

"ồ hung dữ thế. anh thấy đề nghị đó không tòi" anh ta nhìn chằm chằm nó hứng thú. cả người chặn lối đi.

Cô gái này khiến anh có cảm giác muốn chinh phục, rất khác biệt. Hơn nữa bao lâu nay anh được mệnh danh là công tử đào hoa phụ nữ chưa ai là chưa đổ. Anh không tin cô gái này sẽ là một ngoại lệ.

"Biến ra" nó quát.

anh ta miết miết môi mình, cười gian tà "loại vừa đáng yêu vừa đánh đá rất hợp gu của anh" rồi cúi sát gần mặt nó, chuẩn bị hôn.

Nhưng sự thật phũ phàng anh ta chẳng những toại nguyện mà còn bị nó đá vào chỗ hiểm. anh chàng nhăn mặt hai tay ôm chỗ hiểm, đau đốn, ngược nhìn nó, biểu cảm "sao em bạo lực thế!". nó "ừ" rồi liền ngang rồi đi.

Đã nói từ tế ai kêu anh ta cứ thích rượu mừng không uống thích uống rượu phạt cơ. thế là còn nhẹ tay chân. nó đi về phía dòng sông.

CÁT NHƯ đi ra từ phòng vệ sinh liền thấy một màn đặc sắc nên nán lại xem. haha đúng là thú vị thật. nhưng thú vị hơn là sắp có kịch để xem rồi. kịch này còn hay và sáng tạo hơn thế nhiều. cô ta thầm nghĩ "dù không phải tôi cũng có khối người muốn lấy mạng cô. TRẦN GIÀN HI hôm nay là ngày tận số của cô rồi!"

CÁT NHƯ chọn cho mình một chỗ ung ý, từ từ nhấp từng hớp rượu vang đỏ sánh.

hần đứng trong đám thương nhân. một người đàn ông trung tuổi sau khi trò chuyện cùng vài người khác liền quay sang hần, giọng khá bắt tai "LÝ tổng tôi mời anh ly rượu"

"được" hần lạnh lùng trả lời, uống cạn ly rượu nhưng mắt vẫn âm thầm tìm vị trí của nó.

"ở đây ai không biết Lý tổng tài sắc vẹn toàn thật khiến đám người như chúng tôi nể phục" một người đàn ông trẻ khác tiếp lời, lịnh lợt

"quá khen quá khen. phải rồi các vị cứ tự nhiên tôi ra đây một chút" hần khéo léo từ chối

chết tiệt người con gái này phút trước còn trong tầm mắt của hần vậy mà giờ đã chẳng thấy đâu. đúng là sơ sễnh một chút lại chạy linh tinh. hần đảo mắt xung quanh một vòng rồi đi tìm xung quanh.

Ở một góc cách xa bữa tiệc. dòng sông im lìm thêu dệt bức tranh đêm đẹp lung linh với muôn ngàn vì sao cùng ánh trăng mờ mờ. những gợn sóng lăn tăn tấp vào bờ thật khiến người ta tĩnh lặng hoàn toàn khác xa với những ồn ào náo nhiệt và sang trọng của bữa tiệc.

Nó đứng cạnh bờ sông, hai tay buông thả, nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác trong lành và thoải mái. nếu nhìn từ xa giống như một bức tranh tuyệt mỹ ở đó cảnh đêm và dòng sông cùng ánh sáng của mặt trăng nhẹ nhàng làm nền để tôn lên vẻ đẹp của cô gái dù chỉ là tấm lưng. mờ mờ ảo ảo nhưng lại khiến người ta hoàn toàn đắm chìm khó mà thoát ra.

Một cô gái lén lút nấp sau bụi cỏ, ánh mắt sắc lẹm và tràn đầy thù địch quan sát nó. cô ta từ từ khễ kháng tiến lại gần và đẩy nó một lực khá mạnh kết thúc khung cảnh tuyệt mộng bằng tiếng "ùm.." của nó ở dưới sông.

Giương mặt đẹp cùng bộ váy trắng cũng không thể che dấu được sự đố kỵ và ghen ghét đang chiếm trọn trong trái tim và trí não cô ta. cô ta luôn miệng lẩm bầm " chết đi. cô nhất định phải chết. Vị trí Lý phu nhân phải là của tôi haha....". cô ta nhìn nó ở dưới sông, cười mồm nguyền khi đạt được mục đích sau đó rồi đi

"cứu.. cứu tôi với... có ai không? cứu tôi..."

Nó cố gắng vùng vẫy và la hét nhưng đáp lại vẫn là sự im lặng. bộ váy bó sát dính nước càng khiến nó khó cử động chân.không phải là mất thịt nữa mà sắp mất mạng đến nơi rồi. quan trọng nhất là nó không biết bơi. chẳng nhẽ số nó đến đây là tận ư? miệng cô ta cũng quá miệng quạ đi. nó ai oán vật lộn với dòng nước, sức càng lúc càng yếu hơn.

"cứu..cứu tôi với..." tiếng nó nhỏ dần

Những tia tuyệt vọng bắt đầu len lỏi trong từng tế bào. ở đây cách xa bữa tiệc như vậy khả năng có người đến cứu là rất thấp. huhu muôn vãn kiểu chết sao nó lại chết một cách tang thương như vậy? sớm biết thế này đã viết sẵn di thư. huhu cuộc đời mình...huhu

Trong bữa tiệc, hần tìm khắp nơi đều không thấy nó.Lòng tự nhiên bất an và lo lắng, thái độ thâm trầm đến đáng sợ. hần cảm điện thoại gọi cho nó nhưng đáp lại chỉ là tiếng tút tút trên bàn tiệc. chiếc túi của nó cũng ở đây.

CÁT NHƯ đi đến, già bộ lo lắng hỏi " có chuyện gì thế"

"Cô ấy đâu?"

"À GIẢN HI á em không biết chắc chạy linh tinh đâu đó rồi anh đừng lo quá". đứng rồi cứ thế này đi chỉ cần thêm một tí nữa là cô ta về thế giới bên kia rồi. hừ, tự nhiên có kẻ giúp cô ta tại sao không tận dụng chứ.

Hần gọi cho thuộc hạ "phong tỏa đi" rồi nhanh chóng đột nhập vào hệ thống vệ tinh để xem.

Một đám người đen xuất hiện, thân thủ cao cường, lạnh lùng chặn hết tất cả những người ra vào bữa tiệc. mọi người kinh sợ, bàn tán nhao nhao. Riêng có một người ngoài cổ bình tĩnh nhưng trong lòng lại bất an và sợ sệt vô cùng. Cô ta cúi gằm mặt xuống, giả vờ ăn đồ ăn che dấu sự bất bình thường

Hần gấp gấp chạy theo hướng bờ sông với lợi thế chân dài đương nhiên khoảng cách được thu gọn tối đa. Lòng thầm chửi rủa " chết tiệt! tự dung ra đó làm gì"

Nó từ từ chìm xuống dưới dòng nước. hết! hết thật rồi! nó kiệt sức rồi!

Hần nhảy xuống, vừa bơi vừa tìm nó, liên tục gọi " cô ở đâu rồi? cô ở đâu mau trả lời tôi". đây là lần đầu tiên hần lo lắng như vậy.

Thời gian trôi qua từng phút dài miên man. Cuối cùng hần cũng tìm thấy nó. Hần ôm lấy nó, bơi về phía bờ và khễ đặt nó xuống bãi cỏ, cẩn thận kiểm tra hơi thở. May, vẫn còn sống. Hần lay lay nó, liên tục gọi " tỉnh lại đi. tôi nói cô mau tỉnh lại.."

giương mặt nó trắng bệch, tóc bung xòa. hần áp hai tay vào ngực nó, liên tục ấn tìm với tần số cao. nó ọe nước ra vài lần mới từ từ tỉnh lại.

vừa mở mắt đã thấy hình bóng hần sừng sững trước mắt, liên tục dụi mắt, mông lung "mình chết thật rồi ư? chết mà cũng nhìn thấy hần nữa à?"

" đừng nói linh tinh" hần điềm tĩnh trả lời, bế nó đi về phía bữa tiệc

" thế này là chưa chết rồi"nó tròn mắt nhìn hần, gì chứ riêng lời nói của hần thì nghe phát là biết liền. mà tóc hần ướt không cả áo cũng ướt chẳng lẽ hần cứu nó ư? ôi! chuyện gì đang xảy ra vậy?

"anh cứu tôi?" nó ngốc nghếch hỏi

" vậy em nghĩ là ai?" hần có chút bất đắc dĩ

chắc chắn, giờ nó mới biết không chỉ bình thường đã mê người mà lúc ướt còn mê người hơn. cũng quá làm người ta mất máu đi! nhưng sao nó có cảm giác lúng lúng thế nhỉ? nó quay ra tròn ời hần đang bế nó. shock toàn tập!

"anh thả tôi xuống đi. tôi không sao rồi"

"yên lặng" hần gằn giọng, có chút bức tức hướng ánh mắt cảnh cáo khiến nó đành phải ngoan ngoãn nghe lời.

trở về bữa tiệc, mọi người đều trở mắt và bất ngờ. một cảnh tượng thật khiến người ta ngỡ ngàng nhưng lại khiến bao cô gái mơ ước có được. hần chẳng may may để ý điều đó vẫn tiếp tục bế nó về phía chiếc xe.

ở một chiếc xe khác, PHAN ANH âm thầm dõi theo tụi nó, thờ dài. trong trái tim đau nhói. ánh mắt tràn ngập sự tang thương.

CÁT NHƯ giậm chân bức tức, hai tay cô ta nắm chặt lại, móng tay gì vào da thịt chăm chăm dõi theo nó và hần chỉ hận không thể lao lên bám vằm nó thành trăm mảnh.

đáng lẽ người đó phải là cô ta mới phải. cô ta cố gắng bao lâu còn chưa lấy được một cái nhìn quan tâm từ hần. tại sao nó có thể... cô ta không phục. Đã như thế thì nó nhất định phải chết. cô ta sẽ khiến nó phải chết trong đau khổ!

nó á ngại khễ nhắc nhở hần, một tay che mặt " thả tôi xuống mọi người nhìn kia ". hần dừng lại hoàn toàn lơ lửng nó, yên lặng chờ báo cáo

"dạ thưa chủ nhân là cô ta ạ" HIỆP HUNG (trợ thủ đắc lực của hần) cúi người, cung kính nói. đằng sau là một tên khác áp giải cô ta đi lên

" lí do?" hần sắc lạnh liếc cô ta.

" . GIÁ THÀNH em là HẢI NHI đây anh không nhớ em ư. chỉ cần anh xuất hiện ở đâu em cũng đều có mặt. em thật sự rất yêu anh. em đã yêu anh từ lâu lắm rồi cô ta không có tư cách trở thành LÝ phu nhân chỉ có em mới xứng đáng." cô ta điên cuồng nói,hai tay liên tục giãy giụa,ánh mắt tràn ngập hình bóng hân

nó nghe cũng hiểu cô ta cuồng si đến mức nào. quá đáng sợ! quá nguy hiểm! nếu không phải cô ta bị bắt lại chắc chắn đã nhào vào ăn tươi nuốt sống nó rồi chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy kinh khủng. đó chính là ví dụ điển hình cho việc yêu mù quáng đấy

CÁT NHƯ' thâm chửu rủa " có trách thì trách cô ngu dốt! ". ngay từ lúc đi ra cô ta đã thấy y luôn theo dõi nó, chỉ cần liếc cũng nhìn ra được y rất căm thù nó nên mới không ngăn cản nhưng dù sao y cũng đã giúp cô ta một việc rồi.

" cô? không có tư cách!" hân bế nó, đặt vào trong xe rồi quay ra

" xử lí đi(ý của hân là xử lí việc không để lộ tin tức ra bên ngoài). riêng cô ta giao cho HẮC BANG " hân ngồi vào ghế bên cạnh nó. dám động vào người của hân cũng không biết mình là ai!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giã: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Sốt!

trong xe, hân nhắm mắt dưỡng thần, bộ đồ ướt sũng đang dần được hong khô bởi hệ thống máy sưởi tân tiến.

"về ngoại ô" hân lạnh lùng ra lệnh

"vâng" Ông HẢI(người lái xe lâu năm) kính cẩn thưa

Ông lén liếc nhìn sắc mặt của hân qua gương chiếu hậu. đây là lần đầu tiên ông thấy ông chủ cứu một cô gái đấy tuy rằng đây là bà chủ nhưng thái độ của ông chủ vẫn rất khác. có khi nào ông chủ bắt đầu động tâm rồi không? hey, việc này cũng không đến lượt ông quản tốt nhất cứ lo đúng phận sự của mình thôi.

nó ngồi vắt vắt nước chân vấy, thi thoảng khẽ liếc nhìn hân, đắn đo" nên hay không nên? dù sao hân cũng đã cứu mình không cảm ơn là ăn cháo đá bát còn gì nhưng hân đang ngủ không nên phá bình nếu không hân lại trưng ra quả mặt vác cả Bắc cực và nam cực".

vậy là hân lại cứu nó lần nữa rồi. người ta nói nợ ân tình là khó trả nhất lần trước hân giúp nó đâu thể chỉ một món quà là có thể biểu thị vốn chi hân cũng chẳng đặt món quà ấy trong mắt.

"đang nghĩ gì? hửm" hân thình lình lên tiếng

"giật cả mình!" nó quay sang, lăm bắm, tay vỗ vỗ ngực mà không biết toàn bộ biểu cảm ấy đều thu hết vào tầm mắt của hân.

"cảm ơn anh" nó dè dặt nói.

"tôi không giúp ai không công bao giờ" hân điềm nhiên

hừ, uống công nó còn coi hân là người tốt. thôi có trách thì trách nó thay đổi cách nghĩ quá sớm.người làm tư bản như hân làm sao mà chịu thiệt cho được cái gì cũng đặt lợi ích lên đầu tiên.

hey, giờ phải làm sao, nó có cảm giác nợ ân tình càng lúc càng chất cao như núi. nếu cứ thế này có phải sau này nó sẽ biến thành con nợ không? ôi mẹ ơi nợ kiểu này cũng phi vật chất đến quá thể đáng rồi! liệu hân có bắt mình lấy thân báo đáp không? nó lắc đầu, điều đó nó khẳng định chắc chắn là không có viễn cảnh xảy ra. vậy hay là quy ra tiền? nhờ hân đòi một con số khổng lồ thì lúc đó nó không chỉ thành con nợ tình thần mà còn kiêm cả con nợ vật chất luôn ấy chứ.

"anh không phải định bắt tôi lấy thân báo đáp hay biến tôi thành con nợ đấy chứ?" nó lờ lờ

" không tòi"

hân nhếch mép. thì ra từ nãy đến giờ toàn nghĩ linh tinh. hân thật không biết nó là ngậm trong nước quá lâu nên não cũng ngậm theo hay ngốc thật nữa.

"um, anh đừng để ý mấy lời tôi nói. tôi chỉ đùa thôi hìhi "

nó cười trừ,xua tay, trong thân tâm hận không thể cho mình mấy phát tát. người ta nói cấm có sai chết tại cái miệng. đây là điển hình của kiểu đâm đầu vào lưới truyền thống. hân không nói thì nó tự đề nghị làm quái gì chứ! nó thể sẽ ăn nhiều quả óc chó để cải thiện tình trạng não bộ phát triển không toàn diện này.

" được. vậy nợ ân tình này sau này tôi sẽ đòi"

"sau này" là bao giờ chứ? sao nó cứ cảm thấy có cái gì đó sai sai.

bầu không khí trong xe rơi vào trầm lặng.

ông HẢI thở dài, cuối cùng cũng có người khiến ông chủ lấy lại bản tính và cảm xúc của loài người rồi!

chiếc xe dừng lại trước dinh thự màu trắng, ngôi xóm được thiết kế vô cùng đẹp mắt và sang trọng nhưng lại khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo vô bờ. cũng phải, nơi hân ở có chỗ nào ảm áp thì nó khẳng định chỗ nó biến đổi khí hậu nặng lắm luôn.

độc bên ngoài đã bắt mắt như vậy hiển nhiên tiền xây cũng không ít đâu nhì. vào bên trong còn khiến người ta rớt mà không tìm thấy hân "cũng quá kinh khủng đi" nó cảm thán. đẹp thật đó riêng đồ đạc cũng thuộc loại hiếm và cực phẩm chưa kể phòng khách rộng thênh thang như vậy. ôi mẹ ơi! rốt cuộc hân giàu đến mức nào?

giờ nó mới phát hiện ra nó cũng có tài năng khác ấy chứ chính là soi đồ đó. chắc chắn, nếu nghề này mà giàu thì nó chuyển luôn. nhưng hình như đây cũng không hân là nghề vậy chuyển

thành nghề tay trái đi(TT: không chắc chị ấy làm được nghề này!)

nó theo hấn lên lầu, vừa đi vừa quan sát xung quanh nên không biết hấn dừng lại. và thế là nó va vào bờ vai rộng và rắn chắc của hấn (TT: Thú thực ta thích cảnh này!).nó xoa xoa đầu vô tội nhìn hấn "xin lỗi tôi không cố ý". hấn lạnh lùng liếc nó nhưng vẫn im lặng.

" ngoan ngoan ở phòng này"

nó quan sát một lượt hình như phòng này là phòng hấn thường ở: có tủ quần áo, nhà tắm và giường ngủ màu đen. nếu thế... đừng nói ở đây chỉ có đúng một phòng ngủ đấy nhé! đất rộng để làm gì chứ? nhà riêng cũng đâu đến mức thiết kế có một phòng ngủ. wtf bốn cô nương ngủ người!

thế còn hấn thì sao? hấn ở đâu đây?

"đây là phòng anh thường ở?" nó nghi ngờ hỏi

hấn bơ câu hỏi của nó, mở tủ ra, kiểm tra một lượt rồi lấy một chiếc áo sơ mi trắng đưa cho nó "mặc tạm".

nó đón lấy, nhìn một lượt hiển nhiên là rất trùng và rộng.

hấn lấy một bộ khác, đi ra ngoài.

nó cảm đồ đi vào phòng tắm, phải thay đồ thôi không sẽ bị cảm mất. từ nhỏ hễ ngâm trong nước lâu là nó đều bị cảm lạnh và sốt nhưng từ khi lớn lên có thể là do sức đề kháng và lâu nay không bị nên nó chẳng biết có còn như thế không.

nó hài lòng đi ra, soi mình trước gương cũng không đến nỗi nha. nó leo lên giường,đầu bỗng nhiên đau nhói như búa đập có lẽ nó phải ngủ một giấc mai chắc là khỏi thôi

ngoài trời đêm, những cơn mưa bắt đầu trút xuống từng hạt từng hạt rồi to dần, gió bắt đầu thổi mạnh hơn. cánh cửa sổ mở toang và rèm cửa bay phất phới khí lạnh lùa vào trong phòng.

hấn đi qua phòng nó, nghe thấy tiếng đập cửa liền mở cửa đi đến bên đóng cửa sổ lại.

trong cơn ngủ nó vẫn miên man. hấn tiến đến gần, kéo chăn, đắp kín người nó, bỗng phát hiện có điều bất thường. hấn vội sờ trán nó: nóng bỏng, ra rất nhiều mồ hôi, môi nhợt nhạt thần thái kém sắc có thể là bị sốt rồi.

hấn bật điện, chạy đi lấy hộp y tế. sau đó liền áp nhiệt kế vào miệng nó. quả nhiên 39oC. hấn lay lay nó nhưng nó vẫn không phản ứng.

" nước... nước" nó lí nhí kêu

hấn nâng người nó lên, cầm cốc nước đã rót sẵn đặt trước miệng nó sau đó cạy miệng nó khẽ cho nước vào xong xuôi mới đặt nó về vị trí cũ.

hấn lấy điện thoại, gọi bác sĩ riêng

"nhanh đến ngoại ô thành phố"hấn ra lệnh, trong lòng tự dưng gấp gáp

"à...cái gì vậy...à..dạ...vâng" ông ta choàng tỉnh, hốt hải nhảy xuống giường thay đồ lòng đầy ai oán. đúng là ông ta có số bị hành 5 lần 7 lượt đều bị gọi đến vào nửa đêm đã thế trời đang mưa to vật vờ mới khô. cậ nhà giàu là có quyền lắm sao! hừ, không phải vì lương cao ông đây bỏ nghề này lâu rồi!

hơn tiếng sau, ông ta hốt hải chạy lên tầng, tuổi già cộng cân nặng béo ú khiến ông ta khó khăn trong việc di chuyển nhanh.

" Lý tổng" ông ta cúi đầu chào

"mau xem xem" hấn đứng sang một bên

ông ta kiểm tra đôi chút sau đó thờ dài, lấy ống tiêm đâm vào tay nó

"chỉ là bị sốt cao thôi tôi tiêm một liều một, hai ngày sau sẽ khỏi"

"xong rồi tôi xin phép" ông ta cất đồ nghề nhìn nó rồi lại liếc hấn từ từ đi ra. hey, vị Lý phu nhân này cũng thật biết cách giúp ông ôn luyện bài vợ!ông chỉ muốn nói là tuy ông đã có tuổi nhưng trí nhớ vẫn còn tốt lắm không cần phải tạo cơ hội thế đâu. hành người ta trong đêm mưa gió như vậy ông nghĩ bài vợ chưa ôn được đã về với đất trời rồi!

hấn ngồi bên cạnh giường, thức cả đêm bên cạnh nó, lòng nóng ran như lửa đốt.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Giấc mơ kì lạ!

mưa đã ngớt, rí rách rơi tạo nên khung cảnh mờ mờ và ảo ảo. những giọt nước đọng lại trên ô cửa sổ kính nhẹ nhàng lăn xuống tạo thành những vệt dài và nhỏ.

bên trong, nó vẫn mê man dù sắc mặt đã tốt hơn trước nhưng vẫn rất xanh xao và nhợt nhạt.

thi thoảng hấn vẫn đặt tay lên trán nó và trán mình để kiểm tra. trán đỡ nóng hơn rồi.

hấn ngồi bên cạnh giường, đặt máy tính gối lên hai đùi làm việc. hấn xem một loạt những biểu đồ và con số chẳng chịt trong bài báo cáo, đáng vẽ nghiêm túc phong trần càng mê hoặc.

điện thoại trong túi reo,hấn để laptop lên bàn, bắt máy,nhẹ nhàng đi ra phía hành lang cầu thang

"chuyện gì"

"anh hai, đang ở đâu thế sao em đến nhà không thấy?" GIA VIỄN dò hỏi, não chứa đầy ý nghĩ đen tối

"ngoại ô" hần trả lời ngắn gọn

"có phải đang ở cùng chị dâu không?" anh chàng cười gian, haha cái này thú vị nha anh thích!

"phải"

"vậy anh chăm sóc chị dâu cho tốt em không làm phiền nữa hí hí. à cứ thoải mái nghỉ ngơi nhé công ty anh không cần lo đâu.đúng rồi ông bảo anh và chị tích cực càng tốt ông muốn bế cháu sớm thôi em tắt máy đây" anh chàng cười hăm hở quay sang người bên cạnh còn đang nồn nóng chờ đợi hơn. sắp có biến rồi haha

"ông toại nguyện nhé anh chị ấy đang ở với nhau ngày ông bế cháu chắc chắn trong tương lai gần" GIA VIỄN nịnh nọt

"hề hề thế là tốt rồi! tốt rồi!" ông cụ hài lòng gật đầu. mong là ngày đó sớm đến. như nghĩ ra gì đó ông quay sang, lườm lườm " còn cậu bao giờ cho tôi thấy cháu dâu?"

"hớ hớ, cái này hơi xa xôi. anh con mới kết hôn chưa vợ, chưa vợ mà. con sợ bây giờ dùng phát đưa cháu dâu về ông shock bệnh tim tái phát con gánh không nổi. phải rồi công ty còn việc con bay nhé" GIA VIỄN toát mồ hôi hột, liền thoáng một tràng rồi chuồn lẹ. chớp mắt chỉ còn thấy khói trắng bay nghi ngút.

ông cụ dậm chân, hừ một tiếng, rồi đi lên phòng, miệng lẩm bầm " cha tiên xư nhà anh lần nào nhắc đến y như rằng lại kiểm có. anh chờ đây "

=====**=====

tại một đỉnh núi đẹp và cao nhưng khá bằng phẳng, khói sương hòa cùng với những đám mây nhẹ lượn quanh. một khung cảnh thật yên bình và thơ mộng.

hần đứng bên mép núi, dáng vẻ tiêu sái và cao ngạo nhưng vẫn không mất đi tố chất lạnh lùng vốn có, đôi mắt vô định ở phía xa xăm.

nó nhẹ nhàng đi đến từ đằng sau, khẽ chạm vào lưng hắn, cười vui vẻ tay cầm một hộp quà nhỏ giấu ở phía sau, chờ mong.

"anh tặng anh này!" nó vừa cười vừa lấy ra một chiếc vòng hình chìa khóa màu tím

hần quay lại, lạnh lùng nhìn nó

" anh biết chiếc vòng này có ý nghĩa là gì không? là " ANH CHÍNH LÀ CHÌA KHÓA MỞ CỬA TRÁI TIM EM! CẢ CUỘC ĐỜI NÀY EM CHỈ YÊU DUY NHẤT ANH". vậy anh có chấp nhận lời tỏ tình này của em đồng ý làm chìa khóa mở cửa trái tim em không? ở đây chỉ mình anh có thể mở và cũng chỉ mình anh mới có thể bước vào" nó đặt tay lên trái tim, hồi hộp chờ câu trả lời

hần không trả lời, lãnh đạm liếc về phía trước. nó quay lại theo hướng nhìn của hắn thấy CÁT NHƯ tay cầm khẩu súng chĩa về nó. cô ta hét to, ánh mắt đỏ ngầu và đầy thù hận

" tôi sẽ không để cho hai người toại nguyện. anh ấy chỉ có thể thuộc về tôi cô nhất định phải chết" nói rồi cô ta bóp cò, viên đạn xuyên qua không gian đến đích.chiếc vòng trong tay nó rơi xuống đất, trái tim nó rỉ máu đỏ rồi dần dần tuôn xối xả.

nó ngã xuống vực, hai tay dang rộng nhưng vẫn luôn đặt tầm mắt trên người hắn, hét lớn "CẢ ĐOẠN ĐƯỜNG NÀY ANH ĐÃ THỬ MỘT LẦN YÊU EM CHƯA?". bỗng hắn nở cựa cười âm ỉ và đẹp nhất rồi biến mất như khói mây. nó chỉ nghe được tiếng cười lớn và thống khổ của CÁT NHƯ.

sau đó nó mỉm cười tưởng tượng ra hình ảnh gương mặt hắn, lặng lẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng chỉ nghe phong phanh tiếng gọi " GIẢN HI ANH YÊU EM!" thấp thoáng như thật như không.

nếu hắn biết liệu có đến cứu nó không? liệu hắn có sẵn sàng nhảy xuống vực sâu vạn trượng ấy để tìm nó hay từ đầu đến cuối vẫn là nó tự mình đa tình?

CUỐI CÙNG HẦN VÀ NÓ VẪN LÀ KẾT CỤC MỘT MÁT MỘT CÒN. MỘT NGƯỜI YÊU MỘT NGƯỜI LẠI VÔ TÌNH. CÓ THỂ NÓ VÀ HẦN ĐÃ ĐỊNH CHỈ CHUNG MỘT ĐOẠN ĐƯỜNG MÃ CHẮNG THỂ CHUNG MỘT CUỘC ĐỜI!

nó nắm chặt tay hắn, trán dẫm mồ hôi, miệng liên tục lẩm bầm những lời không rõ chột choàng tỉnh, ngồi bật dậy, sắc mặt tái mét.

giấc mơ ấy quá chân thật, thật đến mức khiến con người ta sợ hãi như một con ác mộng vậy. người ta thường nói đôi khi mơ cũng là một điềm báo liệu có khi nào...đó sẽ là kết cục của hắn và nó?

lúc nó tỉnh lại đã là tối của ngày thứ hai. bầu không khí ở đây quá yên tĩnh và lạnh lẽo. Ngoài trời mưa đã tạnh để lại một lớp áo ướt át cho cảnh vật nhưng rất mong lung bởi một màu đen tối của bầu trời.

"không sao chứ?" hần hỏi

nó lắc đầu, dựa lưng vào gối, quay sang thấy hắn, còn thấy cả tay mình và tay hắn đan vào nhau không phải là nó cầm tay hắn mới đúng. nó ngại ngại rút tay lại, có khi nào hắn nghĩ nó lợi dụng mình không? ày, nó bất tỉnh sao biết được chứ chắc tại tay hắn lạnh cảm giác thoải mái nên nó mới vô tình nắm lấy. đúng là vô tình thôi nó vô tội mà haha. nó cố gắng cùng cố suy nghĩ của mình cười ngây ngô

bầu không khí có chút ngưng đọng.

hần bỗng đặt tay lên trán nó và trán mình " hạ sốt rồi". động tác của hắn có chút vụng về, bàn tay lạnh giá chạm vào trán nó mà nó tưởng như đang đắp cả tảng đá trên đầu nhưng trong thâm tâm lại lóe lên một tia vui vẻ.

sắc mặt hắn hình như có chút không được tốt lắm đừng nói là hắn luôn bên cạnh chăm sóc nó nhé.

"tôi...anh...vẫn luôn ở bên cạnh tôi ư?" nó vừa chỉ tay vào mình lại chỉ tay sang hắn, nghi ngờ hỏi

hần gật gật biểu cảm đã sớm như cũ.

"thế tôi như vậy mấy ngày rồi?" nó chán chừ, bèn lên hỏi tiếp

"gần hai ngày"

nó giờ hai ngón tay, nhìn hấn rồi lại nhìn tay mình. được đúng hai ngày nghỉ thì ốm cũng phải quá đi! hừ, tất cả cũng tại cô ta tự dưng đẩy nó xuống nước nên giờ mới liệt giường thế này. nó bức xúc biết thế lúc ấy đã nhào vào cho cô ta một trận rồi.

mà cũng không hấn hay tại hấn chăm sóc mình cả đêm nên nó mới gặp ác mộng. điều này xét thấy rất có lí. mỗi lần ở với hấn hình như nó chẳng có cái gì tốt đẹp. nhưng cũng bất công quá rồi ở ngoài đời nó còn chưa đủ đen đủi hay sao mà còn vào cả trong mơ ngược nó. người ta được nam thần chăm sóc sướng như lên tiên mơ cũng toàn cảnh ngọt ngào nó đây...trái ngược đến đau tim, haiz, thật khiến con người ta thờ dài ai oán!

hấn đưa cho nó một chiếc áo sơ mi trắng khác, cùng với một cái quần rộng thùng thình màu đen ý bảo nó thay đồ rồi đi xuống nhà.

nó gật gật mấy mồm làm theo.

tắm xong nó mặc áo sơ mi trắng rất vô tư nhưng cái quần thì có vẻ... hơi có trục trặc kĩ thuật. áo sơ mi vốn đã trùng nhưng vẫn chấp nhận được còn cái quần này vừa trùng vừa rộng để nguyên thì như thẳng hẻ xăn lên thì như nông dân chuẩn bị ra đồng. haiz, đúng là chân dài và chân ngắn khác nhau một trời một vực.

thế là cuối cùng nó quyết định chỉ mặc độc áo thôi, trông sẽ giống như mặc một chiếc váy cộc. dù sao cũng hạ sốt rồi chắc không vấn đề gì đâu.

nó hài lòng đi xuống, hấn ngồi ở bàn ăn, trên đó đã có sẵn hai bát ăn. nó cười tươi phấn chấn đi đến.

hấn ngược lên liếc nhìn nó đầu đó trong người bỗng có phản ứng. người con gái đó vậy mà lại khiến hấn chú ý! đặc biệt là sự vô ý vô tư, ăn mặc tùy tiện qua loa quần dài không mặc để lộ đôi chân thon gọn và trắng ngần, cổ áo còn chưa bẻ, cúc còn chưa cài hết lộ ra khoảng ngực trắng và cánh xuân thấp thoáng bên trong như liễu độc được câu dẫn đàn ông. đã thế còn thản nhiên cười cười. hấn nhất định phải kiểm chế!

nó hoàn toàn không biết chính tính cách qua loa đại khái cộng thêm chiếc áo sơ mi trắng ẩn hiện chính là một kiểu thách thức giới hạn chịu đựng của đàn ông. hiển nhiên nhân vật chính vẫn chưa nhận ra gì nên hồn nhiên ngồi xuống ăn.

nó nhìn bát hấn và bát mình, bĩu môi bất bình "tại sao bát anh nhiều đồ thế mà bát tôi chỉ có cháo?". trước nay món nó kinh nhất chính là cháo vừa nhừ vừa nhão ai mà ăn cho nổi.

nó nhìn bát cháo thờ dài liên tục ba phát rồi lại thờ dài. đây là phân biệt đối xử là bát công cần được loại trừ khỏi xã hội!

"thật sự phải ăn ư?" nó mất niềm tin hỏi lại. thế giới quan suy sụp trong chốc lát.

hấn bắn ánh mắt" còn lựa chọn khác?" về phía nó. hấn là đe dọa tinh thần của người ốm. hừ, nó mà có sức mạnh nhất định không để hấn bắt nạt như vậy. nó ăn!

trời ơi! bình thường tốc độ ăn của nó đã khiến người ta ngao ngán giờ ăn cháo còn rùa bò gọi bằng cụt, nhắc cái thìa cũng mất gần phút để cháo vào được với miệng là cả một chặng đường dài và gian nan! haiz, quá thừa lòng kiên nhẫn!

nó vẫn mài miết và chán nản với công việc tuy không nặng nhọc nhưng lại như cực hình mà không để ý mỗi lần nó cúi xuống hấn đều có thể thu trọn cánh xuân vào mắt. mặc dù có lớp áo ngực mỏng nhưng vẫn rất sinh động!

nó hăm hờ nhìn hấn, tò mò hỏi "vậy bao giờ chúng ta về nhà?". sao hấn cứ quay đi vậy, bình thường hấn đâu có thế đâu.

thật lạ nha! chắc chắn có gì đó bất ổn! nó nhìn mình một lượt. thôi chết! là cúc áo. nó ngại ngần quay đi, kín đáo cài hết cúc áo. chắc, chắc! mắt mặt quá!

"ăn xong sẽ về"

"ok! hi hi" nghe thấy chữ "về" là nó hí hửng không thôi nhờ thế mà tiếp thêm động lực phấn đấu hoàn thành việc ăn xong bát cháo. haiz, ăn xong cái này còn cảm thấy vinh quang hơn cứu được cả thế giới hé hé! cực kì có cảm giác thành tựu!

trước khi ra xe, hấn đưa cho nó một chiếc áo vest đen. nó hiểu ý liền mặc vào trông không đến nỗi tệ.

trong xe, hấn chuyên tâm lái xe còn nó giữ im lặng nên bầu không khí rất yên tĩnh thậm chí còn nghe thấy được hơi thở của đối phương. trạng thái đó tiếp diễn đến khi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Đứa trẻ bị lạc!

sáng hôm sau, nó làm vệ sinh cá nhân xong đến lúc thay đồ thì chợt xuất hiện một vấn đề. chiếc áo sơ mi của hấn phải xử lí thế nào? nó đi đi lại lại rồi lại liếc cái áo trên giường. haiz, đúng là một vấn đề nan giải! ày, sau một hồi hại chất xám nó đã nghĩ ra được hai phương án: thứ nhất là đem trả lại thứ hai là cuỗm luôn. trả lại thì có hơi...bất hợp lí mà cuỗm luôn lại càng bất hợp lí hơn. thôi cứ để lại giặt xong rồi tính sau.

nó chạy xuống, liếc nhìn bàn ăn. cha, toàn những món nó thích haha tuyệt! nó vui vẻ ngồi vào bàn ăn. đúng là đồ ăn khiến con người ta phấn chấn hấn lên nha, có động lực làm việc. tự dưng thấy ngày mới thật đẹp!

"hấn đâu đi?"

"dạ cậu chủ đi làm từ sớm rồi ạ"

nó tò về hiểu ý, tiếp tục ăn

đi Năm thấy nó ăn vội vã liền khuyên ngăn

"ăn từ từ thôi cô chủ"

"ăn từ từ sẽ muộn giờ làm mất. chết rồi!nói muộn là muộn luôn. con phải đi đây" nó tạm biệt rồi nhanh chóng mất dạng.

trước sự ngỡ ngàng của nó đi NĂM cũng đành bó tay.

=====**=====

công ty LP, tầng 2

MẶC NHIÊN nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn hận không thể một nhát giết chết nó, giận dữ nói

"giời rồi giờ còn quên cả bạn bè! bà có biết tôi gọi cho bà bao nhiêu cuộc không hả?"

nó cười giả lả, vừa xoa vừa dỗ "bình tĩnh nào nóng giận là dễ mắc bệnh tim lắm đấy!"

"vậy còn không mau khai ra!" cô nàng lườm nó, hiển nhiên vẫn chưa hết giận

"tôi bị ốm mấy thì hết pin. thôi mà đừng giận nữa nha. người ta cũng là có nỗi khổ. bà đại nhân đại lượng bỏ qua chuyện này coi như tích chút công đức đi!" nó trung vệ mặt hời hợt mà ngây thơ vô số tội

"hừ! tôi là người tốt nên tha cho bà lần này tái phạm là biết tay đấy!" cô nàng giờ quả đấm ra trước mặt nó đe dọa. nó cười hề hề, bộ dạng khép nép "yên tâm, yên tâm tôi nào dám tái phạm!"

"ôm có nặng không?" MẶC NHIÊN lo lắng hỏi

"chỉ sốt gần hai ngày thôi nhưng tôi khỏi rồi. làm việc đi không lại bị chửi bây giờ

"không sao là tốt" MẶC NHIÊN thở phào, an tâm

hừ, thật may cô nàng không khỏi thêm nếu không nó cũng chẳng biết phải ứng phó thế nào nữa. nó không nói ra chuyện bị người khác hại vì không muốn cô nàng bận tâm dù sao MẶC NHIÊN cũng đã giúp nó nhiều lắm rồi.

nó đang gõ máy tính thì MẶC NHIÊN nhồm đậy, chòi đầu qua bên nó " lần sau có chuyện gì tuyệt đối cấm được dẫu tôi biết chưa! "

"biết rồi mà!" nó cảm thán. đúng là tính cách này của cô nàng mãi chẳng đổi.

một ngày làm việc bình yên cứ thế trôi qua.

tối, nó mặc bộ áo ngủ hello kitty ngã nhào xuống giường, hai tay xoa xoa đệm, cảm giác thư thái hẳn. chưa được bao lâu thì điện thoại reo

"đã tối rồi ai còn gọi nhì" nó xoay người với lấy điện thoại rồi áp vào tai.

"alo"

"GIẢN HI con có rảnh không?" giọng dì TÂM không dấu nổi run rẩy, khàn khàn như sắp khóc

"chuyện gì vậy dì?" nó bật dậy, lo lắng hỏi lại. chắc chắn có chuyện xấu nên dì mới như vậy.

"dì.. có một đứa trẻ bị lạc rồi đi tìm cả ngày nay vẫn chưa thấy!" Dì TÂM day dứt nói

"vậy đi phải gọi cho con từ sớm chứ?"

"dì biết con còn phải làm việc nên không dám làm phiền nhưng giờ..."

"con biết rồi đi mau kể lại toàn bộ cho con biết. đi đừng lo quá nhất định sẽ tìm được thôi."

nó vừa động viên vừa lấy một chiếc áo khoác mỏng mặc vào rồi chạy ra ngoài. đúng lúc gặp được hần từ cầu thang đi lên. cả người hần vẫn mặc nguyên bộ vest đen và quần âu xem chừng vừa từ công ty về. nhưng nó làm gì còn tâm trạng quan tâm đến điều đó điều bức thiết bây giờ là tìm người.

"anh có thể giúp tôi không? có đứa trẻ bị lạc vẫn chưa tìm thấy!"

"được"

hần cùng nó đi xuống, lấy xe rồi nhanh chóng đi tìm. đi Tâm đã tìm ở mấy nơi kia vậy chỉ còn lại chỗ công viên và khu vui chơi thôi.

"đến công viên trước đã" nó sốt ruột nói, không ngừng quan sát hai bên đường. lòng thầm cầu mong đứa trẻ đó vẫn khỏe mạnh

"CẢN NGÔN! CẢN NGÔN em ở đâu rồi? CẢN NGÔN!..."

chiếc xe đậu bên đường, nó gấp rút chạy xuống " hai chúng ta chia nhau ra tìm. à đúng rồi đây là ảnh của đứa trẻ" nó giờ điện thoại ra trước để hần xem sau đó tách nhau ra tìm.

" CẢN NGÔN em ở đâu? CẢN NGÔN chị là chị GIẢN HI đây đừng sợ. CẢN NGÔN em ở đâu?... " những tiếng gọi như thế liên tục lặp lại nhưng vẫn không thấy đứa bé nào.

Thời gian cứ thế trôi qua, màn đêm tĩnh lặng như bị huyền ảo bởi âm thanh của hần và nó, cái lạnh cũng bắt đầu bao phủ. Bọn nó gặp nhau ở đầu vạch xuất phát, cả hai nhìn nhau rồi lại lên xe đến khu vui chơi.

"CẢN NGÔN em ở đâu? CHỊ là GIẢN HI đây! CẢN NGÔN! CẢN NGÔN!.." nó ngồi trong xe, gọi qua cửa kính.

điện thoại reo, nó nhanh chóng bắt máy, vội vàng hỏi "Dì, ở đó sao rồi?"

"vẫn chưa thấy con con?"

"cũng chưa thấy nhưng đi yên tâm chỉ cần chúng ta không bỏ cuộc nhất định sẽ tìm ra em ấy! còn một tia hi vọng cũng phải tìm!" nó kiên quyết, hai tay nắm chặt lại

người ta đều bảo chỉ cần bạn cố gắng đến cuối cùng thì dù cả chặng đường bạn có thua nhưng biết đâu phút cuối vẫn có thể làm nên lịch sử! trước giờ nó đều tin vào điều đó vì con người sinh ra vốn là để cố gắng và phấn đấu!

"đừng lo quá!" hấn trấn an

"cảm ơn"

hấn không đáp tiếp tục quan sát qua gương chiếu hậu phía sau và bên đường.

tại khu vui chơi, nó và hấn vẫn chia nhau ra tìm. tiếng gọi văng vẳng vang lên trong khu vui chơi đông đúc dần thưa người theo màn đêm. nó tìm và quan sát cẩn thận, mọi góc ngách đều không bỏ qua thậm chí gặp ai đều sẽ giờ tâm ảnh trong điện thoại và hỏi người đó nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu và lời không biết.

đã gần hết khu vui chơi mà vẫn chưa thấy gì nó càng bất an và lo lắng hơn" CẦN NGÔN em ở đâu mau ra đây chị rất lo em có biết không? CẦN NGÔN!.."

nơi tìm được đều đã tìm cả rồi giờ chỉ còn góc nhà kho mà thôi.nó tiến lại gần, vừa gọi vừa vắt đám bìa vừa soi đèn pin điện thoại.đám bìa này nhiều thật, nó mõi tay mới dọn xong chúng.

cửa này khóa rồi phải làm sao đây? phải tìm bảo vệ mới mở được. nó chạy đến phòng bảo vệ nói hết hơi thậm chí đe dọa ông ta cuối cùng mới chịu mở.

nó bước vào trong, gọi và lục tung mọi thứ lên. đây là là nhà kho cái gì là bãi rác thì có trong này chứa đủ mọi thứ tạp nham từ rác thải đến những thiết bị đồ chơi bị hỏng đã han di đã thối còn chất chồng lên nhau nữa, mường nhện thì chăng lung tung rất khó để vào sâu bên trong.

ông bảo vệ thấy vậy nhăn mặt, kêu om sòm " ầy, cô bé thế là không được cô lục lọi như vậy nhớ mất cái gì tôi không gánh nổi đâu".

nó bức xúc quát "mất đồ hơn hay mất người hơn? dù sao cũng chỉ là nhà kho mất gì tôi chịu trách nhiệm là được"

ông ta khó xử nhìn nó, lòng thầm cầu nguyện.

hấn đi đến, lạnh lùng lên tiếng " để tôi". hấn dỡ mọi thứ một cách dễ dàng rồi khẽ nhích người luồn lách vào bên trong. nó đứng một chỗ chờ đợi, hai tay nắm chặt vào nhau cầu mong.

một lúc lâu sau hấn bước ra trên tay bế một đứa bé trai gầy và đang ngủ say đến quên cả trời đất, trên áo hấn có nhiều vết bẩn và bụi bặm.

đúng là "trong họa có phúc!" nó thầm cảm ơn trời đất.

"đề tôi bế cho" nó giang hai tay nhẹ nhàng đón lấy đứa bé. có lẽ là một quá nên mới ngủ say như vậy. trông rất giống như một nhà ba người đầm ấm hạnh phúc.

"tại sao đứa bé này lại ở trong đây vậy?" bảo vệ chỉ tay, ngỡ ngàng

"ở đây có camera giám sát chứ? hấn vô cảm, lạnh lùng cất tiếng

"camera chỉ gắn ở bên ngoài nhà kho và các nơi trọng yếu của khu vui chơi thôi" ông ta từ tốn giải thích

" tôi muốn xem "

"um, cậu đừng làm khó tôi được không?" ông ta gãi đầu khó xử

"chỉ 5 phút thôi dù sao chuyện này ông cũng có một phần trách nhiệm"

nó lên tiếng

"haiz, đi theo tôi"

Thì ra đứa trẻ này thấy ông bán kem muốn ăn nên chạy đến nhưng không có tiền nên không mua được. sau đó bị vài người lạ dụ dỗ và lôi kéo. tuy sợ nhưng cậu ta đã được dạy phải tránh xa người lạ nên mới cầm đầu cấm cô chạy cuối cùng lạc đến khu nhà kho nhân lúc ông bảo vệ đi đâu đó liền chạy vào trốn trong đó.

trên xe, nó một tay bế cậu bé một tay gọi cho dì Tâm báo rằng nó tìm được rồi nên không cần lo lắng.

hấn lái xe đến trung tâm Hướng DƯƠNG theo chỉ dẫn của nó. dì Tâm đã đứng đợi sẵn ở cổng.

nó cười vui đi rồi trao lại đứa bé. Dì Tâm nhìn nó, khóe mắt đã ướt át, cảm động và áy náy" cảm ơn con. muộn vậy rồi còn làm phiền đi áy náy lắm!"

"dì đừng nói vậy không con sẽ giận đấy! "

"còn đây là..." dì Tâm nghỉ hoặc nhìn hấn

"à là bạn con anh ấy cũng có công lớn lắm đó có phải đi nên ban thưởng không?" nó đùa

Dì Tâm gật đầu cảm ơn hấn, đùa lại " đương nhiên rồi vậy khi nào rảnh hai đứa đến đây đi làm com tiếp"

"àý, con đùa thôi!"

"không cần vậy đâu " hấn nghiêm túc trả lời

Dì Tâm đưa mắt với nó "cậu bạn con lúc nào cũng nghiêm túc vậy à?". nó gật đầu đáp lại. dì thầm thờ dài quá là rất lạnh lùng.

Nói gì thì cũng phải đãi cậu ta bữa com cảm ơn mới phải đạo. Chuyện này dì sẽ nói với nó sau vậy.

"tạm biệt dì"

"ừ về cẩn thận nha. Rảnh nhớ đến chơi!"

"con biết rồi"

trên xe, nó lén liếc nhìn hấn, khe khẽ lên tiếng " anh không thắc mắc gì à?". thôi, nhìn mặt hấn là biết không quan tâm rồi! thế là nó đành kiểm chút chủ đề để bầu không khí sôi động hơn

"Thật ra đây là di Tâm. Di ấy là chủ của trại trẻ mồ côi này. Di ấy rất tốt à tôi làm thiện nguyện ở đó từ hồi năm hai đại học. ừm hôm nay rất cảm ơn anh" nó có gì nói đó nên câu cú có hơi lủng củng nghe có vẻ gượng gạo

"Không có gì" hấn vô cảm đáp

Cuối cùng bầu không khí lại chìm vào im lặng mà nó cũng mệt nên ngủ quên trên xe luôn.

Thi thoảng hấn có liếc nhìn nó. thấy nó co người lại, nhắm mắt liền bật điều chỉnh hệ thống máy sưởi phù hợp.

Hấn lái xe vào gara,vòng qua mở cửa xe rồi bế nó vào nhà, đặt nó xuống giường và đắp chăn cẩn thận mới đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Nhân vật mới!

tại sân bay quốc tế, đoàn người tập nập ra vào vô cùng đông đúc và nhộn nhịp

CÁT NHƯ ngồi ở một hàng ghế đợi, cô ta khoác lên mình một bộ đồ đơn giản nhưng tinh tế hoàn hảo tôn lên vẻ đẹp và đường cong cơ thể, yên lặng chờ đợi, hoàn toàn ngó lơ những ánh mắt thèm thuồng và ngưỡng mộ như thể cô ta là một nữ vương cao cao tại thượng đầy lạnh lùng.

trên một chiếc máy bay sang trọng và đắt đỏ,tiếng thông báo từ tiếp viên đều đều qua loa " chuyến bay mang số hiệu JKAH7 chuẩn bị đáp xuống sân bay trong vòng 5 phút nữa xin quý khách chú ý!"

Trong khoang thương gia thượng hạng đầy đủ tiện nghi cao cấp. một cô gái xinh đẹp với bộ váy cam sắc sỡ nhưng rất phù hợp với mái tóc buông xõa hơi gọn sóng cùng chiếc mũ đen nhỏ lệch một bên. Trông cô y như một công chúa kiêu sa và lạnh lùng. cô gái ung dung gấp một miếng thịt bò tái trong đĩa với giá tiền khiến người ta xót xa. Tay cầm ly rượu vang đỏ sóng sánh khẽ nhấp một ngụm. tư thế đều rất quý tộc và thượng lưu. tuy nhiên gương mặt và thần thái này đều có nét giống một người!

Tiếp viên đi vào, khẽ cúi mình, lễ phép " thưa quý khách máy bay đã hạ cánh rồi ạ. xin mời!" Cô tiếp viên vẫn tư thế cũ đưa tay về phía trước làm động tác mời lịch sự.

Cô gái đeo kính đen, hất cằm chẳng thèm để ý kiêu ngạo đi xuống bằng thang riêng như thể trong mắt cô ta mọi người đều là hạt cát chỉ có cô ta mới là vũ trụ!

Nữ tiếp viên khẽ thờ dài trong lòng. người như vậy cô ta cũng gặp nhiều rồi nếu so chỉ có so ai hách dịch và giàu có hơn ai thôi. Đương nhiên những người này đều một là con nhà có tiền hai là có quyền ba là được cưng chiều như trứng hửi như hửi hoa. Thế mới bảo những người như thể sường biết bao!

một người đàn ông trẻ tuổi tay cầm hành lý của cô ta, đứng sẵn ở cửa, lễ phép cúi chào " chào tiểu thư theo lời ông chủ tôi đến đón cô ạ!"

"đem hành lý của tôi về nhà trước tôi về với bạn" cô ta kiêu ngạo đáp, thái độ hách dịch phân rõ chủ tớ rồi đi thẳng một mạch về phía trong nhà ga.

Anh chàng kia ngoan ngoãn làm theo, mặt không biểu lộ cảm xúc gì nhiều.

trong đại sảnh rộng lớn, CÁT NHƯ vừa thấy bóng người liền vẫy tay liên tục, hét "TÂM DAO, TÂM DAO mình ở đây!"

Bất được tín hiệu, cô ta quay ra, nở cụ cười thâm tình, từ từ tiến đến. Hai người nắm tay nhau, mắt dán vào đối phương, cười thân thiết

" đợi có lâu không?" Tâm Dao hỏi han

"đợi cậu có là gì vì cậu mình còn có thể hi sinh vào núi đao biển lửa nữa đây!" CÁT NHƯ đùa. Trong lời nói khó lòng nhận ra thật giả.

"trời ơi cái miệng cậu càng lúc càng như rót mật rồi mình sao chịu được đây! cậu vẫn thế!" TÂM DAO quan sát và đánh giá CÁT NHƯ một lượt

"cậu thì khác càng ngày càng xinh đẹp rồi mình suýt chút nữa phải lấp kính núp mới nhận ra đây! đúng là đẹp khiến người ta ai oán!"

"quả không uổng công mình chăm sóc sắc đẹp suốt mấy tháng nay! về thôi" TÂM DAO nghe được lời khen như đúng ý sắc mặt càng rạng rỡ đương nhiên cười càng tươi hơn.

Cát Như ngưỡng mộ nhưng tâm lại khinh thường

Hai người khoác tay nhau song song tiến về phía chiếc xe màu trắng đẹp và xịn của CÁT NHƯ.

tại nhà riêng của TÂM DAO, phòng ngủ với màu chủ đạo là vàng nhẹ nhàng nhưng không quá chói mắt

cô ta và CÁT NHƯ cùng nhau nằm trên giường king size, hai người hàn huyên chuyện cũ

"lần này về định ở hấn không? " CÁT NHƯ dò hỏi

"chưa biết nữa. Nhưng ở đây tôi chỉ có bà nên không được bỏ rơi tôi đâu đó!"

"chắc chắn rồi!"

"chuyện của bà với anh họ tôi diễn biến đến đâu rồi?" TÂM DAO tò mò

"chuyện đó... hay thôi đi mình đừng nói nữa không mất vui" CÁT NHƯ' cố tình úp mở, biểu cảm có chút tang thương pha lẫn tủi thân, vừa lén quan sát thái độ của TÂM DAO. Tốt lắm, đúng là vẫn ngu ngốc như xưa. tự nhiên ông trời lại ban cho cô ta một con cờ vượt mức tưởng tượng haha kế hoạch của cô ta chắc chắn sẽ thành hiện thực!

Cát Như càng thêm tự tin về kế hoạch cô ta ấp ủ từ lâu.

"nói đi chúng ta là bạn có gì mình đòi công lý giúp cho. Dù sao anh họ mình cũng thương mình nhất mà!" cô ta năn nỉ, chân thành nói hiển nhiên coi CÁT NHƯ' là bạn chí cốt tin tưởng tuyệt đối

"được nhưng lỗi không phải do anh hai cậu đâu đấy!"

"chưa chi đã bảo vệ như vật báu rồi!" TÂM DAO bày vẻ mặt "trọng sắc khinh bạn"

"từ lúc anh ấy kết hôn thái độ với mình càng lạnh nhạt và xa lạ hơn mình cũng chẳng biết cô ta có điểm nào tốt mà anh ấy lại đồng ý lấy làm vợ nữa. Khi ấy mình rất đau lòng cảm giác như chẳng muốn sống nữa, mình không thể chấp nhận được thực tế nên vẫn luôn ôm ảo vọng một ngày anh ấy sẽ nhận ra cô ta không như vẻ bề ngoài. Cô ta là một kẻ dối trá, lẳng lơ và thủ đoạn. Mình rất muốn giúp anh ấy nhận ra sự thật nhưng lại vô lực... mình sức cùng lực kiệt lại chẳng có ai giúp đỡ sao đầu nổi với cô ta nên đành phải cam chịu"

CÁT NHƯ' rơm rớm nước mắt như trực trào ra, để tạo cho hình ảnh thêm sống động và chân thực cô ta còn giả vờ lén lau khóe mắt cứ như thể cô ta bị nó cướp hết tất cả!

"đừng buồn mình sẽ giúp cậu. Trời sinh đã sắp đặt sẵn hai người mới là một đôi cô ta lại dám chen vào phá ngang thật đúng là... vô liêm sỉ!" TÂM DAO vỗ vỗ vai CÁT NHƯ' an ủi, nghiêng răng nghiêng lợi chửi nó, mặt mày phần lạnh.

"thật không?" CÁT NHƯ' lau nước mắt, nhìn cô ta chăm chăm như thể cô ta là vật cứu vớt mạng sống cuối cùng của mình

"đương nhiên. Mình mà thêm lừa cậu à!"

Tâm Dao nheo mắt CÁT NHƯ', truyền cho đôi phương ánh mắt "tìn ờ tời"

"Cảm ơn cậu. Chỉ có cậu là đối tốt với mình. Yên tâm đi chúng ta sẽ cùng nhau lật mặt nạ của cô ta ra!"

CÁT NHƯ' khẳng định chắc nịch, nhếch mép cười nham hiểm. Cô ta nhất định làm tròn vai diễn này!

Cát như cũng chẳng hiểu tại sao cùng là người thân với nhau mà Gia Viễn thông minh xuất chúng bao nhiêu, cô ta lại khờ khạo và tin người bấy nhiêu. Cứ thế này có bữa bị người ta lừa hết mọi thứ vẫn còn nghĩ người ta đang giúp mình cũng nên!

"muộn rồi mình về đây. Rảnh cứ gọi điện cho mình.Tạm biệt."

"Tạm biệt"

Bầu trời như một bức tranh lớn với nền màu đen tô điểm bởi những vệt sáng lung linh.

Tâm Dao dừng xe, xách một túi đồ lớn vào trong, cười tươi "Ông nội con đến rồi nè! tặng ông quà "

Ông cụ ngấm nhìn đứa cháu sau bao năm không khỏi đan xen nhiều cảm xúc, nghẹn ngào "về rồi là tốt. lần này con định ở đây bao lâu?"

"tùy ạ nhưng ông đừng lo chỉ cần con ở đây con sẽ bầu bạn với ông suốt ngày luôn miễn là ông không chê con phiền!" TÂM DAO khoác tay ông, nịnh nọt

"chắc chắc, chi giỏi nịnh!" ông cụ cùng TÂM DAO vào bàn ăn

"con nói thật mà"

"thế gấp tụi nó chưa?"

"mai ạ nhưng ông đừng nói cho anh ấy biết con muốn bắt nạt!" cô ta nhỏ giọng ra vẻ thần bí. không biết lúc họ nhìn thấy cô sẽ có biểu cảm gì nhỉ? Nghĩ thôi cũng thấy vui!

"tiên sư cô, lắm trò!" ông cụ mắng yêu

"àý, ông ăn nhiều vào!" Tâm Dao vừa cười vừa gấp cho ông

"con cũng phải ăn nhiều vào gầy đi rồi!" ông cụ lo lắng

"vâng"

Nó nằm chần chọc mãi vẫn không ngủ được. Tại sao thế nhỉ? hơn nữa lòng còn bất an như thể sắp đón đại họa dồn dập ập tới. cuối cùng nó quyết định nhắn tin chat với PHAN ANH

"anh đang làm gì vậy?"II kèm icon chờ

"xử lí chút công việc"-IY

"vậy anh làm tiếp đi em không quấy rầy nữa" -II

nó chán nản định tắt máy thì nhận được tiếng "ting ting" báo

"xong rồi. chắc lại không ngủ được hả?"

"anh biết hay thật đó!"- II kèm mấy icon ngạc nhiên.

"có gì đâu. quen em lâu vậy đương nhiên anh phải biết rồi" -IY

"vậy sao em không biết nhì!" -II.

"tại em ngốc!"-iy

PHan Anh khẽ mỉm cười

Ai đó đọc xong tin nhắn mặt đen xì

"em không ngốc chỉ là hay quên thôi!" -II

nó cố chấp cãi lại

"em không ngốc được chưa! với anh em luôn đúng!"

trong mọi trường hợp thế này thì anh chàng luôn là người chủ động nhún nhường nó.

"thế còn chấp nhận được. Nhắn tin với anh đúng là rất thoải mái "

Chắc chắn, luôn bắt nạt người ta không thoải mái sao được? sướng quá đi ấy chứ lậy!

"Còn anh rất vui!"-IY

Anh định viết là " còn anh rất vui vì được gần em thêm chút nữa!" nhưng suy nghĩ một lúc vẫn quyết định bỏ câu "vì được gần em thêm chút nữa" đi chỉ giữ lại về đầu.

"em cũng rất vui!"-II

nó cũng nhắn lại như thế

haiz, có lẽ nó không biết câu đó không chỉ mang hàm ý mặt chữ mà còn mang một ý nghĩa khác.

"thôi em đi ngủ đây! tạm biệt anh nhớ ngủ sớm đây! Ngủ muộn hại sức khỏe lắm!" rồi cho một hàng biểu tượng cười và chúc ngủ ngon.

"ừ. Ngủ ngon"-IY

Liệu nó có biết mỗi câu chữ đều là trái tim anh viết ra? liệu nó có biết mỗi lần anh đều rất mong chờ đến tin nhắn đáp lại của nó?

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nó không để mình chịu thiệt bao giờ!

Tâm Dao kiêu ngạo bước vào Lý Thị. Cô ta đeo một chiếc kính đen làm nổi bật gương mặt trắng sáng, bộ váy xòe đen cùng chiếc túi nhỏ cùng màu càng tăng thêm sức hút. Trông chẳng khác gì một ngôi sao. Các nhân viên đều khẽ lên nhìn, bàn tán không ngớt.

tầng cao nhất của Lý thị, tiếng thang máy mở ra, cô ta sải bước dài về căn phòng rộng lớn mà cô đơn, khẽ nở nụ cười, nhẹ nhàng mở cửa, tay tháo kính ra

"anh họ. Bất ngờ không?" cô ta tự nhiên gọi, lén quan sát phản ứng của hắn

"tại sao về?" hắn vẫn chú tâm vào đồng tài liệu khiến cô ta có chút thất vọng

"em về chơi không được à?" giọng điệu của Tâm Dao tròng xuống. Đúng là người lạnh lùng có khác đến cả một sự thay đổi cảm xúc cũng chẳng có.

"em lớn rồi đừng quản em nữa dù sao đây cũng là cuộc sống của em mà miễn không gây phiền phức cho anh là được chứ gì"

"nhớ kĩ lời mình nói" hắn thờ ơ đáp. Lời bình thường nhưng lại như có sự đe dọa

Gia Viễn đi vào có phần ngạc nhiên nhưng nhanh chóng cất lời chế giễu "ai đây thế này? Làn gió độc nào đưa được thiên kim tiểu thư của bác hai về vậy?"

Gia Viễn mặt lạnh vài phần, nhìn hắn. Từ trước hai người cứ gặp nhau là lại vô cảm như gặp "oan gia". Anh cũng chẳng thích Tâm Dao vì cô chơi với CÁT NHƯ, tính cách thì kiêu ngạo nên muốn lắm vẫn không thể yêu thương nổi.

Tâm Dao tròng mắt " hừ, anh bỏ cái giọng điệu ấy được không hả"

Khung cảnh như chuẩn bị đại chiến thế giới thứ 2 sắp sửa diễn ra, hai bên đều trong tư thế sẵn sàng chiến đấu anh một tôi một ai sợ ai!

"ra ngoài " hắn ra lệnh. Đương nhiên vì quá quen với cảnh này. Hứng thú tất nhiên cũng chẳng có.

Gia Viễn đặt tài liệu lên bàn rồi liếc TÂM DAO, cô cũng liếc lại. Hai người vừa đi ra vừa bắn tên lửa đạn về phía đối phương. Nhìn vào chẳng khác gì "anh sống tôi chết" còn hơn cả ra chiến trường!

Hành lang yên tĩnh bỗng chốc rộn tiếng chửi nhau và ngập mùi sát khí.

"gắn ghép bên đó không thành nên giờ tính về đây giúp bạn yêu chia rẽ anh chị dâu ư? Đừng nằm mơ cần thận nhìn thấy anh chị ấy tìm cảm thấy thiết mà mấy người nào đó tức hộc máu mồm!"

đúng là thanh niên thuộc hội "độc mồm độc miệng" có khác nói câu nào chết ruồi câu ấy!

"tên quan đến anh à? CÁT NHƯ' yêu anh họ thật lòng còn cô ta chắc gì không vì tài sản hay mục đích khác mới cố tình tiếp cận anh ấy!" TÂM DAO cũng đáp lại

Nó đang lấy tài liệu bỗng dưng hắt xì một cái "ai nói xấu mình thế nhĩ?"

"Nực cười, ai có ý đồ riêng còn chưa biết đâu! tốt nhất biết nên để não hoạt động một tí không có bữa bị cô bạn thân hại mà còn tưởng người ta thương mình đấy! à quên muốn sống thì đừng có động vào chị đâu! " GIA VIỄN hơi cong môi lên, ánh mắt khiêu khích, bước vào thang máy, chậm chậm buông câu đơn giản mà thâm sâu đã thể còn nhún hai vai đầy chọc ghẹo khiến TÂM DAO tức nghẹn.

Thế này có được coi là "khuyênh đệ tương tàn!" không?

TÂM DAO dậm chân, khoanh tay đi vào thang máy kế bên " một tiếng chị đâu hai tiếng chị đâu ngọt sót coi bộ lại bị cô ta cho uống bữa mê thuốc lú rồi. Không thể thế này được phải vạch trần bộ mặt thật của cô ta không sớm muộn mọi người cũng bị mua chuộc mất!"

Nó lại hắt xì thêm phát nữa. Mặc Nhiên quan sát nó một lượt " cùm à?"

"khỏe như voi ốm thế nào được! Hình như có ai đó nói xấu tôi"

"ừ, ăn ơ cà!" cô nàng buông một câu ngắn gọn xúc tích kèm về mặt trần trần khiến cho người khác chỉ muốn cho ăn gạch đá

"bạn với chả bè!" nó lâu lâu không quên lườm cô nàng

" uống cafe không có một quán mới mở đấy nghe nói ngon tuyệt" Mặc Nhiên lảng sang chuyện khác

"đương nhiên phải uống rồi. bà đi mua nhé?" nó đề nghị, mắt sáng rực rỡ

"còn lâu bớt mơ ban ngày đi! Nhớ mua cho tôi một li nhé"

"ừ, quả nhiên nhờ và có khác giọng điệu khác hẳn!" nó lâu lâu, hậm hực đi mua.

Quán này không tồi nha, trang trí đơn giản mà tinh tế. Bên trong còn có nhạc và wifi miễn phí nữa.Khách cũng khá đông nên nhân viên làm việc hết công suất chạy qua chạy lại như robot mới phục vụ hết đến lượt nó thì cũng thư thả hơn. nó gọi hai cốc cafe mang về rồi ngồi ở ghế đợi.

Nó trá tiền rồi cảm hai cốc cafe về. Vừa ra đến cổng đã thấy một màn khiến người ta bức xúc vậy là máu anh hùng lại nổi lên nó chạy về phía đó.

Nó đỡ đứa bé dậy, từ từ hỏi han " không sao chứ?". Đứa bé nhìn như ăn mày, quần áo lấm lem, rỏ hoa vôi đủ màu và đủ loại vương vãi tung tóe dưới nền đường hình như là đi bán rong kiếm sống chắc hẳn nhà rất nghèo. Cậu bé lắc lắc đầu, nhỏ bé nói "dạ em ổn cảm ơn chị!".

Tâm Dao ghé tòm nhìn tụi nó, thái độ khó chịu cùng bức tức xen lẫn khinh thường. Cô ta phẩy phẩy bộ đồ, chẳng một chút quan tâm đứa bé.

"chuyện gì vậy? Tại sao cô đẩy em ấy?" nó nhìn thái độ của cô ta mà càng thêm bức. Đã sai còn làm như mình mới là người bị hại ấy một câu xin lỗi cũng không có thật chẳng biết cô ta được giáo dục kiểu gì.

Đứa nhỏ lay lay tay nó, nhỏ nhẹ và nhút nhát " em hỏi chị ấy mua hoa nhưng chị ấy không mua còn đẩy ngã em ạ ". Nó thấy hành động này lại càng thương hơn.

"mày bắn vậy mà đòi chạm vào người tao à? Đồ ăn mày như tụi mày chỉ khiến tao ghê tởm thôi tốt nhất cút xa xa một chút làm bẩn đồ của tao mày không đền nổi đâu!" cô ta xỉ và

cậu bé sợ sệt, lùi ra lép sau nó

"đừng lo có chị đây rồi!" nó nắm tay cậu bé, động viên.

"cô không mua có thể nói mà cần gì phải đẩy em ấy! Một bộ quần áo của cô có quan trọng bằng mạng người không? Cô có phải nên xin lỗi không?"

"xin lỗi?" cô ta lặp lại, nở nụ cười khinh bỉ "mày loại rẻ rách như tụi nó đâu chả có chắc lại cố tình ngã để ăn vạ chút tiền chứ gì!"

Thì ra là loại tiểu thư suốt ngày ăn chơi luôn cho mình là nhất đây mà!

" có nghĩ ai cũng như cô à? Người thì xinh đẹp mà nào thì chẳng có! Cô cậy mình giàu có thì muốn làm gì thì làm à? Về nhà nên bảo mấy em lớp 1 dạy lại cách cư xử cho phải đi nhé đừng để người nhà phải nhục nhã thay. Mất mặt lắm!"

Nó tuôn một tràng, kéo đứa nhỏ rời khỏi. Tâm Dao tức giận kéo tóc nó lại "mày nói ai mất mặt hả?".

Nó đau đốn giằng tay cô ta ra "thì ra cô được đào tạo từ lò lưu manh! Sao? Không nói lại được tức quá định động tay chân à?" nó nghiêng răng nghiêng lợi.

"Gi? Lưu manh? tao ghét nhất ai nói tao lưu manh với mặt mặt. Mày chán sống rồi nên mới dám động đến tao. Mày có biết anh tao là ai không?"

TÂM DAO nắm tóc nó, dùng lực kéo lại khiến nó ngã ngửa về phía sau, túi cafe bay lên rồi an vị dưới đất.

Nó xoay người, nắm lại. Ai động vào nó nó cũng đối xử tương tự. Trừ hẳn ra nhé!

Cái thể loại tiểu thư nhà giàu kênh kiệu mà chánh chó này nó ghét vô cùng. Đã chẳng biết làm gì, chỉ biết tiêu tiền gia đình và dựa vào thế lực của nhà mình mà bắt lạt người khác thì đáng cho một bài học để cô ta nhớ đời.

Bị nó nắm tóc TÂM DAO kêu oai oái vì đau, liên tục kêu nó buông ra. Nhưng nó thích làm ngược lại cơ! Ai bảo cô ta động thủ trước. Nó cũng không phải dạng vừa đâu nhé! Hai cốc cafe bị phí hoài kia cũng phải tính số chứ!

Cô ta chịu thua bỏ tóc nó ra, móng tay xoẹt qua mặt nó tạo thành ba vết xước như mèo cào, rì máu màu đỏ. Đứa bé đứng một góc hét lên " mặt chị có vết 3 vết xước kia!"

Nó đương nhiên cũng chẳng để mình thiệt liền tát cô ta một phát mạnh và đau rồi mới buông ra.

"cô dám tát tôi!"

"Ờ tay ấy mà! Dù sao cô cũng cào tôi ba phát coi như hòa " cô ta giơ tay lên chuẩn bị tát nó, mặt uất ức. Nó cũng chìa mặt ra, hiên ngang đe dọa, tay giơ lên tư thế sẵn sàng chiến đấu

"cô dám?"

"cô...được lắm tôi nhất định báo anh họ cho cô biết tay!" cô ta gằn giọng mặt phẫn uất như sắp khóc đến nơi

"cứ việc!"

" đúng rồi đưa tiền đây" nó bình thân nói, tay tự động chìa ra phía trước

"thì ra là cùng một giuộc với nhau. Tôi biết ngay mà.." cô ta hăm hực nó cắt ngang "tiền hai cốc cafe. đưa mau tôi còn phải làm việc" nó mất kiên nhẫn

"cô..." cô ta chỉ tay vào mặt nó, nghẹn họng

" cô là nguyên nhân làm rơi hai cốc cafe của tôi đền là đúng. Tức nổi gì. Không đưa thì không xong đâu nhé!" Nó đe dọa, làm mặt dữ

TÂM DAO rút từ trong túi ra một tờ tiền mệnh giá to, khinh thường " không cần thôi!"

Nó cười lạnh " tôi không cần đồ bỏ thí đưa đủ tiền. Không có thì tự đi đòi!"

"đây..hử!" cô ta xoay gót cắt bước lòng thầm ghi nợ mối thù này.

Nó cầm tiền, chỉnh trang lại đầu tóc gọn gàng, cố ý nói to " lần sau em phải nhìn người cho kĩ vào nhé. Mấy loại lưu manh giả danh tri thức giờ nhiều lắm phải biết phân biệt và chọn lọc!"

Tâm Dao tức giận phóng xe đi.

Nó giúp đứa bé nhặt hoa vào rổ, ân cần "chị mua hết đám hoa này!"

Cậu bé xua tay " hoa nát hết rồi hơn nữa chị giúp em thế là tốt lắm rồi ạ. nếu chị thích thì em tặng chị coi như quà cảm ơn!" cậu bé bẽn lẽn thưa

" Nhận đi nhà em cũng cần tiền để sống mà. Ủm, phải cố học tập nhé chị đi đây!" nó gấp người, chân quỳ chân duỗi, tay ôm vai cậu bé

"Nhất định ạ nhưng vết thương của chị..." Cậu bé lo lắng, tay sờ vết cào

"Chuyện nhỏ mà. tạm biệt" nó cười với cậu bé, vẫy tay tạm biệt

"Tạm biệt" cậu bé nhìn theo bóng nó, mỉm cười

Mặc Nhiên chờ mòn mỏi mới thấy bóng dáng nó, lại thấy bộ dạng ấy nên ngơ ngác "bà ngủ ở đây à?".

"What's up sao mặt bà tự nhiên lại thế kia? Đừng nói bà thấy cái quán cafe đó độc đáo nên muốn thay đổi bản thân theo phong cách độc và lạ nhé!" cô nàng hăm hờ nói

"...!!!" vạch đen đầy đầu. nó muốn đem cô nàng đi cải tạo nào ngay bây giờ!!!!!!

"cafe đâu sao lại đem hoa về thế này? Mà hoa còn thuộc dạng biệt dị nữa chứ! Nát như đúng rồi!" cô nàng xăm soi rồi miết miết tâm mi " đừng nói bà gặp chuyện bất bình rồi ra tay cứu giúp sau đó hai bên đánh nhau.Đổi phuong đặc biệt tặng bà vài vết tích cho đẹp. sau đó bà phản công tát người ta một nhát. người bị hại bán hoa và nghèo khó vì muốn cảm ơn mà tặng bà giò hoa đấy nhé" Mặc Nhiên tường thuật lại sự việc

Nó gật gật.

"Oài FUCK tài năng của mình thăng hoa từ lúc nào vậy nè! Minh phục mình quá à hú! "MẶC NHIÊN tự sướng. Còn về chuyện sao lại biết thì đơn giản là vì quá quen với cảnh anh hùng của nó rồi.

"Bớt điên đi bà. Thế giới lắm mối lo lắm rồi!" nó cảm thán

"..." sa mạc hạn hán rồi!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Vật trên trời giá cũng trên trời!

Tâm Dao bước về phía phòng tổng tài của Lý thị Tiếng giày cao gót lộc cộc vang lên.

Cô ta bước vào phòng, mắt sục sùi " anh họ anh phải làm chủ cho em! Có người dám tát em kia!" cô ta vừa nũng nịu vừa oan ức kể lể

"tự giải quyết đi" hần lạnh lùng buông câu, khẩu khí có phần trùng xuống

" anh họ... anh giúp em lần này có được không? Dẫu sao ba em cũng đã nói là anh phải lo cho em mà!" cô ta dụ giọng hơn

Tâm dao từ bé đã được nuông chiều, luôn coi mình là nhất làm gì cũng chẳng sợ vì đã có người lót đệm giải quyết thay. Nhưng càng lớn tính khí ngổ sao lại càng ti lệ thuận với độ tuổi khiến bố mẹ hết sức lo lắng mà chẳng biết giải quyết thế nào đành nhờ đến hần. Cũng may cô nàng này sợ hần thật người khác không dám mà cũng chẳng thể nào bắt ép nổi cô nhưng chỉ cần hần nói một hai câu cô liền ngoan ngoãn làm theo.Hai người thấy vậy liền dốc lực phó thác cô cho hần trông nom dùm với lí do rất đơn giản: Lực bất tòng tâm không quản nổi!.

Đương nhiên với cô em họ này hấn cũng chẳng quan tâm nhiều. Vốn dĩ với ai hấn cũng thế cả ngoại trừ những người hấn tin tưởng.

"hừ, biết điều thì đừng gây chuyện!" hấn kí vào tài liệu, không ngẩng lên, giọng có phần nguy hiểm

"hừ cô động vào chị dâu thì nói thử xem anh ấy có đồng ý không?" Gia Viễn mở cửa bước vào, đi qua Tâm Dao hừ lạnh, đặt bản kế hoạch lên bàn

"chị dâu?" cô ta hỏi lại

"hừ, đừng tưởng cô làm gì thì anh tôi không biết. Minh là người gây chuyện trước còn bây đặt kêu oan cái gì chị dâu chỉ đòi tiền cô hai cốc cafe, tát cô một cái là nhân từ lắm rồi!"

"ai mượn anh lên tiếng" Tâm Dao bực dọc, có phần chột dạ

"anh họ cô ta là vợ anh thật ư?" TÂM DAO hồ nghi hỏi

"phải"

"theo lẽ thì cô phải đến chào chị ấy đây" Gia Viễn nhắc nhở

"chào? Tôi mà phải chào cô ta! Còn lâu đi!" TÂM DAO khoanh tay, khó chịu lên tiếng

"ồ thế là cô không để anh hai trong mắt? " Gia Viễn mĩa mai

"em nào dám nhưng cô ta..." TÂM DAO hơi sợ sệt. Gia Viễn cắt ngang" một điều cô ta hai điều cô ta mà còn nói nào dám chị dâu xét về vai vế vẫn hơn cô đấy!" giọng đầy bức xúc

"Hai người bị cô ta che mắt nên mù quáng rồi đừng tưởng bề ngoài của cô ta ngây thơ ngốc nghếch mà tưởng cô ta thế thật. Cô ta là đang diễn kịch cho mọi người xem đó. Anh họ anh nghĩ đi cô ta một phần cũng chẳng bằng CÁT NHƯ' hơn nữa Cát Như yêu anh thật lòng còn cô ta chắc gì không vì tài sản mà tiếp cận anh!" Tâm Dao không phục nói

Hấn không vui, đẩy mắt sắc lạnh đi mấy phần,lời nói cũng trầm hơn "lần sau đừng nói mấy lời ngu ngốc như thế nếu còn muốn sống trong nhung lụa"

Tâm Dao biết nếu hấn đã nói chắc chắn sẽ làm. Cô ta trước nay đều người bụng kẻ hầu sao chịu được khổ cực chứ!

Tâm Dao lo sợ vội chỉnh lại thái độ " em không như thế nữa anh họ. Em xin lỗi em sai rồi lần này anh bỏ qua cho em nha. em hứa sẽ không có lần sau" cô ta vừa cầu xin vừa thề thốt, suy nghĩ một chút "mai em nhất định đến diện kiến chị ấy mà!"

hấn không trả lời coi như ngầm đồng ý

Tâm Dao thăm thở dài trong lòng, tạm biệt rồi rời đi.

"chắc chắc chị dâu mà ở đây chắc vui lắm!" Gia Viễn nhếch môi cười

"ít việc?" hấn chỉ nói đúng hai từ nhưng hàm ý đe dọa vô cùng rõ ràng.

"anh bình tĩnh " anh chàng giờ hai tay lên trước

" Em nghĩ anh nên trông chừng chị dâu cẩn thận sẽ bị người khác cướp mất đấy!Tình địch của anh cũng không kém đâu nha! " anh chàng nhăn nhở nói nhưng lại chứa đầy ý quan tâm và lo lắng.

"cút!" hấn không khách khí trực xuất

"em cút ngay đây, cút ngay! Làm gì mà nóng chứ em nói sự thật thôi mà!" anh chàng bom chen rồi chuồn mất đến khi ra khỏi cửa còn ngoái lại hét " anh hai đối thủ của anh xuất hiện rồi anh không nhanh sẽ bị hót tay trên đấy!"

Hấn ném tài liệu về phía Gia Viễn nhưng tiếc là anh chàng đã co chân mất dạng từ lúc nào rồi.

Hấn đứng trước cửa sổ, vén rèm nhìn xung quanh trầm luân suy nghĩ, khẽ miết miết tâm mĩ, đứng lặng lúc lâu rồi lại trở về bàn làm việc

Tối, tại nhà

Nó mặc bộ đồ ngủ giản dị màu xanh trời, ngồi trên ghế ở phòng khách, hai tay ôm một chiếc gối trong lòng chăm chú nghe bản tin về cuộc đấu giá những món trang sức đắt giá.

"Sau đây tôi xin giới thiệu món đồ đấu giá cuối cùng và là trọng điểm không gì khác ngoài chiếc vòng Mặc Liên Hoa được làm từ những hạt Ngọc lục bảo Alexandrite hiếm có trên thế giới và điểm nhấn là viên kim cương đỏ có hình tròn vô cùng tinh xảo. Đặc biệt món quà này được thiết kế riêng với ý nghĩa "TÂM LIÊN TÂM" rất thích hợp để bày tỏ tình cảm với người mình yêu. " tiếng khàn khàn nhưng dễ nghe của người MC vang lên.

Chiếc vòng được thiết kế bằng ba dây sáp cao cấp màu vàng nhạt bền theo thời gian. Các hạt ngọc lục bảo hình tròn được màu hồng được đặt đan xen nhau và lồng ghép trong đó là những viên pha lê Swarovski cao cấp màu trắng trong suốt có hình dáng tương tự với giá thành đắt đỏ. Điểm nhấn chính là viên kim cương đỏ quý hiếm nhất thế giới được chế tác thô sơ hình bông hoa nở rộ khéo léo đặt trong một bán cầu thủy tinh trong suốt. Nhìn đơn giản nhưng rất kì công và tỉ mỉ chất liệu thì không nói làm gì đều được chọn lọc kĩ càng quan trọng là cách thức để tạo viên kim cương thành bông hoa này rất tốn thời gian và công sức. Bảo sao không đẹp cho được!

Nó nhìn qua màn hình mà phê lòi mắt. Thật khiến người ta muốn trộm cướp!

Nó chìm vào mộng mị. Thầm tưởng tượng ra cảnh mình được đeo nó. CHắc chắn, nghĩ mà cũng sướng đến rưng rưng rồi!

Đương nhiên vì quá chú tâm đến cái vòng mà nó chẳng biết hấn đang nhìn mình.

" giá khởi điểm của chiếc vòng là 15 triệu USD. Xin mời quý khách ra giá " MC vẫn từ tốn giới thiệu

Riêng nó nghe xong mà shock toàn tập, xiu ngay tức khắc. OH no! Viễn cảnh nó được đeo chiếc vòng cứ bay dần bay dần và xa mãi mãi!

Tuy nó rất thích chiếc vòng nhưng đó là một con số trên trời hơn nữa chỉ bỏ ra số tiền lớn như thế vào một món đồ là vô cùng lãng phí tiền của.

nó tiếc nuối lắm lắm " đồ trên trời giá cũng trên trời! Quá đắt đó! Thật khiến người ta xót xa! Thật quá đau khổ mà! Haiz'

Hắn thu hết biểu cảm của nó vào tầm mắt rồi quan sát kĩ chiếc vòng trên tivi, đôi mắt sâu thẳm khó đoán

Nó đặt gối xuống, lên phòng thì nhìn thấy hắn

"Anh về khi nào vậy?" nó hơi bất ngờ

"Khi này"

"Khi này?" liệu có khi nào...? Hắn nhìn thấy hết rồi? Chắc không đâu! Nó tự động viên mình

"Vậy anh nghỉ sớm đi tôi lên phòng trước đây" nó nói rồi nhanh chóng leo lên cầu thang.

Nó bật máy lên đăng nhập vào kênh PE (TT: kênh bán đồ và đấu giá trực tuyến ấy ạ. mk sợ mọi người quên)

Lâu nay nó không vào chắc để thêm vài hôm nữa là quên mặt khẩu mắt.ẦY, trên mạng mà còn nhộn nhịp hơn cả ngoài chợ.

Nó quan sát đơn hàng và tình hình của kênh bán, khá hài lòng.

Nó thoát ra rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ

Tại căn phòng bên cạnh, hắn nói gì đó qua điện thoại rồi tắt máy. Căn phòng lại trở về với sự yên tĩnh vốn có.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cứu tinh

Nó ngồi ở phòng khách ăn đồ tráng miệng, bên cạnh có một cốc nước lọc

Tiếng chuông cửa vang lên, nó quay ra nhìn đi Năm hỏi "Ai vậy dì?"

"tôi không biết để tôi ra xem"

Vài phút sau, Tâm Dao đi vào, khẽ liếc thấy nó liền bĩu môi khinh thường không có ý chào nó. Hắn đi từ trên tầng xuống. Nghe thấy tiếng động nó uống ngụm nước, quay ra.

Tâm dao thấy hắn khẽ chào " anh họ" rồi quay sang nó tươi cười nói "chị dâu!"

Nó phụt hết nước trong miệng, ho sặc sụa nhìn cô ta ai oán hiển nhiên là chấn động bởi hai từ cô ta vừa thốt

Mẹ nó! mới sáng đã sặc nước! Lại còn "chị dâu". Ai muốn làm "chị dâu" của cô!

"không phải hôm qua bị tôi tát cô ngu người đó chứ!" nó chỉ chỉ, mặt đỏ lên vì sặc, nhìn chăm chăm cô ta

"hôm qua là em không phải mong chị đừng chấp nhặt!" cô ta xin lỗi gượng gạo, lòng lại thầm nghĩ răng nghiền lợi. Hừ, cái tát kia cô ta còn chưa quên đâu! Chờ xem cô ta khiến nó bề mặt thế nào!

nó ngo ngắc, não cố tiếp nhận thông tin

"có cái gì đó sai sai!" nó nghi hoặc lắm lắm vừa hay ngẩng đầu lên bắt gặp cô ta đang lén quan sát hắn liền hiểu ra vấn đề.

Nó thuộc dạng người "có ơn tất báo có thù tất trả. Ai tốt với nó nó tốt lại ai hại nó nó cũng khiến kẻ đó phải chịu tương tự". Nếu nói theo nhận xét của cô bạn thân MẶC NHIÊN chính là " nguyên lí hoạt động não không giống với người thường. Bình thường thì tề bào thông minh chết sạch tề bào ngu ngốc tìm thừa nhưng khi gặp kẻ địch thì tề bào thông minh lại rất phát triển!"

"em là em họ của anh Gia Thành, mới về nước hôm kia " cô ta cố kiềm chế tính khí lại dù sao ở đây vẫn còn có hắn

Nó à lên một tiếng ra chiều thông suốt nhưng cũng không muốn gần gũi Tâm Dao nhiều.

Tâm Dao đột nhiên chạy đến ngồi cạnh bên nó, khoác tay nó thân thiết "chị không trả lời là đồng ý tha thứ rồi phải không? Chúng ta là chị em tốt sau này có chuyện gì chị cứ bảo em nhất định sẽ tận lực giúp đỡ"

nó thầm hừ trong lòng, tay kéo léo kéo tay cô ta ra đặt lên đùi, phối hợp hết mình "đương nhiên rồi chỉ sợ lúc đó em họ lại từ chối thôi!"

"em nào dám!" Tâm Dao dù khó chịu trong lòng vẫn phải tươi cười giả bộ thân thiết với nó

hai người diễn một màn "chị dâu em chồng thăm thiết " xong ai nấy đều khinh bỉ đối phương. Đợi hắn ra đến ngoài liền chìa ánh mắt hình viên đạn bắn sang người ngồi bên cạnh mình. Phòng khách bỗng chốc sặc mùi sát khí

" em họ chuẩn bị đi nhận giải oscar là vừa!"

"cô cũng đâu kém cạnh! Chắc bình thường phải diễn nhiều bộ mặt cho anh họ tôi xem cũng mệt lắm ấy nhì! Quà nhiên Cát Như nói cảm có sai"

"diễn mà vẫn được anh cô yêu thương hết mực đấy!" nó thân nhiên chọc tức đối phương khiến Tâm Dao tức nghẹn họng.

"cô...!"

Nó thầm cười lớn trong lòng, không hiểu tại sao những lúc như thế này lại thấy rất vui nha! (TT:cười trên nỗi đau của người khác là không được đâu chị!- Nó: cười cũng cười rồi tôi biết làm sao giờ!. TT:".....!" phải trả lời thế nào vậy?)

Chọc tức đối phương mà được giải nó nhất định đạt quán quân haha!

"Hừ, đừng tưởng tôi coi cô là chị dâu thật tôi nói cho cô biết người xứng đáng ngồi vào vị trí đó chỉ có Cát như thôi!" Tâm Dao khinh thường

"Đột cô ta ngồi được rồi hăng nói!" nó cười tươi, giọng điệu khiến người ta nổi da gà thật ra nó cũng thấy kinh khủng, ghé sát tai Tâm Dao nói nhỏ " sẽ mất rất nhiều công sức đó. Quan trọng hơn là em họ nên ăn nhiều đồ bổ não mới giúp được bạn thân của mình!" nó cười khiêu khích rồi đi thẳng lên lầu.

Tâm Dao nghe xong tức giận, nện đế giày cao gót xuống nền nhà tạo ra tiếng vang lớn, nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt đỏ ngầu "cô đội đó!". Nói xong đi thẳng.

Từ bề đến giờ chưa ai dám đối xử với cô ta như thế! Hừ, cục tức này cô ta nhất định trả lại nó gấp hai!

Trong phòng họp của Lý thị, nhân viên các cấp khác nhau đều tụ họp đầy đủ, mặt ai nấy đều nghiêm túc, cố tỏ ra bình thường nhưng thâm tâm lại như ngồi trên đồng lửa. Đơn giản vì bình thường tổng tài của họ đã nổi tiếng là "ác ma" nhưng mỗi khi đến phiên họp thì đều chung một cảm xúc" hôm nay ai sẽ bị ác ma giết!". Thế nên không khí như thiếu oxy là điều khó tránh khỏi. Thậm chí nhân viên còn hòa nhau cứ trước khi họp thì cùng nhau ngồi phán đoán tâm trạng của sếp tổng nhưng điều đó là vô vàn gian khổ vì sếp của họ lúc nào cũng trung một vẻ mặt ngàn năm không thay.

Hắn ngồi ở vị trí cao nhất, chân vắt chéo, gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng nhưng khó dò, đôi mắt sâu thẳm không nhìn mà như bao quát toàn bộ mọi thứ. Bên cạnh là Gia Viễn thần thái và tính cách đều đối ngược.

"báo cáo đi" hần lạnh lùng cất tiếng khiến nhân viên đều giật mình đau tim, khẽ liếc nhau lo sợ

Ánh mắt cầu cứu của mọi người không hẹn mà gặp đều hướng về phía anh gửi gắm niềm tin" mau cứu chúng tôi với!"

Bao giờ cũng thế trưởng phòng kế hoạch là người chết đầu tiên. Đó là người đàn ông khoảng trên 30t, gương mặt sáng sủa, ngũ quan ưa nhìn, nhìn hần sợ sệt, giọng run run

"Thưa tổng giám đốc đây là bản kế hoạch chúng tôi đề xuất anh xem qua nếu.." lời còn chưa xong đã bị ánh mắt vạn tiễn xuyên tâm của hần nghiền nát. Anh ta bị dọa đến nỗi lời còn chưa thốt ra đã ngoan ngoãn nằm trong cổ họng.

"rác rưởi làm lại" 4 từ nhưng lại có sức công phá lớn lao và ghê ghớm người trưởng phòng kia đưa tay lau mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, khép nép thưa "vâng chúng tôi sẽ làm lại"

Vị thứ hai chính là trưởng phòng quản lý tài chính. Cô ta cũng chạc tuổi 30, người cũng được coi là xinh xắn, đứng lên, cố gắng dùng hết can đảm báo cáo

"dạ thưa tổng giám đốc tình hình kinh doanh của công ty trong tháng này vượt chỉ tiêu..."

"sơ sài" Trôi ời 2 từ thôi. Đứng là tổng giám đốc kiem lời đã dành nhưng kiem đến mức câu sau còn ít hơn câu trước chỉ có anh mới làm được thôi!

Gia Viễn thầm nhắn tin cho nó " chị dâu anh em quên tài liệu chị vào thư phòng lấy tập tài liệu ở trên bàn rồi mang đến phòng họp LÝ thị! Nhanh nhé! Mọi người sắp họp rồi!" sau đó lại chú tâm nhìn mọi người bị phán xử như thể chuyện vừa này không hề tồn tại

Hắn bắn ánh mắt về phía Gia Viễn khiến anh chàng ngoan ngoãn nhận sai

Trưởng phòng thị trường là người đàn ông trung niên đang chuẩn bị báo cáo thì cửa mở ra, nó bước vào người mặc một bộ váy đơn giản áo t-shirt với váy ngắn rồi, mặt đeo khẩu trang đen, chân đi giày trắng, tay cầm tài liệu bước vào.

Nó nhìn mọi người, mọi người cũng nhìn nó. Hai bên đều ngơ ngác.Hắn và Gia Viễn đều quay ra nhìn một người thầm thở phào nhẹ nhõm, một người lại nhìn chăm chăm nó.

nó đứng im bất động, hai mắt tròn mở ra hết cỡ. Sao báo tí mới họp đây là tình huống quái quỷ gì? Nó nhớ mình đọc kĩ tin nhắn rồi mà! Bỗng chốc nó trở thành tiêu điểm

Sau vài phút im lặng mọi người quay ra dò hỏi ngẫm với nhau "ai thế?" như chợt nhớ ra người quan trọng nhất mấy chục ánh mắt đều đổ dồn về người bên cạnh hần. chờ đợi câu trả lời.

Gia Viễn cười với nó, lại quay ra nhân viên mấp máy môi "cứu tinh của mấy người!". Ai cũng thở phào như tránh được án tử, oxy được cung cấp đầy đủ. Lòng thầm suy xét rốt cuộc là ai mà có thể đứng cảm như vậy? Thật khiến người ta nể phục! Tặng nghìn like cho nó!

Nó cười cười, từ từ tiến lại chỗ hần, đặt tài liệu xuống bàn, phản ứng nhanh lẹ" tổng giám đốc anh quên mang tài liệu".

Nghe xong ai nấy đều nghĩ "thì ra là nhân viên mới" nên mới không biết hần ghét nhất là đang trong cuộc họp có người tự ý xông vào xem ra phen này lại có một người nữa bye bye.

"sao lại đeo khẩu trang?" một nhân viên thắc mắc

"tôi bị cúm" nó giả bộ ho khan vài tiếng. ánh mắt sắc nhọn liên tục bắn về phía Gia Viễn với lời đe dọa "cậu dám chơi tôi! Tí tôi cho cậu biết tay!"

Gia Viễn cố nhịn cười trước sắc thái biểu cảm của nó.

"cô làm ở phòng nào vậy?"trưởng phòng nhân sự hỏi

Mọi người lại đưa mắt nhìn nhau lắc đầu ý không phải nhân viên phòng tôi

"dạ?" nó ngơ ngác

"tôi hỏi cô làm ở phòng nào nhìn lạ lạ hình như chưa thấy bao giờ" người đó lặp lại, mọi người đều nhìn nó chờ đợi câu trả lời

"Tôi có phải nhân viên đâu mà biết!" nó thầm nghĩ trong lòng, cố vất óc suy nghĩ "à..là trợ lý đặc biệt hôm nay tôi mới bắt đầu đi làm"

mọi người lần nữa chỗ mặt, hàm như sắp rớt khỏi miệng.Lần đầu tiên thấy sếp tuyển trợ lý là nữ mà lại còn là trợ lý đặc biệt nữa chứ. CHắc Chắc có gian tình!

Thấy phản ứng mọi người nó lại càng không hiểu mình trả lời sai chỗ nào.

"Vậy tổng giám đốc tôi đi làm việc tiếp được chưa ạ?"

"đi đi"

hử, không theo kịch bản nha mọi lần đều là sa thải ngay lập tức mới đúng.

Ai nấy đều "Trợ lý đặc biệt! Quả không phải dạng tầm thường!"

"vâng" nó trả lời chân giẫm mạnh lên giày của Gia Viễn, nhìn mọi người cười cười bình tĩnh lui ra.

"à" Anh chàng đau đốn ôm chân, lần nữa trở thành trung tâm. Anh chàng xua tay với mọi người ra hiệu không có gì cười hề hề đánh trống lảng.

"Tan họp"

Vừa nghe thấy hai chữ nhân viên đều mặt mày giãn nở, đợi hần và Gia Viễn đi ra mới bàn tán "thoát rồi thoát rồi!"

Cửa phòng tổng giám đốc mở ra, Gia Viễn không nhìn thấy nó liền vui vẻ hần theo hần vào trong nhưng anh chàng nhanh chóng hối hận

"Ly... Gia... Viễn!cậu dám lừa tôi! Cái gì sắp họp ư? Sắp họp mà như vậy à! "nó đầm đẫm sát khí đóng cửa thật mạnh.

"em sai rồi! anh em quyết định họp sớm hơn nên mới thế! hơn nữa ai cũng tưởng chị là trợ lý đặc biệt thật còn gì" Gia Viễn vừa gơ tay vừa vất óc suy nghĩ lí do. Hừ, công tử hi sinh cho mấy người giờ tôi lại là người gặp nạn!

"biệt biệt cái đầu nhà cậu ấy!" nó nhìn chằm chằm Gia Viễn

"chị hỏi anh em là rõ lần này em tuyệt đối không dám lừa chị đâu!"anh chàng vội thề thốt đảm bảo, chân thành cầu khẩn

"thật ư? nó hỏi hần

"anh cứu em!Em đang giúp anh thất chặt tình cảm nà" anh chàng mấp máy môi với hần, gửi muôn vàn lời cầu cứu

Hần gật đầu. Nó hằm hè "coi như cậu tốt số lần sau mà còn lừa tôi chắc chắn cậu nên chuẩn bị sớm đồ bảo hộ toàn thân đi là vừa! "

"haha lần đầu tiên thấy em xù lông nhím!" Hắc phong đột ngột lên tiếng, không biết vào từ lúc nào.

"chào anh" nó lễ phép chào hỏi

"Nhưng sao thái độ của họ cứ là lạ ấy" nó thắc mắc

"vì đơn giản anh em không có trợ lý nữ bao giờ!" anh chàng cười rộ

"tại sao vậy anh không phải có vấn đề về giới tính đó chứ!" nó buột miệng nhìn hần sau đó liền che miệng

"..."mặt hần đầy vạch đen, sát khí đầm đẫm.

"..."Gia Viễn phá lên cười đến mức phải ôm bụng mà vẫn không ngấm được miệng nhưng nhanh chóng phải cố khép miệng lại trước ánh mắt cảnh cáo của hần

"..." Hắc PHONG

Nó bỗng nhiên lạnh toát cả người, cảm giác như có hàng ngàn mũi tên băng đang lao về phía mình liền lấp bắp "coi.. như... tôi.... chưa nói gì cả!",nó tạm biệt mọi người rồi chuồn mất

"Em đưa chị về" Gia Viễn làm bộ dạng chân chó

"không cần tôi tự bắt xe được rồi" nó nói với

"chị dâu đi cẩn thận"

'Chạy nhanh thật đó!'" Gia Viễn cảm thán

hắc Phong nhận xét " vợ cậu xù lông nhím đáng yêu thật đấy!"

"Đương nhiên rồi anh mà thấy cảnh lúc ở phòng họp thì mãi nhìn luôn!nhìn bộ dạng chi ấy ngơ ngác quá thật rất buồn cười" Gia Viễn kể lể

"lần sau nhất định không thể vắng mặt rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Tâm Dao hậm hực chọn đồ tại gian hàng, ngồi trên ghế chờ là Cát Như với vài túi lớn nhỏ các loại bên cạnh. Cô ta dịu giọng "đừng tức nữa sẽ hại da mặt đấy! Từ từ rồi mình sẽ xả tức giúp cậu"

Tuy bề ngoài vẫn bình tĩnh nhưng trong đầu cô ta lại liên tục lặp lại câu nói "diễn mà vẫn được anh cô yêu thương hết mực đấy!". Hai tay bất giác cuộn thành nắm đấm ti lên mặt ghế,

ánh mặt cũng lạnh đi rất nhiều thậm chí còn thoáng có tia lửa.

" nghe lời cậu được chưa" cô ta vừa thử một chiếc váy màu vàng của một nhãn hiệu cao cấp, giá lên cả tiền triệu vừa giờ một chiếc khác ở tay còn lại lên so thử mãi vẫn chưa quyết định được cái nào hơn

"cậu thấy cái nào đẹp?" Tâm Dao xin ý kiến

"mua cả hai đi" Cát Như hồi hồn, nhìn Tâm Dao nở nụ cười hòa nhã

"ừ quyết định vậy đi" Tâm Dao đưa đồ cho nhân viên gói lại vài giây sau liền cầm đồ rời đi.

Hai người lòng vòng mãi cũng đã mua được khá khá. Đương nhiên Tâm Dao khá vui vẻ, tâm tình cũng thoải mái hơn.

chiều, nó định trở về nhà thăm ba mẹ nhưng lại chợt nhớ ra không biết con có xấu xí ấy còn không nhờ bị nó ngoạm cho phát thì sướng đời tốt nhất cứ phải phòng là trên hết.

Nó suy nghĩ một chút liền nghĩ ra ba phương án: thứ nhất bà chó cái này nhanh gọn mà còn có thịt chó để ăn nhưng nhược điểm là phải lúc nó ngủ mới ra tay được; thứ hai là bình xịt hơi cay chẳng phải lúc bị chó đuổi cũng giống lúc gặp trộm cướp lưu manh còn gì nên chỉ cần bắt thời cơ xịt vào mặt là ổn thỏa; phương pháp thứ ba hơn tốn sức mà rủi ro sức khỏe cao không gì khác là treo tường. thôi chọn bình xịt hơi cay đi! Cái này thấy ổn nhất!

30 phút sau, nó đã ở trước cổng ngôi nhà gắn liền với tuổi thơ lên tận đại học. Chắc chắn, ta trở về rồi đây!

Nó nhấp mặt khẩu, thông dong đi vào, sao yên tĩnh thế nhỉ? Nó gọi lớn" ba mẹ con về rồi. Ba mẹ ời!". quái lạ sao chẳng thấy chó sủa nhỉ? Lần trước chỉ thấy bóng nó đã gào ầm lên rồi giờ yên tĩnh lạ thường khiến người ta có cảm giác bất an!

Nhưng...nó sai rồi! Bất an không phải vì một con chó mà vì hai con chó đang hiện ngang tiến lại gần từ phía sau nhà với tốc độ sét đánh.Sao từ lúc lấy chồng đến giờ hai lần về lần nào cũng dính đến chó thế? Ôi! giống nhau như đúc có phải được đi phun sơn nhân tạo không?

Nó vội lấy trong túi ra bình xịt hơi cay đã chuẩn bị từ trước, xịt thử, sao thế này?Hồng ư? đồ mới mua mà? Chết tiệt! ông chủ thói thiết dám bán hàng giả hàng nhái chất lượng hừ phải là hàng phở thái hết hạn sử dụng mới đúng!

Hai con chó sắp tiến tới gần! Nó co chân bốn cẳng chạy về phía cổng, chợt nhớ ra mình vừa cài cổng xong thời gian mở chắc chắn không đủ. Ôi ông trời ơi mau giúp con đi.

Hết cách nó đành chuyển sang phương án cuối cùng nguy hiểm nhất treo tường. May mà có hai chậu cây cảnh leo lên dễ dàng. CHừa đầy mấy phút sau hai con chó đã đứng trước cổng, chẳng có ý định quan tâm tới nó. chúng vẫy đuôi cuồng quýt, cái lưỡi thè ra, hai chân trước nhảy nháy.

Hơn chục phút sau, hai con chó vẫn hiện ngang đi qua lại cạnh hai cái cửa. Tiếng cạch cửa vang lên, mẹ nó đi vào, không quên vuốt ve hai thú cưng, nụ cười âu yếm hình như không nhìn thấy nó. Hai con chó kia được vuốt ve thì cuồng cuồng nhảy như điên, bám sát chân mẹ nó một bước không rời.

nó vừa vẫy tay vừa gọi, vui mừng khôn siết " mẹ ơi con gái mẹ ở đây"

Bà Trần tìm hướng phát ra âm thanh vừa hay nhìn thấy cảnh con gái chồm chồm bám vào tường thành cười lật lẻo liền quát "con leo lên đấy làm gì? Mất hình tượng kinh khủng! Mẹ dạy con thế nào hả?Còn không mau leo xuống!"

"còn không phải tại hai con chó của mẹ ư?con vừa vào nó đã đuổi con rồi" nó chỉ chỉ hai con chó

"bớt ảo tưởng đi suốt ngày chỉ nghĩ linh tinh. chúng là thấy người chạy ra đón. Xuống đi chúng hiền lắm,thích quần người"

Nó bán tính bán nghi nhảy xuống, hai con chó kia chạy lại, rụi chân nó muốn được vuốt ve. hừ! Làm bốn cô nương hại não từ đó đến giờ!có biết chất xám là rất quý báu không hả?

"thế con chó kia đâu rồi?"

"ăn phải bà chó chết rồi tội nghiệp nó quá!" Bà Trần thương tiếc

"mẹ đừng buồn nữa nó chết sớm siêu sinh sớm"

Mẹ nó hất tay, hai con chó tung tăng trở về ổ của mình.

"sao hôm nay lại đến vậy bình thường có thấy mặt mũi con đâu"Bà Trần oán trách nhưng vẫn đầy cung chiều

"hôm nay con rảnh nên về thăm mẹ"nó đáp

"Gia Thành đâu?" bà Trần hỏi

"anh ấy bận công việc chỉ có con về thôi. Hình như mẹ thích gắp con rẻ hơn con gái ruột nhỉ?" nó bĩu môi bất bình

"ờ lại ăn cơm rồi hăng về"

"ba con đâu?" Từ nãy đến giờ nó vẫn chưa thấy ba mình xuất hiện mọi lần khi nó về ba đều hồ hởi ra đón nên thoáng chút thất vọng.

"đi chơi với bạn mấy hôm rồi" bà Trần nói

"ồ"

Bà Trần bận bịu nấu ăn trong bếp. Nó ngồi xem tivi thỉnh thoảng hai mẹ con trò chuyện vài câu.

Đợi mãi cuối cùng các món ăn cũng hoàn tất, nó nhanh nhẩu gấp đồ ăn cho mẹ rồi mới gấp cho mình

"lâu không ăn nhớ món mẹ làm ghê!!" Nó vừa nhai vừa nói

"ăn nhiều vào gầy đi rồi đây này công việc quan trọng nhưng chồng cũng rất quan trọng con đã là vợ rồi phải biết cân đối thời gian cho hợp lý"

Bà Trần dạy bảo nó, tay gấp mỗi món một tí, chẳng mấy chốc bát nó đầy ụ đồ ăn

"Phải rồi hai đứa thế nào rồi sao mãi vẫn chưa có động tĩnh gì" Bà Trần nhìn nó, dò hỏi

"động tĩnh gì cơ?" nó khó hiểu, ăn một ít khoai tây xào

"Haiz con bé này đương nhiên là con cái rồi bây giờ đang là thời điểm nhân hòa địa lợi tuổi của hai đứa cũng đầu sớm sủa nữa sinh càng sớm càng tốt"

Bà Trần về mặt bất đắc dĩ

Con cái? Điều đó không thể xảy ra được! Nó và hần chỉ là trên danh nghĩa hơn nữa người ta cũng có người trong lòng rồi đầu đến lượt nó.

"mẹ chuyện đó bàn sau đi"

"chuyện đó tạm gác lại cũng được nhưng bình thường con vẫn mặc thế này?" Bà Trần quét mắt về phía nó, thẳng thắn phê bình con gái, giọng còn cố ý kéo dài ra

Nó nhìn lại mình có chỗ nào không được chứ? Nó mặc thế này rất phù hợp mà

"con mặc thế này đâu có vấn đề gì đâu"

"con đó như thế là chết rồi! Hồng rồi! Hồng rồi!" bà Trần lắc đầu với nó, ngữ điệu tăng dần còn có chút bất lực nhìn con gái

"con có biết một trong những cách giữ chồng hiệu quả nhất là gì không hả? chính là phải đẹp phải luôn khiến mình trông thật quyến rũ có như thế thì đàn ông người ta mới không bị bướm ong bên ngoài mê hoặc được! Mẹ nó con hay bây giờ bên ngoài ong bướm vô cùng vô cùng nhiều mà người đẹp trai tài giỏi lại nam tính, trưởng thành như Gia Thành thì có biết bao nhiêu cô ao ước con cứ lạc quan yêu đời không để phòng gì có bữa mất chồng lúc nào không hay đấy cho nên dù bận đến mấy cũng phải biết chăm chút cho bản thân hiểu không?"

Bà Trần có bao nhiêu kinh nghiệm đều lôi ra cho con gái, hết lời khuyên nhủ

Ai nói cho nó biết cái quái gì đang diễn ra vậy? sao giờ lại chuyển thành đàm đạo và giao lưu chia sẻ kinh nghiệm làm thế nào để giữ chồng hiệu quả và dài lâu thế này!

Mẹ, mẹ có phải mẹ con không? Bình thường mẹ đâu nói nhiều như vậy.

"Riêng khoản nấu ăn con đã dứt không phanh chẳng thể cứu chữa chỉ có mỗi nhan sắc ba mẹ cho cũng không biết tận dụng thế có khác nào đang phí hoài cơ hội"

mạch cảm xúc tuôn trào, bà Trần dốc lòng dốc sức cố gắng phân giải cho nó.

Sau đó chống cằm suy nghĩ một chút liền cười ưng ý nói "hay lao mẹ đưa con tham gia vài khóa học làm vợ tốt nhé cực kì hiệu quả luôn "

"..." nó dờ khóc dờ cười trước sự quan tâm này

"mẹ chủ tịch hội tư vấn giữ chồng hiệu quả đang chờ mẹ đấy mau mau tham gia!"

"Muộn rồi con phải về đây à mấy khóa học ấy con không tham gia đâu" Nó đặt đĩa xuống, lau miệng rồi nhanh chóng chuồn.

"Chạy nhanh vậy làm gì ai ăn thịt nó đâu!" bà Trần nhìn bóng con gái dần biến mất không kìm được lẩm bầm

Mặt trăng sáng tỏ cả bầu trời hòa cùng ánh sao tạo nên bức tranh sáng tối đan xen đẹp mắt.

Hần đứng trước cửa sổ, tầng cao nhất của Lý thị lặng lẽ ngắm cảnh vật xung quanh. Vì địa thế tọa lạc tại khu đất vàng nên từ đây dễ dàng bao quát được toàn bộ thành phố cả ngày lẫn đêm

Tiếng chuông điện thoại phá tan sự yên tĩnh, hần liếc qua là một dãy số lạ. Hần nhấc máy, kẻ sát tai

"Chào Lý tổng lâu rồi không gặp!" giọng nói khàn khàn, lạnh lùng chẳng kém vang lên

Hần nghe liền biết đó là ai nhưng vẫn không đáp lời

"không biết Lý tổng đã chuẩn bị kĩ càng chưa?" Người đó lắc lư rượu Whisky Macallan 1946 trong một căn phòng rộng mà tối om chỉ có ánh sáng mờ mờ hắt vào từ mặt trăng

"xem ra năm đó thua vẫn chưa phục!" hần vô cảm trả lời, hình dáng phản chiếu trên tấm kính đầy mê hoặc

"Lý tổng vẫn tự tin như thế nhì!" hần đùa cợt pha chút chế giễu

"khao khát chiến thắng quá mức sẽ khiến người ta phải nhận thất bại. 5 năm trước anh thua thế nào 5 năm sau tôi sẽ cho anh thua thảm hơn thế!"-hần

"tôi rất mong chờ! Nhưng chưa chắc người thua của 5 năm sau sẽ là tôi đâu!" âm thanh trầm thấp nhưng lại đầy tham vọng

Cuộc đối thoại kết thúc, căn phòng lại trở về về yên tĩnh và lạnh lẽo vốn có.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Hai tay đặt trên bàn phím lưu loát gõ, tiếng điện thoại reo, vì quá tập trung nó chẳng hề biết gì. Mặc Nhiên vỗ lên tay nó, hất cảm ý chỉ có điện thoại.

Nó liếc qua tên, cười nhẹ rồi áp lên tai nghe, truyền cho Mặc Nhiên ánh mắt cảm ơn thâm tình, nhẹ giọng "con chào dì"

"ùm GIẢN HI cuối tuần này con rảnh không?" Dì Tâm nghỉ ngơi hỏi

"dạ rảnh ạ" nó nói vừa đủ nghe

"vậy con có thể báo cậu bạn lần trước cùng con đến đây không? Dì muốn đãi com cảm ơn"

"Bạn nào nhĩ?" nó lăm lăm hiển nhiên đã xóa chuyện cùng hân đi tìm trẻ lạc ra khỏi đầu từ lúc nào rồi.

Thấy bên kia vẫn im lặng, dì Tâm cười dịu, nhắc nó "là cậu trông lúc nào cũng lạnh lùng ấy" lòng thầm trách yêu "con bé này mới thể mà đã quên!"

Nó à lên một tiếng, mặt dần ra, cười cười xin lỗi "con xin lỗi con quên mất" nó nghĩ ngợi rồi nói tiếp "con cũng không chắc đâu anh ấy bạn lắm " khề lăm lăm "vội tình hân mà đồng ý trời mưa tâm tã cả tháng cho coi!"

"con nói gì cơ?" Dì Tâm không rõ nó nói gì

"dạ không có gì ý con là nếu anh ấy đồng ý con sẽ báo với dì nhưng xác suất là rất thấp đấy" nó có chút bông đùa

"ừ thôi con làm việc đi nhưng cố gắng đưa cậu ấy đến nhè " Dì Tâm tắt máy

"vâng. Con chào dì"

Nó để máy sang bên nghỉ ngơi, ánh mắt hướng ra bên ngoài, đáng vẻ xa xăm như là ta ngắm nhìn trời và nghĩ về cuộc đời.

Mặc Nhiên quàng cổ nó, vui vẻ rù rê "ề, đi ăn thôi"

Nó gật gật, giặt tay cô nàng ra, đứng dậy, tay vô tình làm rơi hộp quà trên bàn được gói đẹp đẽ, nhỏ gọn ở một góc.

Mặc Nhiên nhặt lên để lại chỗ cũ, lờ mờ nó phán "đồ hậu đậu!" rồi lại nhìn đến vẻ mặt cái này từ đâu ra liền bức xúc thay hộp quà "về Trái Đất giùm cái đi. đồ của mình cũng không biết"

Vài người chìa ánh mắt về phía bọn nó, sau khi thấy tình cảnh liền hiểu vấn đề cười cười với bọn nó rồi tiến về phía cửa.

"Lại đối phương thức rồi. Tôi nói bà này người ta theo đuổi nhiệt tình vậy bà có hay không nên cho người ta một câu trả lời thỏa đáng?! Tôi đọc ngôn tình kinh nghiệm nhiều rồi thường thì nam phụ mà chung tình yêu nữ chính hết lòng nhưng cuối cùng lại không được đáp lại sẽ rút cạn nước mắt của độc giả và đem về cho bà tác giả rất nhiều gạch đá xây nhà. Do đó nếu bà không yêu người ta thì nên từ chối sớm đi đừng để cuối cùng ai cũng đau khổ" mặc Nhiên chiết lý răn dạy nó

Nó hơi đơ đơ nhưng câu cuối cùng lại tự động chui vào não. Ngẫm cũng thấy Mặc Nhiên nói đúng cứ rề rà thế này không hân đã là cách tốt.

Tối đến, Dì Năm bày bàn ăn ra toàn những món mới lạ. Nó trầm trồ, mắt chỉ đặt trên mấy món đồ ăn "Dì mới học mấy món này ư? Chắc nhìn ngon quá đi"

Hân ngồi đối diện, thái độ nguyên thủy

Nó cảm giác nước rãi mình sắp chảy ra hết đến nơi thậm chí nó còn muốn nhào đến cho hết tất cả vào miệng.

Dì Năm bẽ xong, từ tốn "cô cậu chủ ăn ngon miệng" lẳng lặng lui ra

Chỉ chờ có câu đó, nó liền nhanh nhẩu cầm đũa lên thử đủ các món chẳng hề quan tâm đến thái độ của hân (TT:có vẻ trai đẹp cũng bị lu mờ trước đồ ăn nhĩ!!!)

Nó nạp năng lượng, liếc hân, bỗng nhớ ra việc dì Tâm bảo liền cười đầy gian tà, tự nhiên gắp cho hân cả đồng đồ ăn, giọng nịnh nọt "anh ăn nhiều vào, tôi ăn thử rồi rất ngon!". Xem ra trước đồ ăn nó thông minh hân ha.

Nó quan sát phản ứng của hân, vừa hay bắt gắp hân cũng nhìn nó, bốn mắt giao nhau bỗng có một sự gián đoạn nhịp đập từ cả hai. Nó xấu hổ vội di chuyển tầm nhìn sang chỗ khác.

Tại sao tim lại đập nhanh đến vậy? Cứ mỗi lần như thế nhịp tim nó đều nhanh bất thường chứ!

Hân âm trầm lên tiếng, cố định lại sự khác thường của cảm xúc "có chuyện gì?"

nó có chút ngạc nhiên, hơi ậm à ậm ừ như thể làm chuyện xấu, không rõ là áp lực hay run sợ trước hân "Ồ thì...dì Tâm bảo cuối tuần muốn làm com cảm ơn anh kêu tôi hỏi ý kiến. Dì ấy rất muốn anh đến" câu cú rồi rạc hiển nhiên nghĩ đến đầu trình bày đến đó, mặt hơi chếch ngang, tránh ánh nhìn của hân.

Mục đích lộ tẩy nó mới thông nào rõ ràng nó là quang minh chính đại mà cần gì phải cúi mình chứ! Tại sao mình lại phải sợ hân!

Nó tiếp thêm động lực cho mình ngồi thẳng lưng, trực tiếp đối diện với hân, tâm thức vô tình nôn nóng.

Thấy hân vẫn im lặng, nó bắt đầu thúc giục "anh có đồng ý không? "

"bao giờ" Hân vẫn chưa động đũa, nói đúng hai từ vàng ngọc

"chủ nhật tuần này" nó đáp, mơ hồ chưa rõ đáp án của hân, hơi bực mình "rốt cuộc anh định đi hay không?Dì ấy rất muốn anh đến" nó nghĩ nghĩ bổ sung thêm câu "là đi ấy nhè tôi không có ý đồ khác đâu" thậm chí còn đặc biệt nhấn mạnh cả câu kèm cả biểu cảm tôi vô tội tôi không biết gì hết!

"chưa biết"

Nó nhăn mặt, chỉ muốn hét vào mặt hân anh có thể tắt chế độ kiệt lời đó đi không!Nói rõ ràng giùm cái đi! "Chưa biết"là có ý gì!Là không đi chứ gì!Nó tự dưng có chút buồn buồn.

Bầu không khí chìm vào im lặng, nó bỗng giật vồ có nhìn đồ ăn đều quy đổi thành mặt hân liền phát hỏa vừa nhét vào miệng vừa lăm lăm rất nhỏ "ta ăn! Ta ăn này! Hừ Tên đáng ghét!"

Nó bực tức là vì hân không đi ư?? Sao có thể chứ!

Não bộ không nghe theo sự kiểm soát, lặng lẽ đặt tầm mắt lên người nó, thấy nó tức giận có chút vui, môi khẽ nhếch lên một chút.

Là não bộ hay là con tim không nghe theo sự kiểm soát của hần?!

Ăn xong liền bỏ lên phòng, chẳng thèm đoái hoài đến hần.

Hần thu lại vẻ mặt ấy trở về với dáng vẻ lạnh lùng khó đoán, tự ra lệnh không cho phép mình mất khống chế vậy nữa.

Đi Năm ở trong bếp nhìn hần, nửa vui nửa mừng "cậu chủ rõ ràng yêu cô chủ nhưng sao cứ cố chấp như vậy!".

Hần cũng nhanh chóng trở về phòng, lao vào làm việc. Chỉ cần hần làm việc hần sẽ không nghĩ linh tinh.

Rất nhanh cuối tuần đã đến, Nó khệ nệ xách đồ đạc đồ đạc cắm các loại xuống dưới nhà.Chân trư Không biết hần có đi không.

Nó ngo ngàng ngo đọc, Hói Di Năm thì biết hần vẫn ở nhà liền quyết định gõ cửa phòng hần.

Hần mở cửa, người vừa mặc xong quần áo, đang cho tay vào trong áo. Nó nhìn thoáng qua liền quay đi, tay không tự chủ được đặt trước mũi.Phù, chưa chảy máu mũi hề hề!.

"anh... đi thì tôi đợi anh ở dưới nhà còn không thì...tôi đi một mình cũng được"Nó cố gắng nói từng chữ, kiểm chế không nhìn vào body của hần. Nói xong liền phi xuống nhà.

Móa! cảm giác trai đẹp ở trước mặt mà còn trong hoàn cảnh chắc chắn mê ly lại chẳng thể ôm ấp đúng là cực hình mà!

10p sau hần đi xuống, quần áo chín chu màu đen truyền thống.

Hần không nhìn nó, trực tiếp hạ lệnh "đi ", cao cao tại thượng lái xe ra.

Nó khệ nệ xách mấy túi to nhỏ đặt vào cốp xe sau đó mở ghế sau ngồi vào, phui phui quần áo.

Có mấy lần nó lên quan sát hần,tâm tình cũng tốt hần tò mò không thôi tại sao hần lại đồng ý đi. cuối cùng nó thừa nhận lí trí thất bại liền nhỏ giọng hỏi hần, quyết tâm có được câu trả lời cho bằng được "tại sao anh lại đi thế?"

Hần tập trung lái xe, bỏ nó toàn diện, hiển nhiên liệt câu hỏi của nó vào dạng không đáng để trả lời.

Nó bị hần cho ăn dưa bở liền bứt dứt liên hồi cộng thêm muốn biết đáp án thành ra mồm miệng không ngớt hết" nói cho tôi biết đi tôi tò mò chết mất" hay " sao anh lại đồng ý thế?" hay " có phải anh thấy làm việc nhiều dễ bị stress nên mới mượn cơ hội này để giải tỏa tâm trạng?"....càng nói lại càng thấy lạc đề! Nó cũng công nhận là thế!

Nhưng đối với mấy loại câu hỏi như này hần đều bỏ ngoài tai thành ra toàn nó tự đạo diễn tự độc thoại tự trả lời.

nó bức xúc, khẽ chửi rủa "anh có cần kiệm lời đến mức đó không? Tôi chỉ hỏi lí do thôi mà cũng đầu chết người chừng cái về mặt âm hồn bất tán âm u bất định thế làm gì!"

Chắc nó quên mất rằng hần biết đọc khẩu hình chỉ cần nhìn qua gương chiếu hậu là biết.

Xe đột ngột dừng lại khiến nó mất đà ngã đập vào ghế trước vẫn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra. Tai nạn? Đâm xe? Mất phanh? hàng loạt từ bay quần quanh trong đầu nó. May mà không bị sao chỉ hơi sưng trán thôi.

Nó xoa xoa trán, hồi hồn, nhìn hần ai oán "anh lái xe kiểu gì thế?!"

"lần sau còn dám nói thế?" giọng hần mang theo nguy hiểm

'nói gì?' nó ngơ ngác. Không lẽ hần biết nó nói gì? Nó lục lục trí nhớ, lời HẮC PHONG văng vẳng bên tai, hần đọc được khẩu hình. Thôi xong rồi, tại sao? what't heald! ĐÂY LÀ ĐIỂN HÌNH CỦA TỰ ĐÂM ĐẦU VÀO LƯỚI!

Nó cúi cúi, hạ mình trước khí thế bức người ai ai cũng sợ của hần còn pha chút bá đạo, áp dụng chính sách về mặt vô tội vô tội vô tội kèm chút ăn năn hối lỗi "tôi sai rồi lần sau sẽ không nói xấu nữa anh đại nhân đại lượng đừng chấp nhặt!"

nhưng trong lòng lại thét gào với câu tôi sai rồi lần sau sẽ chỉ nói xấu anh ở trong lòng thôi!"

hần hơi hừ nhẹ, khởi động xe hiển nhiên là biết rõ nó đang nói một đằng lòng nghĩ một nẻo.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Xe dừng lại ở bên lề đường, nó xuống xe, lấy đồ từ cốp ra, quay ra nói với hần "anh cầm giúp tôi một ít đi"

Hần không phản đối, cầm những túi còn lại.

Nó đặt đồ xuống sân rất tự nhiên " Di Năm con hoàn thành nhiệm vụ rồi có được linh thường không?"

đám trẻ ồ ạt chạy ra,nó cũng chạy lên gặp người ôm đám trẻ vào lòng.

"Đi đi chỵ rồi ạ" một đứa lớn trả lời

Bọn trẻ rồi rít "chị Glán Hi chị đến rồi! chúng em đều rất nhớ chị nhé chị có mang quà cho bọn em không?" Cả đám đều nhìn nó chờ mong

"Hừ, mấy đứa chỉ nghĩ đến quà thôi chứ gì?" nó bĩu môi, vò gặm dỗi

Lũ trẻ nhanh nhẩu, đưa mắt ra hiệu với nhau rồi từng đứa một lên hôn nó.

Nó gật đầu hài lòng "coi như mấy đứa thông minh!"

Sau đó liền dò sự chú ý ra phía sau thì nhìn thấy hần một bóng cao lớn, thân đen cùng khí thế bức người dọa không khỏi cuống cuống ôm chặt lấy nó, run sợ kêu "chị GIẢN HI ai kia sao trông đáng sợ quá vậy? CHỈ, chúng em sợ!"

Nó quay lại, cười cười với lũ trẻ, thì thầm "chị còn thấy sợ thì mấy đứa phải rất sợ là đúng rồi!" mà chẳng hề biết hần đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào.

Lũ trẻ càng gát gao ôm nó chặt hơn, vừa khẽ liếc người đàn ông bên cạnh.

Nó cười xòa, ân cần giải thích và trấn an "anh ấy không phải người xấu đâu anh ấy chỉ lạnh lùng vậy thôi anh ấy rất hiền" Nó đặc biệt nhấn mạnh chữ "hiền", đuôi mắt khẽ nhếch lên về phía hần

"thật ư?" Tất cả nhìn hần rồi lại nhìn nó hỏi lại, về mặt đứa nào đứa ấy dăm chiêu

nó gật gật, nói thêm "chị lừa mấy đứa bao giờ chưa?"

"chẳng phải có lần chị bảo đến thăm tụi em nhưng lại thất hứa đấy thôi" Một đứa trẻ tổ giác nó

"à, cái đấy không tính về sau chị cũng đền bù rồi còn gì" nó thẳng thừng phủ định "ngoan mau chào anh ấy đi "

Cả đám nghe lời nó, lễ phép khoanh tay chào "chúng em chào anh" nhưng vẫn sợ sệt hần

Nó cười cười. Đứng là trẻ nhỏ dễ dạy!

"anh ơi anh đẹp trai thật đó" Một đứa bé gái ngây thơ nhìn hần, quay sang hỏi nó "chị GIẢN HI em ôm anh ấy được không?"

Nó liếc hần "được chứ". cả đám đều chạy đến ôm hần, mặt hần hơi nhăn lại, hần khí trầm xuống, sự lạnh lùng càng đậm thêm hần có chút hối hận khi quyết định đến đây.

Lũ trẻ hết nheo áo hần lại, vron tay muốn hần bế thật là phiền phức. Hần định đẩy lũ trẻ ra nhưng lại bất gặp ánh mắt vô tội trong sáng đành kiềm chế.

Nó bần cho hần ánh mắt "anh có thể bỏ vọi băng xuống không? Chúng chỉ là thích anh thôi mà"

Hần hơi mất kiên nhẫn, có chút khó chịu.

Dường như bọn trẻ cảm nhận được hần không thích liền tách ra, nhận xét

"anh ấy chẳng ấm áp như anh Phan Anh gì cả "

Nghe đến tên đó, sắc mặt hần có hơi trùng xuống, lạnh toát, trông mắt thâm sâu khó dò

"ừm...ò.. thì...mỗi người một về "

"anh này người cứ lạnh lạnh ấy có phải anh ở trong nhà đá không ă?"

"...." Lũ trẻ này thật biết cách khiến người ta phải câm nín nha!

"Hình như anh ấy không thích chúng em" Bọn trẻ buồn buồn nói với nó

"không phải đâu chỉ là anh ấy ít khi gần trẻ con nên có chút không quen thôi"nó đáp, lén quan sát hần.

"trông anh ấy thật hung dữ liệu anh ấy có bắt nạt chị không?" Lũ trẻ vô tội nói. trẻ nhỏ luôn nói sự thật mà! Nhưng mà quan tâm kiểu này thật khiến người ta ấm lòng nha!

"anh ấy không bắt nạt chị đâu." Nó nhỏ nhẹ pha chút cưng chiều, đáng về càng đáng yêu.

Hần thừa nhận mình bị thu hút bởi đáng về đó.

Bọn trẻ nghe xong, thờ phào yên tâm.

Nó xoa xoa đầu đứa bé trước mặt và vãi đứa bên cạnh, hồ lên "nào, đến đây chị phát quà cho" Hiển nhiên lũ trẻ chỉ chờ có thể liền buông hần ra, đứng xếp hàng ngay ngắn dường như rất quen thuộc

Phát quà xong, Di Năm đi từ cổng chính vào, dịu dàng nói "hai đứa đến rồi ư? Mau vào trong nhà"

"vâng "

Hần gật đầu coi như lời chào.

Nó rót nước cho hần đặt ở trên bàn "anh uống nước đi".

Di Năm quan sát hần, chắc chắn không phải là người bình thường hần là rất có địa vị đi.

"cháu cứ tự nhiên nhé lũ trẻ có hơi nghịch đừng chấp" Di Tâm hồ hỏi với hần vãi đứa trẻ cũng theo vào, ngồi bên cạnh hần rất nhanh hòa nhập.

Di Tâm nháy mắt với nó, cả hai cùng nhau vào bếp.

Hần tùy ý để mấy đứa trẻ nô nghịch trên người mình, tầm mắt lại luôn hướng về phía nhà bếp.

Đi Tâm khẽ liếc hần ở bên ngoài rồi lại nhìn nó, thấp giọng " cậu ấy có địa vị lắm sao?"

"dạ có thể coi là thế" Nó vẫn chưa hiểu

"vậy thì gay rồi đi nghỉ cậu ấy cũng giống như người bạn kia của con nên chỉ mua ít đồ đơn giản giờ phải làm sao? Cậu ấy thân phận cao quý lại hạ mình đến đây tuy chỉ là cảm ơn cũng không thể qua loa đại khái hay con ở đây đi đi mua thêm ít đồ"

"không cần đâu đi anh ấy không kén chọn đâu" nó ngăn cản

"nhưng..."

"con nói thật mà thể này là đủ rồi đi đừng lo quá"

Phòng khách, ba đưa trẻ đưa thì ôm tay hần, đưa thì ngồi trên đùi hần, đưa thì ôm tay còn lại, thích thú chơi đùa.

"Cô ấy hay đến đây?" Tuy đã cố hạ giọng nhưng vẫn không thể tránh được sự lạnh lùng

"vâng ạ chị ấy đến đây đã được mấy năm rồi lần nào đến cũng mua đồ cho tụi em nhé" một đứa bé hồn nhiên nói

"đúng thế ạ em còn nghe dì Năm nói với ai đó rằng chị ấy vẫn thường quyên góp tiền nữa cơ"

"chị ấy thật sự rất rất lương thiện luôn đó ai lấy được chị ấy là phúc của người đó" Đứa trẻ còn lại tiếp lời, như là một bà cụ non

Hần hơi nhếch môi, cười như không cười trước lời nói của lũ trẻ, sắc mặt đã giãn ra rất nhiều.

"người tên Phan Anh có hay đến đây không?" hần dò hỏi

"anh á ả mới năm nay thôi ạ. Nhưng lần trước anh chị ấy đến, trông thật sự rất thân thiết giống bạn trai bạn gái ấy" Bà cụ non phát biểu ý kiến

Sắc mặt hần bỗng chốc trở lạnh khiến lũ trẻ cũng cảm nhận được hần khí tuy nhiên chúng còn nhỏ sao biết được điều đó vẫn vô tư nói

"em thấy anh Phan Anh đối xử với chị ấy cực tốt luôn, trong mắt lúc nào cũng chỉ có hình của chị GIẢN HI thôi"

Cả ba cùng không hện mà gập gật đầu khẳng định khiến núi băng càng thêm băng giá, chúng bất giác rung mình một cái.

Tại sao khi nghe đến tên đó hần lại rất khó chịu và bức bách vô cớ!

Một đứa đáng về suy xét phân tích "hình như chị ấy không thích anh Phan Anh đâu"

Thấy nó đi ra cả ba cùng chạy đến bên nó "chị GIẢN HI"

Lần đầu tiên thấy hần dễ yên cho mấy đứa trẻ quậy phá đấy. Bất ngờ thật!

"mấy đứa có nói xấu chị không đấy?"

"tuyệt đối không ạ bọn em vẫn chưa nói chuyện chị ham ăn đâu ạ"

".....!!!" Nói rồi còn gi!

"Vâng ạ bọn em cũng chưa nói chuyện chị nấu ăn dở tệ khiến bọn em phải ăn mì tôm "

".....!!!" vậy mà kêu không nói hả!Nó đen mặt. Sa mạc khô khốc lời gió thổi ạt ào!!!!!!!!

Đứa trẻ thứ ba chuẩn bị tiếp thì nó giơ tay ra hiệu im lặng, cả ba đứa đều ngơ ngác nhìn nó

"mấy đứa vừa mới nói xấu chị xong đấy " Nó cười cười với hần " anh đừng để ý nhé"

"chị bọn em chỉ nói sự thật thôi"

".....!!!!!!!" Mấy đen ùn ùn kéo đến

Cả ba lại nhìn nhau rồi nhìn hần sau đó nhìn nó vẫn chưa biết mình sai ở đâu.

Nó vỗ trán, thấp giọng cố gắng nhỏ nhẹ "chị biết mấy đứa tôn trọng sự thật nhưng mấy đứa cũng nên để lại cho chị tí mặt mũi chứ. người ta biết hết tật xấu của chị rồi kia kia"

Nó thật không biết làm sao với mấy đứa nhỏ này.

"vậy chuyện chị thích ngủ nướng thì có nói không ạ"

Ồi! Nó tan nát trái tim! Đúng là cặn lõi với mấy đứa này!Mặt mũi của nó trôi ời mất hết rồi!

"mấy đứa thật là.... "hó cười mà như mếu, khẽ vỗ vỗ vai bọn trẻ, thấp giọng cúi sát người thần bí "lần sau đừng kể mấy chuyện đó ra nhé kể ưu điểm ấy!!!"

"dạ vâng ạ lần sau bọn em chỉ kể ưu điểm của chị thôi" Lũ trẻ đồng thanh trả lời, đáng về thật thà và kiên định "chúng em nhất định không nói ra đâu" nhìn nó

Xong! Thế là xong thật rồi! Mấy đứa cho chị một đao đi!

"haiz,chị chết trong tay mấy đứa rồi!Lần sau đừng làm lộ cơ mật thể nhé? "Nó cười giả lả, kiên nhẫn chỉ bảo

"là sao hà chị?" Cả ba quay ra hướng ánh mắt ngây thơ cần được bảo vệ về phía nó

"tức là mấy đứa phải giữ bí mật chuyện này. Ok?" nó giơ tay làm động tác ra hiệu

cả ba cùng nhìn nhau, gật gật "bọn em tuyệt đối không nói ra đâu" rồi lại quay ra nhìn hấn, ngón trỏ đặt lên miệng, nuốt một tiếng, bí mật nói "anh cũng phải giữ bí mật nhé"

"..."

"..."

" mau ra ngoài chơi đi "

"chiều chị nhớ kể chuyện cho bọn em nhé"

"ừ"

"bọn trẻ thế đấy anh đừng để ý nha" nó nói với hấn, cười gượng

Hấn gật gật, không rõ biểu cảm

Nó phụ dì Tâm bê đồ ra, trong khi lũ trẻ cũng bắt đầu ngồi vào vị trí.

Hấn ngồi bên cạnh nó, nhìn qua một lượt lòng có cảm giác ấm áp chưa bao giờ có. thấy hấn mắt tập trung nó tưởng hấn không thích liền nói nhỏ vào tai "anh sao vậy? Không thích ư?"

Hấn thu hồi lại cảm xúc, buông một chữ "không". Nó bủn mủn quan tâm thôi mà cứ làm như là...

Dì Tâm ân cần " hai đứa ăn tự nhiên nhé đặc biệt là cháu "Dì Tâm cười hiền hậu, gấp cho hấn.

"cháu tên gì?Có người yêu chưa? Làm nghề gì?" Dì Tâm hỏi han

"dì, đang là bữa ăn đó" nó nhắc nhở sau đó thì thầm bên tai " anh ấy rất ít nói cũng không thích hỏi mấy câu đòi tư đâu dì"

Dì Tâm nghĩ ngợi thấy cũng có lí liền nói "biết tên thôi có được không?"

"Gia Thành "

"Gia Thành à" Dì Năm khẽ nhấm lại, nhìn hấn rồi nhìn nó cười cười thâm tình " hai đứa rất hợp đôi có phải đang yêu nhau không?"

"không phải" cả hấn và nó đều đồng thanh

"xem kìa đến cả phản ứng cũng giống nhau" dì Tâm cười đậm

"đang ăn mà dì chúng ta gác lại chuyện này ở đây lũ trẻ đang nhìn đó"

Chiều, cả đám quây hết thành một chòm để nghe nó đọc truyện, đứa nào đứa ấy đều chăm chú và háo hức. Nó ngồi trên ghế gỗ, bên cạnh là hấn đang trong bộ đồ thú hình sói xám có chút bất nắn trông đáng yêu cực kì.

Nguyên nhân rất đơn giản là lũ trẻ đòi hấn mặc đồ thú nhưng bị hấn cự tuyệt nhưng trẻ con có rất lắm chiêu trò vì thế chúng đưa mắt cho nhau rồi cùng bám riết lấy hấn hô hào cuối cùng hấn phải nhượng một bước chấp nhận làm theo lời lũ trẻ.

Nó kể chuyện đến đâu, hấn phụ họa đến đó nhưng nó nghĩ rằng hấn dọa trẻ nhiều hơn là phụ họa!

Xong hai câu chuyện cũng xé chiều, những tia nắng cuối ngày trở nên mờ nhạt và yếu ớt hơn.

nó và hấn đứng trước cửa xe,Lũ trẻ rồi rít

"lần sau chị đến có đem theo anh ấy không ạ?" Làm như hấn là thú cưng không bằng ấy!

"chị chưa biết" Lũ trẻ lại quay sang hỏi hấn, giọng như thủ thi, mong chờ pha chút trông ngóng "anh ơi lần sau anh lại đến nhé chúng em muốn chơi với anh"

"được" Cả đám vui mừng cười khúc khích

"tạm biệt. Anh chị đi cẩn thận"

"Tạm biệt" nó ngồi vào xe, tạm biệt bọn trẻ và Dì Tâm qua tấm kính đã được hạ phân nửa.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Nó đặt túi sách xuống bàn, bật máy tính lên.

Mặc Nhiên đứng ở bên cạnh bàn, đưa cho nó một phần ăn, hí hửng nói "è ăn đi mới ra lò đấy!"

Nó quay sang, nhận lấy, xem xét một chút các tế bào cảm xúc đều giãn nở, không kim được vui thích "bánh của quán mới mở mà. Bà dùng cách gì mua được vậy? Nghe nói ở đó mỗi ngày chỉ làm có 50 suất người mua phải tranh nhau mà vẫn không có"

Mặc Nhiên bĩu môi, hất cằm về phía nó "tôi mà lại hack máy tính còn làm được thì mua bánh mì có là gì!"

"tôi phục bà thật tặng cho nghìn like" nó vừa ăn vừa giơ ngón cái biểu thị

"xin nhận!" Mặc Nhiên cười tươi, ngồi vào bàn làm việc của mình.

Nhanh chóng nó đã đánh chén xong, vất túi vào thùng rác, nó quay trở lại bàn của mình.

Một nhân viên nữ đi đến, đưa cho nó sấp tài liệu, nhẹ nhàng nói " đây là chủ đề của tuần này em xem nếu không hợp lí thì báo chị chị sẽ sửa"

"Vâng" Nó xem một lúc, gật gật đầu trả lời "ờn chị ạ"

"vậy chị về chỗ đây" Người đó cất bước, tiếng giày cao gót lạch cạch vang

CHiều, tan tầm, nó vươn vai khởi động lại hai tay đã mệt mỏi.

"tối đi bar với tôi "Mặc Nhiên rù rê nó

"tự dưng đi làm gì?"

"chơi. Đi nha một mình tôi buồn chết "Mặc Nhiên dùng ánh mắt "chúng ta là bạn mà" nài ni nó.

"ừ thì đi"

Chỉ chờ có thế Mặc Nhiên liền vỗ vỗ vai nó "tối gặp ở bar Hào Mộng" rồi sách túi biến mất trong chớp nhoáng.

Chắc, chuẩn nhanh thật cứ làm như sợ nó nuốt lời ấy.

Tối, tại bar HÀO Mộng, Mặc Nhiên cùng nó bước vào trong. Tiếng nhạc xập xình cùng đám đông vui thích nhảy múa, ai muốn nhẹ nhàng thì chỉ chọn một bàn rồi nhâm nhi vài cốc đồ uống yêu thích.

Nơi đa thành phần thì càng nhiều phức tạp từ trẻ có, du côn có, nhà giàu có, gái có...

Nó vẫy phục vụ, ngồi lên một chiếc ghế một chân cao màu trắng, thông thả gọi đồ "một cốc sinh tố dâu".

Trên sàn nhảy hỗn loạn, Mặc Nhiên đang hòa cùng dòng người. Ai đấy đều ăn mặc thiếu vải, có thể khoe được chỗ nào đều khoe.

Nó từ từ nháp từng chút một cốc sinh tố dâu dất đỏ. Ừ, rất dất đỏ nếu ở ngoài giá là một thì ở đây giá phải gấp 2, 3 chỉ cái bảng hiệu cũng đủ thấy nó xa xỉ rồi. Tuy biết chặt chém nhưng đây người vẫn sẵn sàng chi tiền đó thôi.

Mặc Nhiên đi về phía nó, trên mặt đã đầy mồ hôi, cười xòa "lên nhảy cùng tôi nào"tay còn chủ động lôi kéo nó.

Nó cảm có sinh tố đưa lên trước miệng Mặc Nhiên "uống đi cho tỉnh táo". Biết thừa nó không nhảy còn có tình cảm cura.

Mặc Nhiên làm theo lời nó, sau đó lại hỏi lại "không nhảy thật à ở đây buồn chết"

"không" hó quả quyết

"thật ra tôi cũng chỉ rù cho có thông lệ thôi trừ khi sao hòa dâm vào trái đất bà mới lên đó" Mặc Nhiên mở miệng không khách khí, nhiệt độ cơ thể cũng đã bớt nóng hơn liền tiếp lời " có chuyện gì phải gọi tôi đây nhớ chưa "

Nó gật gật tiếp tục nhắm mắt hòa vào nền nhạc edm mạnh.

"cô em xinh đẹp có rảnh chơi với anh không? Anh đây cũng đang cô đơn"

Một tên đầu xanh đầu đỏ kiểu tóc rất dị thường, đứng bên cạnh nó theo sau là 5,6 tên to nhỏ các loại sấm trổ đầy mình đặc biệt là hai cánh tay nhìn qua là biết chúng là lưu manh.

Mấy tên đằng sau cũng phụ họa theo "phải đó, đại ca tại anh sẽ cho em cuộc sống lo đủ theo tại anh đi" rồi "cô em xinh đẹp được đại ca tại anh nhìn trúng là phúc của em đó"....

đám người xung quanh thấy cũng coi như không có chuyện gì đơn giản vì đây là chuyện quá đỗi quen thuộc rồi. Ai cũng chỉ chờ kịch vui, bị bọn chúng nhìn thấy coi như họ xấu số.

"tránh ra" nó đứng dậy, khó chịu nói.

Biết nó muốn thoát ra, đám đàn em nhanh chóng quây lại nhìn từ bên ngoài rất giống như một hội vui đùa "cô em định chạy ư? không có suất đâu nhé" tên cầm đầu ôm ồm lên tiếng, ánh mắt đầy sắc dục

Mẹ kiếp, lại chuyện gì nữa thế này. Nó ghét dính vào bọn người kiểu này.

"Mặc Nhiên! Mặc Nhiên! MẶC NHIÊN" nó gọi to nhưng xem ra cô nàng không nghe thấy. Cũng đúng tiếng nhạc lớn thế dễ dàng át tiếng nó.

"định gọi người tới giúp ư?" Tên cầm đầu nhếch mép dâm tà cười

" mấy người có tin tôi gọi báo vệ không?" Nó đánh thép cảnh cáo, tay cầm điện thoại nhanh nhẹn ấn số nhưng bị tên đại ca gạt mắt

"gọi đi! tôi cho em gọi đó chỉ sợ em không gọi nổi thôi" tên đó nhìn nó giọng vui đùa pha chút chế giễu, tay khẽ luồn một vài sợi tóc vương bên má nó

"theo anh đi anh nhất định khiến em hạnh phúc" tên đó đặt ngón trỏ lên cằm nó, hênh hoang

Nó gạt tay tên đó ra, tức giận rống "đồ điên biến ra trả điện thoại lại đây!"

"cô em nói ai điên cơ? Xem ra em nhẹ không ưa thích mạnh cơ đấy? Không sao đúng mẫu người của anh" Hấn búng tay, tên đàn em nhanh chóng đặt vào đó ly rượu trắng không rõ

rượu gì.

Tên đó đặt trước mặt nó, hất cằm "uống đi anh tha cho" cả đám cười rộ như chuẩn bị xem trò vui

Nó hừ mạnh,cầm lấy rồi hất vào mặt tên đó. có ngu mới tin đám này.

Tên đại ca bắt ngờ trước phản ứng của nó sau đó nhanh chóng cười khà khà thích thú "ái chà, cô em vui tính hơn tôi tưởng đấy!"

Mặc Nhiên thấy cả đám tụ tập chỗ nó, phát hiện ra có điều bất thường liền đi xuống.

"GIẢN HI chuyện gì thế?" Nó và Đám người kia cùng quay ra, tên cầm đầu đánh mắt, ba tên liền vây quanh Mặc Nhiên

"biến ra định làm gì hả?" Mặc Nhiên đương nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra liền cao giọng chất vấn

"à, lại một em xinh đẹp nữa xuất hiện"

"đại ca hôm nay có số hường"một tên lau chau

"im miệng thẳng diên" tên cầm đầu quát lên

Mặc Nhiên định hét lên gọi người thì tên đại ca đã cất tiếng

"cung à đừng tốn công Chẳng bảo vệ nào đến đâu đây là quán của tụi anh hiểu không hai cung"

"mẹ kiếp lũ khốn tha bạn tao ra bọn mày tính làm gì hả!" Mặc Nhiên điên máu liền chửi bậy, tay chân đá lung tung vào đám người đó nhưng lũ kia chỉ coi đó là ruồi muỗi thậm chí còn ép chặt hơn.

"anh không thích tha đó" Tên đại ca khiêu khích sau đó chống cằm suy nghĩ một chút, cười khẩy "hay là giờ anh chơi bạn em ở đây luôn nhì chắc chắc vui lắm đấy"

"gia thế nhà cô ấy rất lớn có gan thì cứ động vào hậu quả bọn mày không lãnh nổi đâu." Mặc Nhiên đe dọa hùng hồn

"haha sợ quá đi à! Nói thử xem gia thế nhà cô ấy lớn đến cỡ nào hả?" Tên đó vẫn vẻ mặt nó, ánh mắt ngập tràn sắc dục nhìn vào bộ ngực của nó, tay cũng hành động luôn.

"cút ra"

Hắn lạnh lùng cất tiếng, tay vẫn ngược tay của tên đó trước khi hắn đạt được mục đích,đẩy về phía sau khớp xương vang lên một tiếng rắc. Hắn ngã ngửa. Mặt tên đó biến sắc, đau đớn kêu lên. Đám đàn em thấy thế liền chạy lại đỡ tên đại ca, kinh hãi nhìn người phía trước.

Hắn kéo nó về phía sau, một tay vẫn giữ chặt tay nó, phóng ánh mắt rất đáng sợ khiến cả đám đều sợ phát run. Nó áp át người hắn, cảm giác an tâm hiện hữu. Nó lên liếc lòng trào dâng sự vui sướng lạ thường và cả sự an tâm chưa bao giờ có, môi bất giác mỉm cười.

"gan của chúng mày từ lúc nào lớn vậy hả?" hắc Phong đứng bên cạnh hắn, hai tay đút túi quần trầm trầm nói

Mặc Nhiên nhìn Hắc Phong đám đuổi và ngưỡng mộ. WOW! Anh hùng cứu mỹ nhân! Oai quá đi à...chỉ muốn bỏ nhào vào ôm Hắc PHONG Thôi.

"anh Hắc Phong...chúng...e...m chỉ...đùa chút thôi"tên đó vừa vuốt mồ hôi trên trán vừa run rẩy trình bày, cúi thấp người cung kính.

"Thả cô ấy ra" Hắc Phong hất mặt cho đám kia, chúng tự giác buông ra. Mặc Nhiên chạy ra phía sau Hắc Phong, nhìn chăm chăm lũ côn đồ.

"chúng em xin lỗi! Chúng em không biết họ là người của hai anh. Xin lỗi hai chị hai chị tha cho tụi em.. tụi em mù mắt mới dám động vào núi thái sơn. hai chị từ bị độ lượng tha cho tụi em một mạng" tên đại ca nhấn nhá vắt kiệt sức lực của não để tìm từ, tay liên tục vãi lạy tụi nó cầu xin thành khẩn, hai chân quỳ trên mặt đất. Lũ đàn em cũng theo đó quỳ xuống.

Hắn chỉ nghĩ là dọa thôi ai ngờ gia thế hai người này đúng là không phải dạng vừa đâu!

"chắc! đã lên chức chị rồi!"Mặc Nhiên mĩa mai. Bọn này chuyển cũng nhanh thật!

"điện thoại" nó chìa tay ra.

Tên kia lập tức hai tay cung kính dâng cho nó

"vừa mấy người mạnh miệng lắm đâu hết cả rồi hả?" Mặc Nhiên hùng hổ, mắt vẫn luôn dán chặt lên người Hắc phong.

"chị! bọn em đâu dám!"tên đó gần như meo, mặt mày nhợt nhạt khó coi vô cùng. Con mẹ nó đen quá lần này có thể tính mạng khó giữ rồi.

"chúng em biết sai rồi lần sau chúng em tuyệt không dám như vậy nữa đâu "tên cầm đầu sợ hãi kêu rên, lê từng bước đến chỗ nó cả đám đằng sau gật đầu phụ họa gần như sắp rụng cổ.

"mày biết nguyên tắc của tao mà phải không?"Hắc Phong giẫm chân lên đùi tên kia, sắc nhọn nhả lời

"đem đi " Bách Hộ theo sau là một đám người bắt bọn chúng lại, giải đi

"xin...tha mạng... tha mạng" tiếng vang vọng nhỏ dần rồi biến mất.

Mọi người xung quanh vừa một màn cả kinh vừa vui mừng.

Mặc Nhiên dịch chuyển sang bên cạnh nó thì thầm " bọn họ sẽ chết ư?"

"hỏi đức lang quân của bà thì chuẩn hơn đấy"

"tại sao ở đây?" Hắn nhìn nó, chờ đợi câu trả lời.

"là tụi rù cô ấy đi. Xin lỗi tôi không ngờ xảy ra chuyện này!" Mặc Nhiên vội đáp, mặt áy náy.

"được rồi lần sau cẩn thận một chút. Đã muộn, tôi đưa bạn cô ấy về" Hắc Phong nói

Mặc Nhiên sững rên. Hôm nay ngày gì thế nhỉ? Hung hóa cát còn gặp được người trong mộng nữa chứ! Hứ hứ! còn hơn cả trong ngôn tình! Đêm nay mất ngủ mất rồi!

Nó theo hần ra xe, hần và nó cùng ngồi ghế sau.

"cảm ơn anh "

" lần sau đừng đến mấy chỗ như thế nữa" Hần không để tâm đến nó lạnh lùng nhắm mắt lại che dấu nội tâm đang dao động của mình.

"tôi biết rồi" nó cười cười đáp lời

sự im lặng duy trì đến cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Hôm sau, Mặc nhiên vừa đến công ty đã bỏ nhào về phía nó, cười như con tâm thần, nét mặt rạng rỡ và hạnh phúc. Tay quàng qua cổ nó, tay còn lại là cả túi to túi nhỏ

"hôm qua tôi mất ngủ thật rồi chỉ cần nghĩ đến bóng hình oai phong lẫm liệt anh hùng cao cao tại thượng khí soái hơn người là tôi lại ngồi cười như con tắc ngor thế mới nói sức mạnh của tình yêu thật là to lớn và vĩ đại!" Mặc nhiên kể với nó

Không phải vui đến mức chập hết các mạch rồi đấy chứ!

"chập mạch nào rồi tôi còn đưa đi vá. Chỉ là gặp được người ta thôi có phải là được gả đi đâu" Nó nói

Mặc Nhiên vô cùng tự nhiên trả lời, Có chút vui đùa " tôi đây rất rất rất tự nguyện nha chỉ cần anh ấy đến rước thôi"

".. "

"ề, cầm giúp tôi với"

"gì thế? đồ uống à kinh nhĩ hôm nay Mặc Nhiên tiểu thư hào sảng thế" nó đùa

"cô em chị đang vui hiểu không! Ưu tiên thêm cho cô em một xuất ăn đấy"

Nó kiểm tra trong túi, hai môi cong lên thích thú. Mặc Nhiên vỗ vỗ vai nó " chị là người phóng khoáng mà lị"

" thật sự vui đến thế ư?"

"đương nhiên rồi " Mặc Nhiên khẳng định

"bà cứ thử tưởng tượng một ngày người bà yêu bỗng xuất hiện trước mặt bà còn cứu bà lúc nguy hiểm trái tim bỗng nhiên đập loạn nhịp liên hồi, ánh mắt không kim được luôn hướng về người đấy. Cảnh tượng đó lãng mạn biết bao nhiêu" Mặc Nhiên đan hai tay vào nhau, đưa lên cầm biếu cảm da diết tha thiết

"bớt sống ảo đi" Nó thẳng thừng lên tiếng. hần là cô nàng này đang chìm đắm trong thế giới ngôn tình của riêng mình.

"đôi khi đòi phải ảo ảo tí mới đẹp hiểu không? Bà thử nghĩ xem sự thật nó phũ phàng thế nào " Mặc Nhiên giảng giải cho nó

"nhờ một ngày bà bị người khác tổn thương thì sao tôi muốn bà mãi vui về"Nó lo lắng. Nó biết Mặc Nhiên là người dùng nụ cười để che dấu nỗi đau, dù có tổn thương đến mấy cũng tỏ ra mình vui vẻ, không sao. Nó chỉ có người bạn thân này là tốt với nó nhất vì thế nó không để bất kì ai tổn thương cô đâu.

"tôi biết nhưng tôi đâu thể cấm cản con tim mình thích một người. Tôi cũng biết khi đối diện với sự thật sẽ rất đau khổ nhưng mà được nhìn thấy người mình thích cũng là một loại hạnh phúc. Cuộc đời mà đâu ai mãi hạnh phúc đâu " mặc Nhiên nói

"Tôi cũng không mong anh ấy đáp lại tình cảm này chỉ cần khi nào tôi hết thích anh ấy tôi sẽ buông tay. Bà yên tâm đi tôi không vì một người mà mù quáng làm những chuyện điên rồ đâu" Mặc Nhiên cười, trấn an nó

"hếu bà thích người đó cả đời thì bà có buông tay không?"

"vậy thì thích người đó cả đời đi" Mặc Nhiên nhìn nó " khi bà thật sự yêu một người bà sẽ hiểu thôi. Vì người đó bà có thể đợi cả cuộc đời "

"yên tâm đi tôi sẽ không để ai tổn thương bà hoặc nếu không ai chứa chấp bà thì tôi sẽ nuôi bà" nó giỡn

"chỉ sợ lúc ấy người phải nuôi bà là tôi thôi"

Cả hai bước vào phòng, Mặc Nhiên vỗ vỗ tay "hôm nay thời tiết đẹp em đặc biệt đãi mọi người đồ uống đây"

"được đấy"

Nó cùng Mặc Nhiên phân phát hết đồ

"chuyện gì vui thế? "Một người hỏi

"nhưng mà thời tiết không hẳn đã đẹp đâu nhé" Mọi người cùng quay ra nhìn trời sắp mưa đến nơi đẹp chỗ nào thế nhỉ!

"ừm mọi người thật là... chẳng biết gì. Ý của cô ấy là tâm trạng tốt nhìn gì cũng đẹp hiểu chưa? CHẶC Chắc đúng là phải cho mọi người đi phở cập kiến thức mới được" Một người lên tiếng, chép chép môi bình luận

Mọi người đều à ồ hiểu vấn đề.

"ê mọi người tin tức mới đây nè nghe nói Lý Thị và Hàn thị chuẩn bị đánh nhau " Một cô phóng tin, người này được mệnh danh là tin chuẩn- nhanh -lẹ đồng thời cũng là phóng viên chuyên moi tin tốt nhất của ban kinh tế.

Hội bốn phương tám hướng mọi chuyện đều có thể lên bàn cân bắt đầu. Mọi người tụ tập lại, cùng nhau thương thảo

"ừm sao có thể" mọi người bán tính bán nghi

"tin đó em đảm bảo chuẩn của chuẩn luôn đấy có nguồn tin xác thực đường hoàng chỉ là nội bộ hai bên đang chuẩn bị công tác hậu kì nên mới yên ắng thế thôi" NHân viên nữ khẳng định chắc nịch

"hình như em cũng nghe thấy thế nhưng em còn nghe thêm rằng là trận này một mất một còn cơ hứa hẹn là một trận vũ bão giấy mực cho giới báo chí" Một người thêm thớt

"thế mọi người nghĩ ai thắng?"

Nó và Mặc Nhiên chăm chú theo dõi. Dù nó chưa biết tin này đúng hay sai nhưng có lẽ là thật chẳng?

"Lý thị" Nó bất ngờ thốt. Mọi cặp mắt đều đổ dồn về nó. Nó cười trừ "Chẳng phải Lý thị có tiềm lực kinh tế lớn mạnh nhất trong mấy năm gần đây luôn ở top đầu các công ty có chiều hướng phát triển đi lên hơn nữa nghe nói người đứng đầu còn được gọi là Thần vương nên khả năng Lý thị dành chiến thắng cao hơn"

Tuy rằng nó không phải người hiểu nhiều về Lý thị nhưng cũng không phải hoàn toàn mù mờ. Vừa nãy nó cũng không hiểu sao mình phản ứng mạnh như vậy nhưng trong lòng nó luôn có một sự thôi thúc hẩn nhất định chiến thắng.

"ừm có lí đấy" mọi người suy nghĩ

Mặc Nhiên huých tay nó, thì thầm " bệnh chồng kinh nhì"

"tôi nói sự thật"hò lừm cô nàng

"nhưng Hàn thị cũng đâu kém gì họ cũng là một thế lực mới nổi trong mấy năm gần đây" một người phản bác

" ừm vậy mọi người có nghĩ rằng bấy lâu họ im hơi lặng tiếng đều là vì âm thầm kìm nhau không? Đến khi không thể kìm đối phương thì một con địa chấn hạt nhân nổ ra. Chủ nhân của giới kinh tế phải có chủ chứ đúng không? Theo phân tích của tôi chúng ta phải tăng ca nhiều đấy" Người đó cúi sát, nói với đám đông đang quây xung quanh mình bằng giọng hết sức truyền cảm

"xì muốn ăn đánh à lần nào cũng chót câu chẳng ăn nhập hoàn cảnh thế" Hàng loạt đầu đạn bay về tên vừa phát ngôn.

"mọi người cứ chờ mà xem tin hót như vậy không bắt chúng ta tăng ca thì xác định trái đất sắp đến ngày tận thế"

" hay chúng ta cược một ván. Ai ủng hộ HÀN thị chọn màu xanh ai ủng hộ Lý thị chọn màu đỏ ok"

Mọi người đều tán đồng nhanh chóng tí lệ đã được phân chia bên Lý thị chênh lên một phiếu

"chơi thế này mới vui bên nào thua phải trả toàn bộ tiền hát và ăn uống ở karaoke lần tới được không?"

"yes"

Quần Lí Lí IAN đi đến, vỗ tay "mọi người chú ý sắp tới chúng ta đặc biệt theo dõi hai tập đoàn Hàn thị và Lý thị rất có thể tuần tới mọi người sẽ phải tăng ca vì thế tôi muốn mọi người chuẩn bị trước"

sau đó cất bước trở về văn phòng của mình

" chúng em biết rồi ạ" ai nấy đều chán nản

"tăng ca đấy anh em ạ lại sắp yêu văn phòng da diết rồi" mọi người truyền tai nhau

"thấy chưa thánh phán chỉ có chuẩn" Người vừa bị mọi người ném đá lên tiếng

"thôi uống nước đi cho máu lưu thông lên não " Nữ nhân viên bên cạnh bĩu môi

tối, Nó ăn com một mình xong liền lên phòng bật máy tính lên liền nhận được tin chat của PHAN ANH

IY: ở bên đó mưa không?

II: dạ không ạ chỗ anh mưa à? ANH đang ở nước ngoài?

IY:ừ mưa rất to cảm thấy rất hợp với tâm trạng bây giờ.

Phan Anh đứng bên cửa, kéo rèm ngắm trời mưa bên ngoài

II: Anh có tâm sự hả?

IY: không chỉ là nhớ một người.

II: à... bao giờ anh về em có chuyện muốn nói

Nó đánh trống lảng. Thật sự nó luôn cảm thấy có lỗi với Phan Anh. Nó sợ nếu nói thẳng sẽ khiến Phan Anh tổn thương mà tình bạn của tụi nó cũng không còn. Nó sợ mất đi một người bạn tốt như thế.

IY: anh chưa biết

Phan Anh thờ dài, mỗi lần anh úp mở về chuyện tình cảm nó đều chọn cách lảng tránh.

II: nếu em nói là nếu nhé nếu em từ chối tình cảm của anh thì liệu anh vẫn là bạn em chứ?

Nó dò hỏi

IY: ừ em yên tâm. Phải rồi bên đó cũng muộn rồi nghỉ sớm đi

Nó chưa kịp trả lời thì Bên kia đã là một mảng đen.

Lần ở bữa tiệc đó anh đã cố giải quyết nhanh nhất để có thể quay về sớm nhất nhưng dường như sự thật lại một lần nữa khiến anh đau khổ.

Lần đầu tiên anh có cảm giác muốn trốn tránh, sợ phải đối mặt với đáp án thực.

Phan Anh lặng lẽ ngắm nhìn những hạt mưa rơi xuống, thấm dẫm nền đất, tâm trạng phức tạp.

Ngoài trời mưa hay trong lòng đang mưa? Một trận mưa dai dẳng dần dần thấm vào từng tế bào trong cơ thể đến khi bùng phát sẽ trở thành một trận bão đầu thương cần quét tăt cả! Tình cảm dành cho nó cũng vậy biết rõ sẽ là tang thương sẽ là bất hạnh sẽ chuốc lấy đau thương nhưng thân tâm vẫn nuôi một tia hi vọng mong manh dù biết rõ đáp án cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Lý thị, bầu không khí ngột ngạt và tràn ngập sự bất an, ai nấy đều mệt mỏi và lo lắng về số phận của mình.

Cuộc khủng hoảng đột ngột này khiến nhiều nhân viên bất ngờ. Từ hôm qua họ đã phải tăng ca, liên tục giải quyết các cuộc điện thoại và các việc liên quan đến đau cả đầu.

Một đám nhân viên đứng ở đại sảnh thì thào. Một cô gái trẻ nhỏ tiếng bàn tán "giá cổ phiếu đã giảm sút ở mức kỉ lục rồi cứ tình hình này liệu công ty có phá sản không? Hình như có gần chục người xin nghỉ hoặc chuyển công ty khác rồi. CỨ đã này phải làm sao đây? tôi còn phải trả nợ của gia đình nữa.. "

"tôi không tin Lý thị phá sản thật đâu chắc chắn Lý tổng sẽ có biện pháp giải quyết ổn thỏa thôi" Một nam nhân khác trấn an, mặt cũng không dấu nổi sự nhếch nhác

"đúng vậy xưa nay Lý thị đối đãi với chúng ta rất tốt không để bất kì ai chịu thiệt dù Lý tổng có rất rất rất khó khăn nhưng nhờ chính ngài ấy công ty mới được như bây giờ chúng ta phải tin tưởng Lý tổng"

Một người thấy Gia Viễn liền nháy mắt với những người còn lại

"chào Lý thiếu"

"ừ "

Hôm qua anh nhận được tin tức liên vội vàng trở về từ bên Anh. Hân thị công khai đối đầu với Lý thị. Tất cả mọi hạng mục của Lý thị đều bị đối chọi gay gắt. Chỉ trong một ngày giá cổ phiếu của Lý thị đã gần như trở về thời điểm ban đầu cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ khó tồn tại.

Trên tầng cao nhất của Lý thị, Gia Viễn về mặt nghiêm túc hơi mệt mỏi ngồi xuống ghế đối diện bàn làm việc của hân "anh hai, người ta công khai khiêu khích như thế mà anh vẫn còn bình thản vậy ư?"

Hắn ngẩng lên, nhìn Gia Viễn, con người thăm thẳm khó dò.

"anh hai, anh phải làm gì đi chứ cứ thế này phá sản thật đó. giá cổ phiếu của chúng ta liên tục rớt cổ đông đang triệu tập cuộc họp gấp kia kìa. Hơn nữa sản phẩm chúng ta mới tung ra thị trường liên tục gặp sự cố kế hoạch kỉ tiếp thì bị rò rỉ gần hết ảnh hưởng không nhỏ đến doanh thu của chúng ta em thấy rõ ràng là chúng giờ trò công ty bây giờ đang náo loạn kìa kìa"

Gia Viễn nói một thôi một hồi nhưng nhận lại chỉ là cái nhìn không thể quen thuộc hơn.

"haiz anh hai cho xin chút phản ứng đi nào" Gia Viễn ngân dài giọng, lo lắng nhìn hân

"đi thôi đến giờ họp cổ đông rồi" hân đứng dậy, cất bước đi về phía cửa bỏ mặc Gia Viễn vẫn ngỡ ngàng như vừa bị đông cứng.

"phản ứng thế này là sao chứ?!" Gia Viễn vò đầu, co chân chạy về phía hân, hét to "anh đợi em với"

Phòng họp, các cổ đông đều nháo nhào chất vấn hân, họ đương nhiên rất hoang mang. Lợi ích của họ đang bị đe dọa nếu Lý thị sụp đổ tất cả tiền và tài sản bấy lâu của họ cũng sẽ theo gió mà bay.

Lúc trước đầu tư họ đều tin công ty này sẽ khó mà phá sản nào ngờ đâu cũng có ngày sẽ điều đứng trước gió.

"Lý tổng chúng tôi tin mọi việc xảy ra cậu đều nắm rõ có phải cậu nên cho chúng tôi một phương án giải quyết khủng hoảng?"

"đúng vậy nếu cậu không sớm giải quyết chúng tôi xin lỗi chúng tôi sẽ phải bán tháo cổ phiếu đi hoặc là bầu người khác lên làm chủ tịch"

Hắn nhìn hàng trăm con mắt đang chĩa về phía mình, lạnh lùng xem đám cổ đông nhào nhào bảo vệ lợi ích

"mẹ kiếp, mấy người khổ nạn vừa chứ cái lúc anh tôi đem về bao lợi ích cho công ty và cho mấy người thì đầu thấy một móng nào kêu ca giờ gặp chút hoạn nạn đã quay đầu bỏ chạy" Gia Viễn gần như chửi bới công ty bị vậy chỉ mình họ bị ảnh hưởng chắc.

người ta bảo lâm nguy mới biết lòng người câu đó quá đúng mà. Khi cho họ lợi lộc họ y như chó con ngoan ngoãn nịnh nọt chủ còn giờ chó cùng cắn dậu.

"chúng tôi cũng là bị ép thôi ai vào hoàn cảnh này đều sẽ làm thế" Một cổ đông khác lên tiếng, giọng có phần hòa hoãn hơn

"tôi tin mọi người biết rõ ai là người đủ khả năng để mọi người tin tưởng" Hắn buông một câu rồi rời khỏi.

Gia Viễn cũng đứng dậy theo sau hắn.

Đám cổ đông ngơ ngác nhìn nhau, tâm ý có chút lung lay.

"ông bán cổ phiếu không?"

"đăng nào thì cũng chết liều vậy tôi theo LÝ tổng"

"ừm còn anh?"

"xem thế nào đã"

....

"chuẩn bị triệu tập họp tổng thể các phòng. Kêu họ chuẩn bị sẵn phương án giải quyết khủng hoảng " Hắn nói với Gia Viễn

"em lập tức đi thông báo"

Hắn vào thang máy, ấn số rồi yên lặng chờ đợi

Đại sảnh, một người đàn ông đẹp trai, ngũ quan hoàn mỹ theo sau là một vài người khác.

Nhân viên liếc nhau, bàn tán"đó là Hàn Phi Vũ mà. Anh ta đến đây làm gì? đến xem công ty chúng ta phá sản chưa à!"

"tôi thấy chắc chắn là chẳng có ý gì tốt" Một người khác nhận xét, lời nói đầy khó chịu và chán ghét

"chào Lý tổng" Hàn Phi Vũ nhìn hắn, lớn tiếng nói "đáng nhẽ phải đến chào hỏi anh sớm đúng là thất lễ rồi mong Lý tổng tha thứ hôm nay tôi đến chuộc tội đây."

5 năm trước anh luôn chỉ là người sắp sau hắn. Dù anh có nỗ lực cố gắng đến đâu cũng chẳng ai để ý họ chỉ tập trung và quan tâm đến hắn. Trường học có tổ chức một cuộc thi mạng quy mô toàn quốc anh và hắn đều tham gia. nếu có thể thắng hắn ở cuộc thi này mọi người nhất định sẽ thay đổi cái nhìn về anh. Nhưng chỉ thiếu chút nữa kết quả đã có thể đảo lộn tiếc là anh vẫn là kẻ thua cuộc. Anh không phục, anh muốn chứng minh cho mọi người thấy anh mới là người xứng đáng có được vị trí đó. Và bây giờ anh tin mình đủ sức đánh bại hắn.

"Lý tổng đã lâu không gặp" Hàn Phi Vũ nở nụ cười tà mị mười phần tự tin buông câu nói đầy ẩn ý

"Hàn tổng hôm nay thật rảnh rỗi" Hắn đứng đối diện với Hàn Phi Vũ, môi khẽ nhếch lên

"Lý tổng chắc rất bận rộn nhỉ? cũng phải công ty sắp phá sản phải cố vớt vát chút ít danh dự chứ" Hàn Phi Vũ ngưng một chút tiếp lời "nhưng bao nhiêu nhân viên thế này phá sản sẽ rất tiếc đó hay là tôi giúp Lý tổng một tay tạo công việc cho họ nhỉ" Hàn Phi Vũ đáy mắt sắc lạnh, con ngươi thâm trầm, già bộ suy nghĩ " tôi nghĩ thu mua lại Lý thị cũng là một cách hay" sau đó nhìn xung quanh một lượt.

"sẽ có phá sản nhưng không phải Lý thị mà là Hàn thị. nhân viên của tôi cũng không cần đi đâu họ vẫn sẽ làm việc như bình thường" đáy mắt hắn cũng sắc lạnh không kém buông một câu ngắn gọn

"vậy sao?Xin lỗi tôi không còn là Hàn Phi Vũ chỉ xếp sau anh của 5 năm trước. Tôi nhất định sẽ cho anh bại dưới tay mình"

"tôi rất mong chờ nhưng mong Hàn tổng không phạm một sai lầm hai lần"Hắn nhắc nhở lại như khiêu khích khiến Hàn Phi Vũ thoáng tái mặt, tia máu trong mắt đỏ sọng

"không tiễn " Hắn đuổi khách lại làm như nhớ ra gì đó "phải rồi Hàn tổng nhớ giữ gìn sức khỏe. Tôi bận rồi xin phép đi trước"

Hàn Phi Vũ tức giận nhưng bề ngoài vẫn giữ nguyên biểu cảm lạnh lùng, tay nắm thành nắm đấm, quay bước rời đi.

"Trời ơi! Lý tổng vừa nãy quá tuyệt luôn!" Một nhân viên nữ tràn đầy ngưỡng mộ

"ừ giờ trở đi Lý tổng chính là thần tượng của tôi. Ôi mọi người có nghe thấy câu "sẽ có phá sản nhưng không phải Lý thị mà là Hàn thị. Nhân viên của tôi cũng không cần đi đâu họ vẫn sẽ làm việc như bình thường " không? Về mặt của tên kia lúc đó nhìn thôi mà sướng vãi trứng!"

"bây giờ tôi mới phát hiện Lý tổng không chỉ có tài kinh doanh mà khoản chọc tức đối thủ cũng không vừa đâu nha thật khiến người ta nỡ mang tâm mất!"

"quá thật là nỡ mang tâm mất!" Mọi người đồng tình

"tôi muốn lấy về làm chồng huhu " Một người chen ngang, nhìn mặt là biết dân sắc nữ

" mơ ít thôi tỉnh đi cho đời bớt ảo người như chúng ta làm gì có suất"

"phải đó tỉnh sớm đi em ạ" một người khác khuyên nhủ

Cứ như thế câu chuyện từ vài nhân viên lễ tân biết đã lan truyền với tốc độ chóng mặt trong công ty trở thành động lực để nhân viên chiến đấu. Ai nấy đều tập trung và dồn hết sức lực của mình để làm việc.

tại Lp không khí cũng không kém, mọi người ai nấy đều tối mắt tối mũi lao vào làm việc.

Nó cầm một tập bản nháp, gõ cửa phòng

"Vào đi" tiếng dịu nhẹ của quản lý Lý Lan

Nó đặt đồ lên bàn " chị xem nếu được em sẽ đem đi xuất bản"

"Ừ" Lý Lan xem cẩn thận từng trang rồi giao lại cho nó "đem đi xuất bản"

"em xin phép"

Mặc Nhiên thấy nó đi ra liền túm lại, kéo nó đến một chỗ kín đáo hỏi "ề tình hình sao rồi?"

"cái gì cơ?" nó ngờ ngác

"thì Lý thị ấy bà ở bên hần bao lâu không biết thêm được gì à? theo tôi thấy lần này Lý thị khủng hoảng không phải chuyện nhỏ đâu"

"tôi cũng đang lo đây Lý thị họa đến dồn dập không biết có chống đỡ nổi không "

"bà quan tâm công ty hay quan tâm người đứng sau Lý thị?" Mặc Nhiên ghé sát mặt nó, hai mắt như tia la re quét dữ liệu, nửa đùa nửa thật

"đương nhiên là Lý...lý thị rồi" Nó hơi lảng tránh

"chắc! Thái độ này đáng nghi lắm. Bà bắt đầu quan tâm người ta rồi chứ gì hèn chi viết câu nào bênh Lý thị câu ấy người ta gọi đó là ngoài thì tỏ vẻ không để ý nhưng tâm lại không ngừng hướng về đối phương. bà yêu người ta rồi đúng không?!"

"vớ vẩn tôi mà thêm yêu hần ta"Nó cãi, cúi đầu che dấu sự khác thường

"còn chớ!thôi đi bà ạ yêu thì thẳng thắn thừa nhận không bị cướp mất đấy giờ tiểu tam còn nhiều hơn cơm bữa trai càng đẹp đẹp tiểu tam càng mệt hiểu không"

"bà chấp mạch nào nữa vậy?"

"đang quan tâm bà mà..." Mặc Nhiên bĩu môi.

"hai người đứng đó nói xấu ai thế mau ra ăn cơm đi" Một nhân viên gọi

"ra ngay đây" Nó như chết hụt vớ được phao cứu sinh vội ù té chạy về bàn

"lần này coi như bà thoát "Mặc Nhiên thông thả trở lại chỗ làm việc

Mỗi khi tăng ca mọi người đều chọn ăn ở ngay bàn làm việc cho tiện và tiết kiệm thời gian. Mấy hôm nay tin tức dồn dập khiến ai nấy đều mệt mỏi nên giờ nghỉ trưa chuyển thành khung giờ giải tỏa bức xúc và thư giãn tinh thần. Đương nhiên chuyên mục buồn là không thể vắng mặt

"tôi đã bảo Hàn thị chắc chắn thắng mà nhìn xem giá cổ phiếu của Lý thị đang ở vạch đỏ sắp âm rồi kia kia mấy người mau chuẩn bị tiền đi là vừa" Một người vote cho Hàn thị sung sướng cười trên nỗi đau người khác

"xi một giây còn làm nên lịch sử tôi tin Lý thị chắc chắn đang ám binh bất động chờ thời cơ đè bẹp Hàn thị " Một nhân viên nữ lâu năm phàn bác, lời lẽ sắc bén

"theo tôi với tình hình này chỉ trong một hai ngày nữa chắc chắn Lý thị sẽ phá sản"Một người khác trầm ngâm suy xét kỹ càng

"phá sản cái đầu nhà mấy người ấy Lý thị chắc chắn sẽ đột phá ngoại mục mờ mắt ra mà chờ xem" Một cô em khác bức xúc

"Hàn thị chiến thắng"

"Lý thị chiến thắng"

"hàn thị "

"Lý thị"

"hàn thị"

"Lý thị"

....

Không khí bỗng chốc sôi nổi và nóng lên.

Cuộc đối thoại nhanh chóng trở thành cuộc chiến ai cũng nhất định phải là bên mình thắng. Từ ngoài nhìn vào y như đang diễn ra một phiên kiện tục gắt gao, võ mồm là vũ khí phân định thắng thua.

Tranh đấu một hồi vẫn chưa phân rõ bên nào thắng chỉ biết nước ở bình thì cứ rút từng chút từng chút cuối cùng cạn đến đáy bình. Cuối cùng ai nấy đều mệt cuộc chiến tạm thời chưa có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Lý thị, buổi sáng trên tầng cao nhất. Tâm Dao cẩn thận dìu ông nội, gõ cửa phòng sau đó đi vào

"Anh họ ông rất lo lắng cho anh nên cứ nặng nề đòi em đưa đến em xin lỗi em biết anh rất bận" Tâm Dao nhẹ nhàng giúp ông cụ ngồi xuống ghế, sau đó mới ngồi bên cạnh

Tâm Dao ở trước mặt cụ Lý luôn tỏ ra là một cô cháu gái ngoan ngoãn, lễ phép dịu dàng giả tạo khiến người ta muốn ới.

Hắn rời khỏi ghế xoay, đến ngồi đối diện với ông nội, chào hỏi "Ông nội", nho nhã rót trà hoa cúc cho ông

"công ty thế nào rồi?" Ông Lý trực tiếp vào mục đích chính, vừa nói vừa nhâm nhi tách trà

"vừa mới ổn định " Hắn trầm giọng đáp, không có cảm xúc

haiz, chung quy cái máu lạnh lùng và kiêu kỳ vàng ngọc luôn trả lời đúng trọng tâm của hắn ông cũng không lạ gì nên chỉ khẽ gật đầu nói "vậy ta yên tâm rồi"

Ông Lý nhìn cháu trai mình, cẩn thận quan sát gương mặt có phần gầy rộc đi trông thấy pha nét mệt mỏi của hắn mà sốt sà, nói những lời thăm tháy nhưng bao hàm cả sự quan tâm "Lý thị quan trọng nhưng sức khỏe mới là quan trọng nhất. Làm gì cũng phải nhớ cháu đại diện cho cả tập đoàn không phải chỉ riêng mình."

Ở cái tuổi đầu đã bạc trắng, sóng gió cuộc đời đều đã nếm đủ đương nhiên ông sẽ không chỉ bảo cháu mình phải làm gì vì chúng đều đã trưởng thành và lớn cả. chỉ là nhìn cảnh tượng bây giờ và hồi ức quá khứ khiến ông có chút tiếc nuối. Ngày đó ông cũng một mình tiếp quản sự nghiệp, cũng ngày ngày hao tâm tổn trí lo nghĩ cho công ty và gia tộc giờ Lý thị phát triển đến bước này dù xuống tuổi vàng ông cũng có cái để nói với các cụ.

"con hiểu" hắn trả lời ngắn gọn

"thôi được rồi ta không làm phiền nữa nhớ giữ gìn sức khỏe" Ông cụ đứng dậy, đặt tay lên tay Tâm Dao quay bước.

"ông cẩn thận" Hắn tiễn ông cụ vài bước sau đó dừng lại đợi ông cụ đi hắn mới trở về chỗ ngồi

"anh họ em về đây anh nhớ chú ý sức khỏe mọi người đều lo lắng cho anh" Tâm Dao khuyên nhủ rồi nhẹ nhàng đóng cửa.

Nó tập vài động tác kéo giãn khớp xương, vừa nghĩ mông lung. Xét về quan hệ dù hắn và nó chỉ trên danh nghĩa nhưng lúc này hắn đang gặp khó khăn cũng nên làm chút gì đó mới phải.

Nó quay sang Mặc Nhiên muốn nghe tư vấn "bà nói thử có phải tôi nên làm việc gì đó không?"

"chuyện nào?" Mặc Nhiên ngờ ngạc hiển nhiên vẫn chưa biết nó nói về cái gì. Sau đó nhìn mặt nó suy nghĩ một chút chợt à lên một tiếng, cười gian "hể hể! lo lắng cho người ta đúng không? Khỏi chối mặt viết rõ đáp án rồi" tiếp tục độc thoại "tôi nói ngay mà tức cảnh sinh tình nam châm trái đầu ở gần không hút mới là lạ"

"nói linh tinh vừa thôi có tin tôi cho bà đi gặp bác sĩ tâm thần không!" nó đe dọa

Mặc Nhiên ôm ngực, kêu lên "ấy dù, sợ quá nhưng tìm anh nào đẹp trai chút đỡ mắt công đi lại" Mặc nhiên hùa theo nó

Nó "... " thể mà cũng nói được!!!!!!!

"tôi nghiêm túc mà bà còn đùa được" nó giả vờ bơ cô nàng, quay về nhìn máy tính của mình

"xời ời thôi nói nghe xem nào thật là chẳng biết bà đi nhờ vả hay tôi đi nhờ vả nữa" Mặc Nhiên nhượng bộ, áp hai tay lên má nó, kéo về phía mình

Nó cười nguyên ý, hỏi "ừ sao cũng ở chung nhà mà hắn cũng giúp tôi nhiều có phải tôi nên giúp gì không?"

"ừm hỏi đúng chuyên gia rồi đấy. Theo tôi thấy thì bà có giúp cũng chẳng có ích gì đâu óc không dùng được phương pháp tốt nhất là nên mua đồ ăn là tốt nhất" Mặc Nhiên một tay chống cằm, một tay đặt trên bàn, phân tích

"có lí đấy" Nó cười thích thú, nhìn đồng hồ vừa hay đến giờ ăn trưa "giờ tôi đi mua chút đồ ăn bà nhớ nhận phần ăn cho tôi nhé" nó cầm túi, chạy đi mua nhưng vẫn không quên dặn Mặc nhiên

"biết rồi làm gì gấp dữ vậy." Mặc Nhiên nhìn theo bóng nó, lẩm bầm " đúng là hết cách"

Lý thị, trưa, hắn dựa mình vào ghế lỏng, nhắm mắt dưỡng thần, hai tay xoa huyết thái dương. Ai làm việc với cường độ cao cũng sẽ mệt mỏi cơ thể tự khắc khó chịu được nhưng đây cũng đầu phải lần đầu tiên. hắn chỉ cần nghỉ một chút là sẽ bình thường.

Với sức khỏe của mình hắn không hẳn bỏ mặc chỉ là công việc trước giờ đều rất quan trọng hơn nữa hoàn cảnh bây giờ rất đặc biệt Lý thị vừa mới thoát khỏi khủng hoảng nếu hắn đột nhiên ngã quỵ thì ảnh hưởng sẽ còn lớn hơn rất nhiều nên cách tốt nhất là hắn trụ được càng lâu càng tốt sau đó hắn nghỉ ngơi cũng chưa muộn.

Gia Viễn gõ cửa vài lần vẫn không thấy có động tĩnh gì liền sợ anh mình xảy ra chuyện vội vàng đẩy cửa lao vào, gọi to "anh hai"

Mấy ngày nay anh để ý thần sắc của hắn có phần xanh xao nhưng khuyên nhủ mãi anh hai cũng không chịu nghe nên đành bó tay, nghe thư kí nói anh ăn cũng rất ít cứ thế này kịch bản nhập viện hai lần trước lại sớm được lời ra sự dụng.

Bị đánh thức bởi tiếng động hắn mở mắt ra, thấy bộ dáng hốt hoảng và lo sợ của em trai mình, hắn lạnh lùng hỏi "có chuyện?"

"không có gì anh vẫn an lành là tốt rồi" Gia Viễn thở phào, quan sát thần sắc của hắn, khẽ khuyên nhủ "hay là dời cuộc họp chiều muộn một chút?"

"vẫn như bình thường" Hắn trầm giọng nói

"được vậy anh nghỉ ngơi đi phải ăn nhiều vào đó" Gia Viễn không định làm phiền thêm lặng lẽ đi ra.

Không lâu sau là tiếng gầy cao gót cộc cộc gõ xuống nền đất tiến về phía phòng tổng tài, tay là một hộp cơm màu bạc. Cô ta nhìn lại một lượt thậm chí còn lấy gương ra soi thấy ổn mới

an tâm cất vào túi.

Cô ta xoắn nắm cửa đến gần hần tháo khẩu trang đen ra, nở nụ cười mùi phần xinh đẹp và quyến rũ, dùng giọng ngọt ngào và dịu dàng nói "chắc anh làm việc cũng mệt rồi em có mua ít đồ ăn đến anh xem toàn món tốt cho sức khỏe" Vũ Cát Như đặt hộp cơm bạc lên bàn, từ từ tháo rời các phần, sắp xếp gọn gàng và tinh tế

Nó vui vẻ nhìn đồng hồ trong túi đầy hài lòng. Vì mấy món này mà nó phải xếp hàng ở mấy tiệm liền đó đã thế còn phải đợi lâu ời là lâu mới mua được có thể nói là chẳng khác gì gà công nghiệp phơi nắng, vì thế công sức bỏ ra không hề ít đâu nhé. Nó còn thấy tự phục mình nữa cơ mà!

Nó chuẩn bị gõ cửa thì chợt nghe có tiếng người con gái giọng này có nằm ngủ cũng nhận ra là cô ta. nó âm thầm mở cửa hé một chút, lén nhìn bên trong.

"em biết mấy hôm nay Lý thị xảy ra nhiều chuyện anh chắc chắn rất mệt do đó em đã tự tay làm các món bồi bổ cơ thể tốt cho sức khỏe anh mau ăn đi cho nóng. Phải rồi nếu anh cần em giúp thì cứ nói em mãi mãi chờ anh dù 4 năm trước hay hiện tại tình yêu em dành cho anh đều không thay đổi"

nó đóng cửa lại, tự dung tìm rất đau thậm chí nước mắt nơi khóe mi cũng trực trào. Đúng rồi sao nó lại quên mất người ta đã có người khác quan tâm rồi nó đâu cần làm gì cho thừa thãi. Tự dung nó đi chuốc thêm việc vào người làm quái gì chứ!

"mang ra ngoài" trái tim hần bỗng nhói lên, hần tức giận vô cớ

Cát như không hiểu tại sao hần lại như vậy, có chút sợ sệt, đưa trong tay cũng buông xuống sau đó luống cuống "được em dọn ngay"

nó định vất đồ vào thùng rác thì thấy rất phí dầu sao cũng là công sức của mình.

"chị dâu chị đến à mau chúng ta cùng vào luôn" Từ xa tiếng Gia Viễn đã vọng đến, cười cười với nó

Nó nhét đồ vào trong tay Gia Viễn "ăn đi tôi mua đấy" vì có khẩu trang nên Gia Viễn không rõ mặt nó có biểu tình gì, vẫn hồ hởi hỏi

"ơ chị không vào thật à? Sao tự dung mua đồ ăn thế?" Gia Viễn ngờ ngác, khó hiểu nhìn nó

"chỉ là mua thừa nên cho cậu tôi đi trước đây" Nó nói xong liền như chạy mà tiến vào thang máy.

Gia Viễn thấy nó cứ là lạ mặt đầy một bầu thắc mắc, giờ túi đồ nó đưa lên trước mặt. thật chả hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Cát Như thu dọn xong, vội đứng dậy tạm biệt hần rồi rời khỏi.

Vừa hay chạm mặt Gia Viễn, anh chàng nhìn một cái, cười khẩy cổ ý to tiếng "thì ra là có kẻ lén lút đào góc tường. ày, nếu đã muốn đào thì nên chuẩn bị mấy bộ răng giả chắc chắn một chút góc tường nhà chị dâu tôi cứng lắm đó. À phải rồi chị dâu tôi còn mua đồ cho anh ấy đây nè ời kiểu này khối người ghen mà chết ấy!" Gia Viễn chia túi đồ về phía Cát Như cười mỉa mai sau đó vào phòng hần

Đại khái anh cũng hiểu căn nguyên vấn đề!

Cát Như nghe giọng châm biếm thì càng tức hơn, nghiêng răng nghiêng lợi rời khỏi. thang máy khép lại, cô ta gi chặt móng tay, ánh mắt sắc nhọn nhìn chăm chăm một góc "tôi sẽ không để cô ta ngủ yên đâu!!!!!!!!Thứ của Cát Như này người khác đừng hòng cướp"

"Anh hai, chị dâu giận rồi" Gia Viễn nhìn anh mình, chỉ vào đồng hồ "nếu không phải em đến kịp chắc chắn nó đã ở trong thùng rác. Hình như chị dâu đặc biệt mua đồ cho anh nhưng thấy cảnh này liền bỏ về mặt của chị ấy lúc đó như mưa gió ùng ùng ấy. Em nói anh hay tốt nhất anh mau giải thích với chị dâu không chắc chắc chị ấy mà không thèm nhìn mặt anh là vấn đề lớn đây nghiêm trọng hơn biết đâu chị ấy đuổi anh ra khỏi nhà thì sao em báo trước chị dâu mà dặn em không chứa chấp anh đâu con gái thường tự phức tạp hóa vấn đề đến ở cấp độ cao cấp mà"

Sau đó đặt tài liệu lên bàn làm việc rồi lại tiến về phía bàn trà, đặt đồ xuống "em chỉ đến báo cho anh là ba mẹ gọi điện hỏi tình hình em bảo không đáng lo kêu ba mẹ yên tâm ở Anh nghỉ dưỡng. À phải rồi bố mẹ chị dâu cũng hỏi thăm tình hình đây."

Gia Viễn cảnh báo, vừa bày đồ ăn ra, nhìn một lượt gương mặt dân nở "Anh xem chị dâu quan tâm anh chưa này ời gato chết em tự dung muốn lấy vợ rồi đây này. Chị ấy toàn mua ở mấy quán rất nổi tiếng. Em nghe nói mấy quán này rất đông khách chắc chờ rất lâu đây xem nào:thịt heo hầm, canh sò ngao cà rốt đậu đỏ, thịt gà chưng cách thủy, cá chép hấp cách thủy. Hón nữa mấy món này đều là bồi bổ cơ thể anh hai mau ăn đi em không dám ăn đâu chị dâu đập chết"

Gia Viễn đưa tờ giấy trong túi cho hần " còn viết cả giấy này. Anh hai tự đọc đi"

"anh hai em hoàn thành nhiệm vụ rồi nhé còn lại anh tự lo liệu em biến đây" gia Viễn cười nham nhở rồi nhanh chóng chuẩn mắt.

Mặc Nhiên thấy nó cứ thất thần từ lúc về đến giờ, đồ ăn cũng chỉ động có tí liền dò hỏi " mau nói tôi nghe nhanh lên xảy ra chuyện gì?"

" làm gì có chi là tôi thấy hần ăn com rồi nên mới đầu bà đánh chén thôi" Nó bịa đại một lí do, giả bộ cười vui vẻ

"được lắm xem tôi xử bà thế nào" mặc Nhiên chọc lét nó khiến nó cười khúc khích, ngộ ngậy như con sâu đo. Với nó cực hình không sợ chỉ sợ cù lét nên mỗi lần muốn nó cười hoặc trừng phạt cô nàng đều coi đây như một giải pháp được cái là nó chẳng những theo thời gian không phai nhòa mà còn rất bền vững.

"cười rồi nhé hề hề" Mặc Nhiên cười, trở lại vị trí của mình

Điện thoại nó reo, nó nhìn số rồi bắt máy " alo"

"chị dâu em báo cho chị một tin đồ của chị đã về với chính chủ. Em hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc có phải nên cho tràng pháo tay không?" Gia Viễn kể lể

"pháo pháo cái đầu nhà cậu ai mượn câu đưa cho hần"nó nhỏ giọng quát

"chị dâu chị có phải trút giận nhằm người không? Anh em mới là đối tượng mà. Hu hu Em bị tổn thương chết mất phải đi chữa lành vết thương đây" gia Viễn mếu máo bày tỏ sau đó cúp máy.

Công việc túi bụi chuyện kia bị nó quăng tạt phương trời xa xôi.

Nó về đến nhà đã hơn 9h, lên phòng vừa hay gặp phải hần cũng đang đi xuống. Nó bối rối không biết nên vờ như không thấy hay là chào hỏi một tiếng thì hần đột ngột nói trước

"cảm ơn món ăn trưa này. Tôi và cô ta không có gì cả" Nói xong hắn rồi đi để nó đứng lại ngơ ngác một lúc như trời trồng

Nó lăm bầm "ai cần anh giải thích!" nhưng lòng lại như mỡ hoa. tâm trạng tự nhiên cũng tốt hơn lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Bóng đêm đã bao phủ toàn thành phố, những ánh đèn leon vàng chiếu sáng điểm xuyên cho các con đường và tăng thêm sự mờ ảo.

Thăng Hoa về đêm đúng như tên gọi của nó vừa khêu gợi vừa mang hàm ý. Cách xa với sự náo nhiệt bên dưới trên tầng cao nhất lại là sự yên tĩnh đến lạ lùng thậm chí có thể nghe thấy rõ những tiếng động nhỏ nhất.

Hắn đứng trước cửa sổ, tay cầm ly rượu Devil spring vodka với nồng độ cồn lên đến 80% cực mạnh- nó được biết đến là loại đồ uống thách thức giới hạn của những người sành rượu, nhìn về vô cực không rõ suy nghĩ.

Bên Kia là một không khí khá căng thẳng và gấp gáp. Năm, sáu người ngồi trước màn hình máy tính, bộ đồ họ mặc tương tự nhau hòa vào trong bóng tối. Ánh sáng mờ mờ hắt từ máy tính phản chiếu không rõ khuôn mặt của từng người, tiếng bàn phím liên tục vang lên, trên màn hình là những câu lệnh tiếng anh và những kí tự khó hiểu. Mặt ai nấy đều nghiêm túc và lạnh lùng.

Gia Viễn đi đi lại lại và giám sát mọi việc. Một người giọng khàn khàn lên tiếng "hoàn tất". gia Viễn hài lòng gật đầu nói "mọi người đi được rồi". Sau đó chỉ thấy những cái bóng lướt qua cửa sổ rồi biến mất trong âm thầm như những sát thủ bóng đêm.

Điện thoại reo, Hắn lấy từ trong túi quần, áp vào tai "anh hai ok!"

"nhớ làm gọn gàng"Hắn nhắc nhở, cúp máy.

"xem ra đã đến lúc game over" Hắc Phong cũng cầm một ly rượu nhưng độ mạnh chỉ khoảng 50% độ cồn, lạnh lùng lên tiếng phá vỡ thế tĩnh mịch. Chỉ cần nghe đoạn độc thoại ngắn ngủi kia anh cũng đã hiểu hắn đã ra tay rồi trò chơi chính thức game over.

Hắn uống ngưng rượu, vị nồng cay cay từng chút lan tỏa trong miệng, không đáp lại Hắc Phong,nhưng cũng không phủ nhận.

Sáng hôm sau, Nó chạy xuống nhà dưới, dì Năm cười nói "cô chủ chào buổi sáng"

"chào buổi sáng dì" nó đáp

"cô chủ bình tĩnh đã làm gì vội vàng vậy mau lại đây ăn sáng đi mấy hôm nay cô chủ gầy nhiều rồi" Dì năm vờ nó, một tay đặt đĩa đồ ăn lên bàn

"gầy lắm hà dì?"Nó hỏi, nhìn người mình một lượt sau đó tay bóp bóp mặt định lượng

Dì Năm gật đầu khẳng định "làm việc vất vả vậy ư?"

"tại gần tuần nay phải tăng ca nên mới vậy đi xem hai mắt con sắp thành mắt gấu trúc rồi giờ mà chuyển vào sở thú chắc không vấn đề gì đâu huh!"

"tội nghiệp cô chủ quá cậu chủ nhìn thấy nhất định sẽ trách phạt tôi hay để tôi làm ít đồ cô chủ mang đến công ty ăn? "Dì Năm vừa lo lắng vừa quan tâm dăn dò

Nó lắc đầu" không cần phiền phức vậy đâu con có phiếu ăn ở công ty rồi. Dì yên tâm đi chỉ cần đi nấu nhiều món ngon đảm bảo chẳng mấy chốc con lại thành heo ngay ấy mà" Nó cười cười đùa không ngại tự dìm hàng mình

"cô chủ thật là...tôi có làm bánh bao thập cẩm cô chủ ăn sáng trước nhé" Dì Năm nói

Nó nhìn đồng hồ, nhăn mặt "ôi! con phải đi đây muộn rồi mấy hôm nay hay tắc đường. Con xin hai cái bánh bao nhé"

nó vơ hai cái bánh bao trên bàn, mỗi tay một cái giờ lên sau đó cười cười rồi chạy ra cửa. sau đó lại vòng lại "con xin thêm cái nữa. Tạm biệt dì!" nhanh chóng mất dạng.

Dì Năm gọi với "cô chủ nhớ cẩn thận!" rồi lại lắc đầu với tác phong của nó. Từ lúc bà làm giúp việc đến nay chưa thấy một thiên kim tiểu thư nào vừa tốt bụng vừa đáng yêu lại vô cùng dễ thương như cô chủ. Càng lúc càng khiến người ta thương không dứt ra được!

Dì Năm quay ra thì thấy hắn đi xuống liền chào "cậu chủ ăn sáng đã rồi hẵng đi"

"không cần"Hắn lạnh lùng nói, đi thẳng về phía gara lấy xe. Đoạn đối thoại ngắn ngủi vừa xảy ra hắn đều nghe cả.

Dì Năm nhìn theo bóng hắn sau đó trầm ngâm suy nghĩ. Bà thấy hai người họ cứ như hai bức tranh tương phản đặt cạnh nhau vậy một người thì vừa kiêu loi vừa lạnh lùng vừa khó đoán người kia lại vừa hoạt bát vừa đáng yêu vừa thật thà.Haiіз tưởng là khó dung nhưng lại sớm đã hòa làm một chỉ là cần thêm chút thời gian xúc tác mà thôi.

nó vừa đặt mông ngồi xuống ghế đã nhận được tin tức HÀN THỊ chỉ sau một đêm đã sụp đổ hoàn toàn, còn Hàn Phi Vũ bỗng mất tích và phải gánh khoản nợ khổng lồ thêm đó các toàn khoản phí pháp và rửa tiền của ba hắn cũng bị phanh phui khiến giới kinh tế chấn động còn giới truyền thông thì được phen nhộn nhịp hẳn lên cứ phải gọi là sôi nổi nhất cả nước. Chưa kể dư chấn của vụ này còn khiến bao công ty hợp tác với Hàn thị điêu đứng như ngồi trên đồng lửa. Giá cổ phiếu của Lý Thị đột nhiên tăng chóng mặt nó nhìn số liệu mà còn thấy ảo nữa cơ. Với khả năng làm đến mức này chỉ có thể là hắn mà thôi. thật tội nghiệp cho Hàn thị và Hàn phi Vũ!

Có thể nói hôm nay là ngày làm việc bận rộn nhất đó. Ai cũng đều vui đầu vào công việc của mình đến thời gian tán gẫu cũng chẳng có.

Từ sáng đến giờ nó bị xoay vòng đến không xác định nổi đông tây nam bắc. Viết, viết và viết. Tay sắp phải bó bột đến nơi đây này. Êi ya thật tội nghiệp mà!

Bữa trưa mọi người cũng ăn ngay tại chỗ làm việc tiện thể tán gẫu luôn và chủ đề đương nhiên người kia cái gì hót đều lôi tất vào đây.

"mọi người nói xem vụ này có phải do Lý thị làm không?"Một cô em bán tính bán nghi lên tiếng

"ây ya, Lý thị làm hay không không quan trọng quan trọng là người lên ngôi vương là Lý thị" Mặc Nhiên cũng tham gia góp vui

"đúng vậy" Mọi người đều đồng tình

"tôi nói rồi mà Lý thị chỉ là âm thầm âm binh bất động để chờ thời cơ thôi nói có sai đâu thậm chí xét về mọi mặt Hàn thị đều giống như cá nằm trên thớt thua chỉ là sớm muộn" Cây ngôn luận của ban kinh tế cũng cố thêm lời lẽ

"haiz vậy là lại thêm một công ty nữa bye bye với thế giới này trở về bên kia rồi" Một người cảm thán, tay còn cố tình đưa về phía trước biểu cảm niu kéo sâu sắc

Mọi người đều "...."

"mấy người theo phe Hàn thị chuẩn bị sẵn tiền đi nhé lần này chúng ta phải làm một chiêu lớn mới được haha nghĩ cũng thấy vui"

"phải "

"có tâm không thể còn chưa đến cuối tháng mà người ta còn đang đau sót đây này" Một người lên tiếng

"haiz sớm biết vậy đã theo Lý thị rồi mọi người nói xem giờ đổi lại có được không?" Một người theo phe Hàn thị lên tiếng giọng bi thương không tả

"không" phe Lý thị cùng đồng thanh

" có cần phản ứng dữ dội thế không!? Màng nhĩ sắp thủng luôn rồi này!" Người đó xoa xoa hai tai của mình

"cuối tuần này đi mọi người thấy thế nào? À cảm tuyệt đối không ai được vắng mặt đây"

"oki" Tất cả cùng đồng ý

"vụ này kết thúc chắc cũng không cần tăng ca nữa đâu nhỉ?" Một anh chàng xoay xoay ghế, tay xoay bút hỏi

"chắc không đâu còn tăng ca nữa tôi khéo khi phải đặt lịch đi khám xương sống"

" tăng ca thì mới có tiền tết mà tiêu chứ" Một thánh hám tiền của ban nói

"xùy, đồ hám tiền. tưởng ai cũng hám tiền giống mình chắc nhìn đi cả cái công ty này đến trên đầu ngón tay được mấy móng có gấu toàn lũ ế bần lâu hết với nhau tương lai còn làm ăn được cái trò trống gì"

"phải đó phải đó chúng ta phải biết giúp xã hội đi lên chứ suốt ngày tăng ca có bữa mốc luôn ở công ty ấy" một người khác đồng quan điểm

"thôi làm việc đi không lại nghe chửi bây giờ"

Tất cả đều quay vào bàn tiếp tục công việc.

Cả buổi chiều nó không tập trung cho lắm Mặc Nhiên mấy lần gọi nó đều bị nó vô tình bơ khiến cô nàng ai oán nên cứ mỗi lần nó nhìn cô nàng là lại nhận được ánh mắt đầy thiện cảm với cái lườm đầy chân tình.

Nguyên nhân nó không tập trung rất đơn giản là vì muốn chúc mừng hần nên trong đầu chỉ có hai câu hỏi "chúc mừng hần thế nào? tặng quà gì bây giờ?"cứ lượn đi lượn lại. Nhưng với sự thông minh của mình nó đương nhiên đã có đáp án cho những câu hỏi ấy. Nó lấy mười phần tự tin của bản thân ra đảm bảo hần chắc chắn sẽ thích món quà này khả khả!Không có gì làm khó được ta!

"diên à! Tự dung ngồi cười như con tâm thần mới vượt ngục thành công ấy!"Mặc Nhiên nhéo nó

"đau! đau! ra tay ác dã man!" Nó nhăn mặt đau đớn, xoa xoa chỗ bị cô nàng nhéo

"đau thật à?" Mặc Nhiên lo lắng hỏi nó

"đùa thôi haha" Nó phá lên cười khi thấy biểu cảm của Mặc nhiên

Mặc Nhiên tức giận vì bị nó lừa liền béo nó thêm một phát khiến nó trợn tròn mắt lên" A a bạo lực gia đình!"

"cho chưa" Mặc Nhiên kiêu ngạo bước về chỗ chẳng thèm nhìn nó. Nó dờ khóc dờ cười vừa đau vừa không thể kêu. Hey! đúng là tự hại mình!

Nó tạm biệt Mặc Nhiên rồi bắt xe về, ánh đèn đêm đã tô điểm mọi con phố. Nó rẽ vào một cửa hàng hoa mua hoa cúc sau đó lại mua cam thảo và mật ong sau đó mới bắt xe trở về.

Về đến nhà, nó bật điện, lên phòng thay đồ sau đó mới đem đồ xuống phòng bếp làm. Nó chắc chắn hần sẽ rất bất ngờ cho coi. Hể hể nghĩ thôi cũng thấy háo hức!Nó đã ra tay đảm bảo cảm xay ra cảm!

xong nôi và nguyên liệu đều vào vị trí nó xắn tay áo bắt đầu công cuộc chiến đấu để cho ra lò món trà hoa cúc. Cứ phải nói là say sưa và nhập tâm đến mức quên thời gian.

Trong một căn phòng Vip ở Thăng Hoa, ngồi ở ghế chủ đạo, bên dưới là Gia Viễn và vài người trung niên bụng phệ, gầy béo khác nhau.

"Lần này xin chúc mừng Lý tổng" Người đàn ông béo, lùn giọng rượu whisky lên kính. Thấy thế những người kia cũng lần lượt làm theo.

Hần cảm ly rượu của mình lên, cụm ly khách sáo nói "cảm ơn lời chúc của Mạc tổng"

"Lý tổng cậu xem cổ phiếu của Lý thị đã lên đến mức đỉnh điểm có thể cho thấy Lý tổng tuổi trẻ tài cao khiến đám già như chúng tôi xấu hổ" Mạc tổng đó nịnh nọt.

Ở thương trường nhiều năm như vậy kinh nghiệm ông ta cũng có thừa cách thức ông ta càng đa dạng hơn. Mỗi tội lần này công ty gặp chút khó khăn nhất định phải hợp tác được với Lý thị may ra mới có hi vọng. Ông ta không thể để tâm huyết của mình hóa thành bọt được. Sớm biết hần thị có ngày này ông ta đã không đầu tư lớn vậy giờ cũng chỉ có thể trách ông ta

ngu.

Nhưng tên Lý tổng này đúng là khó xoi nếu không nhờ có mối quan hệ sợ rằng gặp mặt cũng chẳng có suất. Lòi đồn đại về hần quả nhiên là có cơ sở.

"Mạc tổng nói gì vậy tôi không dám nhận lời khen ấy"Hắn lạnh lùng đáp lại, con người khó dò.

"cậu xem có phải Lý thị đang thiếu một công ty phụ trách vật liệu không vừa hay công ty chúng tôi từ lâu đã có nền tảng trong lĩnh vực này nhất định không làm Lý thị thất vọng"Ông ta vào thẳng vấn đề, vấn cực này một ăn cả ngã về không.

"chúng tôi đang xem xét chắc Mạc tổng phải đợi thêm. Muộn rồi tôi xin phép"

Hần và Gia viễn cùng đứng lên, dáng vẻ vẫn đạo mạo và cao quý.

Mạc tổng và những người còn lại cũng đứng lên, ông ta nói "đề tôi tiễn", tay cũng chìa về phía trước, cúi người.

"không cần" Hắn và Gia Viễn rời khỏi Thăng Hoa.

"Mạc tổng chúng ta cũng về thôi" Một người cấp dưới nói

Ông ta gật gù, Hắn nói đợi thêm thực chất là từ chối khéo sợ rằng cơ hội này không mỉm cười với ông ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Làm quà tặng hay là phá nhà bếp?

sau khi đã sắp sẵn tất cả mọi thứ nó hài lòng bắt tay vào công việc.

Nó rửa sạch hoa cúc, nước bắn tung tóe lên người ở các chỗ không đều. áo sớm đã ướt thành từng chòm (TT: đủ để cho thấy khả năng việc nhà của chị nữ chính rồi đây!!!!!!).

Mặt khác nó cho lượng nước vừa đủ vào nồi nhỏ, lượng vừa đủ cho một ly trà, bắc lên đun đến khi sôi.

Vì nước ít, lửa bật cỡ to nhất nên rất chóng sôi nó liền cho cam thảo, mặt ong và hoa cúc vào, tiếp tục đun cho các gia vị hòa quyện.

Trong thời gian ấy, nó tranh thủ lên thay áo.

Nó lấy đại một cái áo ngủ. Cửa nhà tắm nhanh chóng đóng lại nhưng dường như nhân vật chính của chúng ta quên mất một điều nước rất ít khả năng cháy xoong rất cao.

Thay xong một phát thoải mái hần, nó thông thả đi xuống, ước chừng thời gian cũng vừa đủ đi.

Tức là, đã mang danh người hậu đậu vào bếp thì đúng khiến người ta bất an hơn là vui vẻ.

Quả nhiên chỉ đi đến nửa cầu thang một mùi khét khét đã bắt đầu xộc vào mũi, càng lúc càng nặng khiến người ta khó chịu.

Không lẽ là bị cháy?! Ôi ôi xoong nồi trà ơi!

Nó hốt hoảng chạy xồng xộc vào nhà bếp. Đương nhiên suy nghĩ của nó đã thành hiện thực.

Xoong đen thui, màu trắng nguyên bản được thay thế hoàn toàn bởi màu đen khịt như nhuộm.

Khét quá trời ơi! Mùi này chẳng thể yêu thương được!

Nó một tay bịt mũi, tay còn lại gấp rút tắt bếp ga.

Sau đó bay ra ngoài với vận tốc nhanh nhất, cúi xuống thờ hồng hộc. Trời ơi chỉ thêm vài phút nữa chắc là nó gặp các cụ mất thôi.Ít nhất ở đây không khí thoáng hơn rất nhiều, mùi cũng giảm đi.

Mọi thứ trong bếp vẫn như cũ chỉ riêng cái xoong là phải hi sinh.

Càng ai oán hơn khi trạm kế tiếp của nó chính là bãi phế thải.

Người ta nói cấm có sai nâng niu đến đâu cũng không bằng một giây phá hoại!

Nhìn cái xoong mà lòng nó có vài phần bất lực. Có lẽ nó không nên làm gì khác ngoài nấu mì tôm! Còn về phần món quà thì thôi dẹp hết đi! Chưa cháy nhà là may lắm rồi!

Nếu không phải xuống kịp có lẽ giờ chính là quang cảnh cùng linh cứu hỏa dập lửa rồi.

Hừ, đời nó hình như khác tính với cái bếp hay sao ấy. Được mấy lần tự nguyện vào thì toàn những ki niệm đáng quên chẳng được cái nào ra hồn!

Nó cầm một miếng bao tay đặt vào một bên quai nhấc lên đưa cách xa mình nhất có thể, ánh mắt nhìn sản phẩm thảm họa do chính tay mình tạo ra mà không khỏi chua xót.Tay còn lại bịt mũi vì mùi khét vẫn còn đọng lại.

Đúng lúc này hần đi vào, gương mặt có phần không mấy tốt đẹp.

Tất nhiên một người có thính lực và khứu giác tốt như hần cũng ngửi thấy mùi khét ở phòng khách.

nó vờ cho xoong vào thùng xong, ngẩng lên liền thấy hấn đang nhìn mình chăm chăm với ánh mắt nói thể nào nhi giống giống như nó là đồ phá hoại à thật ra đấy chỉ là suy nghĩ của nó thôi chứ nó cũng chẳng biết ánh mắt ấy của hấn là có sắc thái gì. (TT: CHị đúng là đồ phá hoại thật còn gì- giần HI; phá có mỗi cái xoong!-TT: Ôi trời ơi! hấn có mỗi cái xoong!)

Đặt vào trong tình cảnh này nó cảm giác chẳng khác nào đang bị bắt quả tang tại trận.

Nó chột dạ nhìn hấn, gương mặt càng thêm ngây thơ và đáng yêu.

Ngược lại với sự phá hoại này của nó hấn không những không tức giận được mà còn có chút vui trong lòng.

Đương nhiên một người luôn che dấu tâm ý và cảm xúc thật như hấn khó lòng để lộ ra ngoài mà dù có lộ đi chẳng nữa với cô gái này khẳng định là không nhìn ra.

Ở ngoài xã hội tiếp xúc với nhiều người như vậy hấn đương nhiên biết ai diễn trò ai là thật. Loại con gái muốn leo lên được giường của hấn cũng không ít tuy nhiên hấn chưa bao giờ để tâm căn bản bọn họ không đáng để hấn để tâm.

Nhưng với nó những gì nghĩ trong lòng đều hiện hết lên trên mặt không khó để đoán ra suy nghĩ thậm chí chính biểu cảm ngay ngốc ấy lại làm tăng thêm vẻ đáng yêu khiến người ta khó lòng rời mắt khỏi.

Chết tiệt hấn đang nghĩ gì nữa thế này! Là vô có hay là có chủ ý mỗi khi ở cùng người con gái này trái tim hấn đều mất không chế, suy nghĩ mất kiểm soát??????

Hấn nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng như ban đầu cũng không nói gì chỉ ho vài tiếng che dấu.

"khu...khu.."

tiếng ho của hấn thành công đánh thức các tế bào thần kinh của nó

nó bắt đầu luống cuống, biểu cảm trên gương mặt giống như bị phụ huynh bắt gắp mình làm điều gì sai trái.

Chẳng hiểu sao trong lòng ngực pháp phồng dừ dội thậm chí nó có thể cảm nhận rõ nhịp tim của mình đập mạnh ra sao.

Sự im lặng kéo dài, bầu không khí có chút ngưng ngấp.

Trên cao mặt trăng như đang mỉm cười.

Mùi khét gần như đã biến mất khiến cho không khí dễ chịu hơn nhiều.

có phải nó lên nói lời giải thích?

đại não dưới sự thúc ép liền cho ra muôn vàn kết quả, muôn vàn lí do.

Hai từ "cháy xoong" cứ bay đi lượn lại trong đầu với sự thông minh sẵn có rất nhanh đã sản xuất ra một câu hát "cháy xoong, cháy xoong, em đã làm cháy xoong "

đau khổ hơn là nó vô ý thốt ra "em làm cháy xoong!"

Hấn có chút ngạc nhiên với tình tiết này.

Và sau tất cả nó chỉ muốn đập cho suy nghĩ của mình một phát chết luôn!

Nó hơi cúi mặt xuống, lòng thầm ai oán chính mình. Tại sao nó có thể thốt ra câu đấy được chứ!

Mặt nó giờ chắc chẳng khác cái xoong đang yên nghỉ trong thùng rác là bao.

Nó luống cuống chữa cháy nhưng càng chữa càng sai.

"haha ý tôi là....cháy xoong chưa cháy nhà "

Thời khắc này nó chỉ muốn lao đầu vào tường một nhát chết luôn! Xong rồi một câu nói phơi bày tất cả. Nó đã thành công đâm đầu vào gio!

"cháy xoong chưa cháy nhà?" hấn lặp lại, nhìn nó đang muôn vàn biểu cảm có chút hứng thú xem nó sẽ làm gì tiếp theo.

"haha ý tôi không phải thế đâu đây chỉ là sự cố thôi thật đó không có gì to tát cả haha nhà vẫn còn rất đẹp mà không phải sao haha" nó cười gượng, xua tay hết mực phủ định thậm chí để thêm độ chân thật biểu cảm trên gương mặt cũng rất hợp hoàn cảnh.

"à tôi chợt nhớ ra mình còn việc chưa làm tôi về phòng trước đây" nói xong nó bay vèo một nhát cắm đầu cắm cổ chạy về phòng.

Nó sợ mình mà ở lại thêm chắc một chút mặt mũi cũng chẳng còn nữa. ừ thì vốn dĩ đã chẳng còn tí mặt mũi nào.

Hấn cũng sai bước trở về phòng mình.

Nó đóng cửa, ngả lên giường, tay đặt trước ngực.

Mỗi lần ở bên cạnh hấn nơi này đều phản ứng rất khác lạ giống như một dấu hiệu đặc biệt chỉ có hấn mới có thể đánh thức vậy.

Hấn đứng trước cửa sổ, nhìn phía xa xăm

Tại sao nó luôn khiến hấn mất kiểm soát thậm chí là không ngừng chú ý. Hấn cho rằng mình luôn là người điều khiển cảm xúc của bản thân và cũng chưa bao giờ để nó vượt khỏi tầm kiểm soát nhưng chính người con gái ấy hết lần này đến lần khác vô hình làm cho sự cân bằng ấy biến mất.

Hấn không nghĩ mình cần tình yêu vì nó thường đem đến cho người ta đau khổ và đưa ra những quyết định sai lệch.

Hấn nghĩ tình yêu không dành cho hấn nhưng giờ hấn lại mong lung không biết có thật tình yêu không dành cho hấn hay chỉ là chưa đúng thời điểm chưa gặp đúng người?

Có một câu nói rất hay rằng: Nếu muốn xác định câu trả lời tốt nhất hãy hỏi trái tim mình vì nó không chỉ là nơi quan trọng nhất đem đến sự sống nó còn là gốc rễ bắt đầu của tình yêu.

Một bóng đen nhanh chóng xuất hiện đằng sau hắn. Âm thầm và lặng lẽ, tác phong và sự lạnh lùng chẳng khác gì hắn. Đương nhiên người bảo vệ cho hắn có thể đảm nhận vai trò làm thuộc hạ thân tín nhất chỉ đứng sau hắn và Hắc phong xếp ngang hàng với Bách Hộ còn ai khác chính là Hiệp Hưng.

"thưa chủ nhân quả nhiên có người đứng sau giật dây tuy nhiên tôi vẫn chưa tìm ra kẻ đó xin chủ nhân trách phạt"

Hiệp Hưng cúi đầu cung kính chờ sự trách phạt của hắn.

Hiệp Hưng từng là một trẻ mồ côi được hắn cứu giúp và đào tạo những thứ tốt nhất nên có thể coi như một sát thủ bóng đêm thường ẩn nấp và có cuộc sống bí ẩn. Chỉ có hắn và HẮC Phong mới có thể triệu hồi qua một tín hiệu đặc biệt.

Phong cách làm việc: chủ nào tớ đấy khỏi cần nói.

"tiếp tục điều tra"

"cảm tạ chủ nhân không trách phạt" Hiệp Hưng máy móc trả lời

" chuyện đó điều tra đến đâu rồi?"

"chưa có thêm thông tin nào liệu có khi nào..."

hiệp Hưng biết nhìn sắc mặt nên đương nhiên hiểu mình đã nói điều không nên liền nuốt câu trong miệng lại với lên tiếng "xin lỗi chủ nhân tôi sai rồi"

Hắn không hiểu người đó rốt cuộc có vị trí nào mới có thể khiến chủ nhân hao tâm tốn trí như vậy thậm chí còn có chút đau khổ day dứt giống như một sợi dây buộc chặt không thể buông bỏ.

Nhưng nếu chủ nhân không nói anh cũng không nhiều chuyện.

"tiếp tục điều tra dù có phải lật tung cả thế giới cũng phải tìm ra tung tích" hắn ra lệnh

"vâng"

Hắn phẩy tay ra hiệu Hiệp Hưng lui ra.

Hiệp Hưng nhanh chóng biến mất trong âm thầm.

Hắn tiếp tục nhìn ra phía bên ngoài, suy nghĩ phức tạp.

Sự việc năm đó với hắn đã trở thành một chấp niệm, một sợi dây trói buộc không thể buông bỏ. Hắn cũng là con người đương nhiên cũng đã từng cười nhưng nụ cười ấy chỉ dành cho những người mà hắn coi trọng.

Thời gian qua đi đến khi bước vào giới giang hồ nụ cười ấy càng trở nên hiếm hoi cuối cùng như không tồn tại. Thậm chí người khác còn hoài nghi hắn thật có phải không có những cảm xúc của con người? không biết vui không biết buồn chỉ có máu lạnh?

Có lẽ hắn thật sự đã quên những cảm xúc ấy như thế nào nhưng giờ những thứ đang chìm sâu dưới đáy đại dương ấy bỗng dung cuộn trào lên âm thầm lặng lẽ khiến người ta không kịp đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Tại một trung tâm mua sắm thương mại cao cấp hiện đại, tiện nghi với đầy đủ các dịch vụ như shopping, khu vui chơi giải trí, chuỗi các nhà hàng cao cấp và làm đẹp khiến người ta choáng ngợp và là giấc mơ xa xỉ của bao người.

Tâm Dao và Cát Như khoác tay nhau, cười cười nói nói. Phía sau là hai người mặc đồ đen lạnh lùng cầm đồ. nhìn qua khối lượng của đám đồ ấy chỉ có thể biểu thị bằng một từ "đồ sộ"

"Cát Như à nói thật mình muốn cậu làm chị dâu của mình hơn đấy cậu vừa tốt vừa tài giỏi hai người đứng cạnh nhau đẹp đôi đến vậy bỗng dung từ đâu chui ra một kẻ phá đám còn kết hôn với anh mình. Mình nghĩ thôi cũng thấy bức xúc thay cậu"

Tâm Dao nghe được lời như vậy đương nhiên lòng sượng rên lên nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ "cậu nói gì vậy anh ấy mà nghe được nhất định sẽ nói chúng ta có ý đồ ly gián.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

XIN LỖI MỌI NGƯỜI NHA! Chương 35 này có chút sự cố nên bản chưa chỉnh sửa của mình đã bị đăng mong mọi người thông cảm!!Mình sẽ cố gắng không để những sự cố như vậy xảy ra nữa! Xin lỗi!

"Ly gián gì chứ rõ ràng cậu mới là người đến trước tình cảm cậu dành cho anh mình nhiều bao nhiêu chỉ cần nhìn thôi cũng đã thấy"

Tâm Dao bĩu môi bất bình

"yên tâm đi nhất định sẽ có ngày anh ấy chấp nhận tình cảm của mình" CÁT Như cười chua chát,lời nói chứa đựng sự kiên quyết, đôi mắt đen sâu thẳm phủ làn sương che đi những toan tính.

Chỉ cần loại bỏ được vật cản là nó sớm ngày nào cô ta sẽ ngủ ngon giấc ngày ấy. Tại sao ư? Tại vì cô ta nhìn thấy được trong ánh mắt vốn vô tình và lạnh lẽo của hắn luôn đặc biệt quan tâm đến nó. Loại quan tâm ấy là thứ cô ta luôn khát khao và mong đợi nhưng giờ đó lại là thứ khiến cô ta sợ nhất. Sự sợ hãi ấy như một lưỡi dao ngầm ngầm từng chút một từng chút một đâm vào trái tim cô ta rất đau, nhắc nhở cô ta rằng nếu không mau loại trừ nó cô ta sẽ mãi là kẻ thua cuộc. Cô ta sẽ mất tất cả!

Cô ta nhất định không thể là kẻ thua cuộc, cô ta nhất định phải có được hắn. Đẳng nào thì từ lúc cô ta đem lòng yêu hắn cô ta đã chọn bước vào cánh cửa địa ngục vậy thì hãy để cô ta làm kẻ ác một lần!

Cô ta còn nhớ rõ Hôm lễ cưới cô ta đứng ở một góc khuất bên ngoài nhìn vào qua cánh cửa, nhìn hai người họ sánh bước bên nhau, cùng nhau bước vào lễ đường cùng nhau đi về ngôi nhà riêng của mình cô ta đã đau khổ thế nào. Lúc đó cảm xúc duy nhất cô ta có chính là ghen ghét đố kỵ thậm chí là mù quáng. Móng tay gì chặt vào da thịt nhưng cô ta chẳng hề cảm nhận được sự đau đớn trái lại cái thật sự khiến cô ta đau đớn chính là những thứ đang diễn ra trước mắt.

Không biết bao nhiêu lần cô ta nằm mơ và nghĩ về cảnh cùng hắn bước vào lễ đường, cùng hắn có một đàn con có một cuộc sống hạnh phúc.CHI vậy thôi cô ta đã hạnh phúc thế nào rồi. Nó lấy tư cách gì chứ, tại sao cô ta nỗ lực dùng mọi cách thì nó chẳng cần làm bất cứ điều gì cũng có được tất cả?!!!

Hình ảnh hắn cùng nó nắm tay nhau bước vào lễ đường gần như ám ảnh cô ta. Nó như gợi nhắc về kết quả của sự kết thúc và kết cục cuối cùng của cô ta vậy!

Cô ta không thể ngây thơ với suy nghĩ kia nữa cô ta phải bắt chấp giành lấy hắn có như thế cô ta mới không còn phải sống trong những suy nghĩ sợ hãi hay lo âu nữa!

Cát Như bắt giác cuộn lòng bàn tay thành nắm đấm, ánh mắt sâu thẳm phức tạp.

Tâm Dao lay lay tay Cát Như, liên tục gọi tên. Cô để ý Cát Như từ này đến giờ cảm xúc trên gương mặt biến hóa luân phiên lúc vui lúc tối sầm.

Cát Như trở về với thực tại, cười nhẹ "sao thế?"

"không có thấy cậu ngây người nên mình mới gọi thôi. Đang nghĩ gì nhập tâm vậy?"

"nghĩ linh tinh chút thôi. Cũng đến giờ rồi đi ăn thôi"

Cát Như vội che dấu cảm xúc của mình, nở nụ cười nhẹ, đáp qua loa.

"à" Tâm Dao kêu lên một tiếng, cười tươi cùng Cát Như đi về đại sảnh

Điện thoại reo, nó bắt máy "con chào ông"

"ừ đang làm việc hả?" Cụ Lý hỏi

"vâng. Có chuyện gì thế ạ?"

"không có gì ta chỉ muốn hỏi con tối nay có rảnh không lâu rồi cả nhà chưa ăn cơm cùng nhau" Cụ Lý trả lời

"con thì không vấn đề còn anh ấy thì con không rõ"

"ta đã bảo nó rồi. Vậy tối gặp "cụ LÝ sáng khoái nói

"vâng. Con chào ông" nó tạm biệt ông nội rồi tắt máy

Tan làm, nó ghé qua một cửa hàng bán các loại cây ở một góc đường.

Thấy có khách, chủ tiệm vội đứng dậy, niềm nở tiếp đón "chào quý khách. Cho hỏi quý khách muốn mua gì?"Chủ tiệm cười hiền hòa, nhìn nó

"chị cho em hỏi tặng một người cũng đã trung tuổi thì nên tặng cây gì cho có ý nghĩa một chút?" Nó ngó nghiêng, nhìn các loại chậu cây được bố trí ngăn nắp trên các giá hàng, tìm loại ưng ý

Chủ tiệm vỗ tay một phát, cười hiểu ý, chỉ vào cây tùng nhỏ bằng một hai bàn tay chụm lại trong chậu phía trước nó, giọng ngọt sớt giới thiệu vô cùng chuyên nghiệp " nếu thế thì cây tùng là hợp lý nhất rồi. Cây tùng chính là loại cây biểu tượng cho sự "trường thọ bất lão" đại diện cho người chính nhân quân tử mà còn tượng trưng cho sự may mắn đấy. Cây ở trong chậu kia có tên là Tùng Bồng Lai màu sắc và mẫu mã thuộc loại đẹp nhất hơn nữa giá cả cũng phải chăng"

Nó bê chậu cây tùng nhỏ lên, ngắm nghía, xoay xoay một hồi quyết định chọn "vậy em lấy cây này"

"quyết định sáng suốt" Chủ quán lấy một túi đen đặt cây tùng vào, hưng phấn cười với nó đặc biệt lúc nó trả tiền hai mắt còn sáng rực như đèn pha ô tô. Khi nó ra khỏi quán còn tích cực chào mời "lần sau lại đến nhé "

Nó bắt xe về nhà, thay một bộ đồ đơn giản nhưng phù hợp, vừa hay đúng lúc hắn về.

Hắn bước xuống xe, nhìn nó đang đứng đợi ở sân, lạnh lùng lên tiếng "đi thôi"

Nó "ì" một tiếng trong lòng nhưng vẫn làm theo lời hắn mở cửa xe, đặt túi đựng cây vào một góc xe cẩn thận và nhẹ nhàng, sau đó thắt dây an toàn.

Hắn lái xe rời đi, tăng băng trên mặt vẫn duy trì nhiệt độ vốn có, đột ngột lên tiếng " mua gì vậy?"

"mua quà tặng ông"nó hí hửng trả lời nhưng chỉ nhận được cái nhìn "đáng tin sao?" của hắn mà tụt cả cảm xúc đã thế một chút phản ứng của hắn cũng chẳng có đúng là tư bản tiết kiệm đủ đường nhì! Thế bảo sao không giàu cho được!

"không cần nhìn tôi bằng ánh mắt ấy không có mua bom đầu mà sợ! Tôi làm việc hơi bị đạ đấ chờ mà xem đảm bảo ông sẽ thích"

Mặc dù nó có hơi phá hoại chỉ một tí tí thôi nhưng đây chỉ áp dụng với bếp núc còn việc khác nó hơi bị giỏi đấy

Rất nhanh xe đã đến nhà ông nội. Người làm trong nhà kính cẩn mở cửa, cúi đầu chào tụi nó. Riêng nó thì thấy mấy người ở đây rất thích cúi chào lúc nào thấy người khác cũng chỉ có cúi chào và làm việc theo sai bảo cứ y như máy lập trình sẵn vậy.

"đến rồi hả"

Ông nội đi ra, cùng Gia Viễn đi bên cạnh cười với tụi nó riêng có một người đứng bên cạnh cửa dùng ánh mắt khinh ghét về phía nó

"Chị dâu" Gia Viễn gọi lớn

Nó vừa bước xuống xe đã có một bóng trắng lao đến không ai khác chính là Gia Viễn anh chàng gang hai tay chuẩn bị ôm nó thì đã bị tay của nó chặn lại "đừng! tôi không ôm cậu dâu nha"

"chị dâu sao chị phũ với em thế gần tuần không gặp em nhớ chị thôi mà thế mà chị lại cho em cả hũ mắm hũ muối" Gia Viễn ai oán nhìn nó

"hũ mắm hũ muối còn ít" Nó bấu môi trực tiếp bỏ qua Gia Viễn nhìn về phía ông nội

"Ông nội con chào ông"

"Ông nội" Hấn lạnh lùng chào

"ừ ngoan "Cụ Lý gật đầu với hấn, quay sang cười hiền nhưng vẫn rất nghiêm nghị với nó

"con có đem quà cho ông nội nhé" Nó cúi người vào trong xe, lấy chậu cây tùng mình đã mua ra, đi về hướng ông nội

"tùng Bồng Lai"Cụ Lý vui mừng "con bé này hiếu thảo quá" cụ Lý xoa đầu nó. Cụ Lý nhận lấy, tâm trạng cực kì vui hiển nhiên càng thêm quý mến nó.

Nó nháy mắt với hấn ra hiệu "thấy chưa tôi nói có sai đâu"

"chị dâu quà của em đâu" Gia Viễn chìa tay ra đòi quà như thiếu nhi

"tôi đã cho cậu quà rồi mà là hũ mắm hũ muối ấy. Cái đây rất tốt vừa bổ sức khỏe lại không lo phải mua gia vị"

"chị dâu vui tính thật đó!!!Hahaha" Gia Viễn phá lên cười, đùa với nó vui ra trò

"Ông nội à người đừng bị vài người giờ chút chiều trò mà mắc mưu có những kẻ bề ngoài thánh thiện bên trong chẳng biết đang âm mưu gì đâu"

TÂM Dao đi đến, hai tay khoanh trước ngực, nói bóng gió, chẳng thèm liếc nhìn nó bầu không khí vui vẻ bỗng chốc bị phá tan.

"con bé này nói linh tinh gì đấy" Cụ Lý hiển nhiên không vui vì những lời ấy, nhìn nó ôn tồn "con bé này bị chiều hư nên vậy con đừng để ý chúng ta cùng vào nhà"

Hấn chỉ liếc Tâm Dao một cái nhưng khiến cô ta sợ hãi im bật.

Đợi khi mọi người vào trong hết, nó nhỏ giọng khiêu khích "chó sủa thì vẫn là chó sủa người không thể hiểu được tiếng chó" nó hiện ngang đi vào trong

"cô..." Tâm Dao dậm chân bực tức, mặt cũng đen đi mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Tâm Dao nghiêng răng nghiêng lợi, bực bội dậm chân nếu không phải đây là nhà ông nội cô ta sớm đã lao vào đánh nó rồi làm gì có chuyện dễ yên như thế.

Tâm Dao dõi theo bóng nó, ánh mắt danh lợi, khỏe mắt sắc nhọn như dao lòng tự nhủ rồi sẽ có ngày cô ta trả lại những lời nó đã nói và cả hai cái tát mà lần trước.

Tâm Dao nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh nó, khoác tay đầy giả tạo, lời nói cũng giả tạo không kém "vừa nãy chị hãy coi như em chưa nói gì nhé. Em xin lỗi đã không tôn trọng chị" Tâm Dao cố ý siết mạnh cánh tay nó cố ý muốn mọi người thấy.

Ai tin nổi lời cô ta nói được chứ! Nhìn mặt mà chỉ thấy một bầu giả dối thật khiến người ta không thể yêu thương nổi. Nếu cô ta đã muốn thể hiện mình là một diễn viên nó không ngại nhập vai cùng cô ta "không sao đâu chị đây không để ý"

nó đưa tay còn lại đặt vào tay cô ta bóp chặt, về mặt mình vốn là người hào phóng thậm chí ánh mắt còn nhìn cô ta đầy thân thiết nhưng phóng điện kèm hàm ý khiêu khích "điên như chị đây mới là giới nè cưng". Tâm Dao khế phóng tia lườm sắc nhọn về phía nó.

Hấn thừa biết là nó đang diễn trò nhưng không hề có ý định vạch trần. Gia Viễn hiển nhiên không tin vào màn trước mặt mình bởi vì anh còn lạ gì với tính cách của Tâm Dao nữa. Chắc chắn là lại sắp giờ trò gì đó rồi.

"chị dâu à lao đi mua sắm với em nhé." Tâm Dao cười giả tạo, nhìn nó

"hiếm khi em họ có lòng chị đương nhiên không tiện chối từ rồi" nó khách sáo cười cười, tay âm thầm gạt bỏ tay cô ta xuống. Tâm Dao đã muốn chơi nó không ngại xem cô ta dở được những trò gì.

"vậy được khi nào đi em sẽ nhắn cho chị" cứ chờ mà xem lao nó chết chắc

"chị sẽ chờ"

"Thấy hai đứa như vậy ta rất vui. Dù sao cũng là người nhà phải biết đối xử tốt với nhau"

"vâng ông nội" Cả nó và Tâm DAO cùng trả lời.

"Gia Thành việc công ty đến đâu rồi?" Cụ Lý dù đã nghỉ hưu từ lâu nhưng vẫn luôn một lòng quan tâm đến công ty

"Ồn ạ" Hấn đáp ngắn gọn

"ta biết hai đứa rất bận nhưng phải biết dành thời gian cho gia đình đặc biệt là con đó đừng lúc nào cũng chỉ có công việc con đã kết hôn rồi phải biết chăm sóc cho vợ mình đừng để con bé phải chịu thiệt thòi"

"con biết rồi"

"Giản Hi, con nói thật cho ta biết Gia Thành có tốt với con không?"

Nó liếc hần một lượt, đương nhiên cũng nhận được ánh mắt cảnh cáo và nhắc nhở của hấn liền cười giả lả, chém gió như thật "Ông nội yên tâm anh ấy yêu thương con lắm nếu anh ấy dám bắt nạt con con sẽ đi mách ông lúc đó ông nhất định phải phạt anh ấy đấy"

Thật là dối lòng! Nó chỉ cần nhìn thấy hấn là đã sợ rồi làm gì có gan đi tố cáo.

Hơn nữa Tâm Dao càng không thích bọn nó thân thiết nó càng chém gió cho cô ta xem cho cô ta nổ mắt mà tức điên haha thế mới vui.

Cụ Lý cười hiền hậu trên mặt là những nếp nhăn thể hiện số tuổi và sự từng trải của năm tháng "vậy thì ta yên tâm rồi thế hai đứa định bao giờ có cháu?"

Đúng vấn đề nóng hổi luôn được lớp lớp người già lưu tâm.

Nó cười trừ, tìm đại một cái có "bọn con vẫn chưa muốn có con vợ" sau đó nhanh chóng đẩy vấn đề sang cho Gia Viễn "Gia Viễn hình như lần trước tôi có thấy cậu đi với cô gái nào xinh lắm"

Nó thân nhiên nói, về mặt tình bơ bắt chấp mọi ánh nhìn trong đó có hấn

Gia Viễn mặt mày nhăn nhó nhìn nó thăm truyền tín hiệu "chị dâu chị được lắm!"

Nó cũng truyền tín hiệu lại "Đa tạ quá khen"

"Thật ư? Thế sao không thấy anh nói gì"Cụ Lý vừa ngạc nhiên vừa vui mừng hỏi

"chị dâu đấy là đối tác của em chị hiểu lầm rồi" Gia Viễn mặt méo xệch, trong lòng nước mắt thầm tuôn rơi.

"thế cậu định bao giờ cho tôi một cô cháu dâu đây? " Cụ Lý trừng mắt nhìn Gia Viễn,ông thật không thể yên tâm về thằng bé này

Gia Viễn khốn khổ về mặt đây bị ai, sao lần nào cũng chuyển về chủ đề này vậy? Đúng là có nhà mà không thể về.

"haha ông nội vấn đề này cứ gác lại đã nhé đời còn dài còn dài mà..."

Tâm Dao ngồi cạnh bên cụ Lý, bĩu môi ghét bỏ "anh ta thì ma nó lấy"

"còn hơn cô chẳng ma nào thêm rước" Gia Viễn cũng đáp trả, hiển nhiên một màn đấu khẩu lại bắt đầu.

"tôi còn lâu mới ế như anh chẳng qua tôi đây chưa thích lấy chồng" Tâm Dao hùng hổ đáp trả

"chưa thích lấy chồng hay chẳng ma nào nhòm ngó? Sống thật đi vẫn còn kịp đấy"Gia Viễn khoanh tay, khinh bỉ Tâm Dao

"cái loại ế chồng ế chợ như anh thì hiểu cái gì"

"cô mới..." Gia Viễn định nói thì bị ông nội cắt ngang

Mặt cụ Lý đanh lại, lườm cả hai "được rồi hai đứa này có thôi đi không. lần nào cũng cãi nhau như chó với mèo vậy? Hai đứa cùng là anh em lại không biết đùm bọc nhau à"

Gia Viễn và Tâm Dao đều chằm chằm liếc đối phương, trận chiến tạm thời kết thúc.

Chẳng mấy chốc trời cũng sẩm tối, mọi người đều ngồi vào bàn ăn, theo thứ tự.

"ông nội ăn ngon miệng" Nó gấp cho ông sau đó lại gấp cho hấn " anh ăn đi em gấp cho anh đấy

Hấn đương nhiên phải phối hợp theo vừa ăn vừa nhìn nó "cảm ơn".

"com ngon lắm mấy đứa ăn nhiều vào" Cụ Lý gấp cho mỗi người một ít thức ăn

nó định gấp một món ở phía xa nhưng biết tay không với tới nên cũng thôi. Ai dè hấn gấp món đó cho nó đã thế còn nói "nếu không với tới bảo tôi tôi gấp cho em"

Nó cũng phối hợp ăn ý với hấn "cảm ơn anh" ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Mém chút nữa quên mất là đang diễn rồi. Cũng không thể trách nó được trai đẹp tung thính đúng là khiến người ta xin chết mà. Thế này mà là thật thì...chắc chắc... chết trong thính!

"Anh hai chị dâu em biết hai người đang trong giai đoạn mặn nồng nhưng làm ơn nghĩ tới lũ độc thân tui em với. Em có cảm giác hai người như đang sát muối vào nỗi đau của em ấy."

"Ai kêu cậu không có gấu "nó thẳng thừng dội nước lạnh

"tồn thương quá! đau lòng quá! Sao mọi người cứ lòi vết thương lòng của em ra ngược thế nhỉ "Gia Viễn giả vờ kêu than.

"cậu đau lòng cái gì tôi mới là người hứng thính cơ mà" nó bĩu môi

Bữa cơm kéo dài nửa tiếng rồi kết thúc. Nó và hấn ở lại chơi thêm lúc rồi trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Nó thức dậy đúng giờ như mọi hôm, lập lại các động tác đã được lập trình sẵn sau đó xuống nhà ăn sáng.

Di Năm từ trong bếp đi ra, cười với nó "cô chủ buổi sáng tốt lành"

"Di cũng vậy" Nó đáp lại, tiến về phía bàn ăn

Chỗ đối diện với nó vẫn trống không, có thể hấn đã đi trước hoặc chưa xuống. Lâu nay bọn nó cũng ít dịp ăn sáng cùng nhau nên đoán chừng việc công ty rất nhiều nghe di Năm nói mới sớm đã không thấy bóng dáng hấn đâu. Chắc Chắc nó thì nghĩ hấn là một kẻ tư bản cuồng công việc đúng hơn.

Di Năm thấy nó nhìn phía đối diện hiển nhiên nghĩ rằng nó đang quan tâm tới hấn nên cười hiền hậu giải thích "cậu chủ chắc sẽ xuống ngay thôi sáng nay tôi chưa thấy cậu chủ đi làm" rồi lại tiếp lời "phải rồi hôm nay tôi có làm thử món mới cô chủ ăn rồi cho nhận xét nhé"

Nó vừa nghe thấy chữ "món mới" mắt đã sáng rực nên gạt đầu lia lịa "di yên tâm con nhất định không khách sáo"

Hấn đi xuống, ngồi vào phía đối diện cũng là lúc di Năm bê xong tất cả các món ra.

"Cậu chủ, chào buổi sáng"

Hấn chỉ gạt đầu coi như lời chào, gương mặt lạnh lùng, đẹp trai chẳng chút biểu cảm.

Di Năm nán lại đợi nó động đũa mới hỏi "món này thế nào cô chủ?"

"ngon lắm di. Di cứ làm thế này đảm bảo có thể mở nhà hàng luôn"Nó khen không ngớt,cái mò chu lên trông rất cute.

Trang sức có thể không cần riêng đồ ăn là nó không bao giờ từ chối. Nhưng phải công nhận tay nghề của di Năm rất cao, nấu ngon thế này sớm muộn nó cũng phải tính đến giải pháp làm sao để ăn nhiều mà vẫn không béo mất thôi.

"xem kìa cái miệng nhỏ của cô chủ ngọt quá cơ" Di Năm phi cười trước bộ dạng vừa thật thà vừa nịnh nọt của nó.

"con nói thật đấy. Cứ thế này con sẽ yêu di chết mất thôi"

"Cô chủ đáng yêu quá." Di Năm cảm thán, cảm giác gần gũi như người nhà khiến bà thấy rất ấm lòng Quan trọng hơn tuy nó là tiểu thư trong gia đình giàu có nhưng không đồng đánh kiêu ngạo như những người kia. Nó luôn tạo cho người ta sự thân thiện, cảm giác vui thích khi trò chuyện.

Sao với nó có tâm hồn ăn uống, đánh chén no say bất chấp hình tượng thì hấn chỉ động đũa chút ít như thể mạng tính chất mình có động đũa vậy.

Hấn đang nhường nó ư? Không thể xảy ra trường hợp đó. Nó dù ăn nhiều nhưng vẫn chưa lại một nửa cho hấn nha. Nó không hề độc chiếm

"sao anh ăn ít thế? Bữa sáng rất quan trọng cần phải lấp đầy bụng mới có thể làm việc tốt" Nó có lòng tốt hỏi, tiện tay gấp cho hấn một ít thức ăn

"không đói"Hấn nhả ra hai chữ vô vị nhưng vẫn ăn hết thức ăn nó gấp mới gạt đũa

Nó tặc lưỡi, lẩm bẩm "ngon thế này không ăn thì quá uổng phí cuộc đời" thế là nó lại tiếp tục công cuộc đánh chén. Một mình một thế giới đến khi hài lòng với cái bụng thì mới thôi.

Hấn không vội rời đi ở lại một lúc mới ra lấy xe.

Phan Anh ngồi trong xe,liên tục dõi theo kính chiếu hậu vừa thấy nó ra liền ấn nút mở cửa xe, cất túi đồ bọc giấy màu vàng nhạt vào ngăn mới bước xuống, ánh mắt lướt qua túi đồ khiến anh bất giác mỉm cười vô thức. Mong là nó sẽ thích món quà này!

Sải bước dài về phía nó, trên mặt vẫn nguyên nụ cười ấm áp, hài hước treu đùa "quý cô xinh đẹp hôm nay hãy cho phép tôi được có đến nơi làm việc nhé"

Nó cũng đùa "vậy quý cô này không khách sáo đâu nhé"

Phan Anh ngấm kĩ nó, thu hết khuôn mặt đã khiến anh nhớ nhưng giầy vò, không tự chủ được xoa đầu nó như vẫn làm

"béo lên rồi xem ra em không nhớ đến anh chút nào nhỉ"

Nó vuốt vuốt tóc mình, nhăn nhó "sao anh cứ xoa đầu em như trẻ con thế"

"vì em đáng yêu"

"em lúc nào chẳng cute" Nó đặt hai tay trước cằm, hơi nhồi đầu ra thể hiện mình rất cute cho Phan Anh thấy khiến anh chàng phì cười vì sự trẻ con vui tính của nó

"nhìn em kìa mới được khen đã phồng mũi rồi" Phan Anh lần nữa định xoa đầu tiếc là nó đã tránh kịp

"được rồi em nghĩ chúng ta nên đi thôi không sẽ muộn đấy"

Phan Anh gật gật, cùng nó bước vào xe

Chiếc xe nhanh chóng khởi động, rồi đi để lại làn khói trắng và đằng sau là chiếc xe màu đen, sang trọng đã lặng lẽ đỗ ở đó tự bao giờ.

Người trong chiếc xe đen ấy tuy vẫn nguyên sự lạnh lùng sắc lạnh nhưng không hiểu tại sao không khí trong xe bỗng giảm xuống âm. Mặc dù có điều hòa nhưng có lẽ khó có thể át nổi sự lạnh lẽo ấy.

Có thể do chủ nhân của nó vốn dĩ đã vậy hoặc có thể do sự chi phối ấy bắt nguồn từ con tim.

Đồng tử vẫn đặt ở vị trí cũ-vị trí nó vừa cười với tên đó. Trái tim hắn rất khó chịu, nhói lên trong lồng ngực như bị chất vô hình nào đó kích thích mà chất này chỉ xuất hiện khi có nó. Hắn không sao khống chế được. Cảm giác này vô cùng đáng ghét. Dường như bao sự kiềm chế của hắn đều vô dụng vậy.

Kiểm chế lại những suy nghĩ và cảm xúc thất thường của bản thân hắn phóng xe lao đi trong chớp nhoáng.

Nó thất dây an toàn, nhìn Phan Anh" lâu nay không thấy anh xuất hiện?"

"công ty bên nước ngoài xảy ra chút chuyện anh phải ở bên đó giải quyết một thời gian"Phan Anh cười ảm áp, lời nói cũng rất dịu dàng

"à em quên mất" Nó ậm ừ hiểu ra.

Phan Anh mở ngăn kéo, lấy ra bịch giấy màu vàng nhạt đưa cho nó, tay còn lại vẫn điều khiển vô lăng.

"cho em đó"

Nó mở ra, bên trong toàn đồ ăn "anh mua à?"

"ừ" Phan Anh trả lời gọn nhẹ, đưa nó "anh định mua trang sức cho em nhưng chỉ sợ em sẽ bán đi mua đồ ăn thôi"

Đồ ăn này anh đã đặc biệt chọn địa chỉ, tự mình xếp hàng để đi mua từ đêm nhưng vẫn phải đợi đến gần trưa mới mua được. nhưng ít ra anh vẫn may mắn hơn nhiều người phía sau.

"anh cứ làm như em háu ăn lắm ấy" Nó bĩu môi bất bình.

"Là em tự nói đấy nhé" Phan Anh cười với nó

"xì! Đây là nể tình tấm lòng của anh em mới ăn nó thôi" Nó giờ giờ cái bịch lên trước mặt sau đó lấy đồ ăn ra đưa cho cả Phan Anh "anh ăn cùng đi"

Phan Anh nhận một cái bánh hình tròn, bằng nắm đấm khẽ cắn một miếng cho có lệ sau đó nói "anh ăn rồi còn lại đều của em nên ăn từ từ thôi sẽ không ai tranh đấu mà sợ"

"ừ! ai dám tranh đồ của em chứ"nó hồ báo nói

"bình thường anh cũng chỉ ăn ít thế thôi ư?" Phan Anh vì vẻ mặt của nó mà phì cười. Nó thật sự khiến người khác không thể không yêu thương.

"anh không thích ăn uống cho lắm"

"Anh chẳng khác gì tên tăng băng Bắc Cực kia. haiz! em đành phải ra tay vậy" Nó cố tình thờ dài như thể mình vì Phan Anh mới ăn vậy. Nhìn bộ dạng lúc này với lúc đánh chén giống hai bức tranh tương phản đặt cạnh nhau

Dù nó đã ăn rồi nhưng dạ dày vẫn còn rất nhiều chỗ trống cần được lấp kín. Haiz! Biết sao được giờ ai kêu nó là đứa có tâm hồn, đam mê đặc biệt với ăn uống cơ chứ!

"Tăng băng Bắc Cực?! Là Hắn ư?" Phan Anh có chút mất mát. Cô ấy bắt đầu nghĩ về hắn rồi!

Nó gật gật, miệng vẫn nhai nhồm nhồm "đúng vậy. Tuy hắn đẹp trai không phải nói siêu đẹp trai gương mặt như tượng tạc, đường nét hoàn hảo mỗi tội luôn chỉ có một vẻ mặt chẳng khác gì băng Bắc Cực.Đã có lần em nghĩ khéo khi hắn nên chuyển đến Bắc Cực cho hài hòa với cảnh vật nơi đó"

Nó bất chợt nhớ ra một điều liền dặn Phan Anh "anh đừng nói với hắn nhé. Đây là em nén đặt đấy."

" Anh hứa sẽ không để hắn biết. Vậy biệt danh của anh là gì?"Phan Anh hỏi

"không có" Nó thành thật "đồ ăn ngon thật đó. Lần sau em sẽ đãi anh một bữa nên anh về suy nghĩ trước địa điểm đi nhé" Nó hào sảng nói

"em chắc chứ?" Phan Anh nhìn nó, hỏi lại

"chắc 100%. Không cần tiết kiệm tiền giúp em. Em là một đại tư sản đấy" Nó vỗ vỗ ngực, khẳng định chắc nịch

"em cứ thế này sẽ khiến anh muốn phạm tội đấy" Phan Anh khẽ thờ dài, kìm nén

Nó ngo ngắc "hả?"

Phan Anh lắc đầu "không có gì"

Nó kêu Phan Anh dừng xe ở một đoạn hơi xa công ty "dừng xe tại đây thôi. Cảm ơn đã đưa em đi làm chàng vệ sĩ tốt bụng" Nó vỗ vỗ vai Phan Anh

"chàng vệ sĩ này mong được phục vụ quý cô suốt cuộc đời" Phan Anh ôm nó, nhanh chóng buông ra Cái ôm chóng vánh này chứa đựng bao nỗi nhớ của anh suốt những ngày qua khi không thể gặp nó. Nhưng cái ôm này cũng giống như sự mong manh trong hi vọng của anh vậy.

"anh thật lòng thích em. Anh cũng bằng lòng chờ em. Dù em có chọn anh hay không hãy coi anh như một người bạn đáng để em tin tưởng. Đó là ước nguyện duy nhất của anh. Nếu ai bắt nạt hay khiến em đau lòng anh sẽ xử lý tên đó"

"cảm ơn anh" Nó không biết nên nói gì. Não bộ chỉ nghĩ được ra ba từ ngắn ngủi.

Thật vui vì có một người luôn vì nó như thế nhưng lại đau lòng thay người ấy khi vắn bài số mệnh thường không mỉm cười với họ!

"Được rồi vào trong đi không muộn đấy" Phan Anh cười với nó, thúc giục

"Thế anh đi cẩn thận nhé" Nó tạm biệt Phan Anh rồi đi về hướng công ty.

Phan Anh dõi theo bóng nó khuất rặng mới trở lại xe rồi khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

(>..<)

Nó thức dậy đúng giờ như mọi hôm, lặp lại các động tác đã được lập trình sẵn sau đó xuống nhà ăn sáng.

Di Năm từ trong bếp đi ra, cười với nó "cô chủ buổi sáng tốt lành"

"Di cũng vậy" Nó đáp lại, tiến về phía bàn ăn

Chỗ đối diện với nó vẫn trống không, có thể hẳn đã đi trước hoặc chưa xuống. Lâu nay bọn nó cũng ít dịp ăn sáng cùng nhau nên đoán chừng việc công ty rất nhiều nghe di Năm nói mới sớm đã không thấy bóng dáng hẳn đâu. Chắc Chắc nó thì nghĩ hẳn là một kẻ tư bản cuồng công việc đúng hơn.

Di Năm thấy nó nhìn phía đối diện hiển nhiên nghĩ rằng nó đang quan tâm tới hẳn nên cười hiền hậu giải thích "cậu chủ chắc sẽ xuống ngay thôi sáng nay tôi chưa thấy cậu chủ đi làm" rồi lại tiếp lời "phải rồi hôm nay tôi có làm thử món mới cô chủ ăn rồi cho nhận xét nhé"

Nó vừa nghe thấy chữ "món mới" mắt đã sáng rực nên gạt đầu lia lịa "di yên tâm con nhất định không khách sáo"

Hắn đi xuống, ngồi vào phía đối diện cũng là lúc di Năm bê xong tất cả các món ra.

"Cậu chủ, chào buổi sáng"

Hắn chỉ gạt đầu coi như lời chào, gương mặt lạnh lùng, đẹp trai chẳng chút biểu cảm.

Di Năm nán lại đợi nó động đũa mới hỏi "món này thế nào cô chủ?"

"ngon lắm di. Di cứ làm thế này đảm bảo có thể mở nhà hàng luôn"Nó khen không ngớt,cái mò chu lên trông rất cute.

Trang sức có thể không cần riêng đồ ăn là nó không bao giờ từ chối. Nhưng phải công nhận tay nghề của di Năm rất cao, nấu ngon thế này sớm muộn nó cũng phải tính đến giải pháp làm sao để ăn nhiều mà vẫn không béo mất thôi.

"xem kìa cái miệng nhỏ của cô chủ ngọt quá cơ" Di Năm phì cười trước bộ dạng vừa thật thà vừa nịnh nọt của nó.

"con nói thật đấy. Cứ thế này con sẽ yêu di chết mất thôi"

"Cô chủ đáng yêu quá." Di Năm cảm thán, cảm giác gần gũi như người nhà khiến bà thấy rất ấm lòng Quan trọng hơn tuy nó là tiểu thư trong gia đình giàu có nhưng không đồng đánh kiểu ngạo như những người kia. Nó luôn tạo cho người ta sự thân thiện, cảm giác vui thích khi trò chuyện.

So với nó có tâm hồn ăn uống, đánh chén no say bất chấp hình tượng thì hẳn chỉ động đũa chút ít như thể mang tính chất mình có động đũa vậy.

Hắn đang nhường nó ư? Không thể xảy ra trường hợp đó. Nó dù ăn nhiều nhưng vẫn chừa lại một nửa cho hẳn nha. Nó không hề độc chiếm

"sao anh ăn ít thế? Bữa sáng rất quan trọng cần phải lấp đầy bụng mới có thể làm việc tốt" Nó có lòng tốt hỏi, tiện tay gấp cho hẳn một ít thức ăn

"không đói"Hắn nhả ra hai chữ vô vị nhưng vẫn ăn hết thức ăn nó gấp mới gạt đũa

Nó tặc lưỡi, lăm bằm "ngon thế này không ăn thì quá uổng phí cuộc đời" thế là nó lại tiếp tục công cuộc đánh chén. Một mình một thể giới đến khi hài lòng với cái bụng thì mới thôi.

Hắn không vội rời đi ở lại một lúc mới ra lấy xe.

Phan Anh ngồi trong xe,liên tục dõi theo kính chiếu hậu vừa thấy nó ra liền ấn nút mở cửa xe, cất túi đồ bọc giấy màu vàng nhạt vào ngăn mới bước xuống, ánh mắt lướt qua túi đồ khiến anh bất giác mỉm cười vô thức. Mong là nó sẽ thích món quà này!

Sải bước dài về phía nó, trên mặt vẫn nguyên nụ cười ấm áp, hài hước trêu đùa "quý cô xinh đẹp hôm nay hãy cho phép tôi được cô đến nơi làm việc nhé"

Nó cũng đùa "vậy quý cô này không khách sáo đâu nhé"

Phan Anh ngấm kĩ nó, thu hết khuôn mặt đã khiến anh nhớ nhưng gầy vò, không tự chủ được xoa đầu nó như vẫn làm

"béo lên rồi xem ra em không nhớ đến anh chút nào nhì"

Nó vuốt vuốt tóc mình, nhăn nhó "sao anh cứ xoa đầu em như trẻ con thế"

"vì em đáng yêu"

"em lúc nào chẳng cute" Nó đặt hai tay trước cằm, hơi nhoài đầu ra thể hiện mình rất cute cho Phan Anh thấy khiến anh chàng phì cười vì sự trẻ con vui tính của nó

"nhìn em kia mới được khen đã phồng mũi rồi!" Phan Anh lần nữa định xoa đầu tiếc là nó đã tránh kịp

"được rồi em nghĩ chúng ta nên đi thôi không sẽ muộn đây"

Phan Anh gật gật, cùng nó bước vào xe

Chiếc xe nhanh chóng khởi động, rồi đi để lại làn khói trắng và đằng sau là chiếc xe màu đen, sang trọng đã lặng lẽ đỗ ở đó tự bao giờ.

Người trong chiếc xe đen ấy tuy vẫn nguyên sự lạnh lùng sắc lạnh nhưng không hiểu tại sao không khí trong xe bỗng giảm xuống âm. Mặc dù có điều hòa nhưng có lẽ khó có thể át nổi sự lạnh lẽo ấy.

Có thể do chủ nhân của nó vốn dĩ đã vậy hoặc có thể do sự chi phối ấy bắt nguồn từ con tim.

Đồng tử vẫn đặt ở vị trí cũ-vị trí nó vừa cười với tên đó. Trái tim hẳn rất khó chịu, nhói lên trong lồng ngực như bị chất vô hình nào đó kích thích mà chất này chỉ xuất hiện khi có nó. Hẳn không sao không chế được. Cảm giác này vô cùng đáng ghét. Đường như bao sự kiềm chế của hắn đều vô dụng vậy.

Kiểm chế lại những suy nghĩ và cảm xúc thất thường của bản thân hắn phóng xe lao đi trong chớp nhoáng.

Nó thắt dây an toàn, nhìn Phan Anh"Lâu nay không thấy anh xuất hiện?"

"công ty bên nước ngoài xảy ra chút chuyện anh phải ở bên đó giải quyết một thời gian"Phan Anh cười ảm áp, lời nói cũng rất dịu dàng

"à em quên mất" Nó ậm ừ hiểu ra.

Phan Anh mở ngăn kéo, lấy ra bịch giấy màu vàng nhạt đưa cho nó, tay còn lại vẫn điều khiển vô lăng.

"cho em đó"

Nó mở ra, bên trong toàn đồ ăn "anh mua à?"

"ừ" Phan Anh trả lời gọn nhẹ, đưa nó "anh định mua trang sức cho em nhưng chỉ sợ em sẽ bán đi mua đồ ăn thôi"

Đồ ăn này anh đã đặc biệt chọn địa chỉ, tự mình xếp hàng để đi mua từ đêm nhưng vẫn phải đợi đến gần trưa mới mua được. nhưng ít ra anh vẫn may mắn hơn nhiều người phía sau.

"anh cứ làm như em háu ăn lắm ấy" Nó bĩu môi bất bình.

"Là em tự nói đấy nhé" Phan Anh cười với nó

"xì! Đây là nể tình tấm lòng của anh em mới ăn nó thôi" Nó giờ giờ cái bịch lên trước mặt sau đó lấy đồ ăn ra đưa cho cả Phan Anh "anh ăn cùng đi"

Phan Anh nhận một cái bánh hình tròn, bằng nắm đấm khẽ cắn một miếng cho có lệ sau đó nói "anh ăn rồi còn lại đều của em nên ăn từ từ thôi sẽ không ai tranh đấu mà sợ"

"ừ! ai dám tranh đồ của em chứ"nó hồ báo nói

"bình thường anh cũng chỉ ăn ít thế thôi ư?" Phan Anh vì vẻ mặt của nó mà phì cười. Nó thật sự khiến người khác không thể không yêu thương.

"anh không thích ăn uống cho lắm"

"Anh chẳng khác gì tên tăng băng Bắc Cực kia. haiz! em đành phải ra tay vậy" Nó cố tình thờ dài như thể mình vì Phan Anh mới ăn vậy. Nhìn bộ dạng lúc này với lúc đánh chén giống hai bức tranh tương phản đặt cạnh nhau

Dù nó đã ăn rồi nhưng dạ dày vẫn còn rất nhiều chỗ trống cần được lấp kín. Haiz! Biết sao được giờ ai kêu nó là đứa có tâm hồn, đam mê đặc biệt với ăn uống cơ chứ!

"Tăng băng Bắc Cực?! Là Hấn ư?" Phan Anh có chút mất mát. Cô ấy bắt đầu nghĩ về hắn rồi!

Nó gật gật, miệng vẫn nhai nhồm nhồm "đúng vậy. Tuy hắn đẹp trai không phải nói siêu đẹp trai gương mặt như tượng tạc, đường nét hoàn hảo mỗi tội luôn chỉ có một vẻ mặt chẳng khác gì băng Bắc Cực.Đã có lần em nghĩ khéo khi hắn nên chuyển đến Bắc Cực cho hài hòa với cảnh vật nơi đó"

Nó bất chợt nhớ ra một điều liền dặn Phan Anh "anh đừng nói với hắn nhé. Đây là em nên đặt đấy."

"Anh hứa sẽ không để hắn biết. Vậy biệt danh của anh là gì?"Phan Anh hỏi

"không có" Nó thành thật "đồ ăn ngon thật đó. Lần sau em sẽ đãi anh một bữa nên anh về suy nghĩ trước địa điểm đi nhé" Nó hào sảng nói

"em chắc chứ?" Phan Anh nhìn nó, hỏi lại

"chắc 100%. Không cần tiết kiệm tiền giúp em. Em là một đại tư sản đấy"Nó vỗ vỗ ngực, khẳng định chắc nịch

"em cứ thế này sẽ khiến anh muốn phạm tội đấy" Phan Anh khẽ thờ dài, kìm nén

Nó ngo ngắc "há?"

Phan Anh lắc đầu "không có gì"

Nó kêu Phan Anh dừng xe ở một đoạn hơi xa công ty "dừng xe tại đây thôi. Cảm ơn đã đưa em đi làm chàng vệ sĩ tốt bụng" Nó vỗ vỗ vai Phan Anh

"chàng vệ sĩ này mong được phục vụ quý cô suốt cuộc đời" Phan Anh ôm nó, nhanh chóng buông ra Cái ôm chóng vánh này chứa đựng bao nỗi nhớ của anh suốt những ngày qua khi không thể gặp nó. Nhưng cái ôm này cũng giống như sự mong manh trong hi vọng của anh vậy.

"anh thật lòng thích em. Anh cũng bằng lòng chờ em. Dù em có chọn anh hay không hãy coi anh như một người bạn đáng để em tin tưởng. Đó là ước nguyện duy nhất của anh. Nếu ai bắt nạt hay khiến em đau lòng anh sẽ xử lí tên đó"

"cảm ơn anh" Nó không biết nên nói gì. Não bộ chỉ nghĩ được ra ba từ ngắn ngủi.

Thật vui vì có một người luôn vì nó như thế nhưng lại đau lòng thay người ấy khi vắn bài số mệnh thường không mỉm cười với họ!

"Được rồi vào trong đi không muộn đấy" Phan Anh cười với nó,thúc giục

"Thế anh đi cẩn thận nhé" Nó tạm biệt Phan Anh rồi đi về hướng công ty.

Phan Anh dõi theo bóng nó khuất rạng mới trở lại xe rồi rời khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39

=====>^.<=====

Nó chào mọi người, nó ngồi vào bàn của mình, mắt liếc qua bên chỗ Mặc Nhiên

Sao cô nàng vẫn chưa đến nhỉ? Không phải có chuyện gì đấy chứ?

Nó đang thắc mắc thì một bóng đen vụt đến, hót hải vừa thờ vừa ôm bụng ngồi vào vị trí của mình.

Nó choài sang hỏi "ê đi muộn thế?"

Mặc Nhiên phát tay với nó ra hiệu "đợi thờ tí đã" sau đó tiếp tục thờ phi phò vài phút mới bình thường

Mặc nhiên ghé sát về phía nó, nhỏ giọng "tối qua mãi đọc ngón đăm ra gần sáng mới ngủ. Đã thế đồng hồ hết pin không kêu hại tôi cứ ôm chăn ngủ ngon lành. May vẫn kịp "

Nó:".....!!!"

Lý thị

Bầu không khí khác lạ.Từ sáng đến giờ vị nào vào báo cáo quay ra cũng đều mặt mũi xám ngắt, hồn vía bay hết cảm tưởng như giảm đi mười năm tuổi thọ.

Gia Viễn nhìn Hắc Phong, ngậm hời

"Anh em bị sao thế?"

Gia Viễn mặt nhăn nhó. Mang tiếng là em trai nhưng anh cũng chẳng thể nào hiểu nổi tâm tư nặng mưa đan xen của ông anh trai. Rõ ràng bình thường đã khiến người ta khiếp sợ rồi hôm nay còn trung ra vẻ mặt giết người thế kia ai không bay cả mạng mới lạ đấy.

Hắc Phong vẫn một thân phong trần, khí chất lạnh lùng nguyên thủy về khó dò và bí ẩn luôn là sức hút kinh người nhưng lại khiến người ta không dám đến gần.

Hắc Phong quan sát hần, đáy mắt hiện lên một tia khác lạ rồi vụt tắt trở về vị trí như ban đầu.

Hắc Phong nói với Gia Viễn" ra ngoài thờ"

Gia Viễn ù ù cạc cạc theo Hắc Phong ra ngoài đầu vẫn chưa hiểu mô tê gì.

"Anh em rốt cuộc làm sao vậy?"

"không cần đề ý"

Gia Viễn ai oán đứng là trên đời này người có thể thấu hiểu tâm tư và dám làm bạn với anh hai chỉ có anh ấy. Căn bản hai người có khác gì nhau đâu!

Một ngày nữa trôi qua, bình minh đã nhường chỗ cho những ánh nắng dịu nhẹ của buổi sáng.

Nó ngồi vào vị trí của mình, giờ tay chào hần "chào buổi sáng" nhưng đáp lại chỉ là gương mặt lạnh không cảm xúc.

Thôi bỏ đi, cảnh này quen quá rồi. sao nó cứ cảm giác lạnh lạnh thế nhỉ! Ở quên đối diện là cái máy điều hòa di động mà. Nhưng trông hần cứ khác khác thế như kiểu là bị ai chọc giận ấy.

Bị nó nhìn chăm chăm, hần có chút không vui "nhìn đủ chưa?"

"đủ rồi đủ rồi. Nhưng anh bị sao thế? Nhìn mặt cứ hầm hầm ù khói thế kia sẽ dọa nhân viên đấy."

"Hầm hầm ù khói" hần nhắc lại, từ trước đến giờ chưa từng nghe mấy từ kì lạ như vậy mà có cũng chẳng ai dám nói trước mặt hần.

"chưa nghe thấy bao giờ đúng không?" nó cười thích thú

"ừ thì mới phát minh đây độc quyền dành riêng cho anh"

"...!!!"Mặt hắn có chút đơ đơ, người con gái này lúc nào cũng thẳng thừng như vậy? Nói chính xác là có chút khác người

"haha nhìn mặt anh kia cute quá cơ. Phải thế mới đẹp trai chứ" Nó cười vui vẻ chỉ thiếu nước nhảy bổ vào hắn véo hai má thôi.

vì thế không hề để ý đến một điểm nhiệt độ phòng đã tăng lên đáng kể ít ra cái máy điều hòa di động ấy cũng bớt phát khí bằng hơn trước.

"thôi không nói chuyện với anh nữa tôi phải đi làm đây. Tạm biệt" nó khoác túi vào vai, đi làm

"tôi nay theo tôi đến dự một bữa tiệc"

"ok "

CHiều, tan làm Mặc Nhiên kể vai nó, rù rề "ê tối nay quẩy chứ?"

"ho no no tối nay trầm có việc việc rồi"

"oh no bộ hạ định bỏ rơi thần thiếp ư?" Mặc Nhiên nhiệt tình phối hợp, thậm chí còn giả bộ phát tay giận dỗi như mấy phi tần dụ dỗ hoàng thượng

"ái phi tối nay chịu thiệt chút nhè trầm sẽ đền bù sau" Nó nâng cằm của Mặc Nhiên, bắt chước đúng điệu bộ của hoàng thượng

"tha người lần này đó người ta rộng lượng mà" Mặc Nhiên ngọt sớt nói khiến nó sồn cả da gà

"Cảm ơn ái phi"Nó vỗ vỗ mặt Mặc Nhiên, cung chiêu

Tại bữa tiệc, nó khoác vai hắn đi vào trong.

Hôm nay nó chọn một bộ váy form công chúa màu cam, cúp ngực, bó eo phần dưới bông bênh. Trên đầu có đội một vòng hoa được kết thủ công. Dưới chân đi một đôi giày cao gót đen 10 phân. Lúc này đây nó chính là một tiểu thư kiều sa, yêu kiều lộng lẫy chỉ có nó mới biết bộ này nặng đến nhường nào.

Còn hắn một thân vest đen, áo sơ mi trắng lạnh lùng nhưng rất có sức hút.

Kết hợp lại chuẩn một cặp sinh ra để dành cho nhau. Ai ai nhìn vào cũng không ngớt bàn tán. Còn việc họ nói gì thì nó không hề để ý.

Một khoảng không trong bữa tiệc xa hoa, quý tộc ấy có hai người chăm chú theo dõi. Một người đáy mắt thoáng tia u sầu, người kia lại nháy lên tia gian ác

"chứng kiến cảnh này anh chắc hẳn rất đau lòng" Cát Như lên tiếng, giọng điệu lạnh lẽo

"cô cũng vậy thôi" Phan Anh đáp

"nếu đã cùng chung con thuyền chi bằng cùng nhau hợp tác. Tôi đảm bảo anh sẽ có được cô ta còn tôi cũng có được người tôi muốn" Cát Như dòi tằm mắt, đặt lên người Phan Anh

Ngay từ lần ở nhà hàng hôm đó, cô ta đã bắt đầu nghi ngờ liền cho người điều tra mới biết được Phan Anh là một kẻ si tình đến ngu ngốc. Có ai lại dành 7 năm chỉ âm thầm bảo vệ người mình yêu chứ. vì anh ta chọn cách đó lên mới vĩnh viễn là kẻ đến sau.

Nhưng nếu anh ta đồng ý hợp tác với cô ta sẽ rất có lợi. Một con cò như vậy tại sao không tận dụng chứ? Cô ta đâu có ngu.

Phan Anh chột cười, bình thần "Ngay từ đầu con đường tôi và cô chọn đã khác nhau chúng ta vốn không thể hợp tác còn cô càng không có tư cách đề hợp tác"

"anh chấp nhận để mất cô ấy ư? Anh vẫn luôn lừa dối mình vẫn rất si tình chờ đợi cô ấy nhưng liệu anh có thể trốn tránh mãi không? Kết cục ấy rồi sẽ đến. Nhìn đi anh vì cô ta làm bao nhiêu chuyện nhưng ánh mắt cô ta có từng một lần đặt bên cạnh anh không hay với cô ta anh mãi chỉ là anh trai?!!"

Cát Như khôn ngoan đương nhiên sẽ biết cách chọc trúng nỗi đau của Phan Anh.

Mặt Phan Anh hơi tối đi không rõ do ánh đèn hay sắc thái.

Xét cho cùng những lời Cát Như nói hoàn toàn đúng nhưng thế thì đã sao chứ làm anh trai vẫn tốt hơn không thể làm bạn

"tôi nói đúng rồi chứ" Cát Như lóe lên một tia đắc ý nhưng câu trả lời của Phan Anh khiến cô ta sững sờ

"làm anh trai ít ra vẫn có thể bảo vệ cô ấy. tôi đã tự hứa với mình rằng chỉ cần cô ấy hạnh phúc tôi là ai không quan trọng"

"anh si tình quá mức hay ngu ngốc quá độ?! Cô ta có gì tốt hả?" Cát Như không vui

Tại sao nó lại mảy mẩn đến vậy? tại sao ai cũng yêu quý nó? Còn cô ta thì sao? Yêu hắn nhiều như vậy? Vì hắn làm bao nhiêu chuyện hắn có từng một lần nhìn cô ta? Nếu lần đó cô ta không cứu ác hắn cơ hội đến gần cũng chẳng có.

"ngay từ lúc gặp cô ấy tôi đã ngốc rồi. Tôi thật lòng khuyên cô dừng tay đi nếu tôi biết cô động đến cô ấy thì đừng trách tôi đã không nhắc nhở"

"Haha cô ta nghe được những lời này chắc hạnh phúc lắm. Mong rằng anh sẽ không hối hận. Nếu một ngày anh đổi ý tôi vẫn rất hoan nghênh"

Cát Như nghiêng răng nói, hai tay nắm chặt thành nắm đấm khi thấy cảnh hắn ôm eo nó, dường như rất quan tâm, lo lắng thì càng ghen ghét hơn. Cai gai trong mắt càng lúc càng to ra. Giờ cô ta phải nhẫn nhịn, chưa phải lúc ra tay.

Phan Anh từ lúc bắt đầu đến giờ đều chưa từng rời mắt khỏi nó, thấy cảnh đây trái tim đau thắt

Nó bị vấp vạt vấy tuyết bổ nhào về phía trước may hắn giữ lại không thì đúng là làm trò cười cho thiên hạ.

Ấy thế mà người ngoài nhìn vào đầu nghĩ vậy họ thấy bọn nó thế liền nghĩ tình cảm bọn nó thắm thiết, rất mực quan tâm lo lắng

" cảm ơn"

"lần sau chú ý tôi không rành lúc nào cũng để tâm mấy việc này" Hấn vô tâm nói nhưng ánh mắt rõ ràng hiện tia lo lắng không dễ phát hiện.

Bọn nó tiến đến chỗ Gia Viễn và Hắc phong.

Gia Viễn cười tươi rói, âu phục cũng giống hấn và Hắc Phong "chị dâu xinh quá"

"hôm nay em rất khác giống công chúa xinh đẹp" Hắc Phong khen

"đưa tạ hai người nha" Ai cũng khen nó trừ cái máy điều hòa di động bên cạnh là mất đuôi.

Hắc Phong nhìn hấn, một tia ẩn ý khó dò.

" bữa tiệc này?"

" Ông ta là doanh nhân hôm nay muốn chiêu đãi mọi người về thành công của dự án mới chủ yếu để rêu rao, kiểm thêm mối quan hệ. Không cần để ý chúng ta chỉ đến góp vui thôi"

Dưới sự chỉ bảo nhiệt tình của Gia Viễn nó cũng hiểu vai trò của mình hôm nay không gì khác ngoài làm bình hoa di động.

"thì ra đến làm bình hoa di động" Nó thật thà nói

"vậy thì đến để làm gì ở nhà ngủ vẫn tốt hơn đúng không?"

"haha chị dâu chúng em là người làm ăn, phải nề nếp người ta chứ" Gia viễn dù rất buồn cười trước biểu cảm ngơ ngơ của nó vẫn phải chú ý hình tượng.

"ờ ha. Vậy anh đưa tôi đi làm gì?" Miệng nói nhưng mắt nó đã dò được mục tiêu ở phía xa xa một bàn toàn đồ ăn. Ôi đúng thứ chị thích! Người nó ở đây hồn sớm đã bay về nơi có đồ ăn cực phẩm

"ông nội bảo" Hấn đáp ba từ

Hấn thấy biểu cảm của nó liền biết nó chẳng để tâm hai mắt sáng rực vậy chỉ có đồ ăn thôi.

Nó thấy mọi người hoặc bàn công việc hoặc chú ý lên sân khấu tay chỉ có ly nước thì đành ngậm ngùi chờ đợi.

Gia Viễn đi ra một góc yên tĩnh nghe điện thoại rồi nhanh chóng quay, nét mặt nghiêm túc " ở chi nhánh xảy ra chút sự cố anh hai, anh Hắc Phong em đi trước. Chị dâu ở lại chơi vui về nhé"

Nó đứng một lúc mà chán nhoe cả ra cảm giác hai chân sắp mọc luôn. Ôn giờ cuối cùng cũng khai tiệc rồi. Huhu bỗng cô nương sinh ra chỉ để chờ đến giây phút này.

"Tôi ra kia nhé" nó vèo nhất đã xuất hiện ở chỗ bàn đồ ăn, về mặt như đây mới thể giới thiệu về ta

Hấn bị vây quanh bởi đám thương nhân nên không tiện giữ nó bên mình, nhưng mắt vẫn âm thầm dõi theo.

Phan Anh đến bên nó, tay cầm ly rượu màu nâu đỏ sóng sánh, môi nở nụ cười ấm áp tràn đầy yêu thương, theo thói quen gõ đầu nó " cái tật này sao mãi chưa chịu sửa?"

Nó nghe giọng quen thuộc liền nhoe miệng cười, tay giả vờ xoa xoa chỗ bị cốc, giận dỗi nói "chẳng phải lần nào anh gặp em cũng đều cốc đầu em đó sao"

Hai bọn nó cùng nhìn nhau cười đùa rất vui vẻ.

Hấn nói chuyện nhưng lại thu hết cảnh tượng phía xa vào mắt. bầu không khí trùng xuống trông thấy, hàn khí tỏa ra khiến mọi người bất giác rung mình nhìn hấn thấy gương mặt tượng tạc vạn phần mê bỗng nhiên thay đổi sắc khí, ai cũng đều cảm nhận được một sự nguy hiểm đang nình rập. Mọi người lên nhìn nhau, trao đổi ánh mắt ngầm rồi lại tự nhìn bản thân mình xem thử mình đã nói sai chỗ nào mà hấn khiến không vui.

Cát Như nãy giờ tâm trạng tồi tệ nhìn cảnh trước mắt lòng tự nhiên rất vui sướng. Cô ta chẳng cần làm gì thì nó vẫn tự đào hố chôn mình.QUả đúng là tự giúp cô ta rồi.

Phan Anh cầm khăn giấy định giúp nó lau phần kem dính bên ngoài miệng nhưng bàn tay đưa đến không trung đã hụt hẫng. Hấn đã kéo nó về phía sau, lấy từ trong túi của mình khăn rất nhanh lau sạch sẽ.

Bầu không khí lúc này càng thêm trầm xuống như thể một cuộc chiến sắp bắt đầu giữa hai con hổ. Một người mười phần lạnh nhạt băng giá một người thờ ơ ấm áp đặt cạnh nhau tương phản đến nhường nào.

Hấn nhìn Phan Anh đồng tử sâu thẳm nhưng ẩn chứa sự đánh dấu chủ quyền thậm chí còn có cả sự cảnh cáo " không biết vợ tôi từ lúc nào đã thân thiết với Phan tổng vậy?"

Lòng hấn lúc này chỉ toàn là cử chỉ thân mật của hai tụi nó từ trước và bây giờ. Hấn như mất khống chế mà tức giận, hấn ghét phải nhìn thấy cảnh nó và Phan Anh ân ái với nhau. Trái tim cứ khó chịu dồn dập.

Người ngoài cuộc rất vui vẻ hưởng thụ cuộc chiến này nhưng tiếc là nhìn thấy ánh mắt của hấn liền vội tránh xa.

Nó vẫn đứng hình vì hành động bất ngờ của hấn. Não bộ các dây thần kinh hoàn toàn tê liệt. Đã thế chữ "vợ" to đùng đập vào tai nó càng khiến nó sững sốt khó tin. CMN! Hôm nay hấn bị sao thế? Cứ như đang ghen ấy. Đã thế một tay còn giữ chặt tay nó đau đến độ cả lên. Mà nó càng cựa tay hấn hấn càng nắm chặt khiến nó cảm giác lực bất tòng tâm đành để mặc hấn.

Nó đâu biết vì hành động đó càng đẩy con tức của hấn lên cao, hấn đâu nghĩ nó đâu mà chỉ nghĩ rằng nó sợ Phan Anh hiểu lầm nên không muốn làm như vậy.

Phan Anh giữ nguyên nụ cười, bình tĩnh trả lời nhưng chỉ có anh biết trái tim anh đang giằng xé thế nào "chúng tôi là bạn bè thân thiết một chút khiến Lý tổng ghen? thì tôi xin lỗi"

" Chỉ sợ người có ý hoa vô tình. Tôi mong lần sau Phan tổng nên giữ khoảng cách thì hơn"

Nói rồi hắn kéo mạnh tay nó ra ngoài xe.

Nó tức giận hét lên "anh làm cái gì vậy mau buông tay tôi đau đó"

Chỗ này không có ai nên rất yên tĩnh, không gian tĩnh mịch khiến giọng nói của nó rõ ràng hơn.

"đau ư? Tôi không thấy như vậy nhì? theo tôi thấy cô đang sợ hắn ta hiểu lầm thì đúng hơn!" Hắn gần giọng nói, chất giọng trầm thấp bạc bẽo lạnh lùng đến thấu xương. Nó nhìn hắn, gương mặt vẫn vậy chỉ là mang theo sự tức giận đè nén.

Nó tức giận, đẩy hắn ra, quát lên" anh nói linh tinh cái gì hiểu lầm cái gì? Tôi và Phan Anh chỉ là bạn hơn nữa chẳng phải chúng ta đã nói rồi sao tôi và anh chỉ trên danh nghĩa không ai có quyền can thiệp vào cuộc sống đối phương"

Trái tim nó tự dưng đau nhói, những lời vô tình của hắn làm nó bị tổn thương, nó không hiểu sao hắn tức giận như vậy nhưng nó và Phan Anh đâu có làm gì quá đáng để phải hổ thẹn với lương tâm.

Hắn nghe xong sự tức giận như ngọn lửa bùng lên dữ dội, hắn siết chặt tay bàn tay nó, kéo lại gần, tay kia thì vòng qua eo nó khiến nó xích gần hắn, nó va vào vòm ngực rắn chắc của hắn.

Hắn hừ lạnh một tiếng, ghé sát tai nó nói nhỏ nhưng đủ nghe, lời lạnh buốt tàn nhẫn " cô tức vì tôi đã phá hoại hạnh phúc của hai người ư? Nhưng tôi nhắc nhở cô một điều dù trên danh nghĩa nhưng người ngoài nhìn vào thì cô vẫn là vợ tôi liệu chừng mà cư xử. tôi không thích nhìn thấy cảnh hai người ân ái trước mặt tôi hiểu chưa?"

Bọn nó đùa nhau từ lúc nào trong mắt hắn đã biến thành diễn trò ân ái. Nó tức giận, đẩy hắn ra nhưng vô lực "Lý Gia Thành tôi lặp lại lần nữa tôi và Phan Anh chỉ là bạn anh đừng có vu oan cho tôi. Còn nữa đừng chỉ nhắc nhở mình tôi anh cũng lên nhắc nhở người tình của anh an phận một chút"

Nó dùng hết lực cuối cùng cũng đẩy được hắn ra, mở cửa xe ngồi vào trong, lòng chứa đầy sự uất ức. Trái tim cứ liên tục toạc ra đau đớn. Có lẽ đây là lần đầu tiên nó và hắn cãi nhau. Không hiểu sao dù mạnh miệng nhưng nó rất sợ hắn hiểu lầm.

Trong xe bầu không khí càng thêm trùng xuống, sự ngưng ngập bao trùm, chẳng ai nói với nhau một câu nào.

Đội chiếc xe đi khuất Cát Như lập ở một chỗ xa xa mới ló mặt ra. Nhìn cảnh tượng vừa nãy lòng cô ta thất lại, sự ghen tức bùng nổ. Những ngón tay ghi chặt da thịt đến ứa máu. Cô ta ghét khi thấy hắn quan tâm đến nó.

Cát Như nghiêng răng nghiêng lợi "Giản Hi là do cô ép tôi!!!"

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Kể từ sau chuyện hôm qua tình trạng của hắn và nó xấu đi trông thấy. Nó đi xuống nhà, sắc mặt cũng chẳng vui là bao nhìn thấy hắn đang ăn thì càng thêm tồi tệ. Nó bỏ hắn, lặng lặng đi ra cửa.

Đi Năm nhìn hắn quay sang quan sát nó lòng cũng cảm nhận được vài điều bất thường đặc biệt tạo người ta cái cảm giác như đang chiến tranh lạnh ấy. Đi Năm tuy nghĩ thế nhưng cũng không dám nói chỉ hỏi nó "cô chủ không ăn sáng à?"

"con không đói " Nó thẳng thừng từ chối rồi đi một mạch ra cổng. Quan trọng là nó có muốn ăn thì nó vẫn còn rất giận vụ hôm qua nuốt cũng không trôi nhìn thêm cái mặt hắn thì ngay lập tức chỉ muốn nhào lên đánh cho hắn một trận xà hận. Mỗi tội là nó biết sức mình sức địch nên đành hậm hực nuốt cục tức vào trong. Hơn nữa tuy chẳng muốn thừa nhận nhưng nó vẫn có chút sợ hắn.

Nó làm việc, nhưng không thể nào tập trung, hình ảnh hôn qua cứ lượn lờ xung quanh nó.

Mặc Nhiên quan tâm hỏi "có chuyện hả? Tôi thấy bà cứ thất thần"

Nó lắc đầu, trả lời qua loa rồi tiếp tục làm việc.

Tiếng điện thoại reo khiến nó giật mình theo phản xạ cầm lên xem ai sau đó liền đi ra chỗ cửa sổ nói chuyện

"hôm qua hắn không làm gì em chứ?" Phan Anh lo lắng hỏi

"không có gì"

"vậy anh an tâm rồi. Nếu hắn làm em tổn thương anh nhất định sẽ cướp em về" Phan Anh nửa đùa nửa thật nhưng tâm trạng của nó không cải thiện là bao.

"đừng đùa em như vậy sẽ khiến người khác hiểu lầm. Em không muốn.... có người hiểu lầm" Nó nói nhỏ dần nhưng Phan Anh vẫn nghe thấy. Anh biết người nó nhắc đến là ai trái tim càng thất lại đau đớn như thiếu oxy. Nó đang cố tình giữ khoảng cách với anh sao?

Thật lạ lúc nó nói những lời này luôn nghĩ đến thái độ tức giận của hắn hôm qua. Là nó sai ư?

"anh biết rồi. Anh có chút việc bận cúp máy trước nhé"

Nó cảm nhận được một sự u buồn trong lời của Phan Anh. Nó biết Phan Anh rá quan tâm nó nhưng nó lại không đủ dũng khí nói câu từ chối.

Nó cúp máy, nhìn ra xa suy tư.

Tầng cao nhất của Lý thị, Hắn nhìn đồng tài liệu không thể tập trung. Hôm qua là hắn quá đáng ư? Hắn cũng không hiểu sao mình mất kiểm chế đến thế. Nhưng lúc ấy hắn thật sự ghét phải chứng kiến cảnh nó cười với người đàn ông khác ngay trước mặt mình. Cái cảm giác khó chịu bức rứt thôi thúc hắn như nhắc nhở hắn nếu không làm gì sẽ mất đi thứ mà hắn coi

trọng nhất.

Gia Viễn và Hắc Phong nhìn hần đang thất thần, một người lòng phức tạp một người thì cuồng cuồng hỏi "anh hai! Đang nghĩ gì thế?"

"không có."

"Vậy tốt rồi. em muốn báo với anh là chuyện ở chi nhánh kia đã giải quyết xong nhưng em vẫn thắc mắc. Em nghĩ không đơn giản là sự cố bình thường" Gia Viễn nghiêm túc báo cáo

"cho người âm thầm điều tra" Ánh mắt hần sắc lạnh, lông mày hơi nhíu vì suy tư

"được. Vậy em ra ngoài trước hai người từ từ nói chuyện"

Hắc Phong vẫn đặt tiêu cự của mình trên người hần, mỗi người một suy nghĩ khiến không gian bỗng chốc tĩnh lặng.

"Gia Thành cậu biết không lúc tôi yêu cũng giống như cậu bây giờ" Hắc Phong trầm ngâm, lời nói ân ý

"Có ý gì?" Hần hoài nghi nhìn Hắc Phong.

"Muốn nhắc nhở cậu tình yêu không phải cứ áp đặt là như mình muốn. Phải rồi đến đây nhắc nhở cậu kế hoạch đã bắt đầu"

"Đã biết"

Hắc Phong cũng không nán lại rồi đi ngay. Trong lòng ai cũng hiểu cuộc chiến này lớn thế nào. Mất mát ra sao. Lòng hần đột ngột dấy lên một tia bất an và lo lắng cho nó.

Cần tuần nó và hần vẫn trong tình trạng chiến tranh lạnh. Thật ra thì hần về nhà rất ít nên tụi nó cũng chẳng chạm mặt nhau.

Mấy hôm nay nó đều trong trạng thái bất an trực giác mách bảo sắp có chuyện xảy ra. Đã thế nó còn làm roi chiếc ly thủy tinh vào sáng nay khiến nó càng lo lắng hơn.

3.52

Di Năm nhìn nó, khẽ hỏi "cô chủ và cậu chủ cãi nhau phải không?"

Nó nhìn di Năm thành thật thừa nhận "bọn con có chút mâu thuẫn"

Nó định nhất đồng thủy tinh dưới đất thì di Năm ngăn cản "để đi. con bị thương cậu chủ sẽ trách phạt"

Nó bấu môi ẩm ức nói "hần ta còn lâu mới quan tâm."

Di Năm phì cười, giảng giải "cô chủ vẫn chưa hết giận cậu chủ à? Hai người không ai chịu mở lời trước thì sao có thể hiểu đối phương chứ"

"Con mới không thêm hiểu một người như hần"

"cô chủ tôi nói điều này nhé tôi cảm nhận được cậu chủ rất quan tâm cô chỉ là cậu ấy không biết mà thôi. Tình yêu ấy mà có lúc người ngoài tưởng tò người trong mơ hồ. Tất cả vẫn lên nghe theo con tim của mình. nó không bao giờ phản chủ"

Nó nhìn di Năm, mông lung. Thật sự nó cũng không biết tình cảm của mình thế nào nữa đúng như di Năm nói đôi khi chính nó cũng cảm thấy mơ hồ không rõ.

=====

tối, tại một khách sạn Vip của Lý thị, mọi người vẫn đang náo nhiệt hòa vào bữa tiệc sang trọng. Ai cũng sầm trên mình những bộ cánh cả tiền triệu đắt đỏ. Tiếng trò chuyện giao thiệp vang lên không ngừng.

bóng tối đã phủ tràn thành phố nhưng vẫn không thể làm nhạt nhòa được sự sang trọng nơi đây, ban công được mạ vàng lóe sáng, các trụ được thiết kế theo hình trụ tròn, sáng bóng.

Hần cầm ly rượu Scharzhofberger Riesling đắt giá nhất của nhà máy rượu vang Weingut Egon Müller, Scharzhof, thuộc một trong những chai rượu đắt đỏ nhất thế giới niên hiệu năm 2003.

Độ sảng sảng và hương vị thơm ngon biến đổi trong khoang miệng khiến người ta mãi không thể nhầm lẫn hương vị của nó.

Hần phóng mắt ra phía xa, không rõ đang nghĩ gì, còn có một sự trầm ngâm chín chắn. Một mình sống trong thế giới cô độc.

Tiếng nhạc chuông vang đều đều, hần lướt nút nghe, nghe đối phương báo cáo cuối cùng chỉ đáp ngắn gọn "tôi biết rồi"

Cát Như đứng ở một góc có thể thu trọn hần vào mắt, nhẹ nhàng mong manh trong bộ đồ thiết tha kêu gọi vừa đủ. Cô ta nhìn hần thật lâu, thật lâu, say đắm và mê luyến như đã bị đoạt mất linh hồn. Với hần dù ở tư thế nào cũng là một loại trí mạng với phụ nữ. Tiếc là chẳng mấy người dừng cảm dấy vào hần vì họ biết động vào hần chỉ có chết như chơi. nếu không phải lần đó cứu hần có lẽ cả đời này cô ta cũng chẳng thể nói chuyện được với hần chẳng?

Cuối cùng, như bị thôi miên bước chân của cô ta lặng lẽ hướng về phía hần, tay cầm một ly cocktail bạc hà màu xanh.

Tiếng ly chạm vào nhau tạo ra tiếng kêu vui tai như tiếng chuông gió. Hần quay sang, gương mặt không cảm xúc nhìn Cát Như

Cát Như mỉm cười nhìn hần, giọng nói nhẹ nhàng "anh vẫn luôn vậy luôn thích một mình lặng lẽ "

Hần không trả lời tiếp tục nhìn ra phía xa.

Cát Như với sự đối xử của hần đã quen, cũng không tỏ nhiều cảm xúc, vẫn giữ nguyên nụ cười ngọt ngào say đắm nam nhân (TT: cười ngọt đến mấy thì với hần cũng chẳng có cảm xúc thôi!!!)

"anh biết không anh rất đẹp rất cuốn hút nhưng cũng khiến người ta phát bực vì quá xa lạ. Bao lâu nay em vì anh làm rất nhiều việc nhưng chưa từng một lần có được sự chú ý của anh. Em yêu anh nhiều như vậy, nghe lời anh như vậy, em biết anh có vợ dù cô ấy chỉ là trên danh nghĩa cũng vẫn vui vẻ chấp nhận chờ đợi anh nhưng còn anh luôn đối xử với em như người dưng. Em rất buồn. Em muốn..."

Cát Như đột ngột quay sang bắt ngờ ôm chặt hân, mơn rượi để giải tỏa nỗi lòng, mơn rượi để nói những điều ẩn dấu trong lòng bấy lâu.

Hân giằng tay của Cát Như ra, ánh mắt sắc nhọn hiện lên tia không vui.

Cát Như đối với sự phù phàng của hân vẫn không bỏ cuộc tiếp tục nhào vào người hân, quyết không buông tha. Trong mắt cô ta hiện lên sự cố chấp và cuồng vọng.

"em muốn ôm anh như vậy lâu lắm rồi, muốn ở bên anh như bao đôi tình nhân khác. Em sẵn sàng chịu ản khuất, chịu thiệt thòi để được ở bên anh. Cho em cơ hội được không? Cho em một cơ hội"

Hân đẩy cô ta ra khiến cô ta suýt thì té ngã xuống nền đá cẩm thạch, lạnh lùng bóp cổ cô ta "lời nhắc nhở của tôi cô quên rồi?!!!"

Ánh mắt hân chợt trở nên nguy hiểm, Cát Như biết cô ta khiến hân khó chịu.

Hân không để ý đến cô ta trực tiếp rời đi.

Cát Như hai mắt đỏ sọng, viền mắt đã ướt, cười chua xót, hét to "Em không quên chỉ là em không kiềm chế được cảm xúc của bản thân"

sau đó chặn bước chân của hân, kiễng người định hôn hân nhưng tiếc là cô ta đã trượt, lần này hân thật sự không hề nương tay, đẩy Cát Như ngã ngoài xuống đất.

Khinh thường nhìn từ cao cao xuống, lời nói vô tình tàn nhẫn " nhớ kĩ cả đời này tôi mãi mãi không yêu cô!"

Cát Như cười một tiếng, một giọt nước mắt lạnh lẽ trôi xuống gương mặt xinh đẹp mà thê lương. Cô ta hét lên "Anh không yêu em vì anh yêu cô ta đúng không?"

Hân không trả lời trực tiếp rời khỏi

Cuối cùng thì cô vẫn là người thua cuộc! Vẫn là kẻ đến trước mà tay trắng! Vẫn là kẻ cười trong nước mắt, vui trong đau thương!

Cát Như đứng dậy,nhìn chằm chằm bóng lưng hân, đôi mắt sắc sảo hân lên những tia máu, cô ta cười lạnh "Nếu em không có được anh người khác cũng đừng mong có được!!!!"

Đoạn Cát Như cầm điện thoại gọi cho một số khác "Tôi cuộc với anh!"

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Anh chấp nhận rồi!

Sau một thời gian, nó hoàn toàn quên bằng chuyện mình đã cãi nhau với hân nên sớm đã trở về tâm trạng vui vẻ vốn có.

nó ngồi trước một cái bàn học nhỏ đặt ở trên giường, đôi tay linh hoạt ấn bàn phím hoàn thành bản kế hoạch dài ngoằng ngoẵng. Trên mặt đã có chút mệt mỏi. Cuối giường con gấu trúc to quá người được đặt ngồi hướng về phía nó chiếm cả một nửa cái giường đang ai oán nhìn nó.

"Jiāyóu!(có lên!) " Nó tự động viên mình, nghiêng cổ về hai bên, vận hai khớp tay vào nhau cho đỡ mỏi tiếp tục công việc bằng quên thời gian.

Sau nửa tiếng nó đã hoàn thành xong bản kế hoạch vui vẻ lưu vào usb để mai đến công ty sẽ in.

"yes! Cuối cùng cũng xong!" Tay nó nắm thành nắm đấm, gờ lên kêu lớn một tiếng vui mừng nhảy tâng tâng trên giường, chiếc giường khẽ rung nhẹ. Nó quào con gấu trúc ôm vào người, hai tay cầm hai tay của con gấu đưa ra đưa vào vui vẻ cực kì y như trẻ trâu.

Sau vài phút mới chịu buông tha con gấu trúc, dọn đồ đạc, cho usb vào túi mới yên tâm.

Nó vào mạng, mấy hôm nay không lên có chút chậm cập nhật tin tức

Tiếng tíng tíng báo hiệu có người nhắn tin đến. Nó vào xem quả nhiên là Phan ANH

IY: "Muộn thế này anh tưởng em đã ngủ"

II:" em vừa hoàn thành xong bản kế hoạch. Anh cũng thức muộn nhĩ giờ đã qua 12h rồi"

IY:"Giải quyết nốt công việc."

Phan Anh đọc dòng tin nhắn, đôi môi đẹp khẽ tạo thành nụ cười ảm áp. Nhưng nhớ đến những lời hân nói không tự chủ được lo lắng hỏi

IY:" Mấy hôm nay em có gặp phải chuyện gì không?

Nó suy nghĩ đôi chút, mấy ngày nay nó vẫn sống yên bình lặng. Tuy lòng vẫn hiện rõ cảm giác bất an nhưng nó cũng không muốn cho Phan Anh biết.

II:"Không hề. Em bình yên vô sự lắm. Sao thế? có phải có chuyện?"

IY:" Anh chỉ hỏi vậy thôi"

Phan Anh thờ dãi hơi buồn nhẹ nỗi lo trong lòng. Nhưng sao anh cứ có cảm giác rất khác lạ.

II:" xì! tên nào dám gây chuyện với em em xử đẹp tên đó cho anh xem!" kèm theo mấy icon đáng yêu

Phan ANH bật cười, tạm quên đi cảm giác vẫn ẩn hiện trong lòng, vui vẻ nhắn lại

IY:"haha mạnh miệng nhì! Để xem lúc đó em có là người đầu tiên chạy không!"

II:" Em mà chạy em kêu meo cho anh xem!"

Nó vẫn vô tư chém gió, đem đến cho cuộc trò chuyện một sự vui vẻ và hài hước.

IY:" Anh sẽ chờ! muộn rồi ngủ sớm tốt cho sức khỏe. Nếu có chuyện gì lập tức báo anh biết"

II:"yes sir! Có gì nhất định sẽ khai báo. Anh ngủ đi em cũng ngủ đây"

Nó vui vẻ trả lời y như với sếp.

Phan Anh nhìn dòng tin nhắn của nó nụ cười càng đậm hơn,lòng cũng an tâm phần nào. Mong là dự cảm của anh là sai!

Bình minh đã hé từ khi nào, mặt trời đang lờ lững một góc phía đông, tỏa ánh sáng ấm áp.

Vì hôm qua làm việc đến đêm nên sáng dù đồng hồ báo thức kêu inh ỏi nó vẫn ngủ ngon lành, cả thế giới thu gọn chỉ qua một lớp chăn.

Dưới sàn nhà, con gấu trúc đầu khỏ nằm úp mặt xuống, chống cái đuôi tròn to đùng về phía trần nhà. Ai oán hận không thể kêu.

Dì Năm ở dưới nhà nhìn đồng hồ, nghi ngờ "bình thường giờ này cô chủ đã xuống ăn sáng sao bây giờ vẫn chưa thấy người đâu?Hay là ngủ quên?"

Dì Năm đi lên thử kiểm tra phát hiện trên giường có một con nhộng màu hồng rất to đang chổng chênh bên mép giường có thể lăn xuống sàn bất cứ lúc nào mà con nhộng ấy vẫn rất say sưa trong giấc mơ của mình hoàn toàn không bị lay động bởi xung quanh.

Dì Năm đẩy cái chăn ra giữa, gọi "cô chủ hôm nay được nghỉ phải không?"

Nó vẫn tiếp tục công cuộc ngủ mới là tất cả, hoàn toàn không phản ứng

Dì Năm gọi to hơn "cô chủ, cô được nghỉ hả?"

Vẫn rất im lìm, kim đồng hồ từng chút từng chút đem thời gian trôi nhanh hơn.

dì Năm vỗ mạnh vào chăn, gọi lớn "cô chủ mau dậy đi 7h kém rồi!"

Nó có vẻ bị đánh động, thò cái đầu vẫn mơ màng mắt ti hí hé chút xíu, giọng ngái ngủ "dì Năm dì gọi con à?"

Dì Năm gật gật, nhanh miệng nói "cô chủ hôm nay nghỉ làm?"

Từ "làm" bay vào đại não của nó, bùm một nhát các dây thần kinh hoạt động, ôi mẹ ơi nó ngủ quên!

"mấy giờ rồi đi?" Nó lập tức chui khỏi chăn, phi khỏi giường, đầu tóc bù xù, mặt mày nhếch nhác, vừa hỏi vừa mở tủ chọn vội quần áo cũng chẳng quan tâm mình đã tạo ra được một bãi chiến trường

"7H kém 20" Dì Năm nhìn cảnh tượng trước mắt cười nhẹ, lắc đầu. Nhìn thấy con gấu đáng thương đêm qua đã bị ai đó thẳng tay đập khỏi giường liền đến bên cầm lên và đặt trên giường.

"thú hồn may vẫn kịp hè hè" nó bay vèo vào phòng tắm, ỳnh một tiếng đập cửa.

"Bình tĩnh thôi cô chủ. Tôi xuống nhà trước nhé!" dì Năm nói vọng, từ từ đi khỏi.

"vâng"

Nó hét to, tay chân vẫn linh hoạt thay đồ. Hú hú may nhờ có dì Năm không xem chút nữa là ăn mắmm rồi.

Nó bỏ qua bữa sáng, gấp gáp đến chỗ chờ xe buýt bắt đầu hành trình quen thuộc. Hôm nay xe buýt có phần thưa hơn nên cũng dễ chịu hẳn, không phải cọ sát hay chật chội đến phát bực như mọi hôm. Cảm giác không khí thật thoáng đãng

Đến công ty,Nó ngồi vào vị trí của mình, vươn vai ưỡn ngực khởi động vài giây mới bắt đầu công việc. Nó cắm usb vào máy, thực hiện vài thao tác,sau đó đến chỗ máy in. Nó kiểm tra xong mới hài lòng đem về chỗ ngồi.

Mọi người cũng bận rộn không kém, ai nấy đều rất tập trung. Cũng phải ngày mai họp rồi đương nhiên không muốn cũng phải cong đít lên mà chạy không sẽ chết dưới lưỡi dao tử thần của quản lý Lý Lan mắt. Chết theo cách đó thật sự rất cực hình và đau đớn.

Mọi người tranh thủ nghỉ giải lao vài phút và hội tám tàm thời nhanh chóng hình thành. Tất cả đều quay vào nhau, hăng say buồn. Vài người chỗ ở xa liền kéo ghế để hóng cho tiện

"ê mọi người biết tin gì chưa?" một người gọi chuyện

"tin gì?" Nó ngo ngắc hỏi

"có phải tin khoa khôi ban giải trí có người yêu không?" Mặc Nhiên không chắc chắn nói

"chuyện này hà! Đang sốt rần rần như nước sôi ấy! Mẹ kiếp có mỗi vụ có người yêu thôi mà làm như sợ cả thế giới chưa biết còn có tình rêu rao nữa chứ nói gì mà... ừm khoa khôi người ta cũng có người yêu rồi mỗi ban mình là từ a đến z ế tập thể. Còn nói bọn mình không có thánh nào vồn nữa chứ. Móa! Chị đây nghe mà chỉ muốn hắt xô nước vào bọn họ" CHị đại bức xúc

"Hắt xô nước quá lợi phải ném trứng cộng hoa quả thối mới vui để xem họ còn dám nói ban mình ế nữa không" Một cô gái trẻ hai hàng lông mày hơi nhếch, vui vẻ đùa

"haha thế thì quá tuyệt rồi!" Mọi người cùng cười rộ lên

"đúng đúng ai nói chúng ta ể là chúng ta chưa tìm được người từ tế để yêu" Một thánh khác chen thêm. Một tràng cười nữa vang vọng

" Cô ta cậy người yêu mình giàu, có chút quyền lực đem xe xịn audi đến rước, ngày nào cũng tặng bó hoa to đừng muốn gì có đó mà lộng hành phách lối hề thấy ai đều vênh mặt nhìn chỉ auto muốn đập" Một cô khá chen vào, ngửa mặt nói

"mấy cô cũng thật lạ chúng tôi không tặng hoa thì kêu thiếu tế bào lãng mạn không có xe đẹp nhà sang thì chê nghèo thế giờ các cô muốn gì nào" một thanh niên khác khó hiểu giải bày

"thế nên đến giờ anh vẫn chưa có mống nào đấy" Người đó chia hai tay, bày bộ dạng "con gái thật khó hiểu rồi tiếp tục nghe mấy thanh niên ể chồng ể chơ buồn đưa lê bán đưa chuột

"xi theo em thì có người yêu như thế có gì to tát không bằng một mống bé xiu của Gi..an"

Nó vội vàng lừ mắt với Mặc Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn chằm chằm cô nàng bằng ánh mắt đe dọa "thử thốt ra xem tôi cho bà out khỏi cuộc đời"

Mặc Nhiên biết mình lỡ lời liền tự động khóa miệng, ngăn hết mấy lời chuẩn bị thốt ra nuốt trở vào trong cười hi hi lảng tránh ánh mắt của nó

"ơ đang nói mà...không bằng một mống của ai cơ?"

"à ý em là không bằng một mống của con kiến!" mặc Nhiên nhanh trí phản ứng, lòng thầm đồ mờ hôi hột. Hù suýt thì lỡ miệng rồi. Thật muốn vạ vào cái miệng không nghe lời này.

"haha con kiến... cô ta mà nghe được chắc tức chết luôn"

"Nhưng cô ta càng tức hơn nếu khoa khôi Giản Hi của chúng ta có người yêu haha." Cô nàng cao giọng, thích trí hai tay rung rung, một tay chống eo khẽ hẩy nó

"đương nhiên Giản Hi của chúng ta mà có người yêu nhất định là kim cương vương lão ngũ đè bẹp cô ta dưới gót giày. Lúc đó chắc chắn miệng cô ta sẽ méo xệch, hai mắt muốn nổ tung con người vì gato nghĩ thôi cũng thấy hạnh phúc rồi phải không Giản Hi?"

Mọi người đều quay ra nhìn nó, cười đùa. Mặc Nhiên hầy hầy tay nó, thì thầm "xi họ mà biết mình đùa cũng đúng chắc shock đến đau tim khéo khi còn là người chết vì gato đầu tiên ấy chứ"

Nó lườm Mặc Nhiên, cười trừ với mọi người, lòng reo vui. sự thật nhà nó quả có một viên kim cương cực lớn gắn mác kim cương vương lão ngũ so ra đúng là đè bẹp triệt để. Mỗi tội đau lòng thay nó chẳng thể đựng vào viên kim cương ấy mới đau ngay cả ngắm nhìn cũng ít đến hiếm hoi

"hội tám tạm thời đóng cửa chúng ta làm nốt công việc còn đi ăn trưa tôi bắt đầu nghĩ thấy mùi sát khí bay ra từ phòng quản lí rồi" Một hanh niên hài hước nói

Mọi người cũng vui vẻ tuân theo.

Bữa trưa, nó quẹt thẻ nhân viên, lấy một phần của mình, lại quẹt tiếp một cái thẻ khác lấy phần của mặc Nhiên đặt vào chỗ ngồi cũ, thông thả ngồi xuống chờ.

Mặc Nhiên từ trên lầu phi xuống, vui vẻ ngồi vào chỗ mình

Nó cho thức ăn vào miệng cực kì hưởng thụ. Đồ ăn sinh ra là để làm cho cuộc sống và tâm trạng của con người tốt hơn

Phòng ăn ồn ào càng thêm náo nhiệt và rộn rã, tiếng bàn tán xôn xao bay xa. Nó nghỉ ngơi hồi "mọi người đang bàn tán cái gì vậy?"

Mặc Nhiên phẩy tay báo nó đừng quan tâm "à cái cô khoa khôi ban giải trí ấy giờ người ta đang là người nổi tiếng mà!"

Nó có nhìn qua, khá xinh xắn mà nhìn cách cô ta đi đứng, nói chuyện liền có một suy nghĩ lảm bảm "khỏi nhìn đỡ ngứa mắt"

"thế tôi mới báo phải lắp thêm quả kính chống tia uv mới được" Mặc Nhiên thêm thốt, chẳng hứng thú với cảnh đó.

Thật may hai người chỉ nói nhỏ nên không tạo ra phiền phức. Đoán chừng lời này theo gió bay đến chỗ cô nàng khoa khôi đồng đánh kia chắc chắn hai bọn nó khó lòng vui vẻ ngồi ăn như vậy.

=====**=====

Tan làm, nó tạm biệt Mặc Nhiên bỗng dung nổi hứng muốn đi bộ ngắm cảnh đường phố.

Nó đi trên lề đường, vui vẻ tận hưởng không khí thoải mái, ngắm nhìn thành phố bận rộn với nhiều màu sắc khác nhau. Hai bên xe cộ thông thả qua lại, các cửa hàng trang trí rực rỡ vài người dừng chân mua chút hoa quả, vài bạn trẻ ngồi suy tư trong quán trà sữa lặng lẽ thả hồn theo đất trời, đằng trước một cặp bà cháu vui vẻ dắt tay nhau chậm chậm bước đi.... Nó vui vẻ tận hưởng mọi thứ, cảm giác cuộc sống cũng có lúc trôi chậm.

Trên bầu trời, những đám mây lớn sẫm đen lặng lẽ kéo đến làm màu sắc của thành phố dường như trở nên tối hơn. Nổi tiếp vài đám mây lớn là những đám mây đen và và lớn hơn kéo đến càng nhiều. nhanh chóng vài giọt mưa rơi xuống, nó đưa tay ra hứng quả thật đã mưa.

Chết tiệt được hôm đi bộ thì gặp mưa. Số nó đen như thế là cùng.

Nó vừa cảm thán xong câu đó cả một cả một trận mưa to trút xuống, nó vội vàng lấy túi che đầu, chuẩn bị chạy tìm chỗ trú thì một chiếc ô đã che hết mưa gió phía trước, nó ngược lên thấy Phan Anh đang cười với mình, bóng dáng to lớn tạo cảm giác che chở và bảo vệ.

Một chiếc xe đen quen thuộc dừng ở phía sau lặng lẽ hứng mưa gió. Người trong xe còn lạnh buốt hơn cơn mưa bên ngoài đặc biệt là ánh mắt. Cửa kính được hạ phân nửa đủ để quan sát rõ mọi thứ trước mắt

Hắn lạnh lùng lên tiếng "lái xe". Những tấm ảnh hiện về cùng với cảnh trước mắt khiến hắn tự dưng tức giận.

Tài xế nghe xong biết tâm trạng hắn tồi tệ liền lặng lẽ thưa vâng khỏi động xe.

Nó cười với Phan Anh, vui vẻ hỏi "sao anh ở đây?"

"anh không được ở đây ư" Phan Anh có chút trách cứ

Nó lắc đầu, cười vui vẻ với Phan Anh mà không để ý đến hai người đang đứng sát vào nhau rất dễ gây hiểu lầm

Nó quay ra, thấy một chiếc xe rất quen thuộc càng bất ngờ hơn là hình ảnh bên trong xe. Qua chiếc cửa kính dần đóng, nó thoáng nhìn thấy gương mặt lạnh giá của hắn với góc nghiêng đẹp đến hoàn hảo. Trái tim nó bỗng nhói lên một hồi. Tự dưng lo lắng hắn liệu có nhìn thấy? Liệu có hiểu lầm không? Sao tự dưng có cảm giác lồng ngực khó chịu, trái tim đau như bị rì máu, tâm trạng không thể vui vẻ nổi.

Phan Anh nhìn theo ánh mắt của nó, thấy rõ chiếc xe của hắn ánh mắt có chút mất mát thoáng qua. Dù ở đâu trong hoàn cảnh nào chỉ cần hắn xuất hiện thì nó đều mất tự chủ mà dõi theo hắn, để ý hắn, quan tâm tâm trạng của hắn.

"em đang sợ hắn hiểu lầm phải không?" Phan Anh đột ngột lên tiếng, lòng đau nhói.

"em... làm sao có thể chứ" Nó hơi ngưng, mỉm cười phủ nhận

Nó bị gì thế này? Lúc trước đâu có quan tâm sao giờ lại để ý! Chắc chắn nó bị chập dây thần kinh điều khiển cảm xúc rồi!

"đôi khi anh phải thừa nhận anh làm mọi điều đều thua vì hắn không cần làm gì em vẫn rất để ý. Người ta nói con tim rất kì lạ tình yêu cũng kì lạ vì thế con tim và tình yêu mới có thể giao hòa làm một. Người đi với em dưới mưa chưa chắc là người em yêu, người khiến em nghĩ đến trong mưa mới là người em quan tâm."

Phan Anh thở dài, trầm giọng. Trái tim đau nhói, có lẽ yêu đến đâu vẫn không thắng nổi thực tế

"anh nói gì thế. Em không hiểu" Nó có chút chua xót, dù ngu ngốc thế nào, nói rõ như vậy nó đương nhiên hiểu, giờ nó mới biết thì ra cảm xúc của mình lại biểu hiện rõ đến thế chỉ cần nhìn một phát ra luôn và nó cũng hiểu mình đã thật sự làm Phan Anh tổn thương chỉ còn cách giả bộ là tốt nhất.

"em không cần sợ anh tổn thương. Ánh mắt của em đã chứng minh tất cả. Anh yêu em nhưng anh tôn trọng em. Nếu em thật sự chọn hắn chỉ cần nói với anh một câu là đủ"

"Em...em...xin lỗi...có lẽ em không thể đáp lại tình cảm của anh... em không biết mình có yêu hắn không nhưng mỗi lần ở bên hắn cảm xúc của em đều thay đổi bất thường. Em...em không muốn tổn thương anh...em"

Nó nhìn Phan Anh, buồn. Trong ánh mắt ấy vẫn luôn quan tâm đến nó nhưng nó không thể đáp trả tình cảm ấy. Giờ nó mới nhận ra một điều sai lầm lớn nhất của nó chính là khiến Phan Anh gieo hi vọng một thời gian dài thật dài để rồi nhận về tổn thương nhiều thật nhiều.

"em biết...em đã tổn thương anh nhưng em chỉ có thể xin lỗi anh. Mong một người tốt như anh sẽ có một cô gái tốt hơn thật lòng yêu thương"

Phan Anh nở nụ cười ảm áp mà chưa xót đau thương, giả vờ vui "anh không sao. Cảm ơn đã cho anh câu trả lời. Em đã hứa chúng ta sẽ là bạn đừng thất hứa đấy, cũng đừng tránh mặt anh anh sẽ rất buồn. Nếu ở bên hắn cảm xúc em thay đổi...em yêu hắn rồi! "

Dưới trời mưa nhận lời từ chối tình cảm từ người khác cũng đau lòng chẳng kém gì nước mắt của con mưa!

"em..."Nó có thật đã yêu hắn? Có lẽ đáp án đã được điền từ lâu chỉ là nó vẫn không nhìn ra mà thôi!

"Không cần để ý đến anh. Em hạnh phúc anh là gì không quan trọng, anh đưa em một đoạn" Phan Anh cùng nó đi đến bên chiếc xe đậu cạnh đường, không khí trầm lắng và ngột ngạt.

Cửa xe đóng kín, bên ngoài mưa vẫn rơi như trút nước mắt khóc thương cho một mối tình buồn! Có lẽ anh nên chấp nhận sự thật!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 42

Tối những vì sao rải rác trên bầu trời tạo ra những tia sáng nhạt nhòa. Nó đứng ngoài ban công trên người khoác một cái áo choàng mỏng nhìn ra phía xa xăm, lòng rối bời tâm trạng lúc này như một mớ hỗn độn. Nó không biết tình cảm nó dành cho hắn có thật là yêu không? Cũng không biết hắn có tình cảm với nó không nữa? Nếu lời nói của PHan Anh là đúng thì nó lên đối mặt thế nào đây?

Giờ nó mới thấy người ta nói đúng chuyện tình cảm là chuyện phức tạp nhất thế gian hơn nữa còn rất phiền phức vì với mỗi người câu trả lời lại một khác. Haiz! Không nghĩ nữa đau đầu đau não. Nó cũng biết với trình độ của mình dù nghĩ đến sáng mai cũng chẳng ra đáp án thôi thì đi ngủ cho lành.

Nó định quay vào thì nhìn thấy có xe đậu trước cổng nghe tĩnh sẽ thấy tiếng chuông. Hình như là còn có cả tiếng gọi. Nó yên lặng lắng nghe động tĩnh

Bên dưới Gia Viễn vẫn vật vờ chờ hắn, tay nhấn chuông, miệng liên tục kêu gào:" chị dâu mau xuống giúp em một tay anh hai say rượu rồi"

Vừa thấy bóng hình nó Gia Viễn liền cong khóe miệng, gương mặt dần nở vui như cách mạng được giải phóng rồi rít nói

"chị dâu cuối cùng cũng xuống. Nhanh mau giúp em với tay em sắp gãy rồi"

Nó vội đỡ thân hình cao lớn của hắn dựa vào người mình. Bóng dáng nhỏ bé của nó bị cơ thể hắn che lấp như hòa làm một. Để ý kĩ sẽ thấy bọn nó thực xứng đôi.

"Anh ấy sao vậy? Uống nhiều thế này..."

Nó nhăn mặt, mùi rượu nồng nặc tỏa ra từ người hắn làm nó khó chịu. Theo nó biết từ lượng của hắn khá cao uống say đến mức này chắc hắn là chuyện tác động rất lớn.

"Em cũng chẳng biết tại sao nói chung là dạo gần đây tâm trạng anh hai không tốt. Chị dâu có gì chị xem thử xem sao."

Gia Viễn thật thà kể sau đó tạm biệt nó đi ra xe. Lúc chuẩn bị lái liền choãi đầu ra cửa kính nói với

"Chị dâu lao em rảnh sẽ đến nhà chị ăn ké mì tôm nhé! "

Chiếc xe phóng vút đi để lại làn khói trắng. Không gian trở về với sự tĩnh lặng ban đầu.

Nó loạn choạng đưa hấn vào nhà. Lần đầu tiên cảm thấy chật vật đến vậy có cảm giác như đang chinh phục đỉnh everest muôn trùng gian khổ ấy.

Đẩy được cửa vào nó cố gắng giữ người hấn dựa vào người mình di chuyển đến bên giường, một tay bật công tắc đèn. nhịp tim từ đầu đến cuối liên tục đánh trống trong lồng ngực. Một cảm giác khó tả len lỏi.

Nó xoay người, đặt hấn xuống giường, thờ phào nhẹ nhõm.

Nó ngồi xuống cạnh giường, nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho hấn, thất thần nhìn gương mặt hoàn hảo trước mặt có phần say mê. Tuy rằng hấn đúng là tăng băng nhưng mà không ngờ lúc ngủ sức mê hoặc còn hơn cả yêu tinh ngàn năm. Chắc chắc! phải nhân lúc hấn say ngủm cho đã mới được! Thỉnh có không hững là phí của trời cho.

Trong lúc thất thần một bàn tay to lớn đã vòng qua eo nó kéo nó lại gần mình.

Nó bị bắt ngờ nên nhanh chóng ngả lên người hấn, mặt kề mặt thậm chí suýt chút nữa đã hôn rồi.

Nó dô mặt, tim đánh trống loạn xạ, thần kinh như bị tê liệt, nhìn hấn đầy căng thẳng. Lần đầu nó tiếp xúc đàn ông gần như vậy. Hai tay đặt trên vai hấn không biết phải làm gì.

Nó bị sao thế này? Cái cảm giác này giống như là vui lại giống như ảo giác khiến người ta sợ sệt lo lắng. Nó ngược mắt, nhìn hấn không biết nên làm gì.

Đặc biệt Khung cảnh bây giờ rất mờ ám y như nó đang quyến rũ hấn vậy. Giống kiểu lợi dụng lúc người khác say rồi lên giường bắt chịu trách nhiệm.

Thử tưởng tượng cảnh hấn đột nhiên mờ mắt...Khỏi nghĩ cũng biết mất hết hình tượng có khi còn bị gán mác dễ tiện lăng lơ. Hay là lúc đó nó vuốt vuốt vai hấn, mặt kề sát mặt hấn tình nghịch, già bộ nũng nịu: "anh à anh đã lên giường với người ta anh phải chịu trách nhiệm đó nghe chưa hà!!!! "

Nghĩ đến đó tự dưng nó nổi hứng muốn trêu thử cho vui. Lập tức hành động luôn.

Làm xong mà muốn sắc muốn phần ghê tởm bản thân có thể thốt ra được những lời này. May hấn say nên không biết chứ không là nó có đào trăm cái lỗ chui xuống cũng khó rửa sạch tội.

Ai ngờ đầu hấn đột nhiên mờ mắt, nhìn nó tà mị (à là nó nghĩ vậy thôi chứ nó chẳng biết diễn tà gương mặt hấn thế nào!!!!). Nó giật mình ngạc nhiên, người dờ ra trên mặt dứt hấn nụ cười tình nghịch.

" muốn chịu trách nhiệm ư? " giọng hấn lúc ngả ngà say khàn hơn nghe càng nam tính và quyến rũ nhưng không hề mất đi vẻ lạnh lùng vốn có mùi rượu đã tan đi ít nhiều. Đôi mắt khép hờ nhìn nó.

Nó tỉnh táo lại, cười gượng luống cuống xua tay phủ định: "không hề không hề tôi chỉ đùa thôi...tôi...tôi... Đi ngủ...à không phải.... Là về phòng ngủ"

Nó bật dậy, tay chỉ hướng cửa lập tức lao ra. Gương mặt đỏ như cà chua ngượng ngập chạy về phòng.

Nó đóng cửa rầm một cái, dựa vào thành cửa vuốt vuốt tim. Hứ hờn! Bị hấn dọa sợ đến đứng tim luôn. Haiz! Tại sao hấn lại mờ mắt đúng lúc đó chứ.

Mất mặt! Quá mất mặt! Trời ơi ngại chết đi được!!! Huhu

Nó lấy tay che mặt rồi lại lắc lắc đầu xấu hổ đi về giường.

Ở một phòng khác có một người đã nở nụ cười hiếm hoi nhìn về phía cửa

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Tại Lý gia, Tâm Dao mặc một bộ đồ màu vàng đất tiền bó sát cơ thể, nhìn ông nội lưu luyến nói: " ông nội con không lỡ xa ông"

Cụ Lý trên mặt đậm vẻ cung chiêu hỏi:"tại sao lại đi gấp vậy? ông đang định gọi mấy đứa kia về làm bữa cơm tiễn con "

"con cũng mới nhận được thông báo tối qua. Con muốn làm theo lời ông lắm nhưng vì tình thế cấp bách buộc phải bay qua đó sớm nhất. Ông nội ông biết mà con rất muốn làm việc ở đó con không thể bỏ lỡ cơ hội này ông đừng buồn nữa nha"

Tâm Dao vui vẻ động viên:" hơn nữa đâu phải con không gặp ông nữa nếu lúc rảnh con sẽ call cho ông nha hoặc sắp xếp được con sẽ về gặp ông và mọi người"

Tâm Dao trùi mền hôn má ông cụ, sau đó nhìn đồng hồ Thụy Sĩ trên tay, buông ông cụ ra, cười cười:" ông nội tạm biệt"

Cụ Lý buồn buồn hỏi:" thật không cho ta tiễn con ra sân bay? "

"ông nội thật không cần ông nhớ giữ gìn sức khỏe nhé con yêu ông nhất"

Tâm Dao đứng trước cửa xe quay lại nhìn ông cụ lần cuối rồi bước vào trong xe, không quên vẫy tay chào tạm biệt.

Cụ Lý cười cười, già bộ mắng yêu:" cha tiền sư cô chỉ được cái nịnh lọt"

=====**=====

Di Năm dọn xong bữa sáng, cười cười nói:" cậu chủ ăn sáng vui vẻ. Cô chủ chắc sắp xuống rồi "

Vừa nhắc tào tháo tào tháo đến liền

Nó đang mài quan sát hần không hề để ý tới dì Năm cũng có mặt vẫn chăm chăm suy nghĩ.

Nhìn hần nó lại nghĩ đến vụ hôm qua mặt tự dưng đỏ lên, chỉ muốn vả mình vài phát tiếc là sự yêu quý bản thân không cho phép nó làm thế.

Quan sát gương mặt lạnh lùng của hần vẫn như bình thường chắc hần là hôm qua say không nhớ gì đâu nhỉ? Nó tự trấn an mình như thế.

Đi Năm cười tủm tỉm nhìn bộ dạng nó như trộm núp ở thành cầu thang sợ người ta phát hiện trông rất hài hước đặc biệt là gói biểu cảm lên lên lút lút khiến dì Năm che miệng không nhịn nổi đành cười phá lên, nói to

"cô chủ hôm nay lại bày trò gì nữa vậy trông cô bây giờ rất buồn cười"

Bị dì Năm cười nó cố làm mặt tỉnh bơ nhưng mắt âm thầm liếc hần, hiên ngang đứng dậy đi xuống, cố tình phủ nhận

"đi cười vừa thôi coi chừng rụng cả hàm răng bây giờ. Con chỉ muốn kiểm tra lại đồ thôi không hề bày trò gì"

Đi Năm gật gật biết thừa nó nói dối nhưng không vạch trần. Treu nó "vậy sao tôi nhìn lại thấy cô chủ lên lút như muốn trốn ai vậy"

Nó vội vàng xua tay "không hề con quang minh chính đại sao phải lên lút chứ"

"haha mặt cô chủ đỏ hết lên rồi tôi không biết gì đâu tôi chỉ nói vậy thôi"

Đi Năm là cố tình. Nó giả vờ giận dỗi "đi treu con con không thèm nói chuyện với dì nữa"

"tôi xin lỗi được chưa. Cô chủ mau ăn sáng."

Nó từ chối:"thôi con không ăn đâu muộn mất"

Nhưng nguyên nhân thật sự thì nó sợ ngồi ăn cùng hần tiêu hóa không thông mà thần trí rối loạn. Não nó đến giờ vẫn ám vụ đêm qua đây này. Đúng là không tạo thiệp thì không tích nghiệp mà. Haiz!

Đi Năm thoáng chút buồn đã lâu rồi mới có dịp vậy mà hai người không ăn cùng nhau.

Lúc nó đi đến chỗ hần, hần cũng đứng dậy cùng đi. Nhìn bóng lưng bọn nó đi Năm ảo não:" cô chủ và cậu chủ bao giờ mới hiểu thấu nhau đây? "

Nó đi bên hần, tốc độ đã chậm hần, một phần vì chân hần dài phần khác là đoạn hình ảnh đêm qua cứ lượn lờ trong đầu không sao tập trung. Đã thế tim cứ đập thình thịch càng khiến nó bối rối.

Nó lên nhìn hần hít một hơi thật sâu quyết không nghĩ ngợi linh tinh. May mắn, hần đã ra gara lấy xe nên không đi cùng nữa. Từ này đến giờ tim nó thật muốn rút khỏi lồng ngực rất nhiều lần.

Nó thở phào một hơi, vội đi nhanh ra cổng.

Xe hần dừng ngay đằng trước lúc nó đang bắt xe. Nó ngạc nhiên, thu tay lại cả một bầu trời nghi hoặc

Hần hạ cửa kính xuống, lạnh lùng bá đạo nhưng có nét dịu dàng lên tiếng

"lên xe tôi chờ cô đi làm"

Nó ngây ngốc không còn là một bầu trời nghi hoặc nữa mà là cả một bầu trời bom

Nó ngoáy ngoáy tai cho rằng mình nghe nhầm

Hần hơi mất kiên nhẫn nhìn nó ra hiệu " lên xe"

Nó hồi hồn, định ngồi ở ghế dưới thì hần đã kêu ngồi ghế phụ. Nó miễn cưỡng làm theo mặt vẫn treo một cái biển lớn to dùng nghi vấn.

Nó thất dẫy an toàn, nhìn hần, lên tiếng trước:" hôm nay anh bị sao vậy? "

Thật ra nó muốn nói có phải hần bị ảnh hưởng bởi dư chấn của rượu không nhưng không dám nói sợ hần mà nhớ những chuyện xảy ra đêm qua nó chỉ còn nước độn thổ.

Hần nhìn nó, tìm rợn rạo. Những lúc nó vô hồn như vậy trông rất chân thành, đáng yêu và khiến người ta muốn rung động.

Nó quay sang hần vội rời tầm mắt, lạnh lùng nói " Gia Viễn đã nói với tôi. Cảm ơn "

Nó nhìn hần, lòng nghĩ đúng là tác phong của tầng băng có khác ngắn gọn xúc tích.

Nó cười cười tự nhiên nói:" không cần cảm ơn ai tôi cũng đều làm thế. "

Nó chợt nhớ một điều liền lo lắng hỏi:" hôm qua gặp phải chuyện không vui ư? Có phải là....à không có gì"

Tự nhiên nó muốn hỏi hần có phải uống rượu vì nhìn thấy nó và Phan Anh lúc dưới mưa chỉ là không đủ dũng khí đề hỏi. Nó sợ mình ảo tưởng hần sao có thể chứ!

Hần nhìn thẳng trước, trả lời:"không phải"

Hần nói lời trái tâm, lúc này đột nhiên nhớ đến cảnh Phan Anh che ô cho nó cả ánh mắt và nụ cười của nó đều khiến hần tức giận

Không khí trong xe hiển nhiên đã trùng xuống. Họ đều nghĩ về nhau chỉ tiếc không ai hiểu lòng mình có đối phương.

Nó bảo hần dừng ở một đoạn gần đó vắng vắng, nhìn xung quanh không có ai mới yên tâm xuống xe. Nó cảm ơn hần đợi hần đi liền ngo đồng ngõ tây xác định lại không có đồng nghiệp mới an tâm đi tiếp.

Hắn nhìn qua gương chiếu hậu thu trọn dáng vẻ và biểu cảm trên gương mặt ấy không nói gì phóng xe biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Mặc Nhiên túm nó, mắt liếc xung quanh mờ ám hỏi:"là xe của kim cương vương lão ngũ băng Bắc Cực đúng không? "

Nó nhìn Mặc Nhiên đang rất có tinh thần hóng hót, đập cô nàng một nhát, lườm lườm:"cầm nói linh tinh"

"chối cái gì tôi nhìn thấy cả rồi"

"Đừng để mọi người biết" nó vội kéo Mặc Nhiên lại gần, liếc xung quanh nhắc nhở

Mặc Nhiên cười với nó, vui vẻ ra dấu ok to đừng. Nhưng cô nàng đương nhiên không chịu buông tha sớm tiếp tục hỏi thăm bạn tốt

"thế cảm giác khi bà đi bên cạnh kim cương vương lão ngũ băng Bắc Cực với anh chàng ấm áp đẹp trai Phan Anh ai khiến chỗ này rung động"

Mặc Nhiên chỉ vào vị trí tìm nó, hứng chí muốn nghe câu trả lời

Nó thoáng buồn nói:"tôi và Phan Anh chỉ là bạn"

Mặc Nhiên ngạc nhiên, không tin hỏi lại:"thật sự dứt khoát rồi? "

Nó gật gật khẳng định, mặt buồn buồn:"tôi nghĩ anh ấy xứng đáng được nhận tình yêu tốt hơn"

Đúng là trên đời này thứ phức tạp nhất và khó hiểu nhất là tình cảm thứ khiến người ta hạnh phúc tốt cùng đau khổ tốt độ là tình.

Có câu nói rất hay thế này cuộc mỗi người sẽ gặp những người mình yêu nhưng đối phương không yêu mình, người theo đuổi mình nhưng chúng ta lại không yêu, cả hai đều rất yêu tiếc là không thể nắm tay nhau đi đến cuối cùng và còn một kiểu nữa là không phải là người mình yêu nhất nhưng là người mình yêu nhất nhưng là người cùng mình đi đến cuối con đường

Mặc Nhiên trầm ngâm, thờ dài cười nhẹ động viên

"Dứt khoát thế là tốt nếu không yêu người ta không nên cho họ hi vọng. Hơn nữa nghĩ kĩ việc này tốt cho cả ba người. Dù bà và băng Bắc Cực yêu nhau hay không trên danh nghĩa hai người vẫn là vợ chồng. Hơn nữa bà với Phan Anh tình trong ý sạch nhưng chắc gì người ngoài nhìn vào đã thấy thế. Với cả biết đâu người lạnh lùng trên danh nghĩa nào đó nhờ mà cũng có ý với bà lại vô tình nhìn thấy những cảnh dễ hiểu lắm thì không tốt à nha"

"không thể nào tên đó chắc không yêu tôi đâu" nó mơ hồ nói

"ai biết được. Với cả nhìn mặt bà hẳn là lừa gần rom lâu ngày cũng bén hử hử?"

Mặc Nhiên bỗng phần khích trở lại. Nếu thật nó và kim cương vương lão ngũ băng bắc cực yêu nhau thì không còn gì tốt hơn. Tuy băng Bắc Cực bề ngoài lạnh lùng ánh mắt sắc bén nhưng tuyệt đối là mẫu đàn ông chung tình, đảm bảo che chở tốt cho bà cô ngốc ngốc còn trẻ con của cô. Thế thì cô cũng an tâm hơn. Mà cô cũng có niềm tin là nó có thể chinh phục được trái tim hắn.

Nó đỏ mặt nhưng vẫn chối bỏ:"nói linh tinh tôi mà thêm yêu hắn á hơn nữa tên đó chắc gì đã yêu tôi khẳng định là không có kết quả"

"Hề hề có dám cược không nếu bà yêu hắn hắn cũng yêu bà thì bà phải đãi tôi một bữa lớn"

"thích thì nhích. Ai sợ chứ" nó mạnh miệng.

"haha chị chờ cung" Mặc Nhiên vô cùng mong đợi ngày nó rớt hố

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Chào mọi người mình đã trở về rồi đây. Giờ mình sẽ cố ra chương khi có thể mong mọi người tiếp tục ủng hộ nha!!! I LOVE YOU chụt chụt!!!!

=====+=====

Nó xách đồ ra xe, để trong cốp sau đó ngồi vào ghế lái phụ. Hôm nay nó và hắn cùng nhau đến trại trẻ. Đương nhiên việc này là do mong muốn của lũ trẻ nên nó tiện hỏi luôn hắn ai ngờ đầu hắn lại đồng ý chứ.

Trong xe, nhiệt độ hôm nay đã bớt lạnh giá hơn thường ngày. Nó trầm tư suy nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao hắn lại đồng ý. Nhìn hắn không có chút gì giống người thích trẻ con.

Hắn tập trung lái xe nhưng tầm mắt vẫn luôn đề ý đến nó.

Mọi biểu cảm biến hóa của nó đều thu hết trong đáy mắt

Hắn đột ngột lên tiếng phá vỡ bầu không khí:" có chuyện?"

Nó hoàn hồn, nói hết thắc mắc:" tại sao anh đồng ý vậy? "

Hắn lạnh nhạt trả lời:" lời hứa với bọn trẻ"

Nó như chợt hiểu ra vấn đề. Nó quên mất đúng là hắn từng hứa sẽ đến thăm lũ trẻ. Thật không ngờ hắn lại giữ lời hứa đến vậy. Được nó duyệt!

Nó vui vẻ giờ icon like về phía hắn, thích thú rất tự nhiên coi hắn giống Mặc Nhiên vô tư phát biểu cảm nghĩ

"đúng là thương nhân coi trọng chữ tín. Tôi thích anh rồi đó"

Hắn thu trọn biểu cảm của nó, đáy mắt có tia cảm xúc luân chuyển trong thoáng chốc nhưng rất nhanh đã biến mất. Nó hẳn là chẳng phát hiện ra còn tưởng hắn sẽ hiểu lầm vội giải thích, tìm đập loạn nhịp

"anh đừng hiểu lầm tôi hoàn toàn không có ý gì khác đây đơn giản chỉ là câu khen ngợi"

(TT: chị Giản Hi em cảm thấy có biến. Giản Hi: Biến cái gì? Vớ vẩn. TT: Em chẳng biết gì cả em chỉ nói thế thôi. Giản Hi: đã nói là không có gì phải tin tưởng nhau chứ. TT: chị dối lòng vừa thôi coi chừng tích nghiệp bây giờ!!!)

Nó xuống xe, hắn cầm đồng trong xe, cùng nó đi vào trong.

Một đứa trẻ thấy liền hô to:" chị Giản Hi anh Gia Thành"

Tiếp đó cả một lũ ồ ạt chạy đến chỗ tụi nó, cười tươi vui mừng ôm tụi nó

" mấy tuần nay chị rất bận ạ không thấy đến thăm bọn em" Một đứa trẻ buồn buồn hỏi

"ừ. Nhưng chẳng phải bây giờ chị đã xuất hiện trước mặt mấy đứa rồi hay sao"

" hôm nay chị với anh ở đây đến chiều đúng không? "

" đương nhiên rồi hôm nay chị sẽ bám rết ở đây " nó cười đùa

Một đứa khác hỏi:" anh cũng thế phải không ạ? "

Hắn gật gật. Lũ trẻ vui vẻ nhìn tụi nó cười tươi

Di Tâm đi ra, cười với nó nhìn thấy hắn thì thoáng chút ngạc nhiên nhưng vốn đã coi như người nhà.

Hắn gật đầu thay lời chào. Di Tâm cười hiền hậu gật đầu với hắn.

Nó nói to, mồm mép treu đùa:" Di ơi hôm nay cho bọn con ăn nhờ ở đậu một hôm có được không? Con sẽ trông mấy đứa trẻ giúp đi"

Di Tâm cười cười nói:" ây ya được ngày chủ nhật không lo nghỉ ngơi còn đến đây giúp đi thật không làm phiền chứ? "

" đương nhiên là không phiền"

Di Tâm an tâm nói:" đi bận chút việc cứ tự nhiên nhé. Lũ trẻ ở đây nghịch ngợm cậu đừng để ý "

Nó bĩu môi nói nhỏ:" lũ trẻ mà làm gì được hắn mới lạ đó"

Hắn liếc nó sau đó rời mắt đi hướng khác coi như không nghe thấy gì

" à phải rồi trưa nay cậu ăn gì thôi làm? " di Tâm hỏi

" sao cũng được" hắn lạnh lùng đáp.

Nó bất bình hỏi:" sao đi không hỏi con? "

Lũ trẻ đồng thanh đáp:" chị cần gì phải hỏi!!!! "

Nó che tai, ai oán kêu lên:" mấy đứa thật là... Chị có điếc đâu. Mấy đứa chỉ giỏi bắt nạt chị thôi"

Một đứa trẻ nhanh nhẩu hỏi hắn:" nếu sau này chị Giản Hi bị bắt nạt anh có bảo vệ chị ấy không? "

Cả lũ chờ đợi câu trả lời nó cũng nóng lòng không kém, tìm hồi hộp dậm chậm vài nhịp. Nó nhìn hắn thấy hắn nhìn mình liền xấu hổ quay đi. Không hiểu tại sao lại có phản mong đợi đáp án.

thấy hắn vẫn chưa trả lời cho rằng hắn khó xử định giải vây thì hắn đã lên tiếng trước:" có "

Nó lén nhìn hắn, lòng vui khác lạ, có chút đỏ mặt.

Một đứa khác lại hỏi:" vậy anh có thương chị của chúng em không? "

Một câu hỏi hắc búa vốn đóng đinh trong lòng nó và hắn từ lâu. Hắn không trả lời vì chính hắn cũng mâu thuẫn. Còn nó lại sợ nghe được câu trả lời vô tình tàn nhẫn.

Bầu không khí im ắng lạ thường thậm chí có chút khó xử, ngượng ngập.

Nó cười cười, lảng sang chuyện khác:" ây ya xem này chị quên chưa phát quà cho mấy đứa rồi"

Lũ trẻ nghe thấy quà liền tự giác xếp thành hàng ngay ngắn, quên luôn câu hỏi vừa nãy.

Nó thở phào trong lòng. Thật may tìm được lí do hợp lí!

Nó cùng lũ trẻ chơi đuổi bắt còn hẳn thì rất được lòng những đứa bé.

Nó mãi mê chơi đùa cùng tụi nhỏ không để ý vẫn luôn có một cặp mắt âm thầm dõi theo. Chính chủ nhân đôi mắt đó cũng không biết ánh mắt ấy lúc lại dịu dàng quan tâm đến nhường nào.

Nó hỏi nhỏ:" mấy đứa không sợ anh ấy à? "

Lũ trẻ vô tư trả lời:" em thấy anh ấy rất quan tâm chị. Hơn nữa chị đã bảo anh ấy là người tốt nên chúng em tin tưởng anh ấy"

Nó cười vui vẻ, mắt không tự chủ nhìn về phía hẳn. Hai bên hẳn là hai đứa trẻ đang nghịch ngợm tay hẳn còn ở giữa là một đứa trẻ đang ôm hẳn ngủ ngon lành. Mấy đứa trẻ khác thì hỏi hẳn những điều gì đó rồi cười khúc khích. Nhìn cảnh tượng ấy nó thấy thật ấm áp. Cảm giác hẳn lúc này rất dịu dàng quyền rũ.

Đến trưa, nó phụ đi Năm bê đồ ăn rồi ngồi xuống bên cạnh hẳn.

Đi Tâm cười hiền hậu, thân thiết nói với hẳn:" cậu ăn nếu không vừa ý nói với tôi nhé"

Hắn lãnh đạm trả lời, gương mặt lạnh lùng như cũ:" vâng"

Nó gấp đồ ăn cho hẳn, quan tâm" anh ăn nhiều vào"

Hắn không nói gì, nhưng thần sắc dịu hơn.

Bọn nó chơi đến chiều thì về. Nó tạm biệt rồi lên xe rời khỏi. Lũ trẻ luyến tiếc đợi bọn nó đi khuất mới vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Sau khi từ trại trẻ về bọn nó có ghé qua nhà ba mẹ nó tiện thể ăn cơm ở đó xong mới về.

Ông bà Trần đang ngồi ở phòng khách tâm sự. Bà Trần buồn buồn, gương mặt chứa đựng nỗi nhớ mong

" con bé này thật vô tâm ông xem lấy chồng xong phát là quên luôn hai ông bà già chúng ta"

Ông Trần cười ôn hòa, động viên vợ:" ây, lại nhớ con nữa hả? Con bé cũng lớn rồi nó phải có cuộc sống riêng chứ hơn nữa tụi nó còn công việc đâu phải cứ muốn về là về"

Bà Trần đánh nhẹ ông Trần, bĩu môi nói:" suốt ngày chỉ bệnh nó thôi"

Ông Trần cười cười, không nhìn tivi nữa mà quay sang nhìn vợ:" tôi có bệnh gì đâu tôi nói sự thật mà"

Bà Trần lẩm bẩm" đúng là hai cha con! "

" ba mẹ hai người nói chuyện gì vui về vậy? Không phải lại kể xấu con nữa chứ? " Nó hí hửng hỏi

Ông Trần và vợ cùng quay ra, nét cười đậm" hai đứa đến đây à? Mau vào nhà đi"

Hắn lễ phép chào hỏi:" con chào ba mẹ"

Ông Trần nói nhỏ với bà Trần:" đây con bé về thăm bà rồi có bao nhiêu lời muốn nói thì xả hết ra đi"

Bà Trần đập nhẹ ông Trần, lườm lườm.

bà Trần nhìn con gái rồi đến con rể, hỏi han:" hai đứa vẫn tốt chứ? "

Hắn lạnh lùng, tôn kính trả lời:" vẫn tốt "

Hai ông bà nhìn nhau, đáy mắt hiện vẻ an tâm. Lúc trước bắt tụi nó kết hôn vội lòng hai ông bà đến nay vẫn tây áy náy thậm chí là tự trách. Thâm tâm ông bà vẫn tin tụi nó " lứa gần rom lâu ngày cũng bén" sẽ có tình cảm với nhau nhưng nếu ở trường hợp ngược lại hai đứa không yêu mà chỉ giả bộ trước mặt mọi người thì... Bà thật không dám nghĩ.

Nó nhanh nhẩu lên tiếng, cười rất hạnh phúc ôm tay hẳn, mắt nhìn hẳn yêu thương bắt đầu phát huy giải diễn viên xuất sắc của năm hóm hình nói:" ba mẹ yên tâm anh ấy rất quan tâm con bảo vệ con rất tốt không để con thiệt thòi chút nào. Ba mẹ không phải lo lắng gì hết"

Nó tự nhiên nói dối, để tránh hai ông bà nghi ngờ thì chuyện mục show ân ái là không thể thiếu. Nó biết tụi nó có lỗi nhưng nó hứa sau khi hợp đồng kết thúc nó nhất định sẽ chuộc lỗi với hai người.

Ông bà Trần cùng nhìn tụi nó thấy hẳn đang nhìn nó rất yêu thương liền nhẹ cả người tâm tình tốt hẳn sự áy náy cũng vui đi.

Nó lên nhìn hẳn, lòng thầm nghĩ giả như ánh mắt dịu dàng ôn nhu của hẳn lúc này là thật thì tốt biết bao. Lòng nó vừa vui vừa mất mát. Tiếc là nó không biết ánh mắt đó của hẳn hoàn toàn là thật.

Bà Trần vui vẻ lên tiếng:" hai đứa ở lại ăn bữa cơm nhé"

Nó nghe vậy thích thú vô cùng hí hửng nói:" con chỉ chờ mỗi câu này của mẹ thôi"

" lâu nay không được ăn cơm mẹ nấu con nhớ đến muốn khóc đây này. Mẹ hôm nay làm nhiều món hơn nha" nó buông hân, khoác tay bà Trần nũng nịu

Bà Trần cốc đầu nó:" cô đấy chỉ được cái thể là nhanh"

Nó cười hi hi vui vẻ nói:" anh trò chuyện với bố em nhé em đi lên phòng"

Nói xong chạy một mạch lên tầng bỏ lại hân và ông Trần đang lắc đầu, cảm thán:" con bé này thể đấy"

Phòng nó vẫn như cũ chỉ khác là gọn gàng và ngăn nắp hơn lúc có nó. Đã lâu không ở đây nên nó liền đến bên cái giường thân yêu nằm ườn xuống thoải mái xoa tay hai bên.

Nó đứng dậy đi đến bên cái tủ trưng bày nhìn lại những ảnh hồi xưa mà bất giác cười.

Nhìn mấy tấm ảnh hồi nhỏ trông nó thật ngổ ngáo, nghe ba nó kể hồi xưa nó rất nghịch ngợm lúc đi mẫu giáo toàn quậy phá khiến thầy cô đau đầu. Lúc đó nó còn nghịch hơn cả con trai hình như mãi đến khi lên đại học mới bớt.

Nó nhìn mấy tấm ảnh Mặc Nhiên chụp lên khi bọn nó đi tình nguyện trên vùng núi mà bỗng nhớ một thời thanh xuân đẹp đẽ.

Vì nó quá suy tư nên không biết hân đã vào phòng và đứng bên cạnh. Hân nhìn mấy tấm ảnh trên tay nó đang nô đùa cùng lũ trẻ rồi lại nhìn nó hỏi:" rất thích công việc này sao? "

Nó giật mình quay người thì đập vào vòm ngực rắn chắc của hân, thậm chí nó còn nghe được nhịp tim đang đập của hân và của mình. Trời ơi! Đập nhanh quá. Mặt nó bất giác đỏ rần rần. Bệnh tim lại tái phát nữa rồi.

Nó ngược lên nhìn hân, hân cũng cúi xuống nhìn nó, cảm xúc bất thường. Chính hân cũng lạ tại sao mình không đẩy ra cũng không có phản ứng giống lúc trước.

Trong lúc cả hai đang suy tư có một người đang túm túm cười gương mặt rạng rỡ ngập vẻ vui mừng. Hai đứa nó cứ thế này thì sợ gì không yêu cơ chứ.

Vì tụi nó không để ý nên không biết mẹ nó xuất hiện. Còn bà Trần nhìn cảnh này lòng lại lí giải khác hân

Bà Trần nhìn bọn nó show ân ái đương nhiên không thể làm phiền liền nhanh gọn lùi ra.

Tế bào thần kinh của nó nổ đùng đùng. Đại não tắc nghẽn. Nó đơ đơ. Trời ơi đã lại lần dính thính bất ngờ lần nào nó cũng cùng một phản ứng như nhau chính là quá nhanh quá nguy hiểm. Có ai đã từng nói với hân ăn thính của hân phỏng miệng đau tim chưa? Tim nó từ nãy đến giờ như cái máy biến áp nhảy liên tục cảm xúc rối loạn như tơ vò. Cơ mà lần nào có hân cảm xúc nó có bao giờ bình thường!?

Nó xấu hổ nhích người ra, lúng túng nhỏ giọng:" Tôi...tôi xuống trước"

Giờ việc quan trọng là phải mau thoát khỏi hân như thế nó mới bình ổn lại cảm xúc hỗn tạp trong lòng.

Hân giữ tay nó, lạnh lùng ôn nhu:" xuống cùng đi tránh mọi người nghỉ ngơi"

Nó ngược nhìn hân, định từ chối nhưng nghĩ kĩ lời hân cũng có lí miễn cưỡng gật đầu. Lòng căng thẳng không sao khống chế được cảm xúc của mình.

Hân buông tay, nhìn gương mặt xấu hổ ngượng ngùng của nó lòng bất giác vui vẻ.

Thấy bọn nó, ông bà Trần nháy nhau, cổ tỏ vẻ như không có gì, nhưng mặt thì còn vui hơn cả nam nữ chính.

Nó nhìn vẻ mặt hai người khác lạ không phải là đã nhìn thấy rồi đấy chứ?

Sự lúng túng và vẻ mặt lãnh đạm như không của hân càng làm ông bà Trần thêm chắc chắn, ông Trần gắng giọng cố kiềm chế niềm vui trong lòng nói:" hai đứa nó xuống rồi ăn cơm thôi"

Nó liếc hân, dạn lòng phải bình tĩnh vừa nãy coi như không có việc gì xảy ra nhưng cố gắng thế nào cũng vô ích. Tim nó cứ nhảy thình thịch mặt vẫn đỏ như cà chua. Đã thế ba mẹ nó cứ nhìn tụi nó cười ẩn ý làm nó càng không thể tập trung.

Nó xấu hổ cúi đầu giả bộ chuyện tâm ăn, thật vất vả mới có thể khống chế được sự bất thường.

Hân gấp cho nó, ân cần quan tâm:" em sao vậy? Không tập trung cho lắm"

Nó luống cuống phủ nhận nhưng mặt lại tỏ cáo tất cả:" không có em vẫn ăn rất tập trung"

Nó lên liếc hân, ngại ngùng đáp. Cố gắng phối hợp với hân lòng thầm tự nhủ mau xóa chuyện kia đi phải xóa ra khỏi đầu.

Hân không vạch trần chỉ đơn giản quan tâm:" nếu có chuyện phải nói với anh biết chưa? "

Nó gật gật ra trò đã hiểu lại cúi xuống ăn tiếp. Nó nào dám nói nó mất tập trung vì chuyện vừa nãy cơ chứ. Thế mất mặt lắm. Với cả quan tâm kiểu Quan tâm này càng làm nó thêm mơ hồ rõ biết là giả nhưng lại mong đó là thật.

Cuối cùng cũng kết thúc bữa cơm. nó chỉ mong mau chóng về nhà, lao vào phòng tắm nước cho tinh tảo. Haiz thính của hân không đỡ cũng chết đỡ cũng chết.

Nó nằm trên giường thờ dài vô thức chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47

Điện thoại truyền đến tiếng chuông, nó nhìn tên liền bắt máy.

" mai anh đi rồi có thể ăn với anh bữa cuối không? "Phan Anh chờ mong hỏi

Nó ngạc nhiên hỏi lại:" anh đi ư? "

Phan Anh ôn nhu đáp" ừ"

What! Một thờ gian ngắn nó và Phan Anh không liên lạc có lẽ là từ hôm đó nhưng nó không ngờ lai đường đột như vậy.

Phan Anh thấy nó không hồi đáp tưởng nó không đồng ý có chút nôn nóng hỏi:" sao thế? Không được ư? "

Nó cười nhẹ trả lời:" không phải chỉ là em chưa loát kịp"

Phan Anh lòng thở phào, liền sấm áp nói:" vậy anh coi như em đồng ý. Chiều anh sẽ đến đón em làm việc đi "

Từ lúc ấy nó cũng không tập trung nổi vào công việc, cảm giác áy náy lại trở dậy

Quản gia cung kính chia người bẩm báo:" thiếu gia tất cả đã chuẩn bị xong"

Phan Anh đứng bên cửa sổ tạo nên bức tranh đẹp đẽ nhưng không hiểu sao lại tạo cho người ta cảm giác buồn phảng phất

Anh không nhìn vào người con gái trong điện thoại nữa lẳng lẳng cắt đi.

Anh không quay đầu lại chỉ vô thần trả lời:"cháu biết rồi"

Quản gia thờ dài, thiếu gia tốt như vậy chuyện tình cảm sao lại lộn độn trắc trở thế chứ. Không biết đến bao giờ mới có người thật sự làm thiếu gia động lòng nữa đây.

Quản gia lặng lẽ lui ra để anh có một khoảng yên tĩnh.

=====

Sau khi nó tan làm Phan Anh đưa nó đến một nhà hàng gần biển. Nhà hàng này được thiết kế lấy thiên nhiên làm chủ đạo hướng ứng phong trào bảo vệ Trái Đất và thân thiện với môi trường. Màu sắc vừa tương phản vừa hài hòa với màu sắc biển cả.

Bàn của bọn nó ở cạnh cửa sổ dễ dàng ngắm biển phía xa rất đẹp.

Phan Anh ầm áp kéo ghế cho nó xong mới về vị trí của mình.

Nó nhìn ra biển, thần thần. Phan Anh ầm áp hỏi:" chỗ này nhìn ra biển rất đẹp. Em đang nghĩ gì vậy có vẻ rất nhập tâm"

Nó quay ra chán chừ đôi chút, áy náy nói:" em xin lỗi. Chắc chắn anh trách em lắm có phải không? "

Phan Anh mỉm cười, nhẹ lắc đầu:" tình yêu mà không phải cứ thích một người thì người đó phải đáp lại. Em không cần tự trách. Vốn dĩ lúc đầu anh có ồm áp một niềm hi vọng nhưng chuyện tình cảm là thứ bất quy tắc vốn dĩ không thể cưỡng cầu mà được. Thật ra có lúc anh tự trách nếu anh đến sớm hơn hẳn liệu anh có đánh mất em như bây giờ nhưng thời gian chỉ trôi một chiều không có chiều ngược lại mọi thứ cứ coi như chúng ta có duyên không phận đi. Hôm nay anh muốn em vui vẻ như khi chúng ta quen biết đừng để chuyện kia ảnh hưởng có được không? "

Phan Anh che dấu cảm xúc thật cố tỏ ra bình thường nhất có thể. Anh biết nó áy áy vì thế anh càng không muốn nó suy nghĩ nhiều.

anh biết dù bao lần dặn lòng cố quên nhưng chỉ cần nhìn người con gái trước mặt trái tim anh vẫn không kìm được rung lên nỗi đau cũng thêm đó sâu hơn. điều này anh vốn đã chuẩn bị tâm lí chỉ là không ngờ quên một người khó hơn anh tưởng rất nhiều.

Người ta nói nếu tâm không chết cố quên cũng chẳng được vậy nên cứ để mọi chuyện tự nhiên có lẽ tốt hơn biết đâu một ngày nào đó nhìn lại sẽ nhận ra mình đã học được cách quên một người.

Nó nhìn Phan Anh, lưỡng lự không biết nên hỏi hay không.

Phan Anh cười ầm áp hỏi:" em muốn nói gì? "

" anh.... Có phải vì em anh mới quyết định rời đi? " nó nhìn Phan Anh nóng lòng chờ đợi câu trả lời

" không phải thì là nói dối anh về Việt Nam vốn là vì em nhưng giờ đã nhận được câu trả lời không còn nguyên do ở lại hơn nữa công ty tổng vốn ở bên Mĩ nên cần anh về bên đó quản lí. Được rồi anh muốn hôm nay chúng ta đừng để chuyện đó ảnh hưởng được không? "

Phan Anh nhìn nó, thật lòng nói. Anh không biết là do mục đích của mình đã không còn hay do bản thân muốn trốn tránh. Dù lí do nào đi nữa lẽ quyết định lần này tốt cho cả hai

Nó gật đầu, thả lỏng tâm trạng

Bữa ăn được dọn lên, nó nhìn một lượt thật sự toàn những món nó thích.

Phan Anh mỉm cười gấp cho nó, ầm áp nói:" toàn món em thích ăn nhiều vào".

Nó cười vui vẻ nhận sau đó gấp cho Phan Anh, hùng hổ nói:" em đã quyết định bữa com lần này em sẽ trả"

Phan Anh phì cười với dáng điệu làm trò của nó, tâm tình đỡ nề nén hẳn:" không được thế không ổn"

Nó cương quyết:" lần này em nhất định phải trả tiền anh đừng hòng tranh với em. Yên tâm đi em là một đại tư sản bữa com này thừa sức trả tuyệt đối không để anh ở lại rửa bát trừ tiền

com"

"haha nếu vậy anh không tranh với em nữa"

Không khí bốc chốc vui vẻ trở lại, trời cũng đã sẩm tối. Ánh đèn vàng được thắp lên tạo vẻ lung linh huyền ảo.

"Phan Anh cảm ơn vì thời gian qua đã vì em mà làm nhiều việc nhưng đến lúc anh nên dành thời gian cho bản thân mình rồi. Em tin với tính cách ầm áp của anh chắc chắn làm rất nhiều cô gái say lòng anh nhất định sẽ tìm được cô gái thật sự là tri kỉ của đời mình.

Nó nhìn Phan Anh chân thành nói. Cuộc đời nó gặp được Phan Anh là một điều may mắn nó thật sự mong Phan Anh có được hạnh phúc.

Phan Anh ầm áp nhìn nó, ánh mắt vẫn luôn dịu dàng và quan tâm" cảm ơn em. Em cũng phải giữ gìn sức khỏe phải biết quan tâm bản thân và quan trọng là phải hạnh phúc biết chưa"

Nó vừa nghiêm túc đáp vừa nhây nhây:"em biết rồi anh y như mẹ em ấy. Tuy giờ chúng ta chỉ là bạn nhưng em rất mong có một người anh trai không biết vị nam thần ngồi trước mặt em đây có đồng ý làm anh trai em không? "

"rất vui được nhận cô gái xinh đẹp phía đối diện làm em gái"

Bọn nó nhìn nhau cùng phì cười.

Nó gọi rượu sau đó tự tay rót vào hai ly rồi cộng ly với Phan Anh:" Nào chúc mừng vì em có anh trai ầm áp quan tâm

"chúc mừng vì anh có cô em gái nghịch ngợm nhưng đáng yêu xinh đẹp"

"Sau này nếu anh có chị dâu nhất định phải nói cho em biết lúc đó em sẽ chuẩn bị món quà thật lớn cho hai người."

"em gái ai bắt nạt hay làm em buồn cứ nói với anh một câu anh nhất định vì em mà cho tên đó bầm dập. "

Nó và Phan Anh ăn ý phối hợp đúng chuẩn anh em một nhà.

Nó chợt nhớ ra một điều quan trọng vội hỏi:" em quên mất bao giờ anh đi để em còn tiễn"

Phan Anh ôn nhu từ chối, dịu dàng dỗ dành:" sáng mau anh đi sớm không cần vì anh mà làm ảnh hưởng đến công việc. Nghe lời anh lần này lúc nào rảnh sẽ về thăm em mua quà cho em được chưa? "

"anh đang dỗ trẻ em đấy à" nó bĩu môi nói, uống tiếp một ly rượu

"anh đang dỗ em gái có tính trẻ con" Phan Anh trêu đùa

"hử lần sau về anh mà không có quà thì em cho anh biết tay" nó giả bộ đe dọa, lại thêm một ly nữa. Rượu này là rượu trái cây đúng không? Uống rất thơm cay cay khiến người ta tê tê lưỡi kích thích khoang miệng. Chỉ có điều nó không biết rượu này thuộc loại ngấm từ từ một lúc sau mới phát huy công dụng thật

Phan Anh cười ầm áp vỗ đầu nó trả lời:" nhất định rồi"

Phan Anh thấy nó uống cũng nhiều sợ nó say nên ngăn cản:" con gái uống nhiều không tốt không nên uống nữa đây là rượu mạnh"

Nó mặt đỏ ửng, tác dụng của rượu lúc này mới bắt đầu phát huy công dụng.

Nó gạt tay Phan Anh lăm bắm" rượu trái cây này ngon thật"

Biết Phan Anh định lấy chai rượu nó vội nhanh tay vỗ lấy, giấu bên mình, nũng nịu tay tranh thủ rót thêm một ly

"rượu ngon vậy anh phải để em uống chứ. Đừng hòng ngăn cản em. Hôm nay em có anh trai rồi nhất định phải uống tới bến xõa tới cùng nào cạn ly"

Nó vung tay loạn xạ sau đó giờ ly rượu về phía Phan Anh đầu óc mơ hồ choáng váng, mặt càng lúc càng đỏ nên ly rượu chệch hẳn sang một phía.

Phan Anh lo lắng, vội giang tay với lấy ly của nó khi nó sắp cho vào miệng nhưng nó nổi tính trẻ con sợ bị gạt quả vội uống một hớp hết sạch.

Khan Anh thờ dài, hết cách với nó. Rượu này tuy thuộc loại mạnh thấp nhất tại đây nhưng cũng dễ làm người ta say vì hiệu ứng lừa vị giác.

Nó nhắm mắt, lăm bắm" rượu trái cây ngon như vậy anh không cho em uống ư? "

Phan Anh nhìn biểu hiện của nó hẳn đã say rồi. Vừa dứt nó liền gục mặt xuống bàn bất tỉnh nhân sự.

Phan Anh lắc đầu hết cách với nó thiếu nào mai cũng kêu đau đầu cho xem

Phan Anh đỡ nó, định đưa nó về thì điện thoại reo, nghe máy xong có chút gấp gáp suy nghĩ đôi chút gọi cho một người.

Phan Anh bế nó ra đến chỗ để xe vừa hay hán kịp tới.

Hắn nhìn một màn này con tức giận trong lòng lại bộc phát nhìn Phan Anh như kẻ thù vô tình nói

"đưa cô ấy cho tôi" nó ngủ ngon lành trong vòng tay Phan Anh, khi qua tay hắn cũng chẳng hề hay biết.

Hắn nhắm mắt nhìn nó không biết tại sao uống nhiều như vậy.

Phan Anh dù gấp nhưng nhìn cảnh này đột nhiên muốn thử lòng hắn xem hắn có thật quan tâm nó

Hắn lạnh lùng không thêm liếc Phan Anh lạnh lùng hỏi:" tại sao cô ấy say như vậy? "

"chúng tôi đi ăn cô ấy tưởng là rượu trái cây uống có nhiều một chút"

Phan Anh lo lắng cho nó ánh mắt cung chiều dịu dàng càng làm hắn thêm tức giận không khống chế được cảm xúc nói

"tôi không cần biết anh thích cô ấy hay không nhưng giờ cô ấy vẫn là vợ tôi anh tốt nhất tránh thật xa cô ấy nếu không tôi không biết mình sẽ làm gì đâu"

"ồ hiếm khi thấy Lý tổng tức giận lại còn vì một cô gái thật làm tôi kinh ngạc. Thấy anh quan tâm cô ấy như vậy tôi đây rất yên tâm" Phan Anh đối diện với hắn, thẳng thắn nói. Nghe được những lời này của hắn lòng cũng an tâm hơn.

"chuyện gì ồn ào vậy anh trai? " nó nhăn mặt cự quạ

Hắn thoáng qua vài nét suy nghĩ, lửa giận đã rút bớt

Phan Anh cười ảm áp nhắc nhở hắn:" cô ấy đã chọn anh anh nên trân trọng cơ hội để tôi biết được em gái tôi phải chịu thiệt tôi nhất định sẽ đòi lại cô ấy."

Phan Anh vỗ vai hắn, nói nhỏ:" anh quan tâm cô ấy như vậy đừng có chấp quá sẽ đánh mất đấy! "

Phan Anh đi một đoạn chợt quay đầu lại nói to:" chăm sóc em tôi thật tốt tôi đi trước"

Hắn nhìn nó, ảm áp dịu dàng đưa nó về. Cẩn thận đặt nó xuống giường đắp chăn đầu đầy mới an tâm. Hắn nhìn nó, vô thức nhớ lại câu nói của Phan Anh "cô ấy đã chọn anh" bất giác mỉm cười, tay không tự chủ vuốt tóc của nó.

Chỉ có màn đêm biết khi hắn không lạnh lùng ảm áp dịu dàng biết bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

sáng tinh dậy đầu đau như búa bổ, nhìn ánh nắng gắt gao bên ngoài qua rèm cửa hắt vào đoán thời gian cũng không còn sớm. Nó đập đập đầu, từ từ ngồi dậy trên giường lục lại não xem hôm qua đã làm những gì.

Nó nhớ lại xong liền ôm mặt muốn đào hố chui xuống nhưng đã muộn. thật mất mặt. Đã thế hôm qua nó còn to miệng đòi tiền Phan Anh chứ với cái khả năng này....tiền bằng mắt! May mà anh chàng không cho nó tiền nếu không nó thật chẳng biết giấu mặt đi đâu.

Đi Năm gõ cửa, đi vào đã thấy nó tỉnh liền vui mừng vội hỏi:" cô chủ dậy rồi"

Nó gật gật lễ phép chào:" Chào đi Năm"

Đi Năm vội nói:" cô chủ người mau thay đồ rồi xuống ăn sáng. Tôi xuống chuẩn bị trước"

Đi Năm nhẹ nhàng đóng cửa một mạch đi xuống.

Nó làm vệ sinh xong xuôi lòng vẫn định nhìn Phan Anh là người đưa mình về nên cũng không nghĩ nhiều tâm trạng đã trở về như thường.

Nó vô tình liếc cái đồng hồ nhìn giờ giấc đã là buổi liên biết đã muộn không kịp đi làm liền gọi Mặc Nhiên nhờ xin nghỉ giúp.

Mặc Nhiên thoáng ngạc nhiên, vô tư nói:" có người xin nghỉ giúp bà rồi mà"

Nó cũng ngạc nhiên nghi ngờ không biết có phải Phan Anh xin nghỉ giúp hay không. Nhưng Phan Anh vốn là người chu đáo khả năng này rất cao rồi nó chợt nghĩ Phan Anh có thể bận rộn như vậy chắc gì đã nhớ đến không thì là ai? Linh cảm mách bảo là hắn nhưng nó không chắc chắn.

Nghĩ đi nghĩ lại nó quyết định dùng vấn đề hack não này tại đây. Dù là ai xin phép cũng không quan trọng quan trọng là không bị trừ tiền lương!

Nó xuống nhà, ngồi vào bàn ăn đã được dọn sẵn nhìn ly nước giải rượu bên cạnh hoài nghi hỏi:" đi biết con uống rượu? "

" cậu chủ dặn tôi chuẩn bị cho cô " đi Năm nhìn nó ngưng một chút nói tiếp:" ăn cơm xong uống sẽ không đau đầu nữa"

Nó cảm ơn vừa ăn vừa nghi hoặc là hắn thật ư?

Đi Năm ở trong bếp nói vọng ra:" cô chủ hôm nay nghỉ ở nhà hân huyên với tôi nhé. Tôi ở nhà không ai tâm sự buồn chết"

Nó vui vẻ trả lời:" dạ được"

Nó ăn xong, đi đến ngồi ở ghế sofa. suy nghĩ đôi chút liền lấy điện thoại ra gọi cho Phan Anh

Nó ân cần hỏi:" anh đến nơi rồi chứ? "

Nó biết mình hỏi thừa nhưng đôi khi vì muốn xác định chắc chắn người ta thường hỏi câu hỏi đã biết sẵn đáp án

Phan Anh dịu dàng trả lời:" ừ đang ở khách sạn nghỉ ngơi"

Nó thờ phào. An toàn là tốt rồi. " vậy em yên tâm rồi"

Nó cốc đầu mình một nhát. Tại sao nó lại quên bây giờ bên ấy đang là đêm cơ chứ. Trời ơi Phan Anh đã mệt nó còn làm phiền lúc này thật không nên mà nhưng đợi đến lúc nó nhớ ra thì mọi chuyện đã là của hai phút trước.

Nó áy náy xin lỗi:" xin lỗi nha em quên mất bên đây đang là đêm làm phiền anh nghỉ ngơi rồi"

"anh vẫn chưa ngủ được không quen giường "Phan Anh dịu dàng đáp

"à sáng nay em xin lỗi vẫn là say quá không thể tiễn anh. Hôm qua không biết em có làm gì không? " nó dò hỏi

"làm gì cơ? "Phan Anh có chút ngơ ngác

Nó có chút ngượng ngập:" em có làm gì khác không lúc em say áy"

Phan Anh cười nhẹ, thật trả lời:" không có em ngủ rất ngon lúc ấy cho em ra biển chắc cũng không biết gì đâu nhỉ" Phan Anh đùa

Nó dậm chân" anh này...cứ trêu em coi chừng tích nghiệp bây giờ"

Phan anh cười vui vẻ,ám áp quan tâm:" được không trêu em nữa đã ăn sáng chưa? Còn đau đầu không? "

" ăn sáng xong uống canh giải rượu không còn đau đầu nữa." nó thành thật trả lời chần chờ vài giây liền hỏi:" hôm qua anh đưa em về có phải không? " nó hỏi ngắt quãng, từ ngữ rời rạc phần vẫn chờ câu trả lời

Phan Anh nhẹ đáp;" không phải anh là hấn đưa em về. Bên Mĩ xảy ra chút chuyện anh phải bay về đó gấp không tiện đưa em về"

Thì ra hôm qua hấn đưa nó về vậy chuyện xin nghỉ hấn là do hấn làm đi?!!

Ồi mẹ ơi thế thì gay to rồi. Nó mà quậy thì...méo dám nghĩ nữa. No! No! No! Chắc nó không làm gì đâu! Mà làm thì cũng méo quay lại thời gian mà sửa được! Tóm lại là hôm qua nó không nhớ gì hết hấn không thể trách nó được. Ủ! Nghĩ vậy cho nhẹ lòng!

"em còn nghe máy không? Sao không nói gì hết?" Phan Anh lo lắng hỏi

"à không em vẫn đang nghe. Thôi cũng muộn rồi anh nghỉ ngơi sớm tốt cho sức khỏe"

Nó cúp máy, quay ra thấy Di Năm xách làn, liền hỏi:" đi đi chợ phải không?"

Di Năm gật đầu:" cô chủ đi cùng tôi nhé"

Nó vui vẻ nhận lời lâu nay không có thời gian đi đôi gió cũng tốt

Nó và di Năm bắt xe đến khu chợ rất lớn ở đây đủ các mặt hàng được phân theo khu rõ ràng. Nó theo di Năm vào khu rau quả.

Di Năm ôn tồn giải thích:" đây là chợ cao cấp mọi thứ ở đây đều đã được kiểm định nghiêm ngặt trông theo quy trình sạch sẽ nên tôi rất thích đến đây mua đồ. Hơn nữa ở đây mặt hàng phong phú so với siêu thị còn nhiều hơn"

Nó gật đầu tiếp thu, lúc trước cũng có đến đây vài lần nhưng sau này nó bận công việc cũng không có thời gian đến.

Nó nhìn di Năm chọn đồ mà thầm ngưỡng mộ. Đúng là người phụ nữ của gia đình có khác chẳng bù cho nó mấy chuyện kiểu này mù tịt.

Nó đi đằng sau xung phong nhận chần cầm đồ về mặt vô cùng học hỏi thỉnh thoảng cùng vai đi chú ở đây đùa dăm ba câu. Có người vừa nhìn nó không chần chờ hỏi đã có người yêu chưa nếu không bà lập tức gả con trai mình cho nó.

Nó toát mồ hôi từ chối may có di Năm can giúp không có lẽ khó mà thoát khỏi sự nhiệt tình quá mức của bà thím ấy.

Di Năm vừa đi vừa nói:" hôm nay có cô chủ đi cùng tôi vui hấn. "

Nó tự nhiên trả lời:" con cũng rất vui còn học được nhiều điều nữa"

Di Năm nhìn nó tâm sự lòng sớm coi tui nó như con của mình:" haiz cô chủ biết không lúc trước khi chưa có cô chủ cậu chủ vốn lãnh khốc lạnh lùng vô tình nhìn vào không thấy được một tia cảm xúc. Nhưng từ lúc có cô cậu chủ đã thay đổi. Tuy rằng cậu ấy không nói nhưng luôn quan tâm đến cô. Cô chủ trong chuyện tình cảm cậu chủ cũng rất ngọt. "

Mãi mới có dịp cùng nó nói chuyện đương nhiên phải tranh thủ giúp cô cậu chủ hiểu lòng nhau. Đây mới thực sự là mục đích của bà.

Di Năm ngừng một lát, nhìn nó nói tiếp:" cô chủ nhìn hai người đi bên nhau rất đẹp đôi nếu thật sự yêu nhau thì còn gì bằng. "

Nó trầm tư. Di Năm biết lời của mình đã tác động đến nó lòng thầm vui mừng nhưng để có được hiệu quả cao nhất liền giả bộ

" xem này đi lại nhiều lời rồi. Haiz không nói chuyện này nữa chúng ta về "

Đi đến cổng thì di Năm chợt kéo tay nó, nó nhìn di Năm dừng bước chần hỏi:" chuyện gì vậy đi? "

Di Năm cười vô tư nói:" xem này đầu óc di lũ lẩn cả rồi quên mất không mua rau thìa là. Con ở đây đợi đi một chút đi mua lập tức ra ngay"

Nó cười ngoan ngoãn đáp" vâng đi" sau đó đứng vào một góc để mọi người còn đi lại

Một lúc sau di Năm tươi cười đi ra, cùng nó xách đồ trở về. Trên xe, di Năm vui vẻ kể chuyện mình đã được nghe về thời thơ ấu của hấn. Nó nghe mà chỉ biết cảm thán người gì đâu từ nhỏ đã có ý thức học tập vậy chứ chẳng bù cho nó haiz! Một tuổi thơ dữ dội!

Nó cùng di Năm xách đồ vào nhà sau đó nó lên phòng còn di Năm vào phòng bếp chuẩn bị cơm

Di Năm gọi cho hấn, hỏi ái ngại hỏi:" cậu chủ trưa nay có về ăn cơm không? "

Gia Viễn đang cùng hấn thảo luận thấy hấn có định thoại liền vênh tai nghe ngóng. Tinh thần lúc này so với lúc làm việc vượt xa.

Nó đi xuống, hỏi di Năm đi có thấy tài liệu con để trên bàn ở trong phòng con không? "

Nó rồi rầm hỏi to không biết tiếng nó đã vọt vào trong điện thoại. Từ nãy đến giờ nó tìm mãi chẳng ra không biết lúc đi Năm dọn đồ có cất đi không nữa

Di Năm cầm điện thoại kéo xuống khỏi tai, nghĩ ngợi trả lời:" hình như là tài liệu màu xanh biển đúng không? Tôi để ở ngăn kéo có thể là nó bị che nên cô chủ không thấy"

"cảm ơn đi" nó thờ phào nhẹ nhõm mai phải họp hôm nay mà mắt thì đúng là số nhỏ. May là tìm được rồi

Nó lên phòng lấy tài liệu ra luôn không tí quên mất.

Di Năm đưa máy lên nghe, hỏi lại:" cậu chủ tí về ăn cơm chứ? "

Hắn thờ ơ trả lời:" được"

Gia Viễn nãy giờ một bộ hóng hớt nhìn hắn tò mò:" ai thế anh hai? "

"đi Năm"

Gia Việc nghĩ nghĩ đoán:" không phải muốn anh về ăn cơm nhà đấy chứ? Chị dâu cũng có nhà đúng không? "

Hắn gật đầu không trả lời

Gia Viễn hí hửng nhảy đến bên cạnh hắn xin xỏ mặt rất hài hước:" anh hai cho em ăn ké"

Gia Viễn nịnh nọt:" anh hai cho em ăn ké em làm tài xế đưa anh về hê hê đồng ý nha"

Hắn không nói gì, đứng dậy đi coi như đồng ý, Gia Viễn cười như hoa tung tăng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Hắn sai bước vào nhà, đi Năm nghe tiếng xe đoán hắn về đã đợi sẵn nhìn thấy hắn niềm nở nói:" chào cậu chủ."

Hắn lạnh lùng gật đầu. Di Năm thấy thế liền tiếp:" cậu chủ tôi nấu sắp xong rồi phiền cậu lên gọi cô chủ nhé"

Hắn lạnh lùng trả lời:" được"

Di Năm cười hiền hậu nhẹ nhàng nói:" cảm ơn cậu chủ"

Hắn đứng trước phòng nó, gõ cửa im lặng chờ đợi

Nó nghĩ người gõ cửa là đi Năm nên vừa cười vừa mở cửa:" đi Năm con xuống ăn cơm liền đây"

"Mẹ ơi! Giật cả mình!!!" nó vỗ vỗ ngực trấn an, mặt nhăn nhó.

Nó nhìn hắn một thân áo đen đứng lù lù trước cửa đã thế không phát ra một tí tiếng động nào nó không bị hù cho đau tim mới lạ đấy.

Nó ai oán nhìn hắn đầy đau khổ nói:" hù chết tôi rồi! Anh...lần sau có thể lên tiếng được không? " im lặng kiểu này thật nguy hiểm!

Tại hắn làm nó giật mình mà suýt quên chuyện chính. Nó nhìn hắn, cười cười:" cảm ơn hôm qua đưa tôi về"

Hắn không nhìn nó, lạnh đạm đáp:" lần sau không nên uống say như vậy đặc biệt là trước mặt đàn ông sẽ rất nguy hiểm"

Nó xỏ hủ củi mặt nhìn xuống nền nhà lẩm bẩm:" haiz tôi cũng cảm thấy mất mặt lắm". Nhưng phải thú nhận là lần nào có sự xuất hiện của hắn nó đều hận không đào sẵn cái lỗ từ trước tiện cho việc chui xuống. Thôi mất mặt nhiều cũng quen mất mặt thêm vài lần cũng không đáng ngại. Đầu cũng mang danh mặt dày từ trước.

Hắn liếc nó, những lúc thế này biểu cảm của nó đều rất đáng yêu thật sự là một loại cuốn hút đặc biệt.

Nó vẫn cúi nên không hề biết mọi cử chỉ của mình đều thu hết vào mắt hắn.

" nhưng mà anh yên tâm đi đây là lần cuối cùng đó. Tôi hứa đấy" nó đột ngột ngừng lên nhìn hắn, khẳng định.

Hắn nhanh chóng xê dịch ánh mắt ra hướng khác, lạnh lùng nói một câu chẳng liên quan.

" Xuống ăn cơm"

" ok" nó đáp ngắn gọn

Nó theo hắn xuống dưới, Gia Viễn vào sau đang cùng đi Năm trò chuyện không biết nói gì mà làm đi Năm cười không ngớt.

Gia Viễn thấy nó liền chào to:" hi chị dâu lâu không gặp vẫn rất cute nha"

" đa tạ đã khen nhưng tôi đây cũng biết mà" nó nhảy nhẩy đáp, không chút trơ trẽn

Không khí bỗng chốc trở nên vui vẻ hơn thường ngày. Di Năm nói:" đồ ăn xong hết rồi mọi người ngồi vào mâm đi tôi bê thức ăn ra ngay đây"

" để con giúp đi" nó lên tiếng

" để em, phận đi ăn nhờ đương nhiên phải làm chút việc góp sức chứ đúng không?! " Gia Viễn cười đùa với nó

" hiểu thế là tốt đấy" nó đập vai Gia Viễn

Đồ ăn nhanh chóng được dọn lên, nó và hấn ngồi đối diện còn Gia Viễn ngồi cạnh hấn

" Hôm nay chị ở nhà anh hai mới về ăn đó thấy anh em quan tâm chị không? " Gia Viễn tự nhiên kể

Nó lén liếc hấn, lòng nhảy tưng tưng vui sướng, Haiz đây có được tính là quan tâm không nhỉ?

Gia Viễn tưởng nó không tin liền nhấn mạnh

" em nói thật đó lúc đi Năm gọi em cũng ở đó mà"

" Ra vậy " thì ra là đi Năm gọi cho hấn hèn chi mà tự dưng hấn xuất hiện ở nhà.

" đồ ăn ngon. Anh hai anh nên thường xuyên về nhà để em còn ăn ké với" Gia Viễn hí hửng đề nghị

" không có xuất đầu cầu thích thì tìm cô nào nấu ăn ngon mà lấy đảm bảo muốn về lúc nào thì về không ai cấm"

Nó thẳng thừng chối bỏ

Gia Viễn ai oán nhìn nó rồi lại nhìn hấn cả bầu trời tan nát:" chị dâu đối với em vậy anh hai anh không có ý kiến gì ư? "

" nên vậy" hấn lạnh nhạt nói

" chắc chắc đúng là vợ chồng! Trái tim em tan nát!!!! " Gia Viễn vừa cảm thán vừa giả vờ ôm tim đau đớn

Nó lén liếc hấn, vui vui. Trời ơi! Nó méo niêu nổi mình nữa rồi càng lúc càng đề ý đến hấn rồi. Huhu nó thế này liệu có tính là sớm muộn cũng chết vì trai đẹp không?

" ăn nhiều một chút" hấn gấp cho nó, mặt không đổi sắc nhưng lời có chút dịu dàng

Trời ơi suýt nữa thêm một lần giật mình. Có phải hay không hấn rất thích tập kích bất ngờ?

Nó hồi hồn nhìn hấn cười cười đáp

" Anh cũng vậy....ăn nhiều mới có sức làm việc" nó cũng gấp cho hấn coi như có qua có lại.

Gia Viễn thấy nó và hấn nhìn nhau tình cảm thì cười thầm. Anh chị dâu quan tâm nhau như vậy anh cũng vui lây. Haiz cuối cùng ông anh lạnh lùng của anh cũng biết động lòng rồi.

Nó thấy Gia Viễn nhìn tụi nó cười liền ho khan, liếc hấn quay đi giả bộ tập trung ăn

" chị dâu không cần quan tâm bóng đèn hồng như em đây hai người cứ show ân ái đi em không ngại" Gia Viễn vô cùng chai mặt tự nhiên nói

" xì chi sợ tôi rắc thính thật cậu ngồi ăn ké cũng ngộ độc thôi" nó đùa, mắt nhìn hấn

" thính của chị chỉ anh hai em mới đỡ nổi em thật không dám kham" Gia Viễn nhảy nhót đáp lại, vẻ mặt hài hài càng làm không khí thêm vui nhộn

Một lúc sau tụi nó ăn cơm xong, hấn ra ban công nghe điện thoại Gia Viễn cùng nó ngồi xem ti vì anh chàng nhân tiện tranh thủ báo cáo

" chị dâu em đã giám sát đảm bảo ở công ty anh hai rất nghiêm túc chỉ có công việc. Còn tình địch của chị lâu nay cũng không thấy xuất hiện chị yên tâm nha"

Trời lúc trước nó tưởng Gia Viễn nói đùa ai dè thật luôn. Anh chàng này thật thú vị nha. Nó thích rồi đấy! Nhưng không biết tại sao nghe Gia Viễn nói vậy nó như nở hoa trong lòng, cực vui vẻ.

Gia Viễn định nói thêm thì hấn đi vào, lạnh lùng nói:" đến công ty"

" còn sớm mà anh hai để em chơi với chị dâu chút" Gia Viễn nhăn nhó vẫn chưa hiểu tại sao đột nhiên phải đến công ty gấp

Cùng chung một thắc mắc nó cũng thấy hơi lạ liền hỏi:" ơ công ty đột nhiên có việc gấp ư? Anh mới ăn cơm xong đã làm việc như thế không tốt cho sức khỏe"

Hấn lại bị sao nữa vậy? Ai chọc giận ư? Mặt thì như lạnh lùng như kiểu ai lấy hết tiền ấy, nó đứng gần cũng thấy rét run. Lòng tự hỏi rốt cuộc là ai mà có tác động lớn đến mức khiến hấn hần khí ngập trời dọa người ta thế kia! Không hiểu sao nó cứ ngỡ thấy mùi khét khét đâu đây.

Hấn không nhìn nó, liếc mắt về phía Gia Viễn, lòng như bị thiêu đốt. Cứ nhìn thấy cảnh nó cười với Gia Viễn còn thân mật như vậy hấn đều rất khó chịu rất tức giận.

Gia Viễn vẫy tay tạm biệt nó sau đó rời đi. Trên xe Gia Viễn nhìn hấn qua gương chiếu hậu, cả một bầu trời suy tư. Rất nhanh sau liền nhếch môi cười gian. Cuối cùng anh cũng hiểu anh hai tại sao lại thế rồi... Haha anh hai nhà anh cuối cùng cũng mắc bệnh tương tư rồi hí hí vui quá xá luôn. Hèn chi nãy giờ cứ ngỡ thấy mùi chua chua nồng nồng.

Nó nhìn đi Năm đang lau chùi phía cửa, ngáo ngơ hỏi:" đi hấn bị sao nữa thế? "

Đi Năm mỉm cười đáp:" nếu tôi nói cậu chủ đang ghen cô chủ tin không? "

Nó kịch liệt lắc đầu. Tin làm sao được tăng băng mà ghen có khác nào đầu gối biết nói chuyện

Đi Năm cười cười:" cô chủ thật ra cô không biết lúc cô và cậu Gia Viễn nói chuyện cậu chủ vẫn luôn nhìn cô. Thậm chí tôi còn thấy cậu chủ không hề tập trung nghe điện thoại."

" có ư?" thật sự nó không biết luôn đấy

Đì Năm gật đầu, giải thích:" cậu chủ chính là đang ghen nên khi thấy cô chủ ngồi gần người đàn ông khác, cười vui vẻ sẽ khiến cậu ấy không vui thậm chí là tức giận"

Với ai chứ với hần nó thật không nhìn ra ghen chỗ nào. Chẳng phải tính hần vẫn luôn như vậy ư mưa gió thất thường giữa đường chuyển giong. Hon nữa người nó nói chuyện là Gia Viễn mà

" tính cách hần vốn thất thường con nghĩ hần không bao giờ ghen đâu"

Đì Năm cầm tay nó, vỗ nhẹ, thở dài một tiếng nói:" cô chủ không biết cũng phải thôi vì chính cậu chủ cũng không biết mình đang ghen nữa mà"

Đì Năm nhìn nó yêu thương, nhẹ nhàng nói tiếp

" cô chủ tình cảm chính là như vậy đấy đôi khi người ngoài cuộc nhìn thấy người trong cuộc mộng lung. Nhưng tôi tin cậu chủ có tình cảm với cô chủ chỉ là cậu ấy chưa hiểu được tình cảm của mình. "

Là thật ư? Hần ghen ư? Nó biết đì Năm đã từng trải cũng như đi ấy nói đôi khi người ngoài cuộc tình tường người tròn cuộc bắt phân nhưng nếu hần ghen thật thì tốt thể đã chứng tỏ hần quan tâm đến nó chỉ sợ...không phải thôi

Cả chiều làm việc hôm đó Gia Viễn đã được lên hần một level mới của bể khổ.

Phòng cao nhất của Lý thị, Gia Viễn ai oán kêu gào, về mặt đau khổ tột cùng thanh minh

" anh hai em thật sự không hề có ý gì khác với chị dâu đâu. Em thế quan hệ của bọn em hoàn toàn là chị dâu em chồng bình thường có chẳng cũng chỉ là em quý chị ấy vì tính cách đáng yêu nhay nhay nhoi nhoi thôi. "

Gia Viễn nhìn hần, hết lòng hết dạ hận không thể moi tim gan chứng minh có bao nhiêu đều khai hết bấy nhiêu

" Em nói thật đó anh hai đừng hiểu lầm à em chỉ báo với chị dâu anh ở công ty hoàn toàn chỉ có công việc kêu chị ấy không cần lo lắng có con giáp thứ 13. Chị dâu nghe xong còn rất vui về chứng tỏ chị dâu cũng quan tâm anh. Anh xem em vì anh dốc lòng dốc sức mà anh nở lòng nào tặng em cả một đồng công việc huhu"

Gia Viễn mò hôi tuôn rơi, nhìn thấy hần có vẻ hòa hoãn hơn lòng thờ phào, tiếp tục công cuộc:"Anh hai anh xem em vì anh làm bao nhiêu chuyện trước mặt chị dâu cũng một lòng giúp anh vậy mà anh.... Đối xử với em như vậy ư?

" giao cho nhân viên làm công việc đó, kiểm tra xem phần dự án phía đông đã ổn chưa? " hần không nhảnh lên nói, hiển nhiên tâm trạng đã dịu bớt.

" yes sir"

Gia Viễn cười hóm hờ, cuối cùng cũng thoát rồi. Haiz thật dữ dội và vật vãi!

Gia Viễn khép cửa choài đầu vào trong nói to:" anh hai anh ghen cũng thật kinh khủng" nói xong liền chạy mất!

GHEN? Có sao? Đây là ghen ư???!!!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Sáng, tại trung tâm thương mại mới mở được dát vàng hoa lệ và hào nhoáng khiến người ta phải choáng ngợp về độ xa hoa và xa xỉ. Ở đây tích hợp vừa thương mại vừa kinh doanh nói chung là đầy đủ như một công ty đa lĩnh vực.

Nó bị Mặc Nhiên lôi kéo đi vào, miệng liên tục dụ dỗ nó, hai mắt thì thích đến độ sắp rớt khỏi tròng đến nơi.

" trời ơi! Đúng là đã giàu lại càng giàu! " Mặc Nhiên nhìn mà cảm thán, hận không thể đào một góc chân tường đi bán

"vào đây rồi có thấy đồ đẹp thì nhớ phải kìm nén không được hỏi tại sao bay mất vài tháng lương " nó đương nhiên không mê mẩn như Mặc Nhiên nên vẫn rất tỉnh nha còn có lòng tốt nhắc nhở bạn thân là đáng khác

Nhắc thì vẫn nhắc nhưng nhìn cái vẻ mặt và cặp mắt chỉ toàn có vàng thì nó đủ hiểu kết quả thế nào rồi

" yên tâm không mua đâu chỉ ngắm thôi mấy tháng nay chảy máu tiền lắm rồi!" Mặc Nhiên ngấm xung quanh miệng vẫn hoạt động

Nó bĩu môi khinh bi dối lòng kinh!!!

Nó không biết biểu cảm của mình đã lọt hết vào trong cặp mắt sắc lạnh của một người. Thang máy dần đóng lại tạm đóng ánh mắt của người đó.

Mặc Nhiên và nó vào khu shopping. Khu này rất rộng luôn tập hợp đầy đủ các nhãn hàng nổi tiếng. Mặc Nhiên với phương châm chỉ xem thôi chứ không làm gì đã sớm bị làm cho lóa mắt mà lung lay. Chẳng bù cho nó đúng chuẩn thanh niên cứng vẫn rất kiên định trước gió.

Say khi đi được kha khá của hàng thì người nào đó đã dính cả đồng đồ túi lớn túi bé đầy vui vẻ như thể đã cống hiến hết cho Đảng và Nhà nước tất cả những gì mình có.

Nó nhìn đồng đồ ấy mà khinh bi ra mặt

Ừ đúng rồi chỉ ngắm thôi chứ không mua đâu!!! Có gần hai chục túi thôi chứ mấy!!!

Mặc Nhiên như có linh cảm quay ra thấy ánh mắt rất đổi ngập tràn lửa đạn của nó liền nọ cười tươi rồi rất ăn lẫn hỏi lỗi:" haiz muốn kìm lòng lắm cơ mà kìm không nổi. Bà nói xem

bao nhiêu đồ đẹp thế này tôi làm sao mà kiên định cho được. Nốt lần này thôi hứa đó!!! Hehe hihi"

Có ma mới tin!!!!

Nó không thèm liếc Mặc Nhiên trực tiếp kéo cô nàng ra khỏi cửa hàng.

Tuy mê shopping nhưng Mặc Nhiên vẫn không quên người bạn là nó đến đâu cũng rủ nó mua đồ thấy đẹp liền đưa cho nó tiếc là nó từ nãy đến giờ đều chỉ có một vẻ mặt không quan tâm thể sự càng không nghe dụ dỗ. Nhưng Mặc Nhiên rất có ý chí quyết tâm không để nó tay trắng ra về.

nó thấy một cái váy xanh biển nhẹ rất đẹp có chút thích. Mặc Nhiên bắt sóng rất nhanh dụ dỗ." cái này bà mặc thì đẹp thôi rồi." nói xong lại ghé tai nó chia sẻ bí quyết:" đồ đẹp thấy là phải quát luôn không mất tức lắm. Với con mắt ngăm ngăm của tôi khẳng định cái váy này sinh ra để dành cho bà "

Câu này nghe quen tai thế nhỉ?!!

Nhân viên đương nhiên càng mong bán được hàng hơn vừa nhìn đã nắm bắt tâm lý liền thuận tiện đưa đây

" cái này chỉ còn một chiếc tiểu thư xinh đẹp như vậy mặc lên chắc chắn khiến người khác đổ gục"

Chắc chắc!!! Mặc Nhiên có bạn mới rồi kìa.

Mặc Nhiên giờ biểu tượng like về phía nhân viên cười tươi tiếp tục dụ:" cái này giá cả cũng đâu đến lỗi đắt lắm. Bà nhìn đồng hồ kia của tôi thì cái này chẳng khác gì hạt cát nhỏ trong sa mạc. Hình như lâu nay bà cũng chưa sắm đồ mới vậy thì coi như lần này mua luôn hế hế

còn chần chờ gì nữa mau vào thử"

Mặc Nhiên cầm váy dí vào tay nó, tận lực đẩy nó đến phòng thử đồ đóng cửa đứng canh mới yên tâm.

Nó bất đắc dĩ thay đồ mở cửa đi ra.

Mặc Nhiên và nhân viên đều cảm thán

" đã nói đẹp mà... Có sai đâu. Chắc chắc mắt mình.... Quá chuẩn! "

" tiểu thư quá đẹp luôn"

Nó nhìn trong gương cũng khá ưng ý thôi thì nghe theo Mặc Nhiên quát luôn vậy.

Trong lúc nó thanh toán cô nàng Mặc Nhiên nhanh chân đi xử lí nhu cầu cá nhân

Nó cầm túi đồ rồi đi ra ngoài ghé ngồi đợi. Định vậy chứ vừa ra ngoài liền chạm mặt kẻ lâu không xuất hiện - Cát Như khiến nó hơi khó chịu

Nó chào hỏi qua muốn nhanh chóng rời đi nhưng Cát Như cứ như đĩa dai bám chặt hỏi

" cô đi mua đồ à? Vừa hay tôi cũng muốn mua vài bộ hay chúng ta đi chung nhé"

" tôi và bạn mua xong rồi xin lỗi nha cô tự đi một mình đi" nó chán ghét nói nhìn cô ta giả bộ mà đau cả mắt

Cát Như nín thở nói nó vừa như vô tình vừa như cố ý:" hôm nay anh Gia Thành đưa tôi đến đây đó anh ấy bận chút việc nên bảo tôi cứ mua đồ rồi anh ấy sẽ đến thanh toán sau. Tuy rằng anh ấy bị bắt ép phải lấy cô nhưng tim anh ấy chỉ có tôi thôi. Lúc ở bên nước ngoài tôi và anh ấy rất gần bó những tấm ảnh lẫn trước tôi vô tình mà rơi tôi và anh ấy đều rất trân trọng"

Nó cười khẩy một cái, lạnh lùng nói nhưng tim nghe rất khó chịu." chuyện lúc trước tôi không biết nhưng giờ trên danh nghĩa anh ấy vẫn là chồng của tôi cô liệu mà cư xử coi chừng mang danh tiểu tam bị người đời xi vạ. Cô biết đấy miệng lưỡi thế gian đáng sợ lắm "

" anh ấy đã hứa sẽ sớm bù đắp cho tôi sớm muộn hai người cũng chia tay tôi chờ được bởi vì Gia Thành anh ấy thật sự không yêu cô hai người ngoài cái hợp đồng trên danh nghĩa đâu phải là thật sự. Tôi khuyên cô sớm từ bỏ sẽ tốt hơn đấy"

Cát Như lơ đãng nhìn về phía cửa thang máy thấy hần nữ nọ cười hạnh phúc. Vì quay sang nói chuyện với đối tác nên hần không nhìn thấy nó. Nó nhìn theo hướng Cát Như khoe miệng giương một nụ cười bi ai vô ý và cả ánh mắt lóe lên vài phần đau thương nhưng nhanh chóng quay đi vờ như không nhìn thấy. Đương nhiên Cát Như đã nhanh chóng bắt được tia cảm xúc đó lòng thầm nở một nụ cười cay độc.

Cát Như vẻ mặt thánh thiện nhưng lời nói thâm độc rất biết cách đánh vào chỗ yếu. Cô ta đã nghĩ kĩ rồi nếu không thể đánh trực diện từ phía hần thì đánh đường vòng chờ lâu chút nhưng tin rằng sớm muộn nó cũng hiểu lầm mà thôi. Lúc đó chỉ việc nghe ông đắc lợi là ok

Nó cười không thèm liếc Cát Như đáp trả." haha cảm ơn nhắc nhở nhưng chuyện chúng tôi chưa đến lượt miệng chó của cô xen vào"

Nói xong nó đi thẳng bỏ cô ta ở lại và cũng bỏ Mặc Nhiên ở lại luôn.

Mặc dù vừa rất mạnh miệng nhưng chỉ mình nó hiểu nó thật ra đã bị tác động. Người ta nói quan tâm mới để ý nó là đang như thế sao? Trái tim nghe những lời của Cát Như cứ rất và đau như bị ai cắn. Phải rồi nếu cô ta không nhắc nó cũng quên mất vài điều.

Mặc Nhiên về chỗ không thấy nó liền hỏi nhân viên gần đó mới biết nó đã xuống dưới vội vào thang máy xuống theo nhưng tiếc là đã trễ. Nó gọi điện báo mình về trước giọng nghe hơi lả lợ khiến Mặc Nhiên nghi ngờ nhưng cũng chưa tiện hỏi đành tạm gác để sau.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Hôm sau, Công ty nó có tiếp đón đối tác quan trọng từ công ty lớn đến nói chung là ở trong giới hai bên đều ngang hàng lần này muốn bắt tay cùng chia sẻ tin tức nên đây chính là việc trọng đại trong những việc trọng đại mang tính lịch sử quyết định. Vì bên kia đột nhiên đến nên toàn thể nhân viên đều được huy động.

Vì thế mà đám nhân viên như tụi nó đều cuống cuống dọn dẹp lại công ty còn bày trí lại cho đẹp mắt hơn để đối phương nhìn vào còn thấy được sự tôn trọng. Đã thế còn họp đủ thứ chán chính đủ kiểu khiến con dân phờ phạc hết cả ai cũng la oai oái mỗi tụi la thì cứ la cấp trên cũng còn bận tụi bụi hơi đầu đi để ý đến dân thường như bọn nó.

Nó và Mặc Nhiên tranh thủ uống cốc nước, đứng một góc kín kể than

"trời ơi mệt chết tôi rồi sáng giờ không nổi" Mặc Nhiên chống tay cạnh sườn la cũng mệt nhọc mặt ai oán muôn phần

"vẫn còn hơi kêu vẫn còn tốt tôi đây còn chẳng thể kêu nổi đây này cứ đà này khéo xong việc lại đu bệnh viện mất thôi"

"vào họp vào họp anh em ơi" một chị lớn tiếng hô. Ai nấy đều thờ dãi lết xác vào phòng họp.

Quản lý Lý Lan đã chờ sẵn đáng vẻ nghiêm nghị lạnh lùng quyền rũ

"tôi biết vất vả cho mọi người nhưng việc lần này rất quan trọng mỗi người đều là đại diện cho bộ mặt của công ty trung cái bộ dạng khó coi ấy còn ra cái thể thống gì lập tức chỉnh đốn ngay cho tôi tươi tắn lên xem nào"

Quản lý Lý Lan nghiêm khắc nói, gương mặt xinh đẹp

uy nghi thêm vài phần, nhìn mọi người một lượt.

Tươi thế nào được mệt hết hơi đây này!!!

Nghĩ thì thế nhưng ai cũng sợ nên đều nghe theo sếp bé. Giờ tốt nhất nên ngoan ngoãn đợi giao xong việc ra ngoài tranh thủ thở tí còn hơn nghe thêm một bài ca dài mệt mỏi lắm!

Quản lý nhanh chóng giao phó nó và Mặc Nhiên tới phải ở lại cùng những người được chọn khoa khác đi giao tiếp với bên đối tác.

Nó nghe mà chỉ biết thờ dãi lòng lá vàng rơi hàng loạt. Một lữ còn hơi đầu mà tụi ăn với cả uống. À mà có được ăn mấy đầu toàn phải ngồi nghiêm chỉnh giữ ý tứ nhệ nghe xếp trên bàn việc. Xếp mà chưa ăn ai dám ngo ngoe gì có ăn nhân viên như bọn nó động được vài miếng lại phải bỏ đĩa xuống tỏ vẻ đã ăn no thế mới đau lòng. Đó là lí do tại sao nó ghét mấy vụ thế này. Thật chẳng khác gì tra tấn một đứa vô tâm hồn ăn uống bao la như nó.

Mặc Nhiên cũng thờ thừn thượt đáng thương xin xỏ mà mãi vẫn méo được cuối cùng kết thúc bằng một ánh mắt bi thương cùng cái thờ dãi chấp nhận số phận. Haiz đen thôi đó quên đi!!!! Cứ coi như bọn nó số nhọ!!!

Những người khác thì như mở cờ trong bụng chỉ cần không được chọn là vui muốn ôm nhau khóc luôn làm gì còn tâm trạng nghĩ cho hai người đáng thương tụi nó.

Họp xong thì đã đến chiều những người ở lại thì tiếp tục công việc còn nó Mặc Nhiên và quản lý Lý Lan liền đi về phía phòng hội nghị lớn ở tầng cao nhất.

Bọn nó cùng những người khác xếp hai hàng đứng ở hai bên chỉ chờ xếp ra sẽ cung kính chào.

Một lúc sau khoảng bảy, tám người đàn ông và phụ nữ cùng đi ra, hai bên nhìn nhau trò chuyện xã giao có phần khách khí. Lúc này trời đã sẩm tối.

Bọn nó chào xong liền theo chân mấy xếp tổng đi đến nhà hàng đã được đặt sẵn đợi xếp tổng ngồi xuống mới dám ngồi.

Mấy xếp trò chuyện công việc nghe đến phát chán mà mặt thì luôn phải viết dòng chữ:" xếp nói thật hay rất động lòng người"

Nó và Mặc Nhiên đưa mắt nhìn nhau ra hiệu kín đáo. Nó nhìn bàn ăn lòng ngập tràn đau đớn và thế lương. Haiz bàn ăn rõ nhiều món sơn hào hải vị bày trí công phu nghe nói có cả món Hân và Trung càng làm nó nuốt nước mắt vào tim. Chắc chắn ngon vậy mà chỉ nhìn thôi thật như bị gãy vò đến tận tim can.

Nó không để ý quản lý Lý Lan đã trả lời xong còn âm thầm ra hiệu cho nó tặc là đầu nó ngập tràn món ăn nên chẳng để ý gì cứ ngệt ra khiến Lý Lan phải nhéo nhẹ nó mới tỉnh.

Nó cười gượng, miễn cưỡng tập trung trở lại. Quản lý Lý Lan khôn khéo vội nói đỡ, tiện thể lặp lại câu hỏi cho nó.

Nó nhanh trí phối hợp. Nghe xong cái trả lời của nó cô nàng mới hài lòng buông nụ cười thả lỏng đôi chút.

Nó nhìn quản lý của mình biết mình đã lấy công chuộc tội cũng an tâm thoát được bài ca và về sau tâm trạng nhẹ nhõm hẳn chứ mai mà nghe sếp ca lại nhìn đến quả mắt ngàn đao phi tới của sếp thì.... Thấu hiểu luôn cuộc đời nở hoa là thế nào.

Cuối cùng sau mấy tiếng ăn được vài miếng thịt uống thêm một ly rượu nó cũng được giải thoát. Hể hể vui như nước nhà được giải phóng!!! Mặt cười tươi rạng rỡ hẳn.

Nó phải thế là không có ai như nó và Mặc Nhiên. Người khác ai nấy đều mệt nhưng vẫn nghiêm chỉnh riêng tụi nó chỉ nghe sếp về mà phần chán gấp mấy lần ban đầu. Sung sướng cả ra mặt.

Nhân viên đứng khời ghế đưa tay về phía cửa thay cho lời chào đợi sếp đi vài bước mới đi theo.

Ra đến cửa gặp ngay một đoàn khác. Các sếp cười, giọng khách sáo nhưng kiêng nể

" chào Lý tổng. Gặp Lý tổng ở đây thật là có duyên"

Vài người khác cũng phụ họa:" phải phải thật có duyên"

Người tự xưng Lý tổng lạnh lùng khách khí đáp lời nói vẫn mang theo sự lạnh nhạt nhất định ánh mắt thoáng qua một người nào đó nhưng nhanh trở về dán về ban đầu." gặp các vị ở đây tôi cũng rất vui"

Nó và Mặc Nhiên đang mãi mê thì thầm nào quan tâm. Nghe giọng này quen quen nó ngược lên thấy hần cứ như vừa nhìn mình mà lại giống không phải. Chắc do nó nhìn nhầm!!!

Mặc Nhiên có chút ngạc nhiên, nhìn nó huých nhẹ, mắt âm thầm quan sát hấn nhanh chóng vọt lên tia gian tà. Hể hể có gian tình!!! À nhầm phải là có mùi tình củm mới đúng.

Hấn nhìn thoáng qua nó liền di chuyển tầm mắt về phía mấy vị sếp đứng trước. Hai bên xã giao vài câu đơn giản rồi cáo từ.

Nó lén liếc hấn vài lần cũng không tiện hỏi nhưng thấy biểu cảm lạnh hơn băng của hấn có chút mát mát.

Nó phải theo đoàn xuống dưới chờ mấy vị quan lớn về xong mới thỏa mái vượn vai ngáp ngắn ngáp dài. Mặc Nhiên bên cạnh chỉ mong sếp đi càng nhanh càng tốt. Thấy sếp khuất dần nụ cười thật tươi tản rạng rỡ

" mau mau sếp đi rồi chiến luôn chiến luôn" Mặc Nhiên nôn nóng bụng đói tới mang tai rồi không kìm được kêu to

Nó đập tay với Mặc Nhiên hớn hớn chỉ có hơn chứ không có kém, vui vẻ giơ tay cao: " Nhanh nhanh đói gần chết rồi"

Nó leo lên xe cùng Mặc Nhiên không biết ở cách đó một đoạn hấn vẫn đang dõi theo mình.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Vài ngày sau, hấn bỗng nhiên đến đón nó khiến nó vừa suýt tường mắt mình có vấn đề vừa bán tính bán nghi, lòng thấp thỏm không yên.

Hấn đậu xe cách công ty một đoạn tuy vậy để đảm bảo cho chắc nó vẫn liếc ngang liếc dọc liếc trái liếc phải xác định không có đồng nghiệp mới an tâm vào trong xe.

Nó nhìn hấn, không hiểu tại sao tự dưng hôm nay hấn tốt đột suất làm nó thụ sùng nhược kinh đầu nghi hoặc dài đằng dặc. Không phải là có chuyện gì đó chứ???

" anh....hôm nay.... Sao lại đón tôi vậy? " nghĩ nhiều đau não nên nó quyết định hỏi thẳng luôn

" ba mẹ về " hấn lãnh đạm đáp, không nhìn nó mà tập trung lái xe

" ba mẹ...về?!!! " nó chột cao giọng hơn. câu " ba mẹ nào cơ " suýt thì nhảy khỏi hòng may mà nó ngậm mồm kịp lúc sửa kịp thời không hú hú lại thêm nhục

Đợi chút nó cần thời gian tiêu hóa tin này diễn ra quá nhanh quá đột ngột nó vẫn chưa load kịp, về mặt vẫn rất đỗi ngạc nhiên

" ba mẹ về thật à? Sao đột ngột thế? Vậy giờ ba mẹ ở đâu? "

Nó hỏi một tràng, hấn đáp một câu cụt ngủn:" nhà ông nội"

Nó nhìn hấn, lòng thầm cảm thán thôi trả lời một câu cũng vui rồi.

Chắc chắc sao ba mẹ về đột xuất thế nhí??? Chẳng phải hai người vẫn đang đi du lịch bên nước ngoài ư???

" anh có biết lí do ba mẹ về nước không? "

" không biết" hấn lạnh nhạt đáp, liếc qua nó vẫn đang suy tư với rất nhiều câu hỏi

Rất nhanh xe mau chóng dừng trước cổng, nó xuống xe,chột nghĩ bộ dạng này có thất lễ quá không liền đứng trước cửa kính soi thử. Nhìn qua nhìn lại chẳng biết thế này ổn không liền đến trước mặt hấn tham khảo ý kiến

" anh thấy tôi mặc thế này có đơn giản quá không? "nó mong chờ

" nhìn được" hứ trả với cả lời biết thế nó hỏi đầu gối cho xong.

Nó hậm hực. Thôi kệ đi người ta nói người đẹp mặc cái gì cũng đẹp nó mặc thế này chắc không vấn đề gì đâu.

Nó khoác tay hấn, mỉm cười nhẹ cùng vào trong.

Bên trong tiếng nói chuyện cười đùa vang xa, bọn nó bước vào, cùng chào mọi người

Ông cụ Lý, ba mẹ hấn thấy tụi nó đều vui vẻ nói

" đến rồi đây à mau lại đây với mẹ" bà Trần vẫy tay gọi nó, nhìn kĩ người con dâu của mình còn hấn thì ngồi cạnh ba mình thái độ lạnh lùng có giảm bớt

Bà Trần quan tâm hỏi:" hai đứa sống tốt chứ? Gia Thành nó có quan tâm con không? "

Nó nhìn mẹ chồng mình đang nhìn hấn trên mặt viết một câu " nếu con bé trả lời không con chết chắc với mẹ"

Nó mỉm cười, trả lời ngoan ngoãn:" anh ấy đối xử với con rất tốt mẹ cứ yên tâm con đã có ông bảo kê rồi"

"haha con bé này..." cả ba người cùng phá lên cười không khí càng thêm rộn ràng

Xin lỗi ông nội ba mẹ con cũng là bắt đắ dĩ mới lừa mọi người.

" ba mẹ về đột xuất vậy không biết có chuyện gì không? " nó dò hỏi

" à bọn ta về theo chơi thôi vài hôm nữa sẽ đi" ông Lý lên tiếng, gương mặt đã có nếp nhưng vẫn rất phong độ

" vậy hai người định ở đâu? " nó hỏi

" ta cũng đang định nói với con chuyện này. Hôm nay ta và ba con sẽ về khách sạn mai sẽ chuyển đến nhà con ở vài ngày được không? Đẳng nào mai ông nội của các con cũng đi chơi đồng hương bọn ta ở nhà buồn chết nên muốn chuyển đến ở cùng hai đứa. "

Bà Lý nhìn con dâu rồi nhìn con trai. Thật ra mục đích của bà là muốn kiểm nghiệm xem tình cảm hai đứa đến đâu.

Nó ngoài cười mà trong khóc. Mẹ chồng à mẹ đã nói vậy ai dám từ chối chứ.

" đương nhiên là được ạ phải không anh? " nó quay sang nhìn hấn, cười thân mật

" do em quyết định" hấn mang vài nét cung chiều trả lời

" cảm ơn anh" nó lại cười tiếp

Sau đó mộ người ngồi vào bàn ăn, ba mẹ chồng hỏi han tình hình cuộc sống tụi nó, có phần trách móc vụ tụi nó chưa đi tuần trăng mật còn nói tụi nó quá màng công việc lo sợ tụi nó không quan tâm đến nhau bà Lý liền đề xuất

" hay Giân Hi con chuyển về công ty của Gia Thành đi" bà Lý hiển nhiên rất hài lòng với sáng kiến giúp con dâu con dai có thêm thời gian bồi đắp tình cảm.

Ông Lý cũng thấy vợ mình đưa ra một ý kiến rất đúng ý liền giúp vợ một tay lại thêm ông nội cùng chung chí hướng khiến nó nhìn hấn lòng sớm đã khóc ròng rã với ba người.

" con nghĩ công việc hiện tại của con rất ổn không cần phải đến công ty của anh ấy đâu hơn nữa chuyên ngành chính của con cũng không hợp con xin nhận ý tốt của mọi người" nó nghĩ ngợi khéo léo từ chối

Nó biết mục đích của ông nội và ba mẹ đều muốn tốt chỉ tụi nó nhưng thực tế nó cũng không chuyên về lĩnh vực của công ty hấn hơn nữa nó cũng không muốn hấn phải gượng ép vốn chỉ nó cũng không thật muốn làm việc ở đây.

"Gia Thành con nghĩ sao? " Ông Lý hỏi hấn, vẫn cố lưu kéo

" con không thành vấn đề" Hấn trả lời, ánh mắt khó đoán.

" vợ em muốn làm ở đâu trong công ty? " hấn nhìn nó, chờ đợi không nhìn ra được cảm xúc thật.

Sặc! Vợ??? Hấn gọi ngon ơ như đã quen mồm khiến nó bối phục. Nó người trong cuộc còn tưởng thật người khác bị lừa cũng phải thôi

Nhưng nó tin hấn méo tốt thế. Cần thận nó mà đồng ý lại

bị gấn mắc hám của ấy chứ. Nó méo ham

" Gia Thành cũng đã nói thế con có phải cũng nên..."

" ơ món ăn nguội hết rồi mọi người mau ăn đi" nó đánh trống lảng, tay cận lực gấp thức ăn

" ông nội, ba mẹ hai người ăn nhiều vào nha không đồ ăn đâu ngon bằng đây đâu ạ"

" anh ăn nhiều vào công việc quan trọng nhưng anh không ăn em sẽ lo lắng lắm" nó bắn ánh mắt hình trái tim về phí hấn, đầy yêu thương.

hehe có chút giả dối nhưng phải thế thì mọi người mới tin tụi nó tình bể bình chứ. Nói thật nó muốn nôn ọc bản thân lắm rồi. Ghê vãi chó lòng không hiểu tại sao nó có thể nói ra được những lời này còn cả ánh mắt nữa chứ. Ủi mẹ ời khủng khiếp.

" anh xin lỗi mấy hôm nay quá bận không quan tâm em được lao anh sẽ bù đắp " hấn tự nhiên nói, còn nhìn nó vô cùng vô cùng..

Nhìn ánh mắt hấn rất cung chiều và dịu dàng của hấn nó còn suýt bị lừa. Haiz nên nói hấn chuyên nghiệp hay do nó dễ bị lừa?!?

Sặc lần 2!!! Nó phục hấn luôn còn cao thủ hơn cả nó, ôi gai óc nổi hết lên rồi. Chắc Chắc oscar mau trao giải cho nam chính xuất sắc đi.

Ông nội và ba mẹ chồng nó nhìn mà tùm tùm cười.

Ăn com xong tụi nó đợi ba mẹ về trước mới tạm biệt ông nội ra về.

Ngồi trong xe, nó mìn hấn cái đáng về lúc này với cái đáng về ban nãy sao lại một trời một vực đến vậy.

Nó nhớ lại lời nói của hấn lúc đó cùng với biểu cảm chết người ấy chắc chắc quả thật đẳng cấp lừa người của hấn ngày càng cao.

Ơ mà khoan đã. Ba mẹ muốn chuyển đến nhà tụi nó thì chẳng phải nó phải dọn sang phòng hấn ở tạm ư?!!!

Nghĩ thôi mà dây thần kinh cứ nổ bùm bùm rồi. Ủi thế thì nó làm sao chịu nổi đây huhu. Lần trước nhìn thấy hấn coi trần nó mèm chảy máu mũi rồi giờ mà thêm nhiều tình huống phát sinh nữa tùm nó Chống chịu sao được.

Nó nhìn hấn, lại nhìn hấn vẫn chần chừ

"chuyện gì" hấn lạnh nhạt hỏi đã sớm quay về đáng về tảng băng.

" tôi phải chuyển sang ở cùng với anh thật ư? "

Trả lời không đi cho vui cửa vui nhà!!!

" phải"

Nó nhìn hấn biểu cảm vô cùng thốn.

Không được nó phải giao kèo với hấn trước mới được. Giờ phải nghỉ đã.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Nó đứng thất thần, tuy mắt nhìn vào đồng hồ nhưng hồn đã sớm phiêu nơi chân trời.

Nghĩ đến những ngày sắp tới mà thờ dài thườn thượt. Theo nguồn tin nó thám thính được thì ba mẹ chồng nó vốn không thích ở chung với con cái thường về cũng chỉ ở khách sạn ai ngờ đầu lần này tự dưng chuyển hướng thật khiến người ta phải nghi ngờ. Mà kệ đi suy nghĩ nhiều cũng không thay đổi được lịch sử thôi thì đến đâu ứng phó đến đấy vậy

Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến cảnh ở chung cùng hấn nó không khỏi liên tưởng đến mấy cảnh hơi đen tối.

Không đứng hấn quân tử như vậy làm sao có thể làm ra mấy hành động kia là do nó không trong sáng. Haiz đầu óc này càng lúc càng lệch lạc rồi

Nó đem đồ của mình sang phòng hấn, gõ cửa nhưng không thấy mờ cửa chắc hấn đi đâu rồi nó đành đứng chờ vậy.

Một lúc sau nó gõ cửa thêm lần nữa.

"vào đi"

Nó tay ôm đồ, mở cửa đi vào thấy hấn đã mặc xong áo tiêng đầu còn vương những giọt nước nhỏ chứng tỏ vừa tắm xong.

Hấn lười biếng quay ra nhìn nó, lạnh lùng

Chắc chắn hấn lúc này sao đẹp trai thể nhờ nó tự hỏi lòng. Bình thường đã đủ khiến người ta say như điên lúc này quyến rũ như vậy thật khiến người ta chết cũng can tâm tình nguyện. Nhờ trong vài ngày sắp tới đều thế này nó chắc chết vì mất máu chứ chẳng đùa đâu.

Thấy nó thất thần, hấn đột ngột lên tiếng kéo nó về hiện tại: "nhìn đủ chưa? "

"chưa a đủ rồi " nó vô thức trả lời, hiển nhiên bị lời lạnh lùng của hấn kéo về hiện tại.

Nó thấy hấn nhìn mình cảm giác quá mất mặt đi vội lảng sang vấn đề khác: "tôi chuyển ít đồ sang trước hehe"

Hấn dòi tầm mắt về hướng khác, không nói gì

Nó đến gần tủ, treo quần áo vào, khoảng cách nó và hấn rất gần tìm nó lại bắt đầu bệnh cũ tái phát cứ nhảy lên nhảy xuống.

Bầu không khí có chút mờ ám im ắng.

Tiếng điện thoại phá tan sự lặng lẽ, hấn nhích người đi qua nó ra ngoài nghe điện thoại.

Nó thăm thò phào, tim cũng bắt đập nhanh như trước. Nó nhanh chóng dọn xong đồ, nhân lúc hấn không có ở đây nó tranh thủ ngắm kĩ toàn thể căn phòng.

"Chắc chắn nhìn thì bình thường mà toàn đồ đắt tiền đúng là thương nhân giàu kiết xác" nó lẩm bẩm, thấy vẫn chưa đủ bồi thêm câu: "Đúng là chủ thể nào phòng thế ấy"

Hấn vào đã thấy nó lẩm bẩm hiển nhiên hiểu hết mấy lời nó nói nhưng chẳng vạch trần.

"xong chưa? " hấn lên tiếng, vô cảm

"xong rồi xong rồi tôi về phòng đây" Nó cười hi hi chẳng biết hấn có nghe thấy không nữa thôi kệ đi nó chuồn trước đã

Sáng hôm sau, nó và hấn vừa ngồi vào bàn ăn ba mẹ chồng liền đến.

Nó và hấn đứng dậy chào: "con chào ba mẹ"

Nó ân cần hỏi: "ba mẹ ngủ tốt chứ ạ? "

"có chút lạ giường nhưng cũng chợp mắt được " bà Lý vui vẻ đáp để hành lí vào một góc.

Nó biết ý vội mời: "ba mẹ ăn cơm cùng tụi con nhé cơm vừa sắp xong"

Bà Lý sống rất phóng khoáng và hiện đại nên không chần chừ liền đồng ý. Di Năm biết ý liền lấy thêm bát đĩa hỏi han: "ông bà chủ vẫn khỏe chứ? "

"đương nhiên. đi cũng vậy phải không? " Bà Lý cũng hỏi han

Di Năm đặt đầu đáp "vậy mọi người ăn cơm nhé tôi vào trong bếp dọn dẹp"

"đi không ăn cùng ư? " mẹ chồng nó thoáng thắc mắc

"tôi ăn cơm ở nhà trước rồi mọi người cứ ăn cơm vui vẻ" Di Năm nhẹ nhàng đáp

Bà Lý thấy thế cũng thôi hỏi nữa, tự nhiên ngồi xuống bàn ăn. Nó đương nhiên phải tự giác đi sang ngồi bên cạnh hấn.

"ba mẹ ăn ăn nhiều nhè" nó gấp cho hai người rồi gấp cả cho hần

"hai đứa cứ ăn rồi đi làm không cần để ý hai ông bà già này" ông Lý lên tiếng ầm áp nhắc nhở

Nó nghe xong chợt nghĩ hần giống ai thế nhỉ ba mẹ ông nội đều ầm áp này nài ra mình hần như tăng băng sự khác biệt quá lớn nếu không phải nhìn gương mặt có sự na ná nó khẳng định ai cũng nghĩ hần là con hàng xóm

"hôm nay con được nghỉ con sẽ ở nhà chơi với mẹ cho vui" nó vui vẻ nói

"được thế thì tốt vậy ta sẽ cùng Gia Thành đến công ty xem thế nào" Ông Lý vui vẻ hần còn có chút nôn nóng muốn mau chóng đến công ty.

Ăn cơm xong, hần đem hai gương hành lí lên phòng nó và mẹ chồng theo sau riêng ông Lý thì đứng dưới chờ

Phòng của ba mẹ nó là phòng trống ở cạnh thư phòng đã được đi Năm lau chùi quét dọn sạch sẽ.

"con đi làm đây. Em ở nhà nói chuyện cùng với mẹ" Hần lạnh lùng nói

"em biết rồi anh yên tâm có gì nhớ gọi điện báo em ". Nó thân thiết đáp, nhìn hần. Hần cũng nhìn nó trao đổi ngầm mới an tâm rồi khỏi.

Bà Lý đợi con trai đi khuất mới bắt đầu nói

"lâu nay mẹ con ta không nói chuyện lần này mẹ muốn con và mẹ thật lòng chia sẻ với nhau được không? Con đừng lo lắng mẹ không giống những bà mẹ chồng khác đâu mẹ khá thoáng tính" bà Lý vừa cười vừa nói

"vâng mẹ" nó từ tốn đáp

"haiz hai đứa lớn cả rồi ba mẹ cũng không xem vào chuyện của cả hai đứa nhưng mẹ muốn biết hai đứa hạnh phúc chứ? "

"con rất hạnh phúc " tuy biết nói dối là tích nghiệp nhưng e là những ngày sắp tới nghiệp của nó chắc sẽ chồng chất mất thôi. Ai bảo đã đâm lao thì phải theo lao đến đâu hay đến đó vậy.

"tốt. Vậy mẹ vui rồi. Nói thật thằng bé này mẹ cũng chẳng biết nó giống ai nữa từ nhỏ đã rất thông minh nhưng rất ít nói càng lớn càng lạnh lùng với ai cũng xa cách vạn dặm. Nói thật nó không phải đứa thông minh trong chuyện tình cảm có đôi khi lại rất ngốc ấy chứ vì thế nếu con thật muốn biết nó có quan tâm con không hãy nhìn vào hành động"

"Con biết rồi mẹ " nó dịu dàng đáp rất đồng lòng với mẹ chồng.

"phòng của hai đứa đâu mẹ muốn xem thử" bà Lý hứng chí mong chờ

Nó đưa mẹ chồng vào phòng hần, bà Lý nhìn một lượt không hài lòng thán:" thằng bé này tính vẫn không chịu đổi luôn thích màu tối. Nói cho mẹ biết có phải nó không cho con bày những thứ có màu sáng?"

Nó nhìn mẹ chồng mặt hiền hòa nhưng giọng điệu như sắp đòi công đạo đến nơi vội vàng nói:" không phải đâu mẹ anh ấy cóhỏi ý kiến của con rồi là con bảo thế này đẹp rồi không cần thay đổi nữa"

Mẹ chồng nhìn nó dò xét nửa tin nửa ngờ nhưng cũng không bói thêm mất lại đi chuyển hướng khác

"không cần bệnh chằm chằm như thế?!" Bà Lý nhìn nó bày ra vẻ mặt " mẹ lạ gì tính con trai mình!!! "

Bệnh? Nó có sao?

Bà Lý cũng không nói thêm nó thăm thở phào, may mà nó nhanh trí không thì toi. Nhưng cứ tình trạng thế này nó sợ nói dối thành quen nghiệp chát như núi mất.

" vậy mẹ định bao giờ đi? " nó biết mình lỡ lời vội chữa thêm" con không có ý khác đâu chỉ là hỏi để cân chỉnh thời gian cho tốt thôi ạ"

Bà Lý thoáng nghi ngờ nhưng nghe thế có phần buông lỏng lại nhìn thêm một lượt nữa mới rời khỏi phòng. Hú hú may mà hôm qua dọn đồ trước không nguy hiểm rình rập rồi

Đóng cửa phòng lại nhìn sang bên hời:" phòng này để trống ư? Tại sao khóa cửa vậy? "

Dạ phòng đấy đúng là để trống không có người dùng nên bị khóa ạ"

Mẹ chồng nó cũng không suy xét nhiều nghe lời nó nói có lí liền thôi không để ý nữa.

Bà Lý muốn đi mua sắm liền rủ luôn con dâu của mình hành động luôn.

Mẹ chồng nó đưa nó đến các cửa hàng nổi tiếng, lựa chọn cả đồng đồ mặc cho nó từ chối vẫn bắt chấp còn tò vè nếu nó không nhận sẽ giận khiến nó đành miễn cưỡng cảm.

Đang lựa đồ bà Lý đột ngột lên tiếng:" thằng bé có lần nào đưa con đi mua đồ chưa? "

" dạ rồi ạ anh ấy rành sẽ đưa con đi còn mua rất nhiều đồ đến giờ con mặc vẫn chưa hết" nó chém gió bừa đẳng nào ba mẹ nó cũng đâu thể xác minh và đương nhiên không quên già bộ nhớ đến cảnh hần đưa nó đi cho thêm phần chân thật

Bà Lý thấy con dâu đột nhiên cười ầm áp đoán chừng đang nhớ đến hần đấy mắt hiện lên tia ngờ vực " con trai mình thực làm được như thế?!! "

Đi mua sắm xong đã gần trưa, điện thoại nó đột ngột reo, nó nhìn số lạ đoán đo nhưng vẫn bắt máy

"alo"

" đang ở đâu? " hần vào thẳng vấn đề chính giọng vẫn rất lạnh lùng

" là anh à? " nó thoáng ngạc nhiên làm sao hần biết được số nó nhỉ. À mà quên với trình độ của hần tra quá dễ dàng nó cần gì phải thắc mắc thế chứ.

Mẹ chồng nó đi từ trong cửa hàng ra chỗ nó, cười hỏi han" ai vậy con? "

" là anh ấy ạ" nó để máy xuống trả lời

Bọn nó vừa nói chuyện xong thì hấn đã dừng xe trước mặt và bước xuống. Ba hấn ở hàng ghế sau cũng đi xuống.

" sao anh biết tụi em ở đây?" Nó ngạc nhiên dù biết hấn có thể tra nhưng tốc độ này cũng thật nhanh đi

Hấn hiển nhiên coi đó là câu hỏi thừa thãi, vòng sang bên mở cửa xe cho nó, tay cầm giúp túi đồ tự nhiên nói:" em nghỉ ai cũng ngốc như mình???"

Ngốc ngốc cái con khi!!!! Cái vẻ mặt của anh là thế nào hả nó thật muốn cào cho hấn vài phát cho bõ tức. Hừ!!!

Nó hậm hực bước vào trong xe không thèm nhìn hấn.

Lại nhìn đồng hồ vừa nảy liền nhập bốn chữ " tăng băng chết tiết " vào máy mới hài lòng mỉm cười

Xe lăm bánh đến một nhà hàng sang trọng.

Món ăn được bày lên phục vụ mời xong liền tự giác lui ra.

" không cần ngại cứ ăn tự nhiên " bà Lý gấp cho con dâu, quan tâm

" con cảm ơn mẹ " nó lễ phép nhận lấy

" công việc ở công ty thế nào? nghe nói con rất bận rộn. Mẹ nhắc con trước dù thế nào bận đến mấy cũng phải dành ra thời gian đi ăn chăm sóc vợ mình đừng như ba con hờ tị chỉ có công việc thật khiến người ta bức xúc"

Bà Lý nhìn chồng vừa nhắc nhở con trai vừa trách chồng mình lúc trước vô tâm

Ông Lý cười cười, đồ vợ:" vẫn còn trách tôi à chẳng phải tôi biết bà chịu thiệt nên đã giao công ty lại để cùng bà đi đây đó hay sao"

Nó nhìn mà ngưỡng mộ thật cảm thấy nếu nó không vướng phải một cuộc hôn nhân hợp đồng liệu nó có giống thế này không?

Bà Lý có phản đối đi nhưng nét mặt vẫn chưa nguôi ngoai:" coi như tạm tha cho ông "

" anh nên học hỏi ba mẹ " nó nhất thời buột miệng nhưng lời thốt ra không thể thu vào đánh cầu mong hấn chưa nghe thấy

" anh sẽ tiếp thu" hấn ra chiều đã hiểu, về mặt lúc này luôn bớt lạnh lùng ẩn nhẫn sự dịu dàng

Bọn nó lúc này như một cặp vợ chồng ăn ý thấu hiểu lẫn nhau.

Nó bịu môi xì một tiếng. Hấn diễn cũng quá thật đi không chút kẽ hở ga lăng đúng chỗ quan tâm đúng lúc thực giống một người chồng hoàn hảo cứ thế này nó cũng sập bẫy chứ đừng nói đến hai phụ huynh.

Haiz nó tự đập mặt mình vẫn nên tỉnh táo thì hơn đây đều là giả cả không nên tin là thật.

Bà Lý đi vào nhà vệ sinh để mặc hai cha con bàn chuyện và một người luôn luôn lắng nghe lâu lâu mới hiểu là nó đây ở lại.

Hấn nhìn về mặt dần dần còn giả bộ cố tiếp thu của nó không nhanh không nhẹ lên tiếng:" không hiểu thì không cần cố em vẫn hợp với việc chuyên tâm ăn uống hơn"

Nó lườm hấn, hấn là đang cố tình đim nó đúng không? cần gì phải nói thẳng toẹt ra thế ngại chết mất.

Ấy vậy mà đau lòng ở chỗ ba chồng nó nhìn vậy còn cho rằng hấn quan tâm nó, cười tươi:" hai đứa quan tâm nhau thế là tốt"

Hừ! Hừ! Hừ! Tốt cái con khi gió! Không có ba mẹ ở đây con nhất định lao lên đánh cái mồm độc miệng ấy lại!!

Nhà vệ sinh, Cát Như rửa tay bên cạnh là bà Lý

" con chào bác không biết bác còn nhận ra con không? "

Bà Lý nhìn thoáng qua không mấy ấn tượng nhìn kĩ lại đột ngột nhớ đến một cô bé đã từng đến nhà mình muốn gửi bánh cho hấn

" nhớ rồi nhưng có chuyện gì thế? " bà Lý giọng điệu không lạnh không nhạt hỏi

" con chơi với anh Gia Thành lâu như vậy cũng hiểu đôi chút tính khí của anh ấy. Bác cũng biết một cuộc hôn nhân dựa trên sự sắp đặt chắc gì đã là yêu thật đôi khi cái nhìn thấy trước mắt cũng đâu có nghĩa nó đúng. Đôi khi để người khác vui người trong cuộc đành phải chịu khổ mà tính khí của anh ấy con nghĩ chúng ta đều hiểu. Con nhiều lời rồi xin phép bác con đi trước"

Cát Như nhắc chân rồi đi, miệng thăm nở nụ cười.

Bà Lý nhìn theo bóng dáng Cát Như lâm vào trầm tư.

Quay trở lại bàn ăn, bà Lý tỏ vẻ như vừa chưa có chuyện gì vẫn mỉm cười đều đều nhưng mắt luôn dán lên hai người tụi nó.

Ăn xong trước khi lên xe hấn liền đứng trước nó cúi đầu nói nhỏ:" tối anh sẽ cố gắng về sớm"

Nó mỉm cười, yêu thương đáp một tiếng được.

Bà Lý bên cạnh nhìn thật không ra con trai và con dâu có điểm nào giả dối có lẽ vẫn cần thêm thời gian để xác định.

Sau đó nó và mẹ chồng bắt xe về nhà

Cát Như đứng trong nhà hàng nhìn ra mà tim đau nhói nhìn cảnh ấy chỉ muốn lấy mạng nó. Hết thấy mọi thứ đều đang thay đổi chuyện này nếu cứ đông dài e đêm dài lắm mộng ngủ không ngon.

Dù vừa đã cố tình nói cho mẹ hần biết nhưng xem ra tình hình này vẫn nên là đánh nhanh thắng nhanh thì hơn. Chỉ sợ bà mẹ chồng kia không những chẳng nghỉ ngơi mà còn tạo thêm cơ hội cho nó và hần ấy chứ. Tốt nhất vẫn nên trông vào sức của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Chiều tối, nó nghe mẹ kể về những trải nghiệm lúc đi du lịch mà ghen tị. Chợt nghĩ sau này khi kết thúc bản hợp đồng liệu nó có tìm được người sẵn sàng đưa nó đi khắp thế giới không? Hihi đâu biết hơi hão huyền nhưng cứ mộng mơ đi khi đời còn cho phép. Có ai cấm nó không được ăn dưa bở đâu. Nó cứ mạnh dạn tự tin mơ tưởng tí cho vui.

"mẹ sướng thật đó" nó cảm thán ời chao mẹ chồng nó thật tốt số vợ được ông chồng 9/10 còn nó thì ời chao...sắp tới ăn dưa bở suốt ngày.

Mẹ chồng nhìn nó cười, nửa thật nửa đùa:" muốn giống mẹ thì mau sinh con đi mẹ chăm sóc giúp cho đợi khi chúng nó lớn lớn tí liền cho vào công ty thế là hai đứa tha hồ mà đi"

Nó và hần có khurót mới có mùa xuân ấy!!! Nó khẳng định luôn đấy. Người cuồng công việc như hần mà chịu " bỏ cả thế giới để theo em" thì tuyệt rồi mùa hè từ lâu rồi. À mà cũng chưa biết được biết đâu hần lại bỏ cả thế giới theo cô ta không chừng trên là nó chỉ chém gió chút thôi đừng ai tin nhé.

mẹ chồng nó nhìn nó, hơi trầm tư:" con à, mẹ biết tính của thằng bé này y như bố nó thậm chí mức độ cuồng công việc còn hơn rất nhiều bất nó dành thời gian cho con càng khó. Lúc trước mẹ cũng từng vì vấn đề này mà cãi nhau nên mẹ hiểu con phải chịu thiệt thế nào nhưng mẹ tin nếu con thật sự quan trọng với nó nó sẽ rất tốt với con. Thằng bé chẳng qua đã lạnh lùng và cô độc quá lâu nên quên mất cách chăm sóc một người thôi. Chờ nó được không con?Nhưng..." bà Lý ngưng một chút, hơi nghẹn lại nói:" Nếu một ngày hai đứa thật sự không còn tình cảm với nhau mẹ tôn trọng quyết định của hai con"

Mẹ chồng nhìn nó, tay nắm chặt tay nó, thật lòng nói. Mong rằng hai đứa sẽ hạnh phúc bà nhìn được sự quan tâm của con trai mình dành cho nó dù bà biết có thể chỉ trước mặt ba mẹ hai đứa mới làm vậy.

" con cảm ơn mẹ. Mẹ lúc ấy mẹ đừng trách tội con nhé"nó cũng nhìn mẹ chồng mình, lòng xúc động thật sự có được một người mẹ chồng tốt và thấu hiểu cho con đâu là điều may mắn của nó. Mong rằng sau này dù bọn nó ra sao hai bên đều sẽ không buồn lòng.

" Mẹ sẽ không trách"

nó và mẹ chồng nhìn nhau cười, khoảng cách thật gần gũi và ấm áp.

" mẹ, chị dâu hai người trò chuyện gì vui vậy cho con ké với"

Không cần nhìn cũng biết trong đây người chưa thấy mặt đã thấy tiếng chỉ có một mà thôi

Bà Lý đương nhiên cũng chẳng có phản ứng vì tính con trai mình bà không hiểu thì ai hiểu đây.

Bà Lý nhìn con mình thăm phán. Thật là chẳng bù cho thằng anh được tí nào!!! Một đứa thì như loa phông một đứa thì cứ im như thóc!

"mẹ, chị dâu hai người cứ như không chào đón con ấy sao chẳng có tí cảm xúc hoan nghênh nào vậy? Mẹ không ngạc nhiên ư? " Gia Viễn bày vẻ mặt" một nỗi buồn tan nát nhè nhẹ lướt qua đây" nhìn nó và mẹ mình ai oán

" Chỉ cần từ cửa đã biết là con còn ngạc nhiên cái gì" bà Lý phũ phàng đội cho con trai gáo nước

" mẹ có thể giả vờ mà phải không chị dâu? " Gia Viễn quay sang nó, tìm niềm đồng cảm

" giả vờ như thế sẽ rất dối lòng" nó vô tư sát muối vào nỗi đau của Gia Viễn

Gia Viễn giả vờ ôm tim đầy chua xót và đau đớn:" trời ơi tim con bị hai người làm cho chảy máu rồi phải đi trị thương thôi "

Ông Lý đi song song cùng hần đến bên Gia Viễn, đập vai con trai mình, cười cười nói ;" lớn rồi mà cái tính này vẫn chưa bỏ sao lấy vợ được"

" ba, con còn lâu mới lấy vợ con còn phải cống hiến cho tổ quốc cho dòng họ chứ"

Mọi người cười rộn vì lời đùa của Gia Viễn cùng vẻ mặt chỉ có tổ quốc kia. Riêng hần vẫn lạnh y nguyên lúc bước vào vẫn là không có lấy nổi một nụ cười.

Nó chào ba chồng rồi lại nhìn hần có chút khó tin hôm nay hần về sớm. Dẫu biết hần luôn giữ đúng lời hứa nhưng mà thế này cũng hơi quá đi thật không hiểu làm sao hần có thể thu xếp hết đồng công việc khùng bỏ đó nhì.

Nó nhìn hần, hần cũng nhìn nó, gương mặt tan nhè sự băng giá, lời có chút trách:" nhìn em như không muốn anh về sớm? "

Nó hoàn hồn nhanh trí đáp:" là em đang thắc mắc tại sao anh có thể thu xếp đồng công việc như núi ấy đấy mà"

" muốn là có thể " hần thẳng thắn trả lời giọng nói vẫn mang theo sự uy quyền

" haha ba ở công ty thế nào à? " nó nghe câu trả lời của hần cùng cái giọng điệu như nói với cấp dưới của mình mà chỉ muốn nghiêng răng nghiêng lợi nhào nên đập cho hần một phát. Thôi kệ hần nó cũng chỉ hỏi cho có lệ. Với trường hợp này tốt nhất cứ đổi chủ đề cho cả nhà cùng vui.

" Khá thích" ông Lý vui vẻ trả lời như thể mình đã sống lại thời tuổi trẻ.

" được rồi ăn cơm thôi tối rồi"Bà Lý nhắc

Mọi người ngồi vào bàn ăn, tất cả đều trò chuyện rôm rả ngoại trừ hấn chỉ được vài câu.

Sau đó Gia Viễn ra về đã khá muộn. Nó và hấn về phòng, ba mẹ chồng nó cũng tương tự.

Nó ngã xuống giường, xoa xoa đệm, cảm thán:" qua được một ngày chót lọt rồi vui quá đi"

Hấn đứng gần cửa, nhìn nó lạnh lùng lên tiếng:" chúng ta cần thống nhất vài điều"

" đương nhiên tôi nói trước" hấn mà không nói trước thì nó cũng lên tiếng. Nó ngồi dậy, đã bàn chính sự là phải đoàn hoàng hậu chưa.

Nói vậy thôi chứ tim nó đang đập thình thịch như muốn vượt ngực đây này. Nó là đang cố gắng kiềm chế để hấn không phát hiện mà thôi. Haiz sức chống đỡ của nó cũng có hạn cứ để lâu e rằng vỡ òa mất.

Hấn im lặng, chờ nó lên tiếng

" thứ nhất, dù là diễn anh cũng không được có những hành động vượt quá sự cho phép kể cả khi ở trong phòng. Thứ hai, tôi sẽ ngủ trên giường anh ngủ sofa. Thứ ba, anh không được nhân lúc tôi ngủ giờ trò sở khanh. Thứ tư, bố mẹ ở đây anh nhất định phải giữ thể diện cho tôi. Tạm ngưng đây đã giờ chưa nghĩ ra"

Nó đếm ngón tay, về mặt ngốc ngốc. Tuy có vài điều hơi thừa nhưng cứ cho vào đủ còn hơn thiếu. Cứ chắc cho an tâm

Hấn gật đầu coi như đáp ứng, không hiểu sao mình lại thích ngắm dáng vẻ ngốc ngốc đó nhưng rất nhanh trấn tĩnh bản thân.

" anh có gì mau nói đi tôi còn đi ngủ" nó giục

" hết rồi" hấn cố lạnh lùng hơn để che dấu cảm xúc thật đi vào phòng tắm. Nước lạnh làm cho người ta tỉnh táo hơn.

Nó nằm trên giường, tận hưởng cảm giác êm ái nỗi tội không quen giường mà trần trọc khó ngủ đến lúc hấn ra vẫn còn thức.

Nó ngồi dậy, nhìn hấn quần khăn tắm như lần trước mắt không khỏi nhìn kĩ phần trên của hấn. Ừ là phần trên thôi chứ nó chưa đen tối đến mức ấy.

Ui cơ bắp săn chắc, mũi nào ra mũi ấy, tuy không phải là người hám trai sâu sắc nhưng trước cảnh này thần tiên cũng phải rung động chứ đừng nói đến nó.

Chậc chậc vừa nam tính vừa đẹp trai lại tài giỏi chuẩn kim cương vương lão ngũ thế này ai không nguyện chết cơ chứ.

Mẹ ơi hấn ăn méo gì mà hoàn mĩ thế nhỉ tự nhiên giờ nghĩ đến mấy lời vừa nói mà chỉ muốn tát vào mặt mình vài phát. Cứ thế này không người người sàm sỡ là nó chứ méo phải hấn đâu.

Hấn nhìn nó đang tròn tru duỗi bụng nổi hừng trên đùi liền ghé sát lại gần nó:" nhìn say sưa như vậy những lời vừa nãy thật trái ngược"

Đợi đến lúc nó hoàn hồn đã bị gương mặt kẻ sát của hấn làm cho giật nảy mình, chẳng rõ hấn nói gì nhưng vẫn lắp bắp cãi:" anh....như vậy...chính là gọi tình còn cấm tôi không nhìn sao được"

Bán nhìn mặt nó đỏ lên, chột dạ quay đi thần nhiên đáp:" có thể che mắt"

Ừa pi ta khinh, nhìn cũng đã nhìn rồi còn che làm cái gì không tranh thủ hưởng thì thôi ngu chi che mắt mình lại. Mà giờ mới để ý cái tư thế này còn mờ ám hơn cả mấy lần trước kia. Thật sự không đen tối không được! Nó thề đấy!!! Nó đã cố gắng nghĩ trong sáng lắm rồi mà không thể!

Nó hơi nê, mặt đỏ như cà chua. Đúng lúc đó mẹ chồng nó vào, nhìn nó rồi nhìn hấn, cười đầy thấu hiểu lập tức quay ra, vờ như chưa thấy gì nhắc:" tối mai mẹ con làm cơm nhà ta qua đó" rồi nhanh chóng mất dạng nhưng mặt thì hớn hờ vui gần chết

Nó nhìn mẹ chồng biến mất trong nháy nháy choẹt thờ dài lại hiểu lắm nữa rồi chắc chắn là nghĩ bọn nó sắp xxxooo cho xem. Thôi thế cũng tốt cho mọi người tin bọn nó là thật.

Lúc này hấn đã sớm đứng dậy, liền lấy quần áo vào nhà tắm thay. Không khí sớm đã ngượng nghịu ngọt ngào.

Nó nằm xuống, nhắm mắt bắt mình phải ngủ mà

cứ nhắm vào lại mờ ra. Nghĩ đến cảnh vừa rồi, tim cứ nhảy dựng lên, nó áp tay lên mặt nóng bừng. Tại sao lần nào có hấn nó đều không bình yên? Haiz con tim này... Thật khó hiểu mà. Nó áp tay lên ngực nghe rõ tiếng tim mình đập nhanh.

Thấy hấn ra, nó vội nhắm mắt giả vờ ngủ.

Hấn nhìn sự giả vờ lộ liễu của nó mà hơi nhếch môi cười nó đang xấu hổ ư? Khốn kiếp lại thế nữa. Tại sao cứ có nó hấn đều không bình thường? Cả chỗ ngực trái này nữa...luôn mất kiểm soát.

Hấn tắt đèn, đến ghế sofa ngủ người xuống nhưng hoàn toàn mất ngủ.

Nó thấy đèn tắt mới dám mở mắt ra nhìn. Ánh sáng bên ngoài phảng phất lờ mờ bóng hấn, trần trọc không biết vừa hấn có phát hiện nó giả vờ không nữa.

Đêm hôm ấy có hai con người mất ngủ nhưng luôn im lặng giả vờ mình đã ngủ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Mấy ngày sau, hần đều đưa nó đi làm, tình tứ như một cặp vợ chồng ấm áp. Nhưng anh em chó hiểu lắm, tụi nó chỉ đang "diễn thì diễn cho đến cùng" trích lời tăng băng Bắc Cực. Mà nó thấy lời hần nói cũng có lí phết vốn chỉ giờ tụi nó đang cùng trên một con thuyền. Một ngày đã chót lọt mong rằng những ngày sau cũng suôn sẻ hehe.

Nó cảm ơn hần xong, ngo trước ngo sau mới an tâm xuống xe.

Đang đi, có một bàn tay che mắt nó từ phía sau, thậm chí nó còn cảm nhận được rõ đang cố nín cười để dọa nó, giả giọng khàn khàn: "Kha kha đoán xem ta là ai?!"

nó hoàn toàn không phản ứng, thản nhiên trù dập, mặt đanh lại giả vờ nghiêm nghị " lớn rồi còn trẻ con như vậy bao giờ mới già đi được đây!"

"haha ai được chồng soái ca kim cương vương lão ngũ đưa đi làm đâu mà biết!!! Đây ế quen rồi! Ế mấy hôm nay tình củm lắm nha thấy mùi biến đổi nhé!" Mặc Nhiên cả khía lại, mặt diễn đầy chiều sâu

Nó chột dạ vội che miệng cô nàng, nhỏ miệng quát: "xuyt! Người khác nghe thấy thì xong luôn. Tôi chưa muốn nổi nhất công ty đâu nhé"

"hehe sợ gì ở đây có tôi với bà thôi ai biết chứ. Ế tối đi du đưa đi Cinema đi" Mặc Nhiên hầy hầy nó, rù rê

"chặc chặt sao hai chị em ta có thể hiểu lòng nhau đến vậy nhỉ? tên tên ten" nó vừa cười vừa móc từ túi ra hai vé xem phim thượng hạng, lượn lơ trước mặt Mặc Nhiên

"àý, chúng ta là bạn của nhau là chuẩn xác nhất quả đất rồi đây!!! Vé đã có auto chiến" Mặc Nhiên nhìn nó, cười híp mắt, giờ tay lên đập tay với nó

"đúng! Đã lâu không xem phim cùng nhau rồi"

"Lúc đi hết mình lúc về vẫn ế hehe đùa thôi lúc đi hết mình lúc về hết buồn " Mặc Nhiên nhây nhây đùa với nó, cả hai cùng cười đi vào LP

Tối, tan làm nó và Mặc Nhiên nháy nhau rồi nhanh chóng chuẩn. lịch đã lên hẹn giờ chỉ còn xách người lên và đi.

Bọn nó chọn một rạp chiếu phim nhỏ, mang về cổ xưa pha chút hoài niệm. Rạp chiếu phim này lúc học đại học bọn nó thường xuyên trốn học đến đây, nhớ lại vẫn thấy như ngày hôm qua thật sự rất vui. Nó luôn nhớ có một câu nói thế này:" thanh xuân là hồi ức, kỉ niệm, là có bạn bè rù nhau đi chơi, có một người thật lòng yêu mình, một người sẵn sàng chờ đợi và một người yêu nhưng không hỏi đáp"

Thanh xuân của nó thì gần đủ hết vùi rồi chỉ thiếu người thương thôi. HaizHôm nay tụi buồn!!! giờ người đang ở nơi đâu để em chờ đợi lâu!!! 7 tí người người thương của nó bao giờ mới xuất hiện đây?!! Sao lại nghĩ đến hần chứ? Mấy hôm nay tuần suất xuất hiện của hần thật lớn.

Bọn nó chọn một bộ phim có hơi xưa nhưng thật sự bộ phim này rất hay, đã bao lần nó và Mặc Nhiên xem đều như lần đầu mới xem vậy. Tụi nó ngồi vào hàng thứ hai, chăm chú theo dõi, đương nhiên đã xem phim thì phải có.. bóng ngo hehe. Vừa nhắm nháp vừa xem còn gì vui bằng!!!

Bộ phim này có tên "thanh xuân là bỏ lỡ" mở đầu bằng một câu trích" thanh xuân là để bỏ lỡ. Bạn có thể bỏ lỡ rất nhiều thứ, có thể bỏ lỡ cả người mình yêu..." sau đó là một cặp đôi trẻ yêu nhau, tình yêu ngây dại, chàng trai cảm nắng cô gái, theo đuổi cô gái, ngày ngày đưa cô ấy đi học, giúp đỡ cô ấy, mua tặng cô ấy những món quà giản đơn, nói những lời chân thành, ấm áp nhưng cuối cùng vì một tai nạn mà họ bỏ lỡ nhau, chia xa nhau. Cô gái vì quá yêu chàng trai đã quyết định sống cả đời cô độc vì trái tim không thể mở ra thêm một lần nữa.

Mặc Nhiên đã sắp khóc đến nơi, xem đến đoạn cuối thì ôm nó òa khóc. Con gái mà bề ngoài tỏ ra mạnh mẽ nhưng bên trong vẫn ẩn chứa sự yếu đuối đã được cất giấu.

Nó biết Mặc Nhiên luôn khao khát có một tình yêu như thế, có một người quan tâm mình dù chỉ là những điều bình dị như vậy. Con gái mạnh mẽ nhưng vẫn chỉ là con gái. Thành thật nó biết Mặc Nhiên thích Hắc Phong nhưng Hắc Phong là người hắc đạo quá nguy hiểm vốn chỉ người lạnh lùng như thế liệu có sẵn sàng mở lòng?

"Giãn Hi huhuhu....Phim hay quá!Cảm động quá đi!"

"Khóc đi" Nó vừa vỗ về Mặc Nhiên, vừa lau nước mắt cho cô nàng

"Xem xong phim thật muốn được quan tâm như nữ chính" Mặc Nhiên nhìn nó, cảm thán nhân tiện tranh thủ tẩy não cô bạn

Nó phì cười, trêu đùa cả khía: " vậy tìm anh nào mà yêu thì như nữ chính ngay chứ có gì đâu"

"Hừ tui có người rồi nhé!! Chỗ này có số đó rồi bót cả khía lại nhé nghiệp quật bây giờ"

Mặc Nhiên hừng hực quyết tâm nói, tay chỉ vào góc ngực trái.

Nó cảm thán:" Xem xong phim động lực lớn nhĩ tự tin ghê gồm chơi hần số đó cơ đây"

"hehe chuyện"

Tụi nó ra khỏi rạp cũng khá muộn. Mặc Nhiên định rù nó đi chơi đêm nhưng bị nó phủ phàng đập tắt. Nó bắt xe cho cô nàng xong thì đứng chờ bắt xe của mình. Trời về đêm hơi se lạnh khiến nó phải đan chéo tay vào nhau giữ ấm.

Chờ một lúc thì có xe đến gần, cơ mà cái xe này giống xe hần thật đó nhưng xe giống nhau là chuyện bình thường nên nó cũng chẳng để tâm, quay lên chờ xe tiếp. Với cả đã taxi thì làm gì có chuyện dùng xe xịn xò đi bắt khách như thể người ta gọi là thần kinh có vấn đề.

Xe kia dừng trước mặt nó, hần hạ cửa kính xuống, lạnh lùng nói, giọng dụ nhiều:"lên xe đi"

nó bừa mối, chặt chặt so với nam chính phim đó hần tạch hết điểm ga lăng, ấm áp nhưng muộn rồi giờ ga lăng hay không không quan trọng quan trọng về được đến nhà là ok hết!hehe.

"Anh từ công ty về à?" nó nhìn quần áo hần mặc trên người vẫn nguyên sơ mi quần áo liền đoán thử

"ừ" hần có dụ giọng hơn, hần đã cởi sẵn áo sơ mi của mình đưa cho nó, giọng không lạnh không ấm

"Mặc vào giờ thời tiết đang thay đổi sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm khác nhau nên mang dự phòng thêm áo"

"Cám.on" Nó rụt rè nhận lấy. Nhìn hắn đang tập trung lái xe không hề có biểu cảm gì khác khiến nó thấy hơi hụt hẫng, rất nhanh quay đi che dấu. Trời ơi Nhịp tim của nó ời con mẹ nó lại đập mạnh nữa rồi. hắn chỉ vô tình thôi tim à mày đầu cần nhảy loạn xạ lên như vậy. Tao mới là chủ nhân của mày mà. bắt lực ghê gớm!!! Nó cảm giác mình không bán tím mà vẫn bị mất đồ ấy.

mẹ kiếp! hắn lại mất tự chủ về suy nghĩ!

Bầu không khí tạm chìm xuống, nó vội tìm chủ đề nói chuyện để không nghĩ nghĩ đến những điều bất thường kia nữa.

"ơ thế sao anh biết tôi ở đây? à tôi biết rồi anh đi bàn chuyện làm ăn đi ngang qua đây tiện đường thấy tôi liền cho tôi đi nhờ. HAHA wwhat't healt chuẩn không cần cần chỉnh luôn"

Nó giờ một tay, tự hỏi tự trả lời, về mặt "tôi nói đúng rồi chứ gì!" nhìn hắn đầy vui vẻ, khoái chí.

Người con gái này...chỉ đơn giản thế đã thấy vui??? Nhưng tiếc một điều câu trả lời đó chỉ có một phần đúng, không phải hắn nhân tiện hắn là có chủ đích thậm chí ngay chính bản thân hắn cũng chẳng hiểu tại sao. Rốt cuộc nó có gì đặc biệt để hắn luôn mất kiểm soát như vậy?!!

"đến đây làm gì vậy?" hắn lãnh đạm hỏi

"à tôi cùng Mặc Nhiên đi xem phim hihi.Phim hay cực xem hoài không chán"

Nó nhanh nhẩu kể nội dung phim,vô tư nói:" sau này nếu anh có ai nhớ dẫn cô ấy đi xem phim mua hoa tặng cô ấy, mua son nè mua giày cho cô ấy nữa chỉ cần như thế là đủ rồi tôi đảm bảo cô ấy sẽ thấy rất hạnh phúc hehe"

"tại sao?"

"tại vì như thế con gái sẽ cảm thấy được quan tâm. Anh chán thật đó còn vô tâm nữa" nó cảm thán, nghĩ gì nói lấy xong mới biết mình lỡ lời liền lảng:" ừm theo tôi thấy anh như vậy khẳng định không cần làm gì phải nữ đều yêu thích hehe thật đó anh không cần nghe lời tôi nói đâu tôi xàm đó"

Nó cười đầy ngu ngốc nhìn hắn chữa cháy. Nó có nên load lại não bộ để tình trạng hoạt động tốt hơn không nhỉ?

Tụi nó về đến nhà nhẹ nhàng trở về phòng. Hắn sang thư phòng tắm rửa nhân tiện xử lí nốt công việc.

Đêm hắn vào phòng ngủ lấy ít tài liệu thấy chán nó đắp kéo xuống phân nửa liền đến đập lại chán cần thận bấy giờ người nào đó mới thả lỏng ngủ tiếp.

Thật giống cún con! Lúc ngủ cũng trẻ con vậy nữa!

Lần thứ 3 rồi tốc độ mất kiểm soát của hắn ngày càng lớn cứ thế này hắn thậm chí hiểu được chính mình mất!

Hắn liền đứng dậy, lạnh lùng xóa bỏ mọi suy nghĩ mau chóng quay trở lại thư phòng

Cuộc sống luôn có những thứ âm thầm biến đổi từng ngày và tình yêu cũng có những kiểu chuyển từ không được nung nấu thành có!!!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Các chế ới mị đã quay lại đây hihi. Đáng nhẽ định đăng vào tối cơ mà Mị tranh thủ viết lên không lưu cuối cùng lỡ tay thoát mất. huhu mỵ xin lỗi để các chế đợi lâu nha

I love iu chụt chụt

=====

Sau khi họp xong thì cả đội có kèo sẽ đi bung lụa vào cuối tuần tiện thể thay đổi vận khí xem có vớt được thánh nào ra khỏi hội ế bền vững không. Mọi người ra khỏi phòng họp, trở về chỗ làm việc của mình, miệng vẫn rất nhiệt tình bản tính.

"Ê lao đi quẩy thì lên chọn chỗ nào để quẩy cho sung nhì?" Chị đại lên tiếng

Nó bó tay với đội này luôn cuối tuần mới đi mà cứ như mai đi luôn ấy.

"theo em thì cứ chọn quán bar ấy vừa xõa vừa cua trai đội ai chứ riêng đội mình phải khác chơi hẳn quả tích hợp hai trong một cho oách" một ý kiến đề xuất, có vẻ dường như đã bị vãi quá lâu mà rất nhiệt huyết đề cử

"Choi luôn! suốt ngày cứ bị đội giải trí bên kia cả khịa mà tôi chưa làm gì được tôi là tôi tức lắm nhá! " Một thánh tức tối bày tỏ, về mặt "tôi muốn đập đội bên đó lắm rồi mà chưa có hội nhá"

"hãy có niềm tin với đàn trai xinh gái đẹp của đội mình anh ạ" Cô gái một tay vỗ vai chàng trai, một tay chia về phía mọi người, gương mặt biểu cảm vô cùng sâu

"đúng đấy anh mình phải thay đổi chiến thuật thì mới thay đổi được phong thủy anh ạ. Phải không Giản Hĩ" mặc Nhiên nhìn nó cười đầy sâu sa

hơ hơ sao kéo nó vào? Nó chỉ đi ăn thôi nhè còn tìm gấu thì nó làm gì có phần. ở nhà vẫn còn một ông chồng hờ kia kia. Vốn chỉ ba mẹ chồng nó đang ở đây nó đâu dám vượt rào.

"phải phải" nó cười miễn cưỡng, mặt lờm Mặc Nhiên

"thế cứ chót vậy nhè các chế ới vắng mặt thì đứng nhìn mặt nhau nhá" chị đại lên tiếng chót vẫn không quên phải đe dọa trước, vụ gì chứ riêng vụ này bao giờ tắt cả cũng hiểu ý nhau ahhihi luôn nhanh gọn đúng ý.

Đợi đến lúc mọi người đi ăn hết Mặc Nhiên mới vỗ vai nó thì thầm "Baby ơi"

nó gạt tay cô nàng xoa xoa hai bên tay, về mặt ghê tởm"gớm quá"

"hì hì đùa tí thôi" Mặc Nhiên cười tung tung: " sắp được quẩy cùng hội chị em bạn dì rồi vui quá"

Liên quan???Nhóc cần phải bày tỏ như mình chưa bao giờ được đi như thế?

"lố quá có phải bà chưa bao giờ đi đâu" Nó nhìn Mặc Nhiên đầy khinh bỉ

"xì người ta gọi đó là tâm hồn vui chơi hiểu chưa." Mặc Nhiên bêu môi khinh bỉ lại

Tan ca, nó đang định bắt xe đến chỗ hần thì điện thoại reo, nó nhìn tên bắt máy "alo" còn chưa kịp nói thêm thì giọng nói lạnh lùng bên kia đã vang lên

"tôi đợi ở dưới" Hần nói xong liền ngắt máy

Nó nhìn điện thoại hiện dòng chữ cuộc gọi kết thúc hậm hực. Hần nói thêm câu tôi ngắt máy thì chết à? có chết ai đâu. Hừ hừ đúng là Tăng băng chết tiệt!!

Bọn nó nhanh chóng đến nơi, hần để xe cạnh đường, bước xuống chờ nó đi từ bên kia sang. Trước khi vào lạnh lùng nhắc nhở: " có cả hai bên cần chú ý chút đừng để ba mẹ thất mắc"

Nó bêu môi, xì một tiếng bất bình. Hần cứ làm như nó không biết gì ấy đã thế nó sẽ cho hần thấy!

Tụi nó đi vào trong chỉ thấy ba nó và ba chồng vừa đánh cờ vừa đàm đạo rất vui vẻ như gặp được đúng chân nhân hiểu lòng mình.

"Con chào ba" Bọn nó cùng đồng thanh

"ừ hai đứa đến rồi hả? Ngồi nghỉ ngơi chút đi" Ba nó ân cần nói

"vâng hìhì.Mẹ với mẹ chồng con đâu rồi?"

Hai ông bố nhìn nhau, thờ dài cười "đang ở trong bếp kia"

"thì vậy con sẽ vào trong đó. Anh ở ngoài đây nói chuyện với ba nha em vào kia giúp mẹ chút" Nó đặc biệt ôm sát cánh tay hần, về mặt nũng nịu đầy tởm bựa chưa kể cái giọng nói ỏi chao lố thôi rồi!

Ông Trần định ngăn cản cơ mà lại nghĩ có nhà chồng nó ở đây nó thể hiện chút cũng tốt nên đành thôi. Chắc không đến mức tệ lắm!

Hần cười mỉm, nhìn nó cung chiêu, giọng nói chứa đầy sự không tin tưởng,tỏ vẻ anh hiểu trình độ của em đến đâu:"em chắc chứ?". Đương nhiên hần biết nó đang cố tình trả thù mình lúc này.

"vậy thì em càng phải học tập để sau này còn nấu cho anh ăn" Nó và hần nhìn nhau tình cùm nhưng thực chất trong mắt nó đầy tia lửa, dám khinh thường tài năng của nó. hehe Nó Cũng chỉ chém gió thể thôi chứ hiện thực thì ai cũng biết cả rồi.

Quả nhiên nhiệt tình cộng ngu dốt thành phá hoại. Nó rất nhanh sau đó bị đuổi ra khỏi nhà bếp vì thái rau quá chậm, ném gĩa vị quá tệ và vân vân mây mây khác. Nó đau khổ đi ra, muốn có chút hình tượng với nhà chồng ai dễ đâu... haiz nó vẫn nên tự lượng sức mình!!!.

nó quay ra không biết hần vào từ lúc nào nên vô tình va phải người hần chính xác chính là lồng ngực của hần khiến nó giật nảy mình. hai bà mẹ nhìn nhau tìm tìm cười.

" sao...anh lại ở đây!?" nó ngo ngo hời, cả người nằm gọn đằng trước hần.

Nó nhìn hần, hần cũng nhìn lại. đập vào mắt là gương mặt tượng tạc ánh mắt hần rất vô hồn sự cuốn hút khiến người khác mê đắm. Trời mé sống sao giờ? Nhiệt độ cơ thể nó đang tăng lên bên góc ngực trái đập liên hồi mạnh mẽ mặt bắt giắc đỏ rần rần.

Má! Thật muốn chửi thề! Mặc dù đây không phải lần đầu cảnh này diễn ra mà sao lần nào nó cũng đều bị như thế?

Hần nhìn biểu cảm của nó bất giác rất muốn trêu đùa, liền cúi xuống, ghé sát tai nó, hai tay đan vào nhau ở sau lưng nói đủ ba người cùng nghe:" em nói thử xem tại sao anh lại không thể ở trong đây? "

Ừ đúng! Tại sao hần không được xuất hiện ở chỗ này! Nó hỏi ngu nữa rồi.

Nhưng mà điều đó không quan trọng quan trọng là hần vừa kề sát nó, thậm chí nó còn nghe rõ mồn một hơi thở của hần phả vào tai mình. Cái này mới là vấn đề! Một vấn đề rất lớn.

Khoảnh khắc đó nhịp tim nó như theo cấp số nhân, mặt đỏ au như quả cà chua. Thật sự một cảm giác lạ ấy lần nữa xuất hiện nó cảm giác như mình mất lí trí vậy, dường như cả hồi hộp với ngại ngùng nữa. Nó nghĩ mình chắc chắn nên đi khám bệnh!!! Đứng nên đi ngay thì tốt hơn.

Nó rơi vào trầm tư, gương mặt tỏ vẻ ngại ngùng rất cute, chân thật.

" em đỏ mặt rồi kia đây cũng đâu phải lần đầu chúng ta thân mật như vậy"

cứ như có một luồng kích thích vô hình nào đó khiến hần chỉ muốn thu hết biểu cảm của nó vào trong mắt. Thật sự rất muốn thu vào trong mắt. Cũng chẳng kìm nén được muốn trêu thêm

Hần...dám trêu nó!!!!

Mặt nó đỏ bừng bừng, dậm chân hậm hực nhìn hần. Nó nào biết hành động này đáng yêu đến nhường nào!

"anh...!!! dám trêu em?!!!" "

Nó sững sờ! Nó vừa nói gì vậy? Tại sao nó có thể thốt một cách chân thật và tự nhiên thế chứ?

Nó hơi quay đi, nhìn xuống chân bói rồi. Hey, cả người lẫn não nó đều có vấn đề. Một vấn đề rất rất lớn. Rốt cuộc hần... Tại sao luôn khiến nó bất thường?!! Haiz không nghĩ nữa đau đầu!!

nó lên nhìn hần đúng lúc hần cũng nhìn nó còn đột ngột cúi xuống áp sát mặt nó, vẻ mặt rất mong chờ muốn biết phản ứng của nó.

"phải đó. Em định làm gì anh"

"anh...." gần quá! Nó đơ người lại không biết phản ứng ra sao nữa, vẻ mặt cực kì ngơ ngác

Não chấn động, thân nhiệt tăng cực điểm. Nóng bừng. Khoảng cách gần như vậy nó gần như thấy hết ngũ quan đẹp như kiệt tác của hần. Còn ánh mắt ấy rất khác bình thường. Cảm giác sự chân thật như không phải diễn vậy. Nhưng hần luôn diễn rất tốt thậm chí xuất sắc. Nó không nên để ánh mắt ấy lừa!!! Đây chỉ là diễn thôi! Đừng tin!

Hần cũng bất ngờ với hành động của mình. Chết tiệt! Vốn chỉ định trừu thôi cuối cùng chính mình cũng bị cuốn vào. hần đang bị mê hoặc? Người con gái phía trước này bao lần làm hần mất tự chủ rồi? Thậm chí còn vì vài câu nói mà tâm trạng lên xuống.

Lúc ở ngoài kia hần có tình nói vậy để nhắc nhở bản thân mình cũng luôn lặp lại trong đầu mình chỉ đang diễn. Nhưng có thật sự là diễn?!!!!

Hần thu hồi cảm xúc, liếc nhìn hai bậc phụ huynh, lẳng lặng nói:" ra ngoài thôi"

Nó đương nhiên đã sớm bị hần dọa cho chỉ dám đứng bất động, thậm chí còn nín thở rất khó cực nghe vậy vội gật đầu máy móc nhắc lại:" ra ngoài thôi" sau đó chậm chạp đi ra.

Hai con người này thật giống nhau. Rõ ràng đều có đối phương nhưng đều thích lấy lý do giải thích cho hành động của đối phương!

(TT: tôi là tôi một lăm nhá. Hai người có vẻ với nhau không để tôi còn chuẩn bị hốt ông nam chính. Note: mình ngoan lăm mình không có thừa nước đục thả câu đâu nhé các chế. Đừng nghĩ oan cho mình nha. Ahihi. Mình chỉ thấy lúc nào tiện là mình tranh thủ hốt luôn thôi heheh)

Hai bà mẹ này giờ tự hình để xem chùa thấy tại nó đi hần cười ra mặt

" chị thông gia ơi tôi thấy tương lai chúng ta sắp có cháu bé rồi"

" ôi chào tôi cứ lo mãi giờ thì yên tâm hần haha"

Bắt đầu bữa tối, nó theo phép tắc " con mời cả nhà ăn cơm " rất to và đồng thanh

Cả nhà vì biểu cảm nóng lòng của nó mà cười ồm lên.

Thật ra nó chỉ đang cố tập trung vào ăn uống để quên đi hình ảnh hần kẻ sát mình nhưng mắt thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn hần.

" con bé này chẳng giỏi cái gì chỉ được cái nước thể là nhanh" mẹ nó cảm thán

" haha chỉ cần con bé thể này là nhà tôi vui rồi. Gia Thành tự khắc nuôi được nó" bà Lý cười vừa bênh con dâu vừa cố vun đắp thêm tình cảm cho tại nó

" bà nói phải đó " ông Lý cũng vui vẻ đáp.

" ba mẹ là tuyệt nhất. Đồ ăn ngon quá đi" nó gấp cho mọi người, nịnh nọt

" con bé này khéo chưa kia" mẹ chồng nó cười tươi, khen

" con bé còn cần ông bà chỉ bảo nhiều" ba nó cười hiền hòa nhìn nó thăm nghĩ nếu nó không gả cho nhà bên ấy thì chắc ông chẳng thể yên tâm nổi

" nào dám gia đình chúng tôi có phúc mới có con dâu tốt như vậy"

Nó hơi mất tập trung, vẫn luôn để ý hần.

Hần đã bình thường như cũ, không để lộ nhiều cảm xúc chỉ gấp cho nó, thẳng thắn nói:" anh nghĩ ai cũng biết em ăn uống ở mức độ nào không cần kiểm chế"

".....!!!"

What!!! Nó đen mặt, lườm hần. Hần là cố ý đúng không??? Nó đang muốn giữ chút hình tượng trước mặt ba mẹ chồng mà như vậy thì toang hết cả rồi. Không sao bốn cô nương nhin! Mình sống trong hòa bình không đòi co tranh chấp.

, " anh mới cần ăn nhiều ấy" nó nhìn hần, cười già lả, gấp cả đồng thức ăn mới hài lòng, diễn đầy chân thành.

" haha...." cả nhà lại một trận cười nữa

" xem kìa hai đứa nó quan tâm nhau chưa? " ba chồng nó đùa, cười sảng khoái. Con trai ông thế này là tiến bộ lăm rồi lúc trước ông còn tưởng nó chỉ biết trung cái mặt lạnh với công việc thôi cơ. Giờ thì nhẹ lòng hần haha.

" chúng ta già rồi" Mẹ chồng nó phụ thêm. Lúc trước hai vợ chồng bà cũng thế giờ có tuổi cách thể hiện có phần nhẹ nhàng trầm lắng hơn.

Nó cười cười, khéo léo đáp:" không già ạ con thấy ba mẹ còn đẹp và tình cảm lắm"

" ôi ôi con bé này dẻo quá. Mẹ làm sao mới hết quý con được đây. Anh chị thông gia tôi chỉ chấp nhận con bé này làm dâu thôi nhé không chấp nhận ai khác đâu"

Bà Lý vừa nhìn nó vừa khẳng định chắc nịch đồng thời lời bà cũng có ẩn ý.

Cả nó và hần cùng nhìn mẹ chồng. Nó thăm thò dài, không lẽ mẹ nghi ngờ vụ bọn nó đang già vô??? Haiz mong là mẹ nó chưa biết!!

" con cảm ơn mẹ" nó cười hơi gượng, ngoan ngoãn trả lời. Cứ đến đâu tính đến đó vậy.

Hần nhìn mẹ mình, không lộ suy nghĩ gì.

" cảm ơn anh chị con bé còn phải nhờ bên đấy nhiều" mẹ nó dịu dàng đáp

" haha chúng tôi không phiền" cả hai ông bà Lý cùng đáp

Ăn xong bọn nó lán lại khá lâu mới về.

=====

" tôi tắm trước " nó thông báo rồi nhảy vào nhà tắm chốt kĩ cửa mới yên tâm. Lúc xong thì không thấy hấn trong phòng nó cũng không để ý lăm lên giường ngủ trước.

Khò nổi cứ nhắm mắt vào là hình ảnh lúc chiều lại xuất hiện. Ôi chao nó phải làm sao giờ??? Nó sẽ đếm cừu

Đến cả trăm con rồi mà chưa ngủ nổi. Tiếng cửa phòng mở ra, nó bật công tắc đèn thấy hấn đã thay một bộ đồ thể thao màu xám thoải mái hơn chắc hấn là qua phòng khác tắm rồi.

Nó nhìn hấn, dù không phải nhìn thờ nhưng không kìm được mà dán chặt mắt lên người bấn. Huhu lúc này hấn quyến rũ quá!! Cảm giác khiến người ta rất rung động rất muốn ăn. Ấy! Nó nghĩ gì vậy trời! Phải trong sáng chứ!!

" trong sáng! Trong sáng! Trong sáng" nó tự đọc thần chú dận lòng, miễn cưỡng xê dịch ánh mắt.

nó vội nằm xuống, chum chấn kín đầu để não trong sạch và bớt nghĩ linh tinh.

Hấn đến bàn làm việc, định giải quyết nốt vài công văn quan trọng nên tắt đèn chính chỉ bật một cái đèn nhỏ ở sẵn trên bàn.

Đến đêm khi nó vô thức ngủ say hấn mới giải quyết xong.

Hấn định tắt đèn thì vô tình nhìn về phía giường. Người con gái ấy ngủ rất ngoan và say khiến người ta chỉ muốn ngắm nhìn.

Hấn lắc đầu. Có lẽ vẫn nên tắt điện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Hôm nay tụi nó nổi hứng rủ nhau đi chơi. Ấy không phải bar đâu nhè là khu vui chơi giải trí mới nổi Lý Thiên. Nghe thiên hạ đồn khu này sang chảnh và chói lóa lắm, chơi cảm giác rất phê.

Nó và Mặc Nhiên đi ăn xong thì đi đến Lý Thiên luôn. Trong lúc di chuyển thì tranh thủ tân trang lại nhan sắc. Mỗi đứa một cái gương nhỏ, nó chọn son màu đỏ tươi, đánh viền trong môi, dùng tay tán nhẹ rồi bôi son bóng sau đó "lụp pa" auto đẹp. Tiếp đó thì trang điểm qua, nó chọn tông hồng phấn đánh má và mắt nhẹ nhàng. Nó soi mình trong gương hehe tuyệt. Nó buộc tóc đuôi ngựa chéo một bên trông đậm chất dân chơi và cá tính kiểu đúng chuẩn dân quậy phá. Cùng lúc đó Mặc Nhiên cũng trang điểm xong cô nàng chọn tông cam từ a đến z, tóc buộc cao tạo điểm nhấn. Vì bọn nó có nét sần nên chỉ cần thế này là auto xinh rồi hìhì.

Trước cổng khu vui chơi, nó và Mặc Nhiên rất chủ động sửa lại trang phục. Vì mặc đồ phong cách cặp đôi nên kiểu dáng y hệt nhau chỉ khác màu sắc mà thôi. Mặc Nhiên xắn áo, ghim vào trong như crop top để lộ bụng trắng và thon kết hợp với váy ngắn trông cực kì phong cách còn rất ngầu nữa. Nó cũng ghem áo phông trắng vào trong tạo kiểu tương tự phối sần với chân váy bó chữ a ngắn đến đùi, đeo một cái túi nhỏ hình chữ nhật màu đen cực kì cầu kì.

Đi chơi là phải có đồng đội cùng chí hướng mới vui. Người ta nói rồi một người mà điên thì sẽ bị cả thiên hạ chửi điên nhưng có hai đứa mà điên cùng nhau thì điên hay không méo còn quan trọng hìhì.

Tụi nó bước rất ngẫu đến quầy bán vé. Rất nhanh sau đó bá đạo đi vào trong. Xung quanh có những ánh mắt gần như dán chặt vào người tụi nó, có cả những ánh mắt chỉ nén nhìn trộm.

Khu vui chơi này rất rộng lớn, diện tích khổng lồ, từ quầy bán vé phải đi một đoạn mới đến khu vui chơi ngoài trời này. Hai bên đèn điện sáng chói cực kì có đầu tư. Nó và Mặc Nhiên nhìn bề ngoài của Lý Thiên mà choáng. Thật sự như lời đồn rất xa hoa và hiện đại. Nghe nói khu vui chơi giải trí này hiện đang được bầu chọn là nơi đầu tiên đáng đến nhất trong tất cả các khu vui chơi, thiết kế mọi thứ đều theo tiêu chuẩn khắt khe nhất thế giới. Bảo sao không đứng đầu trời!

Ở đây có rất nhiều trò cũ với các trò mới, từ nhẹ nhàng cho đến mạo hiểm rớt tim ra ngoài bên cạnh đó là các cửa hàng ăn uống đan xen tích hợp có cả rạp chiếu phim, rạp công viên nước, vườn thiên đường trong nhà đều được thông với nhau. Có lẽ vì thế mà ở đây cực kì đông, đi có phần hơi chen chúc nhưng vẫn ổn.

Bọn nó vừa đi vừa bàn nhau xem chơi gì.

" chơi trò kia không? " Mặc Nhiên chỉ vào trò cái thuyền trên cao đang dịch chuyển theo vòng cung đầy hào hứng, cực kì phấn khích.

Nó lắc đầu nguây nguẩy, cực kì không yêu thích mạo hiểm, phũ phàng đập tắt: " tôi không chơi trò mạo hiểm đâu. Đau tim chết đi được"

" hú hú đau tim thế mới kích thích"

" không! Như thể sắp bay ra ngoài ấy. Tôi còn yêu đời lắm chưa muốn chết sớm đâu" nó nhất quyết không tho hiệp. Lúc trước đi cùng Phan Anh nó hí hửng thử kết quả ruột đi đường ruột gan lớn đặng gan bao công ăn uống thành công cóc còn bị dọa cho không ít lần tìm dụng ngược như nhảy ra ngoài. Nó quyết không phạm phải sai lầm hai lần

" đi chơi đi mà, bà chắc chắn chưa chơi đúng không? " Mặc Nhiên hoàn toàn không biết vụ nó đã chơi thử vẫn nhiệt tình rủ rê, quyết chí dụ dỗ.

" no no no bốn cô nương đã dính trường một lần rồi nhá quyết không tái phạm lần hai." Nó cực kì cương quyết, phớt lờ ánh mắt đầu da diết và tha thiết rất chiêu trò của Mặc Nhiên.

" huhu buồn quá. Đến đây chủ yếu chơi mấy trò này mới vui. Đi đồng ý nha" Mặc Nhiên dụ dỗ, nũng nịu

" bà chơi đi tôi đợi " Nó đề xuất ý kiến, cực kì hợp lí, mặt vẫn rất cứng đờng hòng thỏa hiệp

" vậy thì thôi. Đi tiếp" cô nàng tiu ngưu kéo nó đi, về mặt sâu bì cực độ còn cổ tỉnh lên nhìn trò kia đầy lưu luyến.

Cuối cùng nó không chịu được chiêu này của cô nàng đành bắt lực dừng lại nói:" thôi được rồi tôi chịu thua. Quay lại chơi "

Mặc Nhiên biết chiêu này cũ mà tái sử dụng sức hiệu quả vẫn cực kì cao hehe nhưng trước đó vẫn giả ngây ngô:" chơi gì cơ"

" chơi trò thuyền vừa nãy đó. Dừng nói bà không muốn nha"

" haha đi chúng ta đi nào" Mặc Nhiên kéo nó, tươi cười như hoa, hận không thể một phát bay lại chỗ vừa đứng.

Nó thắng thùng vạch trần bạn thân:" rõ ràng thích còn bày đặt hỏi lại. Giả tạo"

Mặc Nhiên cười cười, cô tư nói:" Hehe đồng ý rồi nói cái gì cũng vô lí."

Hừ tự nhiên có cảm giác bất an trầm trọng. Hình như lại sai ngay từ lúc quyết định rồi!

Nó và Mặc Nhiên đứng xếp hàng chờ lượt sau, vì là thẻ combo trọn bộ nên không cần phải chờ đợi mua vé.

Lúc gần đến lượt bọn nó, thì điện thoại nó bắt ngờ reo. Tâng bâng Bắc Cực hẳn gọi có chuyện gì nhỉ?

Nó ấn nút nghe bên kia đã vang lên giọng nói lạnh lùng:" đang ở đâu? "

" Khu vui chơi giải trí Thiên Lý. Anh..." chết tiệt cúp máy rồi, cái thói quen xấu này bao giờ mới chịu đổi vậy?

Nhân viên tiếp nhận hai vé của tụi nó nhưng ái ngại nói:" quý khách vui lòng đưa cả tụi và điện thoại để chúng tôi bảo quản giúp tránh tình trạng khi chơi bị mất hoặc bị rơi xuống. "

Nó cất điện thoại vào túi, sau đó đưa cho nhân viên rồi đi tiếp vào trong khu chờ

Nó nhìn cái thuyền phía trên gần ngay mình, thấy nó cứ lao lên cao rồi lại trượt xuống xong lại lao lên mà hoang mang. Lần trước chơi ở khu vui chơi kia khá nhỏ mà còn vậy tí nên cái thuyền này khả năng cao là xác định luôn quá.

Nó hoang mang nhìn Mặc Nhiên, hỏi nhỏ:" được thay đổi quyết định không? "

" vào rồi ai cho ra. Yên tâm có tôi ở đây không phải sợ. Tôi sẽ bảo vệ bà có gì cứ ôm tôi đây này" Mặc Nhiên hùng hổ trấn an nó

Ồi chao chi sợ ôm mà vẫn toang thôi.

" nhưng nó lớn vậy nhờ đang chơi mà bị gì đó thì chúng ta..." nó lo sợ linh tinh, rồi rặc kêu

" vớ vẩn. Phải nghĩ chơi rất vui, không có gì đáng sợ thì chơi mới tuyệt. Đẹp ngay mấy cái trong đầu bà đi nhá" Mặc Nhiên ngắt lời nó, động viên.

" ok Ok. Nhưng mà vẫn thấy sao sao ấy" nó vừa nói hết câu thì con thuyền đó dừng lại và đến lượt tụi nó.

Mặt nó méo xệch. Haiz! Hít một hơi thật sâu, cố gắng nhớ lời Mặc Nhiên dặn, lòng thầm cầu mong ruột ời ruột gan ời gan chúng mày cố ở lại nhá.

Theo thứ tự thì tụi nó ngồi gần cuối mũi thuyền. Khi nhân viên ra tín hiệu với người điều khiển thì cũng là lúc con thuyền lắc lư nhẹ nhàng theo nhịp sóng vỗ, đu đưa qua lại uyển chuyển.

Nó chỉ cảm thấy như mình bắt đầu phiêu phiêu, tay nắm chặt tay Mặc Nhiên. Sau đó con tàu tăng tốc, Càng lúc càng nhanh, nó nhắm chặt mắt, hét to như muốn khóc đến nơi.

Lần sau quyết không có lần thứ 3!!! Nó thề! Huhuhu ahuhu! Ruột gan nó va hét vào nhau rồi! Mặt nó trắng bệch đã thế còn mờ đúng lúc đang ở trên đỉnh sắp sửa phi ra khỏi khung sắt để lao ra ngoài không trung làm nó càng tá hỏa tợn. Mặt mũi tái nhợt, không còn giọt máu. Huhu bao giờ mới kết thúc vậy?

Mặc Nhiên thấy nó thì thập phần kinh sợ. Ôi mé sợ đến mức đó ư?

Cô nàng vội vàng trấn tĩnh nó, bảo nó hít thở thật sâu, nhắm mắt điều hòa, nghĩ về một điều gì đó mình thấy vui thì sẽ không sao, ấy này.

Nó làm theo thấy đỡ hẳn, ít ra không còn sợ nữa mặt cũng bắt đầu có sắc hơn, ra dấu mình ổn bấy giờ cô nàng mới bớt lo. Hiển nhiên Mặc Nhiên cũng bị nó dọa cho sợ chẳng kém.

Cơ mà điều khiến nó chấn kinh hơn là nó lại nghĩ về hẳn thậm chí là cảnh hai người lúc vô tình va vào nhau. Huhu nào nó chấp đoạn nào nữa vậy? Càng lúc càng linh tinh rồi.

" Giãn Hi, Giãn Hi, Giãn Hi tôi bảo" Mặc Nhiên gọi nó " ề xuống thôi hết trò chơi rồi"

Nó ngơ ngác, hả một tiếng, nhanh vậy á? nhìn cô nàng kéo hồn quay trở về.

Mặc Nhiên tưởng nó vẫn bị dư chấn nên thể chỉ khẽ lặp lại:" xuống thôi hết rồi"

Nó gật đầu, cùng cô nàng bước xuống đứng im một chút cho ổn định.

Mặc Nhiên đầy đau khổ nhìn người anh em là nó, áy này xin lỗi:" Giãn Hi tôi xin lỗi bà đỡ hơn chưa? "

Thành thật cô nàng không nghĩ nó chơi tệ đến mức này nếu không đã chẳng rù nhiệt tình như vậy. Vừa thấy tình trạng của nó mà đau tim gần chết. Rõ là trò mạo hiểm mà cô nàng bị nó dọa cho còn sợ hơn. Nhưng cái này không vui tí nào nhá.

" không sao. Tôi ổn rồi" nó cười cười động viên cô nàng

" thật không sao? " hỏi lại cho chắc, biểu cảm như bác sĩ quan sát kĩ mặt nó xem biểu hiện bệnh nhân có đúng sự thật không!

Nó nói thật mà, còn cổ tỉnh cười hì hì cho cô nàng xem. Chỉ là hơi choán đầu chút thôi nhưng cái này nhẹ không cần quan tâm.

Mặc Nhiên thờ phào, cười vui hân:" huhu dọa tôi hết hồn à! Giản Hi ạ lần sau mấy trò này tôi nhất định gạch tên bà đầu tiên. Tôi thế! vừa nhìn bà mà tôi còn sợ hơn tim rớt không biết bao nhiêu lần." cô nàng giờ tay thế thốt

"ơ hơ là ai có tình muốn tôi chơi vậy hả? ".Nó mạnh miệng

"haha là lỗi của tôi được chưa! " Mặc Nhiên bày vẻ mặt " tôi sai rồi hãy tha thứ tôi đi" khiến nó phì cười. Đúng là chỉ được cái làm trò là nhanh.

Sau đó tụi nó có đi lượn cũng khá lâu chủ yếu toàn trò mạo hiểm nên Mặc Nhiên không dám rủ nó chơi thêm. Rót tim một lần là đủ rồi. Bọn nó có chơi thêm trò tô tượng nhưng cả hai nhận ra một sự thật rất phũ là tụi nó không hề hợp với vẽ vời. Quả thật là hai tác phẩm xấu kinh hoàng.

Qua một màn hình nhỏ, một cặp mắt hồ phách sâu thăm lặng lẽ quan sát qua màn hình, có phần không thích khi bụng nó lộ ra như thế, tình ý thấy vài ánh mắt khác.

Nó và Mặc Nhiên khoác tay nhau đi đến tủ kem gần đó gọi hai vị soda vừa ăn vừa đứng gần đó. không hề nhận ra luôn có một ánh mắt xấu xa dõi theo mình thậm chí hân cẳng ngày càng tiếp cận con mồi gần hơn.

1...2...3...

hân thỉnh thoảng xuất hiện, tay nhanh chóng quàng áo khoác của mình buộc qua eo nó che đi phần váy ngắn đằng sau. Cũng trong phút chốc ấy có một kẻ đang áp tay đến gần mông nó với rụt tay về, hai mắt giao nhau một sắc bén như đao một đen đục, hân ta quay ngược đi rất nhanh rồi lẩn vào trong đám đông.

Nó ngo ngác về mặt đàn thối ra Mặc Nhiên cũng ngỡ ngàng chẳng hiểu mô tê gì.

Hân có phải xuất hiện hoài.... Thảm thánh quá không? Không đúng phải là đường đột thì chuẩn hơn. Chưa kể không nói không rằng quẩn áo qua người nó. Ơ hơ hơi đau não à nha. Thấy nấy cái này không liên quan tí nào nhá.

" anh tự dưng xuất hiện ở đây làm gì thế? " nó nghệt mặt hoài nghi hỏi

" sao mặc váy ngắn vậy? " giọng đánh lại có phần khó chịu ánh mắt sắc như đao nhìn vài người thanh niên khác đang lén nhìn tụi nó bàn tán, cảnh cáo. Hiển nhiên sự lạnh lùng của hân đã làm nhiệt độ tụt sâu, xung quanh cũng cảm thấy rét lạnh.

Mặc Nhiên nghe xong câu này lập tức hiểu vấn đề, hân không thể phá lên cười mà phải cố gắng nhịn lại. hắc hắc không thể chịu được cái mùi ghen tuông càng lúc càng nồng này Haha. Mũi ngạt chết mất thôi. Hơ hơ cơ mà nhìn kim cương vương lão ngũ lúc này sợ quá, cảm tưởng nhiệt độ bây giờ giảm cả chục độ ấy lạnh ghê.

Nó hồn nhiên cãi, nhìn về mặt hân sợ sợ giọng cứ càng lúc càng bé dần:" có phải mỗi tôi mặc ngắn đâu Mặc Nhiên cũng thế mà"

Mặc Nhiên rất ngoan ngoãn đứng bên im lặng và không nói gì nhưng vẫn trừng dạn.

nó định nói thêm " tôi mặc thế này mới đẹp anh nhìn xem xung quanh cũng thế cả" nhưng bất gặp ánh mắt đầy lạnh lùng của hân, nó sợ hơi cúi đầu, lòi nuốt hết vào trong, mắt thâm liếc Mặc Nhiên đang méo mó đứng bên cạnh, nghiêm như cào cò.

Hân như thế đang rức giận ấy, nhiệt độ càng lúc càng giảm. Hay do trời về đêm nên vậy? Nhưng nó vẫn chưa hiểu hân tức giận vì cái gì! Đúng là con người khó hiểu!

Mặc Nhiên tay xoa xoa, lần đầu tiên hiểu ánh mắt bức người là thế nào cũng lần đầu tiên cảm được độ lạnh lùng của hân. Sương sương là lạnh đến sắp bức người ta cứng đông!!! Mặt đầu biểu tình ai oán, lòng thâm hét lên:" chuyện nhà hai người tôi có tội tình gì?!!! "

Nó cũng chẳng khá hơn cảm giác như phía trước mình đang đặt một cái tủ đông lạnh không cửa phả thẳng vào mặt nó vậy. Nó bắt giác rung mình, run run

" cũng biết lạnh? " hân mắng không chút khách khí

" tại anh nên mới lạnh" nó nói nhỏ tí, mấp mé môi phàn bác cơ mà xong mới chợt nhớ ra hân đọc được khẩu hình.

Ôi thế là xong luôn!

Mặc Nhiên rất chủ động tự coi mình thành người vô hình, tự giác nhích người, tích tiểu thành đại, chân nhón nhén từng chút từng chút khỏi vị trí cũ. Nên để hai người có không gian riêng bồi đắp tình cảm. Còn đứng đây nữa e là cô nàng sẽ thành tượng đá từ lúc nào không hay!!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58

Mặc Nhiên rất hiểu tình thế vội chọn lí do vô cùng lằng xẹt rồi chuẩn mắt.

Ngay sau đó nó và hân cũng ra về. Đồng đội chạy mất rồi thì còn gì tâm trạng mà vui chơi nữa. Về nhà ngủ cho sướng.

Trên xe, hai người không nói gì với nhau, nó tháo áo hân buộc bên hông ra, nói một câu tôi mượn tí trà, phũ lên đuôi. Không khí trong xe tiếp tục im ắng

Tiếng điện thoại lần nữa khuấy động không gian tĩnh mịch. Hân đeo tai nghe Bluetooth trả lời ngắn gọn:" tôi biết rồi", " đợi tôi. tôi đến ngay" rồi cúp máy.

Vài ngày sau đó nó để ý thấy đêm nào hân cũng không về, tối nó chuẩn bị ngủ thì nhận được một đoạn video chứa cảnh hân và Cát Như đang thân mật ôm sát nhau, hôn nhau tình tứ trong một căn phòng màu trắng trong một khách sạn rất cao cấp. Đã thế bọn họ còn chuẩn bị một quần áo làm chuyện đen tối. Nó đương nhiên xem đến đó thì thẳng thùng xóa.

Dù sao giữ cũng chẳng để làm gì thực tế thì bọn nó chỉ diễn nên đâu có quyền quản chuyện đối phương. Nhưng trái tim lại lần nữa nhói lên đau đớn, tâm trạng chẳng hiểu sao tệ hân. Bản thân không tự chủ mà luôn nghĩ về đoạn video đó. Thì ra mấy ngày nay hân là dây dưa với cô ta.

Thật sự nó cũng có gọi hỏi han hân, nhưng hân đều không nghe máy nên nó nói dối ba mẹ. Mà thôi kệ đi, tại sao nó phải nghĩ linh tinh chứ? Hân ở bên ai thì liên quan gì đến nó. Nó phải

nhớ rõ vị trí của mình nhưng cả đêm nó vẫn trằn trọc khó ngủ. là vì sao mà mộ thừa liên quan đến hần đều khiến nó khác thường? Khiến nó, chẳng kim được mà nghĩ ngợi linh tinh.

Tối hôm sau, làm việc xong cả lũ kéo nhau đến bar Thăng Hoa. Ăn thì ít mà uống thì nhiều. Phê phê, cả đám rủ nhau lên quẩy trên sàn nhảy. Ai cũng xác định chơi tới bến mới về. Nó đương nhiên cả ngày thất thần, càng muốn quên càng nhớ đến. Một cảm giác tức tối vô hình xuất hiện trong nó.

Nó uống hơi nhiều nên vào nhà vệ sinh thì gặp đúng cô ta trong đó.

Cát Như nhìn nó, giả vờ hỏi thăm, tay nhanh chóng khóa trái cửa." trùng hợp quá gặp cô ở đây nữa rồi"

Nó nhếch môi, không trả lời. Tuy hơi say nhưng vẫn biết ai với ai nhà.

" ôi chào ôi mấy hôm nay anh Gia Thành có về nhà không vậy? Anh ấy ở chỗ tôi kêu kĩ thuật trên giường của tôi tốt lắm đó. Anh ấy còn chê không thêm động đến cô tất cả chỉ là diễn qua mắt mọi người. Cô nói xem có phải số cô haha rất nhọ không? "

Cát Như nửa úp nửa mở, cố tình khiêu khích.

Nó nhếch mép, lạnh nhạt hỏi, tay cố gắng không nắm thành quyền:" thế thì sao? Ôi chào nghe cô nói mà tôi cảm giác như cô đang miêu tả gái ngành vậy! À phải rồi chắc cô làm người từ tẻ chẳng muốn cứ thích làm con gái thứ mười ba để người ta coi khinh. Thế cũng có khác gì loại kia đâu phải không? Haha sở thích của cô đặc biệt quá tôi không ngờ đó " nó cố tình nở nụ cười thân thiện, nhìn cô ta đầy khinh bỉ. Hừ chị đây đâu để bắt nạt say nhưng vẫn rất tỉnh, miệng còn mạnh hơn cả bình thường, chửi nghe mà sướng cả tai.

Nó và cô ta chắc kiếp trước nghiệt duyên!

" Cô..." Cát Như tức đỏ sọng mắt, tay vung lên định đánh nó, đầy căm ghét. Cô ta ghét bị nói là gái ngành loại hạ đẳng ấy... Hừ chịu nhục thì sao chứ? Chịu nhục mà có trái tim của hần cô ta nguyện như thế cả đời. Nguyện làm kẻ ác nhưng hình như ông trời quên mất rằng cô ta bị ôi ác độc nhưng sau cùng cũng chỉ là kẻ quá cuồng si chính ra lại là kẻ đáng thương nhất.

Nó mạnh mẽ đỡ được tay cô ta, nắm chặt, hùng hổ nói:" Tôi cảnh cáo cô lần sau tránh xa tôi một chút. Tôi không rảnh để lãng phí thời gian với loại người như cô."

Sau đó hát tay cô ta ra, bước qua rồi đi thẳng. Mạnh mẽ thì là thế nhưng nó vẫn không ngăn được những lời của cô ta vang vọng trong đầu.

Nó trở lại càng uống nhiều hơn sau đó còn lần đầu dám lên sàn nhảy khiến Mặc Nhiên như muốn rút hai con mắt. Ngăn còn bị đẩy ngã. Sức nó lúc say không thể xem nhẹ. Rất khỏe. Ôi mé nó bị sao vậy? Chắc chắn phải có điều gì đó kích thích mới uống nhiều như thế chưa kể còn dám lên cả sàn nhảy. Hay là bị say nên mới ngáo như vậy?

Nói chung chưa cần biết nguyên do là gì chỉ cần biết cô nàng sắp chịu khổ nữa rồi huhu. Mặc Nhiên thấy nó quấy nhiễu tình nhưng lòng đầy lo lắng. Quả nhiên nó đang thân thiết với một người đàn ông lạ. Chỉ một chút lo là lúc quay lên nhìn đã không thấy nó và người kia đâu.

Nguy rồi nó gặp chuyện rồi. Mặc Nhiên vội lên sàn nhảy tìm nhưng không thấy, cố gắng bình tĩnh về chỗ vội lấy điện thoại nó gọi cho hần lấp báp:" Giản Hi say không thấy đâu nữa rồi. Có khả năng cô ấy bị kẻ lạ dụ rồi"

" tôi biết rồi không cần lo cô ấy đang ở chỗ tôi. " hần vừa mới xử lí tên đó xong, cúp máy một tay đang giữ eo nó.

Mặc Nhiên thở phào. Đau tim quá cứ thế này mắc bệnh tim chết mất.

" tôi gọi cảm không? Trả lời mau" nó nhìn hần, người xiêu vẹo, hỏi đầy ép buộc

" nói tôi có gọi cảm không? " nó nhìn mắt hần, tay chỉ chỉ siêu vẹo, lặp lại câu hỏi, biểu cảm đáng yêu kết hợp với gương mặt đó hồng lúc này thật sự là một đòn chí mạng với đàn ông. Chỗ nào đó của hần bỗng chùng lên.

Hần nhìn nó một lượt, chỗ nguy hiểm như này mà dám ăn mặc vậy? Còn dám gần gũi đàn ông

" Không trả lời ư? khinh nhau à? Chẳng nhẽ mình không gọi cảm ư? Không thèm đụng đến? Ha! Tôi không cần! Tôi tự đi tìm đàn ông. Ai nói kĩ thuật trên giường của tôi kém?!! Tôi. Phải đi tìm đàn ông. Hừ anh ta là cái thá gì..."

Nó có mở to mắt, cười ngây ngốc, dí sát mặt mình vào mặt hần, say ngay ngất lắm bầm phẩy phẩy tay:" đẹp trai đây tôi chọn anh để xem kĩ thuật trên giường của tôi hay cô ta tốt hơn"

" kĩ thuật trên giường?", " tìm đàn ông" hần thăm nhắc lại, ánh mắt sau thắm màu hổ phách thêm lạnh lùng nhìn nó đầy sâu sa.

" hôm nay nhất định phải thử mới được" nó hùng hổ nhấn mạnh

" rất muốn thử? " hần đột ngột lên tiếng

nó gât lia lịa, cười ngây ngốc

Hừ! Nếu hôm nay hần không kịp thời bắt gặp thì có phải đã cùng kẻ đó làm chuyện này?

Hần đẩy nó vào trong xe ở ghế sau, ra lệnh cho tài xế xuất phát.

Nó vẫn ôm chặt hần, sờ soạn cơ bắp, miệng cảm thán:" được lắm! Cực phẩm cơ bắp cuộn cuộn nhất định phục vụ nhiệt tình"

Hần đẩy nó ra, chỗ nào đó đã cương lên nhưng con người nào đó rất ngoan cố, rất có tinh thần sẵn số vẫn dán chặt người hần không buông còn chơi cả trò khóc để ăn vạ mà không hề biết nó đang trong vòng nguy hiểm.

" về Khách sạn Bạch Lý"

3 phút sau, hần đã đưa được nó vào phòng tổng thống của Bạch Lý. Mặt nó càng lúc càng đỏ nhuận rất kích thích, giọng nói thì mỉa mai hơn, người bắt đầu nóng lên sau đó nóng ran, còi hết áo để lộ áo lót ren mỏng và ngực đầy đặn vụn vẹo.

" nóng quá! " nó cảm thán, tay nhanh chóng cởi váy để lộ quần lót.

Hần mãi mới giằng nó đi ra nghe điện thoại lúc trở vào đã thấy nó khóa thân đang bỏ nhào về phía mình, ôm chặt hần như phao cứu sinh, miệng lắp bắp" mát quá. Mát quá"

Nó bị bỏ thuốc! Khốn khiếp hần cũng không phải chính nhân quân tử. Cảnh bày ngay trước mắt khó lòng kiềm chế. Chỗ đó đã phản ứng đến căng cứng rồi.

Không được. Hấn không thể động thủ! Hấn đẩy nó về phía giường, cố gắng không nhìn nó. Thế nhưng nó như bị mất phao cứu sinh vội vàng lao về phía hấn lần này còn bám rất chặt, vừa say vừa chịu tác dụng của thuốc ni non, bộ ngực cọ cựa, nảy nảy:" chề kĩ thuật trên giường của tôi sao? tôi đi tìm đàn ông khác"

Hấn bị tác động bởi câu nói đầy vu vơ của nó. Bởi thực chất ý thức của nó đã không còn rõ ràng, lời nói lúc này chỉ phản chiếu những suy nghĩ trong lòng, thậm chí là các từ lộn xộn cất nghĩa.

Hấn cũng không khách khí nữa, thật sự hấn không hiểu tại sao mình không từ chối mà còn muốn có nó. Rõ ràng bản thân lâu nay kiểm chế cực tốt mà với nó lại phản ứng rõ rệt. Hấn làm kinh doanh những việc thế này thậm chí lộ liễu hơn đều có nhưng hấn chẳng bao giờ hứng thú. Không ngờ nó lại kích thích hấn.

Hấn giữ eo nó, cố định vị trí, người cúi xuống, lưỡi luôn lách vào môi nó từ từ nhấm nháp từ từ cạy mở.

Nó như thể bị rút cạn sinh lực, mềm nhũn và khát nước nên rất chủ động trước màn dạo đầu của hấn. Ánh đèn phản chiếu lên rèm một khung cảnh đầu gọi cảm kích dục.

Lưỡi hấn lượn lách tròn khoang miệng thơm mùi nho của rượu, tuy vụng về nhưng lại càng kích thích nam nhân.

Nó là chưa bao giờ hôn nam nhân khác giới? Lòng hấn đột nhiên rất vui, tốc độ bỗng đẩy nhanh hơn.

Nụ hôn kéo dài khá lâu, nó có phần ngộp thở. Hấn tạm kết thúc nụ hôn, đẩy nó xuống giường. Nó tranh thủ hít thở, cơ thể vận vẹo phơi bày hết vẻ đẹp nguyên thủy nhất. Đôi bông đào to tròn đều đặn, eo thon mỏng căng đầy tròn trịa, da trắng hồng, mặt thì ngậy dại như mời gọi khám phá khiến hấn mất hết cả lí trí muốn cùng nó dây dưa.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Mọi sự phơi bày đều ẩn chứa sự kích thích vốn chỉ phản ứng của hấn cho biết hấn đã sớm mất đi sự khống chế vốn đã ăn sâu vào máu từ lâu.

Có lẽ không chỉ mỗi lần có nó tâm trạng hấn mới thay đổi mà cả phản ứng cơ thể cũng sớm bị biến đổi. Trước nay với địa vị và quyền lực của mình hấn muốn ai chẳng khó nhưng ngặt nỗi hấn chẳng hứng thú với mấy chuyện đó đến độ chính hấn cũng tự cho rằng bản thân vô hóa trước nữ nhân. Vậy mà người con gái trước mặt cứ như một thời nam châm vô hình hút hết tâm trí của hấn khiến hấn mất tự chủ mất lí trí mất cả kiểm chế.

Không có nam nhân nào là không rung động chẳng qua họ chưa xác định được hoặc họ chưa tìm được người khiến mình mất kiểm soát.

Hấn biết nó bị bỏ thuốc nên mới chủ động phối hợp ngoan ngoãn như vậy nhưng nụ hôn vừa cho thấy nó vốn chưa có tí kĩ năng nào rất vụng về nhưng điều đó mới chính là sự kích thích cực hạn với nam nhân. Sự kích thích muốn chinh phục muốn khám phá.

Nó như một con thỏ non bị lạc giữa sa mạc mệnh mông đề rồi vô tình rơi vào tay một con sói lạnh lùng không có đường thoát.

Hấn cười từng cú áo, bàn tay thon gọn đẹp đến mê người. Thật khiến người ta phải tự hỏi người đàn ông này phải chẳng sinh ra chính là một sự ưu ái hết thảy của tạo hóa.

Thuốc kích dục phát huy tác dụng mạnh kết hợp với men rượu khiến nó mơ hồ khó phân thật giả, sớm đã đánh mất ý chí cảm giác nâng nâng khó chịu chỉ muốn được đụng chạm, ánh mắt mơ màng, hai má đỏ hồng. Thậm chí nam nhân trước mặt là ai cũng đều vô cùng mơ màng.

Nó rên rì như khao khát như cầu xin:"tôi nóng quá giúp tôi đi"

"Nóng quá! Thật nóng!" nó xoa khắp cơ thể lại càng câu dẫn giới hạn của nam nhân.

Hấn đẩy nhanh tốc độ, đồ sớm bị vất xuống sàn. Không gian đượm mùi ám dục.

Nó đã sớm mất kiên nhẫn, cả người càng lúc càng nóng hơn một suy nghĩ vô hình luôn thôi thúc nó phải giải phóng, phải tìm một thứ gì đó mát để hạ nhiệt cơ thể. Mà tách khỏi hấn thứ đó cũng biến mất.

Hấn đè lên người nó. Cuộc chơi chính thức bắt đầu.

Nó choàng tay lên cổ hấn, chủ động làm tình, môi đặt lên môi hấn, vụng về bắt chước theo. Thậm chí có phần vui thích vì tìm được nước để lấp cổ họng khô khát này.

Hấn rất nhanh đảo ngược tình thế giành lại thế chủ động.

Sau đó trên chiếc giường kingside màu trắng ấy là những trận mây mưa quấn nhau không rời. Bên ngoài trời vàng trắng như che mắt mình.

Sự ám muội và kích thích cứ tăng dần, những tiếng rên i on liên tục vang lên cùng tiếng thở dốc của những nụ hôn.

Nó tranh thủ hít thở không khí khi được hấn buông tha, tuy rằng cổ họng như thể được làm ướt nhưng ngọt ngào cũng chẳng kém.

Hấn nhìn nó, cả hai vẫn không nói với nhau tiếng nào. Tay hấn vẫn về hai nụ hoa, chọc ghẹo xoa nắn. Hấn bắt đầu hôn ở cổ nó, khiến nó buồn buồn ngửa ngửa không kim được vận vẹo. Hai tay nó sớm đã bị giữ ở trên đỉnh đầu nên nó chẳng thể làm gì hơn.

Một khi đàn ông đã nhập cuộc chơi thì rất khó dừng lại. Một sự kích thích nhỏ cũng làm trỗi dậy ham muốn lớn. Vốn chỉ bản chất dù là nam nhân bình thường hay sói săn chuyên nghiệp đều rất thích đánh dấu chủ quyền khẳng định lãnh thổ. Điều đó sớm đã mặc định như một sự hiển nhiên.

Với nó cũng không ngoại lệ. Hấn đang từ từ nhấm nhai, từ từ khám phá từng chỗ một. Ở chỗ cổ không quên cắn một phát thật mạnh.

"A... Đau quá " nó kêu lên một tiếng, dù rất thích thú nhưng với nhất cần đột ngột của hấn cũng khó tránh khỏi kêu rên.

Hai tay hấn vẫn về hai đồi núi đầy tròn căng mộng, người vẫn đè lên người nó, tiếp tục một nụ hôn dài và bá đạo đến điên cuồng. Lúc này đây suy nghĩ cùng nó dây dưa đã sớm đánh

bay tất cả thứ khác. Cũng đánh bay luôn suy nghĩ đây có thể là một hành động sai trái. Bàn hợp đồng hôn nhân kia dường như là một thứ bị lãng quên thậm chí chẳng tồn tại.

"gọi tên tôi Gia Thành mau lên" hần ra lệnh, rất chờ mong, giọng đã khàn khản

Nó vịn vẹo người, ní non gọi:" Gia Thành"

Hần hài lòng, cắn mạnh vào vành tai đỏ ửng của nó.

Hần vịn vẹo đôi bồng đảo nảy nảy mà to đùng, chơi đùa chán chê liền ngậm lấy hai cái hạt nhỏ thường thức, trêu đùa.

" ưm....ư... Thật Thoải mái" nó rên rỉ, thỏa mãn nở nụ cười. Tay đặt trên vai hần ghi chặt.

Có lẽ nó chẳng nhận ra được mình lúc này thấp phần quyền rũ, thấp phần chí mạng khiến nam nhân khó lòng thoát khỏi sự vây hãm để thoát ra. Sự ngây thơ như một liều độc được với đàn ông làm họ cuồng si.

Tay hần lướt qua khắp phần trên cơ thể, đào sâu mọi góc ngách. Sự đánh dấu chủ quyền bằng những vết đỏ hiện rõ. Hần dần dần di chuyển xuống dưới, hai tay xoa nắn, bóp mạnh mông nó làm nó hơi ưỡn mạnh người lên.

Nó nhìn hần, ánh mắt lúc này chẳng còn tiêu cự chỉ còn tiêu điểm là hình bóng hần chân thật sắc nét đến từng chi tiết. Da trắng, gương mặt tượng tạc như được khắc họa trở thành một kiệt tác, đôi mắt sâu, gò má góc cạnh man tính cơ thể săn chắc quyền rũ với body 6 múi cuộn cuộn cứng rắn khiến nữ nhân nào nhìn xong đều xin nguyện chết. Thật sự là sự hấp dẫn trí mạng. Luôn cho người ta cảm giác an toàn để dựa vào.

" ưm.." nó rên rỉ, cảm giác thích thú đầy vui vẻ.

Đêm nay sớm đã định là đêm mây mưa vũ bão. hai thân thể vốn đã hòa một nhịp, nguyên cùng nhau dây dưa.

Hần đột ngột nhấc hai chân của nó vòng qua hông mình, một tay thủ thăm dò nói tư mật của nó. Nhịp tim của hần đập mạnh vượt khỏi tầm kiểm soát, thậm chí có chút căng thẳng, có chút mong chờ. Bây giờ hần chỉ muốn nó thuộc về mình, muốn cùng nó lên tận trời cao xuống tận địa đàng.

Khít quá! Chật như vậy nó có khi nào là xử nữ? Một niềm vui lan rộng khắp các tế bào. Cảm giác lạ lùng phấn khích và vui thích cực độ khiến tâm trạng hần lên cao, nhịp tim bỗng đập nhanh hơn nhiều lần. Cảm giác này, sự vui thích này đều giống hệt những lần trước đó

Sau vài lần tay đâm vào rút ra chất dịch trắng tiết ra cũng nhiều hơn, lỗ nhỏ đã dần nở hơn trước. Cậu bạn nhỏ sớm đã chịu dây vò đến căng cứng hần là rất muốn giải thoát. Hần biết mình cũng chẳng còn chờ nổi liền bắt đầu xâm nhập nhẹ nhàng rồi đột ngột thúc mạnh khiến cơn th*t to lớn đâm sâu vào tử cung đem đến khoái cảm thú vị.

Nó đau đón la hét lên, tay bấu mạnh vào hai vai hần, mặt đầy nhăn nhó, mồ hôi đã thấm ướt.

" đau... Đau quá... Làm ơn ra đi"

Nó đau đón, liên tục kêu la dù cảm thấy kích thích nhưng sự đau đón ấy vẫn thâm nhập lan tỏa khắp cơ thể.

Hần thấy vậy, quan tâm nó hơn, nhẹ nhàng rút cự long ra, đầu lưỡi dây dưa trong khoang miệng nó như một sự an ủi.

Tất cả tiếng kêu của nó thêm lần nữa bị chặn nơi cổ họng, phối hợp theo sự điều khiển của hần.

Lúc cơn th*t ra hần thì máu cũng theo đó tuôn ra thấm đỏ cả một chòm ga giường. Hai cơ thể dính sát vào nhau chạm đến từng thớ thịt của nhau như đem nhau hòa làm một.

Quả nhiên nó là lần đầu. Hần nhìn vệt máu, có áy náy tuy vậy vẫn chẳng thể lấp đi ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy dữ dội kia, cháy đến thiêu rụi tất cả lý trí. Một sự vui mừng và thỏa mãn bùng cháy cực đại. Hần còn điên cuồng bá đạo bắt nó phải gọi tên mình mới hài lòng.

Sau nhiều lần mây mưa, ra vào không ngớt cuối cùng nó cũng không chịu được mà ngắt đi. Quả nhiên bị giày vò đến thương tâm.

Đúng là người đàn ông dồi dào sinh lực. Không có lẽ do đã rất lâu không được giải phóng nên lần này là tụ dồn của tất cả mọi sự tích tụ của nam nhân vốn nổi danh lạnh lùng khó đoán này.

Rất lâu sau đó người đàn ông cũng thấm mệt mà chìm vào giấc ngủ trên trần vẫn còn đọng lại những giọt mồ hôi là minh chứng cho một cuộc xâm lược mãnh liệt vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Trưa hôm sau, nó tỉnh dậy, đầu óc nặng như bị tảng đá lớn đè trên đầu. Nó ngồi dậy, gỡ gỡ đầu cho bớt đau, lắc lắc cho tỉnh táo.

Ánh sáng từ bên ngoài mạnh mẽ phản chiếu vào trong phòng, tạo nên sự pha trộn giữa sáng tối rất độc đáo, càng làm tăng thêm vẻ mờ ảo.

Nó nhìn dung quanh, với ánh sáng tự nhiên từ bên ngoài hắt vào đủ để nó nhìn thấy mọi thứ trong căn phòng.

Đây là đâu? Nó sao ở đây? Nhìn cách bày trí lạ hoắc này hần không phải nhà nó rồi, có vẻ giống khách sạn cao cấp.

Mặt nó cà kinh, một sự chấn động không hề nhỏ kéo theo đó là cả đồng câu hỏi đồng thời xuất hiện. Huhu có phải nó làm ra chuyện gì rồi không? Sao nó có cảm giác mình lại gây ra một chuyện lớn nữa thế này?

Một cảm giác bất an nhen nhóm tới từng tế bào. giờ đầu nó có rất nhiều nghi vấn.

Nếu nó nhớ không nhầm thì hôm qua nó đi ăn với đồng nghiệp, sau đó gặp Cát Như đầu khâu vài câu ở nhà vệ sinh rồi tiếp đó nó uống khá nhiều rượu... Hết...Hết rồi! Nhớ được có

thể thôi!

Là Mặc Nhiên đưa nó đến chỗ này? Không đúng! Nếu thể trực tiếp đưa nó về nhà mình có phải tốt hơn không cần gì bày đặt thể này để phức tạp hóa vấn đề.

Nó bắt đầu chìm vào suy luận, não hoạt động hết công suất để giải đáp hết các nghi ngờ.

1 điểm quan trọng nữa là nó cảm thấy toàn thân mình đau nhức dữ dội cứ như bị con gì đó gặm nhấm. Đau đến rã rời chân tay luôn. Chẳng lẽ do tác dụng của rượu? Rượu gì mà thần kì vậy?

Nó kéo chân nhìn cơ thể mình. Ôi chao toàn dấu vết đỏ tím. Đặc biệt phần thân dưới chi của động nhệ cũng đau đến vô cùng. Huhu đầu nó đột nhiên nảy ra một suy nghĩ tiêu cực nó bị sàm sỡ rồi?

Nó tuy có hơi ngốc nhưng vẫn rất thông minh, cũng đủ hiểu vấn đề mình đang gặp phải. Hiển nhiên nó đã đoán đúng! Nó thật sự bị mất lần đầu tiên, không kịp được chữa

Khôn kiếp?! Kê nào bị ôi vậy? Dám lợi dụng lúc nó say để giờ trò lưu manh! Đồ sỗ khanh?! nó mà biết tên đó là ai nó nhất định đánh tên đó một trận toi bời, nghiền hấn ra ngó ra khoa! Hừ! Nghĩ mà tức á!

Cảm giác như mất nắm thóc còn mất cả con gà!!nghĩ mà thấy chịu thiệt đủ đường. Không được nó nhất định phải đòi lại công lí. Bỏn cô nương đâu thể nuốt không cục tức này. Chờ đó! Nó mà tìm ra kê nào kê đó xác định luôn!

Haiz! Có một sự sai không hề nhẹ!

Nó có lết đến chỗ quần áo dưới sàn, nhặt lên rồi lại lết vào nhà tắm. Ôi chao lần đầu tiên hiểu cảm giác đau đến thấu tâm can là thế nào. Thật khổ sở cứ như bị tra tấn vậy áy.

Nó tắm xong, tâm trạng đã đỡ hơn chút nhưng cục tức vẫn còn nguyên. Hiển nhiên việc này nó đã ghim trong đầu, rất quyết tâm tìm ra kê kia.

Nó có tỏ vẻ đi bình thường, nuốt con đau vào trong, nhìn kĩ càng mình đã che chắn cẩn thận mới đi vào thang máy xuống tầng một rồi đi thẳng ra ngoài, lòng thầm đoán kê kia đã trả tiền thuê phòng nếu không làm sao có chuyện nó đi êm du như vậy được chứ. Ít ra cũng còn biết điều một chút, dù gì nó cũng chẳng có ví nếu phải trả thì chẳng biết đảo đâu ra.

Nó mượn điện thoại từ một bác lao công, gọi cho Mặc Nhiên đến đón.

Rất nhanh khoảng một lúc sau, cô nàng đã xuống taxi đứng sừng sững trước mặt nó, vừa ngờ vực vừa lo lắng hỏi

" sao bà ở chỗ này thế? "

" chuyện dài nắm ở đây không tiện"

Cô nàng làm dấu ok rồi khoác vai nó, vui vẻ nói:" đi về nhà tôi. Đẳng nào hôm nay cũng không đi làm"

Tại nhà Mặc Nhiên

Mặc Nhiên quan sát nó, tình ý thấy nó khác lạ, chắc hẳn là có chuyện.

" kê tôi đi đã có chuyện gì xảy ra? "

Nó gật đầu, kể hết từ a đến z sau đó nghiền răng nghiền lợi nói:" đã mất thân còn mất hết đồ, điện thoại túi các thứ chẳng thấy đâu. Bà nói xem sao tôi đen vậy chứ"

Mặc Nhiên thờ dài, thắc mắc:" ơ không phải tôi qua kim cương vương lão ngũ đưa bà về ư? Còn đồ của bà tôi đang giữ"

Nó ngạc nhiên, hoàn toàn bất ngờ, nhắc lại:" bà nói sao cơ? "

" tôi nói tối qua lúc bà say rượu có lên sân nhảy, tôi chỉ sợ ý một chút thì đã không thấy bà đâu nên mới gọi cho kim cương vương lão ngũ nhờ tìm thì anh ta báo bà đang ở bên cạnh. Tôi cũng yên tâm hơn nên về nhà mình luôn."

Cả hai nhìn nhau, biểu cảm y hệt. Nó nhìn Mặc Nhiên hiểu cô nàng đang nghĩ điều gì liền phủ nhận luôn

"không thể nào! Hấn không giống dạng người đó lắm" nó lắc đầu

" đúng là ngốc vẫn hoàn ngốc! Đã là đàn ông cho dù có lạnh lùng đến mấy cũng vẫn là động vật thân dưới hiểu chưa? Vậy cho nên kim cương vương lão ngũ dù có lạnh lùng đến đâu cũng chỉ là xon người đương nhiên phải có nhu cầu sinh lí. Hấn ta mà không rung động chứng tỏ đạt đến cảnh giới tối cao luôn rồi đó."

Mặc Nhiên rất lí trí phân tích, vận dụng tất cả những kiến thức của mình phán rất chuẩn chỉ.

Nó gật gù công nhận:" có lí"

Mặc Nhiên cười gian xảo một cái, nửa thật nửa đùa:" đương nhiên. Cứ tin tưởng ở Mặc Nhiên này. Nhưng mà nếu hấn dám làm thế với bà thật tôi nhất định giúp bà băm vằm hấn ra, kê bất nạt bà đều là kê thù của tôi"

Mặc Nhiên hùng hổ tuyên bố, rất có chí khí của một người chị em tốt.

Cô nàng như chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng quan tâm:" lần đầu chắc chắn rất đau. Để yên tôi đi mua thuốc cho bà"

" không cần tí tôi về mua thuốc sau thật ra cũng không đau lắm. Quan trọng bây giờ là xem kê kia là ai"

" đúng" Mặc Nhiên cười tươi nhìn nó, chạy vào trong phòng lấy máy tính ra, thực hiện một loạt các thao tác, bàn phím nháy nháy liên tục, các dòng màu chữ kì lạ chạy trên màn hình.

" bà nhớ phòng đó không? "

Nó trả lời ngắn gọn, có phần nôn nóng. Người kia rốt cuộc có phải là hấn? Nếu là thật thì nó sẽ phải giải quyết thế nào đây? Nghĩ đến mà đau cả đầu bỏ qua tính sau vậy.

Mặc Nhiên rất nghiêm túc, nhìn chăm chú màn hình, tập trung cao độ. Vài phút sau đã lấy được đoạn video nó cần, cô nàng vắt máy tính sang cho nó, tiện tay vắt cả tai nghe còn mình

ngồi ung dung gặm ổi.

Nó nhận đồ, chợt thấy có bạn là hacker quá tốt! Tiện đủ bề.

Nó xem được một đoạn đầu thì liền tắt đi. Mặt bắt giác đó rần rần, cả tai cũng đó như cà chua cảm giác vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng.

"nhìn về mặt bà là biết chưa xem sex bao giờ. Haiz vẫn còn tâm hồn trẻ thơ lắm." Mặc Nhiên nửa thật nửa đùa trêu nó.

Nó đúng là lần đầu tiên xem mấy thể loại này đây thì sao nào! Hừ

Nó bị nói trúng tim đen vẫn mạnh miệng gân cổ cãi:" bà nghĩ ai cũng đen tối như mình chắc đọc ngôn toàn xem H+ "

"haha đây là để bù đắp sự thiếu hụt về yêu thương. Cơ mà là hần thật à? " Mặc Nhiên nhào người về chỗ nó, hỏi dóm

Nó gật gật, chưa kịp nói thêm thì cô nàng đã nhảy bổ lên, đứng dậy hùng hổ đập bàn

"khốn nạn! Trông thì sáng sủa đẹp trai kim cương vương lão ngũ, lạnh lùng cấm dục vậy mà dám lợi dụng lúc bà hoạn nạn thừa nước đục thả câu. Loại đàn ông này xứng đáng bị băm vằm làm mồi cho cá mập ăn. Hừ chết tiệt để xem tôi xử hần thế nào..."

"bình tĩnh. Đừng nói ảnh hưởng đến sức khỏe" nó vội ngăn Mặc Nhiên đang bực tức, đợi cô nàng hạ hỏa một chút méo mó nói, mặt sầu bi cực độ

"nhưng tôi mới là người sàm sỡ hần"

"...!!!" biết nói gì bây giờ?

Trời ơi! Gián Hi ơi! Thế này không xử người ta được đâu! Toang luôn đó!

"Dù sao cũng ngoài ý muốn do tôi chủ động trước không trách hần được. Hơn nữa tôi quên chuyện này rồi bà cứ coi như chưa từng biết gì đi"

Là nó chủ động dâng đến tận cửa thì đâu có kẻ nào đại đầu chứ. Tất cả tại nó ngu ngốc, uống rượu xong làm toàn mấy chuyện đại họa.

Mà nghĩ lại thấy nó cũng đâu thiệt. Thứ nhất thà ngủ với hần còn hơn ngủ với lưu manh. Thứ hai hần đẹp trai như vậy cũng tính là một loại hạnh phúc mà. từ đó suy ra chưa lỗ vốn lắm.

Với tình huống đảo lộn một cách chóng mặt này nó hiển nhiên đã quăng những lời mình chửi lúc trưa xa tận chán trời chìm sâu góc bể. Lãng quên một cách triệt để.

"thế sao được. Cứ cho bà chủ động đi nữa thì hần có thể tránh mà. Chung quy loại người như hần vẫn là tiểu nhân. Hừ sói đội lốt người! Đã thế còn dám bỏ bà ở lại. Tôi nghĩ mà tôi tức á "

Mặc Nhiên tuy chưa ngoại con tức, miễn chửi thậm tệ là thế nhưng lòng đã yên tâm phần nào. Dẫu sao hần và nó cũng có mối quan hệ kia. Đây cũng có thể coi như một sự gắn kết đi biết đâu tình giả thành thật.

"hạ hỏa hạ hỏa. Hần rồi đi trước cũng tốt lúc đó đối mặt còn phiền phức hơn. Mà tôi cũng quên chuyện này rồi nè " Nó cười ngây ngô, giả bộ mình đã quên hết

Mặc Nhiên bĩu môi:" ời chao bà đúng là đại ngốc lúc nào cũng để mình chịu thiệt" cô nàng giả bộ dăm chiêu, sau đó bỏ sung thêm:" ngoại trừ những lúc bắt nạt người khác nhé"

"bà xem tôi bắt nạt được mấy người " Nó lườm cô nàng, cả hai nhìn nhau cùng cười rộ lên

chiều tối nó về nhà, ghé vào một tiệm thuốc mua thuốc giảm đau, thuốc bôi. Nhờ cô bán thuốc mà nó mới nhớ ra mình phải mua thêm cả thuốc tránh thai khẩn cấp. Nó cất đồ vào túi, sau đó về thẳng nhà.

Tại nhà tụi nó,

Nó chào dì Năm rồi lên phòng, tắm rửa, tranh thủ bôi thuốc như lời nhân viên y tế dặn sau đó mới thay một bộ đồ kín kẽ.

"cốc. cốc. Cốc"

"mời vào"

Nó thấy mẹ chồng vội chào hỏi:" con chào mẹ"

Bà Lý gật đầu, nhìn thấy con dâu, đầy lo lắng hỏi:" con có bị sao không? Đêm qua không thấy về nhà"

"dạ con ngủ nhà bạn lúc ấy cũng muộn nên con không dám làm phiền ba mẹ ngủ" nó cười cười, khéo léo nói dối.

Bà Lý hoàn toàn tin tưởng nó, nghe vậy yên lòng hẳn. Kéo nó ngồi xuống giường thủ thi.

"con đó chịu thiệt đủ đường. Thăng Gia Thành kia mấy hôm nay không về rồi không biết là công việc thật hay có điều gì đâu nữa."

"anh ấy bận công việc thật đó mẹ" nó cố gắng chịu đau, cười ngại ngần nói đỡ cho hần. Chuyện đêm qua nhất định phải dấu kỹ.

"hừ con đó y như mẹ lúc trước lấy phải toàn người mê công việc." bà Lý cảm thán, lời có phần oán trách

"hihi" nó cười, cảm thấy mẹ chồng mình thật đáng yêu. Nó phải công nhận số mình mình may mới có người mẹ chồng tốt thế này.

"con đó cũng phải biết đề phòng nhớ chưa? Bên ngoài luôn có những người có dã tâm, mưu mô khó lường phải cẩn thận." Mẹ chồng nó căn dặn, còn lo nó ngộ nghĩnh không biết cách giữ chồng mình.

"vâng con nhớ rồi mẹ"

"ừ. Sau này dù có chuyện gì thì Lý gia cũng chỉ chấp nhận mình con là con dâu thôi" Bà Lý đặt tay mình lên tay nó, khẳng định chắc nịch.

"Hihi mẹ tốt quá à. Con yêu mẹ chết mất" nó ôm mẹ chồng, cười hi hi, trả lời.

"haha con bé này. Kể ta mà có một đứa con gái như con chắc vui biết bao nhiêu"

"chẳng phải con đã là con của mẹ rồi ư?" nó nhanh nhẩu đáp, nịnh nọt mẹ chồng

"phải ha. Cơ mà cái niệng xinh xinh này càng lúc càng khéo rồi đấy" Bà Lý cười rất vui, cực kì thích cô con dâu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Đêm đó nó ai oán lòng khấp khoai chỉ cần nhắm mắt đều nghĩ tới cảnh tượng đáng xấu hổ, mắt sạch mặt mũi đó. Tuy rằng liêm sỉ cũng chẳng còn là bao cơ mà nó vẫn không thể tin lúc ấy mình có sức mạnh phi thường đến thế có thể cưỡng gian được hẳn cơ đấy. Trích dẫn theo lời ca thán của cô nương Mặc Nhiên chính là lúc nó say không trông cẩn thận có khi còn dốt nhà ấy chứ. Nghĩ mà thấy thật là một sự vè vang đầy bi đát.

Hơn nữa giờ phân tích kĩ lại nó bỗng nảy ra một ý niệm: có thể hôm qua hẳn cũng say rượu giống mình nên mới thế. Người như hẳn lúc nào cũng chỉ có vẻ mặt lạnh lẽo đến dọa người, thâm sâu khó lường không giống vẻ dễ bị tác động suy ra chỉ có lí do đó mới thấy hợp lí. Quá chuẩn luôn! Tự nhiên thấy nó thông minh quá đi. Tâm tình thoải mái vui tươi hơn hẳn.

Nếu như vậy thì hẳn hẳn cũng không nhớ gì đâu. Haha vậy quá tốt rồi. Đờ phải lo lắng, não nó nghĩ nhiều cũng rất mệt đó. Ôi chao mong là hẳn thật sự say rượu hehe thế này nó có thể giả vờ như say không nhớ gì. Mà đúng là nó say chẳng biết gì thật chẳng qua xem cái video kia mới lo âu quá độ. Hihi thế này thì có thể an tâm ngủ rồi. Một lần nữa tự cảm thấy bản thân quá thông minh khả khà.

Nó cười ngây ngô, chuẩn bị nhắm mắt ngủ thì có tiếng cạch cửa. Có người vào! Là hẳn ư? Đương nhiên rồi phòng này giờ tạm thời vẫn là phòng chung, nó vẫn mang danh đi ở nhờ. Nhưng đó là vạn bất đắc dĩ thôi. Ba mẹ chồng ời? Rốt cuộc bao giờ hai người mới đi vậy? Đêm dài lắm mộng cứ thế này phải lừa cả nhà đến khi nào? Haiz chuyện càng để lâu càng giống bom nổ chậm phải kĩ càng tránh sơ sẩy lộ tẩy chỉ một nmm cũng không thể lộ nếu không kết quả e là một quả bom lớn phát nổ mất.

Nó nhắm mắt giả vờ ngủ, yên lặng nghe tiếng động.

Hắn bật điện, vẻ mặt có chút mệt mỏi che dấu bởi lớp màng lạnh lùng bên ngoài. Hẳn liếc nó, đương nhiên nhìn ra nó đang cố tình giả bộ ngủ nhưng không vạch trần, chỉ lặng lẽ mở tủ lấy đồ đi tắm.

Cách đó hai phòng, bên trong ông bà Lý đang thủ thủ.

Bà Lý kéo chồng đang nằm trên giường, thúc giục:" ông tí hăng ngủ nói chuyện với tôi đã"

Ông Lý nhìn vợ, hiển nhiên chẳng thể nào ngủ nổi vì sự quấy nhiễu của vợ rất không tự nguyện nhưng vẫn nghe theo:" vậy bà nói đi tôi nghe"

Bà Lý rất hài lòng nhìn chồng, cười một tiếng vui vẻ, thì thầm:" tôi vừa thấy phòng tụi nhỏ sáng đèn ông nói xem tụi nó đang làm gì mà muộn vậy?"

"tôi sao biết" ông Lý bắt lặc trước câu hỏi của vợ, hỏi ông câu đó ông đỡ sao nổi? Có muốn trả lời cũng chẳng biết phải nói làm sao.

"thật chán ông quá đi" Bà Lý bịu môi, chán nản khi không tìm được đồng minh cùng chí hướng.

"thôi tụi nó lớn cả rồi cũng cần không gian riêng chúng ta vẫn nên kệ chúng thì hơn" Ông Lý nhiệt tình khuyên vợ

"nhưng tôi muốn xác nhận thử xem chúng nó có thật không biết đâu chúng đang diễn thì sao?" bà Lý vừa tò mò vừa muốn thử xác nhận suy nghĩ trong lòng. Lần đánh úp này biết đâu lại thu hoạch được nhiều thứ.

Ông Lý thờ dãi, người ta nói phụ nữ như một cái radar quét mọi loại chuyện cấm có sai mà.

"chúng nó đi làm mệt đâu lúc nào cũng rảnh rỗi như tụi già mình. Bà bớt chút việc cho tôi nhờ" Ông Lý nhắc nhở vợ, đầy bất đắc dĩ trước sự rảnh rỗi của vợ, lòng chột cảm thán:" bà tưởng tượng nhiều quá rồi. Hai đứa nó ở chung lâu ngày tự khắc chuyện này chuyện kia kiểu gì mà chẳng đề ý nhau hơi đâu suốt ngày diễn làm chi cho mệt"

"hừ ông thì hiểu cái gì" bà Lý trách chồng vô có, vẫn nóng lòng muốn đi thử.

"hơ hơ bà rảnh rỗi quá nên kiếm việc cho não hoạt động nhiều à? Chúng nó cần thiết phải làm thế hả? Tôi không tin con trai mình có năng lực diễn suất đến vậy! "

".....!" câu cuối thật chuẩn nha! Cơ mà biết đâu được

Bà Lý nhấp nhồm quyết bỏ mặc lời chồng, lần thứ hai hé thử cửa phòng, nhìn về phía phòng tụi nó, thật thúi y như trộm nghiệp dư cực kì mặt sạch vẻ đoan trang thường ngày.

Ông Lý bắt lặc nhìn vợ, thật không ra thể thống gì nhưng cũng không can thêm.

Nó rất nóng nùng muốn biến giả thành thật nhưng mãi vẫn chưa ngủ nổi. Bên tai tiếng nước chảy róc rách trong đầu nó một hình ảnh với thân hình 6 múi sẵn chực hiện ra.

Nó đập đầu, tự và chính bản thân từ lúc nào trở nên đen tối như vậy? mau chóng xóa hình ảnh ấy ra khỏi đầu, cố gắng nghĩ đến một hình nào đó trong sáng hơn tiếc là hình chi chuyển đổi từ loại này sang loại khác hoàn toàn chưa thấy một tia hi vọng về sự trong sáng xuất hiện. Thật báy lặc mà!

Haiz nó giờ có được tính là chìm vào ma đạo không? Người ta cái tà quy chính nó cứ cảm giác mình lại là cái chính theo tà. Người ta toàn học hỏi cái hay cái tốt đẹp nó thì hay rồi càng lúc càng đen tối, đầu óc quá thật...đáng lo ngại.

Hm! Nghĩ kĩ chắc Có lẽ chưa đâu nhỉ? Nó mới chỉ bị sắc đẹp đầy gato của hẳn mê hoặc thôi. Ái ngại mà nói thì là chẳng cần hẳn làm gì nó cũng tự đánh rơi hết liêm sỉ. Ấy ya, càng ngày càng nhục rồi!

Tiếng nước đã sớm kết thúc, trả lại khoảng không yên ắng còn nó dù nhắm mắt nhưng hồn đã sớm phiêu tận chân trời.

Tiếng cạch cửa phòng tắm mở ra, hần mặc một bộ đồ thoải mái hơn và đương nhiên vẫn là màu tối, kết hợp với mái tóc ướt vừa gội xong đã được lau khô vài phần quả thật trông rất nam tính cuốn hút y như cầu thủ nổi tiếng thế giới, các ngôi sao nổi tiếng vậy đó. Nhịp tim theo tiết tấu quen thuộc nhảy rộn lên.

Nó đang ti hí nhìn trộm bỗng thấy hần đột ngột xoay về phía mình liền lập tức giả bộ ngủ quên trời đất, lòng có chút chột dạ.

Hần tắt điện, định ra ngoài ban công hóng mát một lúc thì có tiếng gõ cửa:" mẹ vào được không? "

Hần rất nhanh liền dùng thân thể nhanh nhẹn lập tức nhảy lên giường không tiếng động, kéo chăn đắp lên cơ thể mình, một tay vòng qua eo nó, ép sát vài người mình trông hết như đang thăm thiết ôm nhau ngủ giống bao cặp vợ chồng khác. Nhìn tình củm đến sâu răng.

hần tiện tay chèo qua người nó, bật công tắc đèn ngủ khiến chăn vô tình rơi một nửa. Hần nhanh chóng cời bỏ một xúc áo ngủ của nó, cố tình làm lộ vết hoan ái. Nó tuy nhắm mắt ngủ nhưng tay vô tình đặt trước ngực hần có ý giữ khoảng cách, thậm chí cảm nhận được việc hần cời cúc áo có phần run rẩy lo sợ tay còn lại rất tự nhiên chần chéo ngực tự nhủ hần mà dám làm gì quá đáng hơn là nó sẽ...sẽ... Nhất định phản kháng. Chuyện hôm qua hai bên say rượu không tính, chuyện bây giờ khác nhau.

Hần nhếch miệng, hành động của nó chẳng khác gì tự vạch trần mình, lộ liễu quá mức. Hần bất ngờ cười nhẹ, cảm giác hành động nửa thật nửa giả này khá vui và đáng yêu. Trong thâm tâm bỗng vui hần như mọi ưu phiền được ánh mặt trời chiếu rọi xua tan hết, nhịp tim cứ thế nhanh hơn một nhịp.

Bà Lý theo ánh đèn đi thẳng vào trong thấy tình cảnh đầy yêu thương của con trai con dâu háng nhẹ một tiếng, mắt sáng như đèn pha, cố tình tỏ vẻ mình tuyệt đối quên thật, vô tội đưa ra lí do đã chuẩn bị từ trước, rất hợp tình hợp lý" vừa thấy đèn còn sáng nên mẹ định qua hỏi con bé sáng mai có được nghỉ không để cùng đi chùa. chiều nay mẹ quên chưa hỏi"

Nó nhiệt tình giả bộ ngủ, diễn rất chuyên tâm. Tuy nhiên vô cùng hoài nghi lí do mẹ nó xuất hiện ở đây. Nó cứ có cảm giác như đang bị đánh úp.

Bà Lý miệng nói, mắt hoạt động hết công suất mọi chi tiết đều không bỏ sót đặc biệt thấy dấu hiệu kia cực kì vui sướng, trên mặt nở hoa to đùng, miệng cười một nẻo tâm nghĩ một đường. Thậm chí còn nôn nóng đến mức muốn chia sẻ ngay cho chị em tốt là mẹ nó tiếc thay giờ đang ban đêm.

" cô ấy đang ngủ" hần nghiêng người, nhìn mẹ mình tiếp đó di chuyển tầm mắt về phía nó, lạnh lẽo đáp nhưng nhìn nó rất dịu dàng.

"ừ thế có gì sáng mai mẹ hỏi sớm cũng được" Bà Lý xác nhận xong lập tức chuẩn lẹ, hí hửng cả người cứ tung tung như trên mây. Vui đến nỗi đóng cửa xong cười đến ngây dại. Haha thật chẳng ngờ chuyện đi lần này thu được kết quả vượt mong đợi đến vậy. Tin này tuyệt đối phải sớm truyền đi.

Chắc chắn làm bà với thông gia bên đó lo sốt vó, suốt ngày nghĩ ngợi linh tinh. Kha kha, giờ thì an tâm, tuyệt đối an tâm. Hoa đã đâm bông chỉ chờ kết quả nữa là có cháu bé bông haha nghĩ đến chuyện đó mà thấy vui đến không ngủ được.

Trong phòng tụi nó,

Hần chèo tay tắt công tắc đèn ngủ, nõi tâm tình muốn trêu nó.

Trong khi nó ước chừng mẹ chồng đã rời khỏi mà mãi vẫn chưa thấy hần có dấu hiệu rời giường khiến nó có chút thấp thòm.

Hần nằm xuống, rất tự nhiên kéo chăn đắp, vẫn giữ nguyên tư thế mờ ám.

Bên trong nó kêu gào thúc giục hần mau mau xuống giường chỉ tiếc toàn nhận về sự vô vọng. Nó nôn nóng giả bộ xoay người. Haiz tại cố tình làm như mình đang ngủ rồi giờ mà tỉnh là hần biết ngay chỉ đành có thể làm những hành động vô thức mà chứa đầy ẩn ý gửi đến hần. Tâm can nửa bất lực nửa lo sợ.

Hần có ý không cho nó xoay người né tránh, rất tự nhiên ghé sát tai nó, nõi nhỏ:" Đêm qua chúng ta đã đưa không rời rất kích thích"

Nó đó mang tai, hơi run rẩy, mờ mắt hùng hổ đe dọa:" chuyện đêm qua tôi với anh chỉ là ngoài ý muốn. Tôi..."

" không giả vờ ngủ nữa ư?" hần nhếch miệng vạch trần, bộ dáng biết tông từ lâu, một tay chống đỡ đầu, nhàn nhạt nhìn nó

Nó hiển nhiên biết mình bại lộ, trực tiếp nhìn hần, kéo dài khoảng cách tránh chịu áp lực vô hình từ hần đem tới.

" anh biết thừa còn hỏi" nó bĩu môi, hơi bực tức đáp. Hần chắc chắn nhớ chuyện hôm qua nên mới cố tình thào một cúc áo củ nó ra thậm chí là bê cổ áo mục đích chính để mẹ chồng nó thấy sẽ tin tưởng tụi nó yêu thương nhau thật lòng, xóa tan mọi nghi ngờ. Hần đúng là cáo già. Nó chắc hần nên khen hần là cao thủ.

Không khí êm đẹp bỗng chốc thay đổi chóng mặt.

" tại sao hôm qua uống nhiều rượu vậy hử? " hần tra hỏi, rất bá đạo ngang tàn, từ giọng nói tỏa ra một phần bức bách chờ đáp án, nhớ đến đoạn video mình đã xem qua lúc sáng nay, có phần khó chịu đáng ghét nhất là ánh mắt của bọn nam nhân kia cứ nhìn chăm chăm vào người nó. Người con gái này còn cố tình mặc ngắn đến đùi như lần ở khu vui chơi kia.

" tôi đi uống với bạn bè vài ly không được à? Chuyện hôm qua do tôi say nên mới thế. Anh không cần nhớ tôi đã quên rồi" nó ngang ngược trả lời, thái độ bất hòa hoàn. Vốn đã tưởng hần cũng say rượu giống mình ai dè đầu hần còn cố tình gọi lại chuyện đêm qua.

"Lần sau không cho phép mặc váy ngắn như thế" hần bá đạo ra lệnh cho nó. Người con gái này không biết ở quán bar có đủ các thành phần à. Nếu hôm qua không phải bán kíp thời thì nó đã bị người đàn ông kia hãm hại.

" tại sao cấm tôi? Tôi và anh đã thống nhất với nhau là không quan tâm chuyện của đối phương rồi mà. Chuyện tôi mặc gì, đi đâu, ở bên cạnh đàn ông nào, ngủ với ai là việc của tôi. Tôi cũng đâu quan tâm chuyện anh ở bên cô ta, ngủ với cô ta đâu" nó mạnh mẽ cãi, bên trong cũng khó chịu chẳng kém, nhớ đến lời của Cát Như tìm cứ như đang bị cửa đến đau đớn. Nó ăn mặc ra sao là quyền của nó. Tại sao hần luôn để ý đến việc nó ăn mặc thế nào?

Không khí đượm mùi khói súng, ẩn chìm trong đó là mùi của sự ghen tuông.

" tôi ngủ với ai? " hần hỏi lại, suy đoán người nó nhắc đến là Cát Như

" Cát Như chứ ai. Mấy hôm nay anh bận chẳng phải đều ở bên cô ta à" nó nhìn hần, khó chịu trong lòng.

" ai nó? " hần nhìn nó, danh mặt, ý hỏi nó nghe được từ đâu

" Cát Như " nó ngo ngoác, sao có cảm giác hần còn không biết việc này thế nhỉ? Ở hơ

" Tôi chưa từng ngủ với ai ngoài đêm qua" Hấn lần đầu tiên biết nóng nảy, lần đầu tiên ghét cảm giác bị nó hiểu lầm, lần đầu tiên ghét nó tin vào lời nói ấy cũng là lần đầu tiên nói nhiều như vậy.

Hấn nhìn nó, trực tiếp khẳng định. Trong tim trùng đợt sóng tấp mạnh dữ dội. Giờ thì hẳn hiểu những lời Bắc Phong từng nói. Hóa ra trước nay luôn để ý chỉ là luôn có lí do rất hợp lí để biện minh.

Nó ngạc nhiên, nếu vậy nó tự để mình bị lừa? Thật không thể chấp nhận được! Nó từ khi nào trở nên tin người như thế? Không là để ý. Suy nghĩ kĩ lại, liên kết tất cả thì nó đều rất để ý đến mọi thứ Cát Như đã làm. Mặc dù nó biết sự thật nhưng luôn cố chấp tin vào sự giả dối ấy vì đơn giản chủ đề của cô ta luôn có sự xuất hiện của hắn.

" anh không yêu Cát Như? " nó ngo ngắc hỏi

" chưa từng " hẳn lần đầu cảm thấy mình thật nhẫn lại nếu vào kẻ khác nhất định xử xong luôn rồi.

Nó vui như nở hoa, tìm reo lên như tiếng chuông ngân vang. Một sự vui sướng nhen nhói khắp các tế bào.

" thật ư? " nó hỏi lần nữa cho chắc.

" người tôi yêu là người này" hẳn đặt một nụ hôn lên trán nó, nở nụ cười ấm áp.

Nó tiếp nhận nụ hôn của hắn, vui vẻ rất nhiều, tìm đánh trống liên hồi, hóa ra nó trước giờ đều vì hắn mà để ý, đều vì hắn mà quan tâm, đều vì hắn mà tự lừa mình qua lời nói dối của cô ta, đều vì hắn mà tâm trạng lên xuống, nó hiểu mình mắc bệnh gì rồi. Lâu nay nó mắc bệnh YẾU.

Cả hai nhìn nhau, cùng mỉm cười, có lẽ dối lừa bản thân lâu nay là đủ rồi đến lúc nên thừa nhận mình yêu đối phương thôi. Mặc trắng bên ngoài mỉm cười chúc phúc.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Sáng hôm sau, mặt trời đã lên từ sớm, tỏa ra những tia nắng ấm áp và dịu dàng thật đẹp để bắt đầu một ngày mới

Trong phòng, một khung cảnh lãng mạn và ấm áp chẳng kém. Người con trai một tay chống xuống giường, một tay đặt trên eo người phụ nữ của mình, lặng lẽ ngắm nhìn. Trên mặt là sự ấm áp dịu dàng đã sớm biến mất từ lâu, không tự chủ vẽ lên một nụ cười thật đẹp. Nụ cười ấy so với nắng ấm còn đẹp hơn nhiều. Có lẽ cảm nhận được sự thay đổi của chủ nhân mà căn phòng lâu nay lạnh lẽo đã bắt đầu thay đổi.

Không gian yên tĩnh bị đánh động bởi tiếng chuông báo thức nhưng chưa đến 2 giây lập tức tắt ngóm, ai oán không thán lên lời.

Khung cảnh đẹp để trở về với sự bình yên vốn có.

Nó vẫn say sưa ngủ, ôm hắn mà vẫn định ninh mình đang ôm gấu bông cute siêu đáng yêu triu mến.

Hấn tuy hồng hờ đánh thức nó dậy nhưng vẫn rất tôn trọng nguyên tắc, chủ động gọi nó, lời nói chứa sự lạnh lùng nhưng nhiều hơn là cưng chiều" Giản Hi! Dậy thôi"

Nó nhột nhột, xoa xoa tai, vẫn say sưa ôm mộng đẹp

Hấn kiên nhẫn gọi lần nữa, lần đầu tiên có cảm giác mình như phụ huynh học sinh gọi con dậy đi học, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

Nó kéo chăn, định chùi đầu nhưng đã bị hắn giữ lại, một giọng đàn thép lạnh lùng vang lên:" Giản Hi nếu em không dậy muộn giờ làm đừng kêu"

Cả một câu dài chỉ lọt đúng ba chữ " muộn giờ làm" vào trong đầu nó. Biết sao được ba chữ ấy tuy ngắn ngủi nhưng sức sát thương cực cao nên nó vừa nghe xong, lập tức tỉnh táo hẳn, ngồi bật dậy, tư thế chuẩn bị sẵn sàng xông pha mặt trận, mặt nhăn nhó, miệng lầm bầm" chết rồi! Mấy giờ rồi nhỉ?Huhu "

" rất tốt! Tỉnh dậy rồi" hẳn ở bên cạnh điềm đạm nhận xét, trên mặt còn phảng phất sự thích thú nhẹ nhàng.

Nó quay sang nhìn hắn, cứ cảm giác như mình vừa bị lừa.

" không ngờ em háms ngủ đến vậy" Hấn mặt lạnh nhận xét

Hóa ra là bị lừa thật! Nhưng không sao nó rộng lượng sẽ không tính toán với trai đẹp.

Nó cười cười, giọng rất ngọt, không tí khiêm tốn:" hi hi em sẽ coi đó là lời khen" suy nghĩ đôi chút liền bổ sung:" anh không biết ư? Em có rất nhiều thói quen xấu" sau đó trung ra về mặt anh nên tập quen dần đi nhìn hấn.

Nó nhìn hấn, vẫn chưa tin nổi chuyện tối qua là thật liền ngu ngơ hỏi lại:" cơ mà chúng ta là đang yêu nhau? "

Mặt hấn nghiêm túc, khẳng định:" phải."

Thế bây giờ nó được tính vào diện có bạn trai đúng không? Không đúng nó có luôn chồng rồi giờ chỉ từ giả thành thật thôi. Chắc chắn cũng nhanh chóng vánh đi! Haiz! Nó còn chưa quen với việc bắt đầu một mối quan hệ thật sự.

Kể cũng là Người ta đều là làm quen đến xác định mối quan hệ tiếp đó là hẹn hò từ thích thành yêu từ yêu thành cưới còn nó thì dùng một nhát vợ ngay cái đám cưới sau đó cuộc đời độc thân huy hoàng đoàng một phát chấm dứt oanh liệt trong khi nó vẫn chưa hiểu mô tê gì đã thành gái có chồng trên danh nghĩa sau cả một quá trình dài dằng dặc dằng dặc với sự nhiệt tình đưa đẩy của các yếu tố khách quan và chủ quan nó chính thức có chồng thật. Hừm! Một hành trình khá gian nan nhỉ!

Haiz tung đây tuổi đầu rồi nó còn chưa biết mùi vị của hẹn hò thế nào, mùi vị của nắm tay cùng người mình yêu đi dạo phố, cùng đi xem phim cảm giác ra sao! Nó cũng muốn thử một

lần xem thế nào! Mà nhìn hần nó khẳng định 100% tế bào lạng mạn đã chết sạch thôi thì Liêm si gì tầm này nữa! Khả khả!

" đang nghĩ gì? " hần bá đạo hỏi, kéo luôn hần nó về với thực tại.

" Tớ chúng ta đi hẹn hò đi" nó cười thích thú, chủ động đề nghị, mặt dày thêm vài cm. Thôi không sao nó chai mặt quen rồi giờ thêm tí cũng chẳng nhằm nhò gì thế nên cứ vô tư mà chiến hehe. Tuy diễn biến hơi nhanh cơ mà thế mới vui.

" hẹn hò? " hần có nghe qua nhưng chưa từng đề tâm.

Nó nghe xong phát khẳng định mình đoán không trượt phát nào. quả nhiên 100% tế bào lạng mạn của hần đã tuyệt diệt, hoàn toàn không phải con người dành cho yêu đương. Đã là thể ki 21 rồi cứ đợi hần chủ động e là nó sợ già rồi vẫn chưa có nổi một buổi hẹn hò mất. Vì thế nó quyết định vì hạnh phúc bản thân hi sinh nốt chút Liêm si cuối cùng.

Nó gật gật nhắc lại, cười đầy ẩn ý nhắc lại:" đúng vậy. Tới nay anh bạn à? "

" có thể thu xếp" hần lạnh lùng đáp, lòng thầm nghĩ hẹn hò quan trọng lắm sao?

(TT: Thôi em tặng anh cho chị ấy đây! Em không tranh giành anh nữa đâu! Con người không hiểu gì về tình iu hết ớ! Đề nghị anh bằng mọi biện pháp nên sớm bỏ sung lỗ hổng kiến thức cho em nhờ. Gia Thành:" sẽ sớm bỏ sung")

"ok" Nó ra dấu với hần, cười đầy gian tà, cực kì phấn khích phấn khích, thử tưởng tượng đến buổi hẹn hò đầu tiên mà cả đồng kịch bản đã xuất hiện. Hihi hóng quá!

Hần đưa nó đi làm mới quay ngược lại về công ty.

Trong phòng kinh tế, LP

Mặc Nhiên liên tục bắn những ánh mắt tia la re về phía nó, rất chuyên nghiệp đóng vai thám tử, miệng nhếch lên đầy gian tà.

Bên kia, trên tầng cao nhất của Lý Thị

Gia Viễn ngồi ở ghế sofa quan sát nhất cử nhất động của hần, cực kì nghi ngờ hỏi:" anh hai hôm nay anh lạ lắm. Có chuyện gì vui thế? Trông anh rất khác lạ "

" có sao? " Hần liếc Gia Viễn, vẫn vẻ mặt lạnh như băng thường ngày, vô cảm nói

" Có. Anh có thể lừa ai chứ không qua nổi mắt em đâu. Anh mà làm chuyện gì có lỗi với chị dâu là coi chừng em đó" Gia Viễn nhắm nhẹ đe dọa

Anh chàng bật chế độ mặt thám, hai mắt dán chặt lên người hần. Anh có cảm giác cực kì thâm sâu anh hai không bình thường. Anh nhất định phải báo cho chị dâu biết vụ này.

" ít việc? Mai sang bên Hàn Quốc giám sát tình hình bên đó " hần hoàn toàn lơ em trai mình, mắt vẫn dán chặt vào màn hình máy tính, rất chuyên tâm làm việc

" Anh hai em biết sai rồi" Gia Viễn ai oán, vụt một nhát bay đến bên cạnh hần, xin xỏ ai ngờ đầu vừa nhìn đến cái màn hình máy tính lập tức muốn ngất xỉu, thậm chí còn xoa xoa mắt để chắc chắn không nhìn nhầm.

Hần bị đột kích bất ngờ nên chưa chuyển sang trang sang trang khác nhưng rất nhanh phản ứng kịp thời tiếc là vẫn lọt vào tầm mắt của thánh hóng hót Gia Viễn

" Hẹn hò cần chuẩn bị gì" tiêu đề trên google

Wtf! Gia Viễn nhìn hần, cười sặc sụa, thật không ngờ nổi anh hai cũng có lúc già vò nghiêm túc làm việc. Ôi mé! Cười đến đau cả bụng mất thôi. Cứ tưởng tượng đến cảnh nhân viên mà biết haha nhộn nhịp phải biết luôn.

" lập tức biến. Chiều bay sang Nga tiếp quản việc điều hành bên đó" hần nghiêm mặt như thể việc vừa rồi chẳng liên quan đến mình, tiếp tục nhìn bảng tăng trưởng của công ty.

" anh hai ác quá. Em nhất quyết không sang đâu. Đẳng nào em cũng nhìn thấy cả rồi" Gia Viễn cười một hồi mới bình tĩnh trở lại, ai oán kêu la, lòng thầm thật bội phục vẻ mặt tỉnh bơ của anh hai mình đã thể còn có tình tăng level công việc nữa chứ chưa kể rõ ràng gương mặt vẫn bình thường nhưng cứ như đang đe dọa người ta vậy.

Gia Viễn chợt nhớ tới nghi vấn, vội tra hỏi, về mặt anh mà hẹn hò với cô ta thì em nhất định thay chị dâu cho anh một trận.

" Anh yên tâm em không nói cho nhân viên biết đâu. phải rồi anh định hẹn hò ai thế? Là chị dâu đúng không? " Anh chàng thu hồi vẻ đùa cợt, bộ dáng nghiêm túc.

" Biến" hần lạnh lùng ra lệnh

Gia Viễn đứng nhích người cách một đoạn ngắn, quyết tâm bám trụ đến khi tìm được câu trả lời, tự tin đề cử chính bản thân" anh hai, nếu anh định hẹn hò với chị dâu thì để em giúp. Em là chuyên gia trong lĩnh vực đó rồi! Cứ tin tưởng ở em"

Trưa, LP

Nó và Mặc Nhiên lấy đồ ăn xong liền ngồi vào vị trí cũ.

Mặc Nhiên liếc ngang liếc dọc không thấy ai ở gần mới ghé đến gần nó, hai ngón tay chỉ vào hai mắt mình và hai mắt nó hàm ý " chạy không thoát được đâu", hùng hổ tra hỏi:" tự khai sẽ nhận được hoan hồng không tự khai cũng phải tự khai"

" sợ quá cơ. Tiểu nhân xin khai" nó giả bộ run rẩy, khoanh tay xoa xoa hai cánh tay cả, bộ dáng nhây nhây

Mặc Nhiên phì cười, cố gắng đánh mặt bất chúc đáng về đại nhân thẩm tra một tay đập nhẹ xuống bàn, nhanh nhẩu nói:" còn không mau khai? "

Nó nhỏ giọng kể đương nhiên cũng có cho thêm chút mắm muối cho sinh động. thỉnh thoảng liếc ngang liếc dọc xem tình hình xung quanh có ai để ý không.

Mặc Nhiên cười như được mùa, cảm thán:" kịch tính đấy!"

Nó lườm Mặc Nhiên, bấu môi lắm bầm" vui đến thế cơ à? "

" hi hi hóng drama không vui sao được! "cô nàng thần nhiên đáp.

Sau đó cố tình tỏ vẻ như mình bị bắt buộc, giả vờ thờ dài, diễn sâu:" hey, thế là sắp tới lại được ăn một bữa miễn phí nữa rồi"

Nó thề nó nhìn cái dáng vẻ này chỉ muốn đập cho cô nàng một trận vì cái tội ngửa đôn. Mà nhắc mới nhớ đúng là nó có cuộc với Mặc Nhiên. Ở hơ thế là thua rồi.

Nó phẩy tay, giả bộ rộng lượng đáp:" Hừ! Bỏ cô nương hào phóng một bữa ăn thôi mà nhằm nhò gì"

Mặc Nhiên cười tươi, trêu đùa:" đúng là có gấu có khác!"

" chứ bình thường bỏ cô nương không rộng lượng à" nó bĩu môi, hỏi vặn

" vâng. Rộng lượng lắm"

Tụi nó nhìn nhau, cười như hai con ngáo.

Thế là tốt rồi, ít ra có hấn che chở nó, cô nàng cảm thấy yên tâm nhiều.

Mặc Nhiên nhìn nó, bá đạo lấy ngón tay cái chỉ vào mình nhắc:." Vẫn câu nói cũ hấn dám bắt nạt bà cứ tìm tôi tôi không đánh sập nổi mấy chục hệ thống công ty của hấn "

Nó cười hi hi, anh hùng trợ nghĩa đáp lại:" nhớ rồi nhớ rồi. Giờ đến lượt tôi nếu sau này người kia dám bắt nạt bà tôi nhất định báo cảnh sát bắt hấn. Cơ mà trước đó nhớ đưa được người ta về làm áp trại tương công "

" haha" cả hai cùng cười vui vẻ.

Hai người này chơi với nhau là chuẩn rồi đấy một người thì định đánh sập hệ thống một người thì định báo cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Chiều muộn, mặt trời đã xuống thấp, bầu trời xanh quang đãng in những rặng hồng mềm mại tuyệt đẹp như một bức tranh thiên nhiên hài hòa mà yên bình.

Gia Viễn hùng hổ gõ cửa phòng, sau đó nhanh như bay phi đến trước bàn hấn đang ngồi làm việc, vẻ mặt méo mó ai oán kêu gào:" anh hai đồng văn kiện trên bàn trước nay đều do anh xử lý mà tại sao lại ở trên bàn của em vậy? Có phải có sự nhầm lẫn gì không? "

Hấn vẫn vẻ điềm tĩnh lạnh lùng vốn có, không ngược lên như đã lường trước được cảnh này, mắt chăm chú đọc tài liệu, lạnh lẽo nhả 2 chữ:" không nhầm"

Gia Viễn muốn xiu ngay tại chỗ, vẻ mặt u ám như cả bầu trời tan nát trời xanh cũng hóa mây đen. Ai có thể trả lời cho anh biết rốt cuộc anh hai lại bị sao nữa không? Để anh còn biết đường chuẩn bị tâm lý trước hoặc ít ra cũng phòng sẵn chút thuốc chống bệnh shock bên người chứ cứ thế này anh sợ mình không out vì cuộc đời đẹp tươi mà out vì đau tim chết mất. Huhu anh chỉ mới qua phòng marketing trao đổi vài điều mà khi trở về liền nhìn thấy ngay trên bàn làm việc của mình cả một chồng văn bản chưa qua xử lý. Nhìn mà hai dòng nước mắt chảy ngược thành sông! Choáng váng thán không lên lời.

" anh hai nhầm đúng không? " Gia Viễn nhìn hấn, giọng buồn thiu, ánh mắt ngập tràn bi ai, lòng thầm cầu mong " anh hai mau nói nhầm đi cho em vui".

Tuy anh muốn cống hiến cho tổ quốc, cho quốc gia, cho dân tộc nhưng anh tin tổ quốc cũng thông cảm để anh còn có thời gian cảm thụ vạn vật xung quanh như vậy mới có thể hi sinh nhiều hơn cho đất nước thân yêu. Anh vẫn còn rất nhiều điều muốn trải nghiệm, chưa muốn biến thành một con sâu cuồn công việc giống anh hai mình đâu. Nghĩ lại mà anh cảm thấy biết ơn chị dâu vô cùng vì đã cứu rỗi những sinh linh bé nhỏ như anh và các nhân viên khác khỏi cảnh lâm than.

Ày, nhắc đến chị dâu đột nhiên não bộ thông suốt hấn liền nhìn hấn nghi ngờ hỏi:" anh hai có phải anh và chị dâu cãi nhau? "

Phía trước hoàn toàn im lặng.

Gia Viễn bị hấn bơ đã thành quen, vô cùng tin tưởng bộ óc thiên tài của mình đã suy đoán chuẩn xác, cười một tiếng, nhiệt tình tự cứu chính bản thân khỏi cảnh lâm than nói

" anh hai, nếu anh và chị dâu giận nhau thật thì quá đơn giản. Con gái mà dù bề ngoài mạnh mẽ đến đâu trong lòng cũng có lúc cô đơn trống trải muốn được quan tâm, anh lại suốt ngày lấy công việc coi như sinh mệnh thì đương nhiên khiến chị dâu cảm thấy mình bị bỏ rơi, chị ấy chắc chắn sẽ nghĩ bản thân còn không quan trọng bằng công việc như thế giận là vô cùng dễ hiểu. Anh chỉ cần thu xếp dành nhiều thời gian ở bên cạnh chị dâu, mua hoa hồng mua socola mua gấu bông hay đưa chị ấy đi chơi là ok đảm bảo 100% hết giận"

Gia Viễn một mình độc thoại, một mình diễn một sân khấu, vô cùng nhiệt tình, chí lý khuyên bảo anh hai quay đầu là bờ tiếc là đối phương không chút may may phản ứng.

Hấn nhìn đồng hồ trên tay, thực tiếp đứng dậy đi về phía cửa

Gia Viễn còn đang dòng cảm xúc, định tiếp tục nói thì bỗng thấy hấn đứng dậy đi về phía mình, định ninh cho rằng mình đã nói đúng, mặt mày dần nở hấn đang chuẩn bị hỏi có phải hấn định áp dụng luôn không thì lại thấy hấn đi về phía cửa, trực tiếp bỏ qua mình liền ngu ngơ kêu

" anh hai anh đi đâu thế? "

" tan làm" hấn lãnh đạm đáp ngắn gọn, mặt vẫn một biểu cảm như cũ nhanh chóng rời khỏi.

Gia Viễn xoa xoa tai, đại não nổ đùng một tiếng. Có phải anh nghe nhầm không? Anh hai vừa nói" tan làm" ư. Ôi chao động đất sắp kéo đến hả? Trong hai mấy năm cuộc đời anh chưa bao giờ thấy anh hai chủ động tan làm đúng giờ, một mình thích chịu khổ thì thôi đã thế còn kéo tụi anh khổ theo mới đau chứ. Giờ nghe hai chữ này từ miệng anh mình thốt ra anh hoàn toàn 9 phần không tin nổi thậm chí còn thấy nếu người khác nói câu này anh khẳng định bình thường nhưng hai chữ này thốt ra từ miệng ông anh lạnh như băng của mình thì hoàn toàn có vấn đề. Ừm ngoại trừ từ lúc lấy chị dâu thì có đôi khác một chút nhưng tính ra hai chữ này vẫn nằm trong danh sách tuyệt chủng đã lâu. Nhất định là có nghi vấn. Liên tưởng thêm đến cảnh luz sáng trong cuộc họp thì càng chắc chắn suy nghĩ của bản thân chuẩn không cần chỉnh. Hừ! Anh sớm muộn tìm ra. Cơ mà giờ anh phải giải quyết đồng văn bản kia thật ư? Huhu anh còn lựa chọn khác không? Gia Viễn lần nữa cảm giác thế lương, lê bước trở về phòng làm việc với tinh thần sa sút trầm trọng. Thôi thì cố gắng mà yêu thương vậy.

Hắn vừa đi vừa gọi điện thoại cho nó. Đầu dây bên kia rất nhanh có tín hiệu nhưng xung quanh khá nhiều tạp âm khác

"đang đứng đâu?"

"hi hi em đang đứng ở cổng công ty" nó cười ngây ngốc đầy ngọt ngào, nhỏ giọng bảo

"đứng yên đó đợi anh" hắn nói rồi cúp máy luôn, tiện thể phóng chân ga tăng tốc hơn.

Nó đang định bảo hắn cứ đợi ở chỗ cũ là ổn đứng ở đây chắc chắn sẽ bị các đồng nghiệp khác để ý nhưng bên kia chỉ còn vọng lại tiếng tút tút. Nó ai oán, tìm một chỗ đứng yên lặng chờ đợi, đeo luôn khẩu trang để tránh bị nhận dạng.

Rất nhanh chiếc xe quen thuộc đã xuất hiện trước mặt nó. Nó ngồi ngừng liếc ngang liếc dọc đảm bảo an toàn mới bước vào trong xe.

Hắn nhìn bộ dạng nó lén lút lút như làm chuyện xấu cần che dấu thiên hạ có phần không hài lòng nói

"em không muốn anh đến đón?"

Nó lắc đầu, tháo khẩu trang, cười tươi nhìn hắn trách yêu:"còn không phải tại anh? Em chưa nói xong đã cúp máy tặc xấu này bao giờ mới bỏ đây?"

"sẽ cố gắng" hắn đáp ngắn gọn nhưng lời nói đến gương mặt đều có nét cứng chiều dịu dàng hoàn toàn trái ngược với khi ở công ty.

"hì hì lần sau anh đón em ở chỗ cũ nhé" nó cười dịu dàng, vì yêu nên tâm trạng lúc nào cũng vui vẻ vượt bình thường.

Hắn hoàn toàn không đáp, nhưng mặt lại hiện tia không vui. Hắn đường đường chính chính đi đón vợ lại phải bí mật như thế ư? Hắn bỗng nhíu lên một tia gian tà. Vừa cổ tính ngất máy vì biết nó nhất định sẽ bảo thế hắn làm như vậy chính là muốn có người nhìn thấy để xem nó phản ứng thế nào.

Nó nhìn hắn không biết hắn đang nghĩ gì nhưng cứ có cảm giác sai sai nhưng cũng chẳng để tâm lắm. Nó nào đâu biết mình lại sắp lọt hố cáo già nữa rồi! Haiz buồn thay chị nhà!

"anh không trả lời em sẽ coi là đồng ý" nó nhìn hắn chột

"chúng ta quan hệ đúng đắn em sợ gì chứ?" hắn phán một câu rất chuẩn, rõ ràng là đang để tâm, giọng có phần lạnh lẽo. Hắn đã muốn để lộ thì ai dám che!

Ầy! Sao nó nghe câu nào cây áy của hắn đều nặng mùi dấm chua thế nhỉ? Nó chỉ là không muốn bị bàn tán thôi hắn có cần trung vệ mặt kia không?

"ây ya, em chỉ không muốn người khác dòm ngó cực phẩm của em thôi mà" nó cười cười, nhanh nhẩu đáp, càng nghĩ càng thấy câu này quá lợi hại một mũi tên trúng hai đích.

"được rồi! Nghe theo ý em" hắn hòa hoãn, đáy mắt ẩn chứa sự gian tà.

"Cảm ơn anh" nó nhìn chằm chằm hắn, lộ rõ vẻ háo sắc lúc trước còn lén nhìn giờ thì công khai hẳn hoi. Người ta đã có câu không sợ mặt chai chỉ sợ không chai mặt. Vốn chỉ đây là chồng nó sợ gì mà không hưởng chứ.

"nếu em không muốn bị tai lại thì nên thu ánh mắt của mình về" hắn nhìn nó qua gương nhỏ lắp trong xe, bá đạo nhắc nhở

Nó nhe răng cười xong lập tức ngồi ngay ngắn, nhìn thẳng phía trước. Trai đẹp rất quan trọng nhưng tính mạng còn quan trọng hơn phải sống thì mới ngắm trai được nhiều chứ.

"anh đang chờ em đi đâu vậy?" nó tò mò hỏi, quả thật một khi đã thân quen thì lộ rõ bản chất liến thoắng của mình.

"đi rồi sẽ biết" hắn đáp cụt ngắn làm nó càng tò mò muốn biết hơn.

Cả chặng đường đi, nó liên tục hỏi đáp rồi tự trả lời nhưng bù lại không khí trong xe đã ấm áp hẳn không còn lạnh lẽo cô tịch như trước nữa

Hắn đưa nó đến một quán ăn nhỏ, ấm cúng nhưng hơi chật chội, chọn một bàn trống rồi ngồi xuống. Xung quanh các bàn khác cũng gần như đã lấp đầy

"anh cũng đến đây chỗ này á?" nó nghi hoặc, về mặt góc góc

"tại sao không?" hắn vươn tay dài, cốc đầu nó, cực kì thích ngắm nhìn lúc nó ngốc thế này

"A!" nó kêu một tiếng, lằm bằm" anh cóc như vậy em bị giám trí thông minh đi bấy giờ"

"vậy thì sau này sẽ cóc nhiều" hắn trêu nó, môi nở nụ cười nhật

"ôi chào! Anh thử xem. Cơ mà có ai nói anh cười khiến người ta muốn phá sản xin nguyện chết chưa?" nó ngậy đại thốt lên, hai tay chống cằm nhìn hắn say sưa, đầu nghĩ gì liền nói lấy, về mặt rất hoa si. Không ngắm chính là phí của trời ngu gì mà không ngắm.

"không có" hắn nhàn nhạt đáp

Nó đang cảm thấy lạ thì hắn chậm chậm nói thêm"anh không cười trước mặt người khác"

"..." hợp lý đấy! Cơ mà nó vui! Ít ra mình cũng là người hiếm hoi được vinh hạnh toàn quyền độc chiếm nhan sắc này. Liếc bên cạnh thấy các cặp khác đều không để ý cảm thấy rất yên tâm

Nó chợt nhớ ra phải gọi món liền nhìn hắn, hỏi:"anh gọi hay em gọi?"

"em gọi anh trả" hắn tự nhiên trả lời, trong mắt chỉ có hình bóng của người con gái trước mặt.

"hi hi thế em không khách sáo nữa" nó nhìn một lượt, chỉ các món mình cần để phục vụ ghi rồi để menu vào chỗ cũ.

Bàn ăn dọn sẵn rất nhiều món, nhiều màu sắc, nó nhìn là thích lập tức đánh chén.

"ngon thật đấy" nó cảm thán, về mặt chỉ có đồ ăn.

Hắn nhìn nó, thẳng thắn nhận xét, lời nói với nó cũng dài hơn nhiều:"chưa thấy em chê đồ ăn ở đâu bao giờ cả"

".....!" không biết nên nói gì! Mặt nó đen đi vài phần. Cứ đợi đấy sau này nó nhất định đim lại hắn cho bồ tức!

Nó thấy hắn chỉ động đũa cho có liền gấp cho hắn một bát đầy mới thôi.

Sau đó nó và hắn cùng nhau đi dạo phố, ngắm nhìn phố xá đông đúc, những cặp đôi khoác tay nhau thân mật, những cô thì nhìn tụi nó bằng ánh mắt gato ngáp trời.

Nó lần đầu nắm tay hắn, khó tránh có chút hồi hộp rung rẩy, tim đập nhanh một nhịp

" em đang run! " hắn trực tiếp khẳng định, tay nắm chặt tay nó hơn.

Trời ơi! Rõ ràng nhìn mặt lạnh lùng mà sao tay hắn ấm vậy nhỉ? Hắn đang muốn ử ám nó đúng không? Thật cảm động. Lúc này nó cảm giác như mình đang được che chở và bảo vệ cảm giác rất ngọt ngào và ấm áp.

Hắn thấy nó ngây ngốc, cưng chiều nói:" chúng ta đang hẹn hò đây"

Nó lắc lắc lại gật gật, trở về với hiện tại đáp:"à...ừm... em biết"

Nó nhìn hắn, thật chẳng thể nghĩ tới bọn nó tình giả thành thật. Khi xưa còn nghĩ liệu sau này ai sẽ là người nó yêu thật không ngờ là hắn. Suy đi tính lại có vẻ nó khá lời! Có được hắn một kim cương vương lão ngũ đẹp trai giàu có tài giỏi là chồng. Hehe nó chắc chắn đem hết chậu thau rửa giá trong nhà ra cũng không hững hết nỗi sự gato của thiên hạ haha.

Lúc đi bộ ngược về, hắn đột ngột dừng lại, quay sang nó, lấy từ trong túi áo ra một hộp nhỏ màu đỏ, nhìn nó rồi mở ra, lấy cái dây chuyền bên trong có hình mặt trời chạn khắc tinh xảo bằng kim cương quý giá, hỏi:" em thích chứ! "

Nó nhìn vòng rồi nhìn hắn, ngạc nhiên nhưng nhiều hơn là sự vui vẻ khó tả, nó rất muốn nói nhưng lời đều dừng hết chỗ cổ họng. Chỉ biết giang tay ôm hắn thay cho câu trả lời, mắt rom rôm

" được rồi đừng khóc! Anh không giỏi dỗ con gái đâu! Nếu em khóc anh sẽ để em khóc chán thì thôi đấy!" hắn vừa trêu vừa nói nhích người nó ra, hơi cúi người để đeo vòng vào cổ nó. Vì là lần đầu nên có chút chậm chạp vụng về. Sau đó hài lòng ung ý nói:" xong rồi! Rất đẹp."

Nó bị hắn chọc cười, thật thà cảm thán!" thật không nhìn ra anh là con người lãng mạn em còn tưởng anh giỏi nhất là chỉ biết trung vệ mặt băng Bắc Cực dọa người thôi cơ"

" giờ em biết rồi đó" hắn ung ý nhìn sợi dây chuyền một lần nữa. Chiếc vòng này trong một lần đi công tác đã thấy vừa nhìn liền thích chỉ cảm giác muốn mua cũng chưa từng nghĩ sẽ dùng nào ngờ. Haiz đòi đúng là mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Đám đông sớm đã túm tụm thành một vòng tròn nhỏ để xem, thấy cảnh này thì đều ao ước muốn được như nó, sau đó còn vỗ tay chúc mừng tụi nó.

" về thôi" hắn ban bàn tay vào tay nó, không hề để ý xung quanh chỉ nhìn nó nhấc.

Nó đặt tay lên viên kim cương đã tạo hình ông mặt trời, giữ chặt áp vào ngực, nhìn hắn cười. Đám đông dần tản ra rồi rời đi.

" cảm ơn anh" nó chậm chạp nói

" giữ cẩn thận không được phép tháo xuống biết chưa! " hắn bá đạo ra lệnh, bản thân từ lúc nó bắt đầu đã thay đổi. Có lẽ nếu nó không xuất hiện hắn sẽ chẳng bao giờ biết yêu đương có mùi vị gì, sẽ chẳng bao giờ cười nhiều hơn như bây giờ.

" yên tâm đi tin tưởng em" nó nháy mắt, mạnh mẽ đáp, cả hai nhìn nhau yêu thương.

Nó ngồi trong xe trở về nhà, nhìn chiếc vòng, thử véo má mình xác nhận. Đúng là đau thật nè! Hihi vậy hôm nay đều là thật! Vui quá xá! Không ngờ cảm giác yêu đương tuyệt vời đến vậy nha! Chắc chắc hèn chỉ mọi người thích có người yêu đến thế! Không kim được cười ngây ngô.

Hắn thu hết mọi biểu cảm của nó, bị hành động ấy làm cho cười.

Sau đó vì mệt nên nó ngủ thiếp đi. Hắn bế nó vào nhà, đặt lên giường nhẹ nhàng tránh đánh thức nó dậy, một tay cầm túi của nó đặt trên bàn.

Hắn ngồi nhìn nó đang ngủ, thầm nói:" đồ ngốc! Ngủ ngon"

Hắn nhận điện thoại rồi nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Tầng cao nhất của Thăng Hoa, sự im lặng và lạnh lẽo như là minh chứng nơi đây thuộc về thế giới của bóng tối.

Bên khung cửa hai thân ảnh cao ráo nhưng lạnh lùng như làm nhiệt độ giảm sâu thêm. Ánh sáng yếu ớt của mặt trăng cùng với ánh đèn đường lờ lờ chiếu vào góc cạnh trên gương mặt họ càng làm tăng lên sự đẹp đẽ cuốn hút.

Hắc Phong tay lắc ly rượu, nhẹ nhàng uống một ngụm, màu đỏ của rượu lưu lại trên môi một vệt mỏng khiến anh như một đàn cươp đi hết linh hồn của nhân loại. Đẹp đến chí mạng.

Hắc Phong từ từ nhìn ra phía xa, không nhanh không chậm vào thẳng ý chính:" cậu định xử lí thế nào? "

Hắn cầm ly rượu, ung dung mà lạnh lẽo, đáy mắt xoẹt tia vô tình hiểu rõ Hắc Phong đang nhắc về kẻ đã bỏ thuốc nó hôm quán bar.

" sống không bằng chết" 4 chữ ngắn gọn mà chết chóc, vô tình. Đứng hẳn trước nay đều vô tình như thế. Những kẻ động đến người của hắn sẽ luôn có một kết cục bi thảm mà đón đầu nhất đó là cái giá phải trả cho sự ngu dốt của chính mình.

Hắc Phong như đã đoán trước, chỉ lạnh lẽo lác ly rượu trên tay, vẻ mặt lạnh như băng.

" vậy còn cô ta? " Anh nhìn hắn, chờ câu trả lời. Dù có thể nào đi nữa kết cục của Cát Như đã định sẵn sẽ nhuộm màu nước mắt.

"vĩnh viễn biến mất" Hắn lạnh lẽo như tảng băng. Ở thế giới này không có chỗ cho sự thương hại nhân từ với kẻ hại mình chính là tự giết mình. Dù Cát Như từng cứu hắn và Hắc Phong nhưng chỉ cần cô ta có ý định làm hại nó thì hắn sẽ không bao giờ bỏ qua.

Nếu đã có ý đồ xấu xa có lần một tát có lần 2. Lần ở quán bar đó là hắn may mắn xuất hiện kịp lúc nếu không thật khó tưởng tượng hậu quả nó sẽ chịu tổn thương ra sao. Hắn đương nhiên biết Cát Như luôn đặt tâm tư ở mình, phụ nữ một khi đã tâm lớn tất sẽ bất chấp thủ đoạn. Hắn thả diết cô tận gốc, làm kẻ nhân tâm ngay từ lúc bắt đầu còn hơn phải hối hận về sau. Người con gái ấy cả đời hắn quyết định bảo vệ thì nhất định sẽ không để ai đe dọa đến nó.

Hắn nhấp ngụm rượu, nhìn ra phía xa, ánh mắt sâu thẳm

Hắc Phong chỉ kêu một tiếng " được", uống cạn số rượu trong ly, một chút ít sự tiếc thương cũng chẳng có.

Tại sao phải tiếc thương chứ? Thế giới này vốn bạc bẽo vậy mà. Anh là chủ hắc đạo những chuyện thế này quá đỗi quen thuộc, bình thường đến mức vô cảm. Có trách thì trách bọn họ ngu ngốc tự hại chính mình.

Hơn nữa anh biết hắn quyết định như vậy là đã rất lương tâm với Cát Như. Nếu cô ta không phải từng có ơn cứu mạng e là kết cục tàn nhẫn gấp trăm lần thậm chí còn đau đớn hơn cả kẻ kia. Chết đôi khi cũng là một sự giải thoát nhẹ nhàng. Thế cũng tốt, vô tình như vậy mới bảo vệ được người con gái mình yêu. Anh cũng không muốn thăm khịch năm ấy của mình lại tái diễn một lần nữa.

=====***=====

Sáng hôm sau, vừa nghe tiếng chuông nó liền tỉnh giấc, choãi tay ra tắt báo thức. Đã rất lâu rồi chưa từng dậy trước giờ như vậy. Nói thì hơi nhục cơ mà sự thật đúng là số lần nó ngủ dậy muộn chiến ưu thế vượt trội hơn hẳn số lần nó dậy đúng giờ. Vậy nên hôm nay đặc biệt dậy sớm thế này tự cảm phục bản thân rất đáng khen thưởng.

Mà nó chỉ vừa ngo ngáy một chút thôi, nam nhân kia đã siết chặt nó giữ bên mình, không cho nhích ra. Nó vốn định nhẹ nhàng thoát ra khỏi bàn tay rắn chắc đang ôm mình, cơ mà thế này thì chắc nên tự lượng sức mình haha, bóp nát luôn ý định tách khỏi hắn vừa chớm nở.

Nó ngược lên nhìn hắn, đầu vẫn gối lên tay hắn từ trước nhìn hắn ngủ mà thân tâm chợt tự hỏi hắn là đang cố tình giả vờ hay ngủ thật vậy? Nó cứ động thôi cũng biết là thế quái nào? Có nhân lực vô hình chăng? Hay là sức chiếm hữu quá lớn đi! Tự lấy mình làm ví dụ, nó chỉ cần ngủ một phút là chẳng biết trời cao trăng sáng long lanh thế nào khéo khi đang ngủ bị người khác ném xuống ao vẫn vô tư chẳng hay biết gì chứ đừng nói người bên cạnh cứ động nhẹ nhàng như vậy.

Nó rất hoài nghi hắn đang cố tình giả vờ cơ mà nhìn thì không giống lắm, tay đưa lên trước mặt phe phẩy thử không thấy hắn phản ứng gì. Haiz thế rồi cuộc là hắn tỉnh hay đang ngủ? Nó nhìn hắn chăm chăm mãi vẫn không xác định được gì chỉ thấy càng ngắm càng thấy hắn đẹp trai hết nấc nên tự biết bản thân năng lực có hạn liền bỏ qua vấn đề này để não đỡ phải hoạt động nhiều, lòng tự biện minh có lẽ hắn quá đẹp trai nên đã ảnh hưởng đến khả năng phán đoán cao siêu của mình chứ bình thường nó phán đoán cũng siêu lắm hehe.

Nó ngắm đến mộng mị đầu óc, vẻ mặt si mê đến đần độn trông cực kì ngu ngốc. Đứng lúc này nó nảy ra một ý đồ đen tối, lợi dụng lúc người ta ngủ mà xả tức. Hihi hắn ngủ chắc không biết gì đâu đúng không? Hi hi nghĩ thế nó thấy tự tin hành động hẳn, giờ tay lên hướng miệng nhắm tới định nhéo một bên can cái tội hắn dám chê nó này tâm trạng càng nghĩ càng vui, càng vui càng hưng chí. Tiếc là vừa đặt tay xuống còn chưa kịp làm gì hắn đã tỉnh linh nó mất dọa nó giật nảy mình, bắt quả tang ngay tại trận. Số nó quá thật hăm hiu mà! Cứ mỗi lần định giờ trò xấu y như rằng luôn chết trước khi lâm trận!

" em định giờ trò gì" hắn dò xét, nhìn mặt nó chợt dạ liền biết nó chắc chắn suy nghĩ đen tối.

" ơ anh tỉnh rồi à? Haha em đang định gọi anh dậy" nó lập tức giả bộ ngây ngô, cười giả lả đánh trống lảng rất điêu nghệ.

một lần nữa nó phải công nhận bản thân quá thông minh cực kì nhanh trí mà cứu bản thân khỏi cảnh mất mặt haha rất đáng biểu dương. Đánh trống lảng cũng là cả một nghệ thuật đấy! Cơ mà hắn tỉnh cũng đúng lúc gọn nhỉ? Nó nên thỉnh giáo hắn để biết đường lần sau còn né

" mà sao tự dưng anh tỉnh thế? " nó đem thắc mắc trong lòng hỏi, cười ngô nghê

" thói quen thôi" hắn lãnh đạm trả lời.

" thế có phải lúc em cứ động anh cũng biết" nó hỏi thêm, vẻ mặt rất mong chờ

" ừ" hắn lười trả lời nhiều, đáp cụt ngủn.

Haha thế lần sau nó không dám manh động nữa!

Hắn bị về suy tư đáng yêu của nó thôi miên, liền cúi xuống hôn nó, bên dưới tay siết chặt người nó áp sát vào ngực mình. vốn chỉ là trêu đùa ai dè lại say bởi vị ngọt của nó, hôn sâu đắm hơn.

Nó bị hành động đột ngột của hắn mà trở nên bị động, bị hắn cạy môi luôn lách vào bên trong làm cần, phối hợp vụng về thấy rõ sau đó thích ứng có phần tốt hơn, hiển nhiên bị hắn mê hoặc.

Hôn một lúc đến khi nó ngạt thở gãy giữa hắn mới buông, còn nhếch lên một nụ cười thỏa mãn như sói được ăn bữa tiệc tâm sảng.

Nó thờ xong, hậm hực ngược lên bắt gặp hắn đang nhìn mình, vẻ mặt nửa tố cáo nửa bị hại, tròng mắt xù lông nhím lên:" anh là đồ xấu xa! Lợi dụng chiếm tiện nghi đồ cáo già hay bắt nạt em! "

Hắn nhìn nó cười một tiếng, lãnh đạm mà cung chiêu, vẻ mặt gian mãnh:" tối nay cho em biết thế nào là cáo già" sau đó rời giường vào nhà tắm.

Nó đã ngồi dậy, nhìn theo bóng hắn, mạnh mẽ đe dọa:" anh đừng tưởng em hiền mà bắt nạt nhá! Em đây hung dữ lắm"

Nó mạnh miệng xong, ngủ đến về mặt đầy gian xảo của hắn mà bất an vô bờ! Tội không phải hắn định ăn nó đấy chứ? Hừ nó nhất quyết sẽ chống trả đến cùng! Quyết dùng hắn 200% sức lực để đấu tranh tuyệt đối không cho phép cảnh sau này nó sẽ bị hắn tiêu diệt triệt để trước mặt hoàn toàn lép vế diễn ra.

"anh sẽ chờ" sau đó còn quay lại nhìn nó đầy mong đợi

Hừ! Chờ cái con khỉ! Có anh mới chờ! Một mình anh chờ! Hừm! tức quá mà!

Nó vừa ra khỏi thang máy Mặc Nhiên đã chạy tới về mặt nghiêm trọng liếc ngang liếc dọc không thấy ai mới kéo nó lại gần thì thầm

" công ty giờ đang đồn bà có nhà giàu bao đầy thấy báo là hôm qua có người nhìn thấy bà lên xe sang trọng nên tin đồn đang lan chóng mặt. Giờ tên bà đang hot số 1 các cuộc hóng hót lời lẽ cũng chẳng mấy tốt đẹp tôi đã đẹp vài hội rồi. " Mặc Nhiên thám thính được bao nhiêu liền nói hết cho nó để nó biết đường chuẩn bị cô nàng đã lờ mờ đoán được xe sang kia của ai.

Nó nghe xong mà muốn rớt hàm! Mé cái gì vậy trời?Trai bao? Hơ nó mà cần phải được bao mới sống được hả? Nhìn mặt nó giống thiếu tiền lắm à? Hôm qua nó đã lia tứ phương tám hướng rồi mà vẫn bị lộ! cmm Kê nào mặt tỉnh dữ vậy? Mới sáng đã giúp nó nổi nhất hôm nay! Nó là nó chưa có nhu cầu tòa sáng nhà cũng chưa có mong muốn rèn luyện bản thân vượt qua bão táp cuộc đời nha. Nó còn cả đồng việc kia kìa.

"bà biết ai lan truyền không? " Nó bực tức hỏi, mặt bí xị

" nghe nói từ bên giải trí. Giờ vào làm đã"Mặc Nhiên giục nó

nó gần đầu, cùng cô nàng vào trong phòng. Mọi người nhìn nó muốn hỏi nhưng phải kiềm chế lại vì đã vào giờ làm việc đành chờ đến lúc ăn hỏi sau vậy.

Nó làm việc mất tập trung, cứ nghĩ đến vụ tin đồn mà khó chịu. Dẫu biết thiên hạ xưa nay tin tốt thì chậm mà tin xấu thì vurun xa đôi trắng thây đen cũng nhiều không ngờ mình cũng có một suất thành nạn nhân. Có nên coi đó là vinh dự không? Haiz đây chính là lý do nó không muốn hân đón ở công ty. Thật sự rất phiền phức.

Mặc Nhiên choài qua, hẩy hẩy tay nó động viên:" ề vui lên để ý làm gì mấy thành phần ấy cứ coi như họ đang gato với bà đi lao để hân đến đón đập nát mặt họ cho sướng"

Nó phì cười:" ác thế! "

" hơ hơ ác gì dám bắt nạt bà là không xong với tôi đâu nha" Mặc Nhiên giờ nắm đấm lên mình hơ

Đến giờ trưa, tất cả nhanh chóng vây quanh nó lo lắng, quan tâm

" Giản Hi, bọn chị tiếp xúc với em chắc chắn khẳng định em không phải loại người đó nên cứ kệ mấy thành phần nhàn rồi sinh chuyện kìa" chị cả lên tiếng, vỗ vai nó tin tưởng

" đúng đó kệ đi chị ơi. Haiz cuộc sống mà! "

" theo em lao chị cứ dẫn một anh soái ca siêu đẹp trai siêu giàu siêu tốt đến để ai đó tức điên lên gato đến học máu haha" một kiến nghị rất có tính xây dựng. Mặc Nhiên không nhận được giờ tay ra đập tay.

" được đó tiện thể giúp đội mình thoát cái danh làng ề của quốc gia luôn! " hai người cùng chung chí hướng

" Mọi người chúng ta đúng là anh em tốt nghĩ cũng giống nhau haha" Mặc Nhiên giờ biểu tượng like về phía mọi người, hứng chí nói

" cảm ơn mọi người nha em vui chết mất" nó cười hi hi, vui vẻ đáp.

Đây chính là đồng đội hoạn nạn có nhau trong truyền thuyết đấy ư? Nghe mà mát lòng mát dạ! Chợt cảm thấy anh em hôm nay ai cũng đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Tan làm, câu chuyện về nó vẫn chưa hết xốt xình xịch vũng vàng giữ nguyên vị trí số 1 hot trend. Nó đương nhiên chẳng hơi đâu mà đi quản mấy vụ này, bàn tán cứ bàn tán, nó đây vẫn lạc quan yêu đời cứ coi như thiên hạ đang gato với mình đi.

Mặc Nhiên tạm biệt nó về trước, đúng lúc điện thoại nó reo, nhìn số quen thuộc mỉm cười ngọt ngào bắt máy

" đợi anh" ngắn gọn mà xúc tích sau đó rụp một cái cúp máy.

Nó nhìn điện thoại hiện dòng chữ:" kết thúc cuộc gọi" mà không thể yêu thương hơn, bĩu môi lắm lắm rất nghi ngờ về khả năng hân sửa được cái tật đáng ghét này:" thế mà còn kêu sửa? "

Nó đứng đợi ở chỗ cũ cách công ty một đoạn an toàn, đeo khẩu trang lộ ra hai con mắt yên lặng chờ đợi

Phía đằng xa tiến cãi nhau của một cặp đôi vang vọng, và đương nhiên rồi chế độ hóng hót tức thì được bật, rất ung dung xem thiên hạ đại loạn

" chúng ta chia tay đi" cô gái quát lên, khá tức giận

" cô có thằng khác chứ gì? Thế nên mới không công khai mối quan hệ của chúng ta! Nói đó là thằng nào" người đàn ông tra hỏi, thái độ gay gắt

" anh bị điên à! Tôi không công khai vì sợ phiền phức! Anh đừng có ghen tuông bóng gió như thế tôi mệt lắm" cô gái gạt tay chàng trai, lớn tiếng nói

....

Và câu chuyện vẫn còn rất dài ở phía sau!!

Còn nó vừa nghe vừa cảm thán, thái độ rất bằng quan trước cảnh nhà người ta lục đục.ôi chào! Cứ cảm tưởng như đang xem phim truyền hình Hàn Quốc miễn phí đầy sinh động và chân thật đặc biệt rất kịch tính.

Haiz nó thế này có được coi là thấy cháy mà cổ tình làm ngo không? Không đâu chuyện nhà người ta nó xem vào cẩn thận muốn đập lửa lại thành đồ thêm dầu thì chẳng phải chuyện càng thêm loạn?! Thôi cứ an phận thủ thường đừng xem là được rồi!

Mà nhắc mới nhớ hẳn liệu có khi nào cũng nghĩ thế không nh? Chẳng nhẽ việc công khai với không công khai lại quan trọng đến thế cơ à? Hình như hẳn cũng không thích phải đón ở chỗ này cho lắm thì phải. Hừm tí phải hỏi mới được!

Lúc hẳn đến đón nó còn chẳng hay biết gì, vẫn mãi mê suy tư đến khi hẳn cất tiếng mới giật mình kêu:" anh đến rồi à"

Hắn đen mặt nhìn nó, bước vào chỗ ngồi của mình khởi động xe.

" lần sau không cần đến đón em đâu công việc của anh nhiều mà" nó cười hi hi nhìn hẳn si mê

" So với công việc em quan trọng hơn " Hẳn cung chiều nhìn nó

Trời ơi! Hẳn đang tung thính đấy ư! Ôi ôi trái tim nhỏ bé này đỡ sao nổi đây! Thính ngọt vậy nó sâu răng quá!

Ở một nơi nào đó, có một người đang nhìn đồng hồ xem giờ mà ngao thét về mặt hoàn toàn không tự nguyện, tình anh em có nguy cơ rạn nứt." Anh hai! Anh được lắm! Anh tan làm còn em phải chịu khổ chúng ta có đúng là anh em không vậy! "

nó cười ngọt ngào, nhìn hẳn dịu dàng hỏi:" vậy anh có để ý việc em giữ bí mật mối quan hệ của chúng ta không? "

Hẳn quay sang, cốc trán nó:" em nghĩ xem"

Nó nhăn mặt, xoa xoa trán mình, lẩm bầm:" em đang hỏi anh mà" lí nào lại bị hỏi ngược lại vậy

" đương nhiên là để ý" hẳn nhìn nó, vài phần bất đắc dĩ, đặc biệt là về mặt ngô nghê của nó khiến hẳn hận không thể nhào đến hôn nó để trừng phạt.

Nó gật gù, lẩm bầm" ra là để ý thật", mặt vẫn ngu ngơ chưa hiểu lí do liền thật thà hỏi

" nhưng tại sao chứ? "

"tại vì anh sẽ bớt đi được rất nhiều kẻ thù" hẳn tập trung lái xe, tự nhiên đáp

" vậy sao lần trước anh lại đồng ý? "

Người con gái này cứ như trẻ con quá thật nhiều thắc mắc!

" vì anh tôn trọng em" hẳn kiên nhẫn trả lời chẳng hiểu bản thân từ lúc nào đã kiên nhẫn với những vấn đề thế này!

Nó cười hi hi, rất vui vẻ khi nghe đáp án của hẳn nghĩ ngại đôi chút liền bảo:" vậy từ ngày mai anh đón em ở cổng chính đi"

Đang nào thì hôm nay cũng bị gọi tên như gọi hồn rồi thôi thì nghe lời anh em dẫn một soái ca kim cương vương lão ngũ là hẳn đây đến đập cả thiên hạ cùng choáng luôn. Nghĩ thôi đã thấy thích rồi! Hừ! dám nói nó có " trai bao " hả? " Trai bao" như hẳn đâu phải muốn là có! Muốn á? Đừng có mà mơ! Hehe đến lúc đó e là không chỉ thiên hạ mà anh em phòng nó đều shock nặng mắt! Làm nó đây cũng cảm thấy hơi tội lỗi với anh em.

" có ý gì xấu xa rồi? " hẳn nhìn mặt nó, nhếch miệng hỏi, tâm trạng cực kì vui vẻ.

" không có gì" nó cười gian đáp, cực kì hững hờ.

Haiz đúng là một cặp! Cả vợ lẫn chồng đều giỏi đi bắt nạt. Hình như vẫn sợ thiên hạ chưa đủ loạn đây mà!

Tối đến, nó thay đồ xong liền xuống dưới nhà, dì Năm tươi cười dọn đồ ăn ra bàn

" cô chủ đến ăn cơm"

" Dì ba mẹ chồng con đâu? " từ lúc về đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng của họ

" ông bà chủ bay sang Anh từ chiều rồi. Ông bà kêu không cần lo lắng tránh ảnh hưởng đến công việc của cô cậu chủ và bảo có khả năng sẽ ở bên đấy luôn. cô cậu ở nhà giữ gìn sức khỏe yêu thương nhau đặc biệt ông bà có dặn nếu có cháu thì ông bà lập tức bay về"

ơ ba mẹ chồng nó xem ra rất khao khát cháu bé bỗng thì phải dặn dò cũng không quên nhấn mạnh câu cuối.

" bên đó có chuyện gì hà đi? Nó tò mò hỏi

" nghe nói bạn ông bà chủ bị bệnh"

Nó gật đầu, lễ phép đáp rồi ngồi vào bàn ăn đúng lúc hẳn đang xuống.

Xong cơm, nó lên phòng gọi điện hỏi han tình hình ba mẹ chồng còn hẳn chuyên tâm làm việc. Tuy nói làm việc nhưng ánh mắt luôn đặt trên người nó.

Nó kết thúc cuộc gọi đến bên hẳn, dịu dàng hỏi:" anh có cần em giúp gì không? "

Hẳn quay sang, nhanh nhẹn kéo nó ngồi lên đùi mình, hai tay vòng qua ôm eo nó, để nó dựa vào thành bàn, đối diện với mình rất tình tứ, ôn nhu đáp:" cần em giúp tạo em bé"

Nó xấu hổ đập nhẹ tay hẳn, ngượng ngùng tố cáo, tư thế lúc này cũng quá thân mật đi:" anh trêu em"

" anh đang giúp ba mẹ và ông nội thực hiện nguyện vọng" hẳn tỏ vẻ nghiêm túc như thể mình là chính nhân quân tử có hiếu với mẹ cha, ghé sát tai nó phả hơi thở nóng ấm.

Nó hơi né tránh, mặt đỏ như cà chua, hừ nhẹ một tiếng lườm hấn cáo già đội nốt người tốt, công khai chiếm tiện nghi:" em về phòng đây"

" đây là phòng của em!hấn giữ chặt nó, không cho đi

" hình như ai đó quên mất rồi! Ba mẹ giờ không còn ở đây em theo lí phải trở về phòng bên kia mới đúng vì phạm hợp đồng em không đền nổi đâu a" nó tỉnh nghịch trêu đùa, bộ dáng không để gì bất nạt.

"Anh nghĩ cả gia sản của mình cộng thêm một người rất có giá trị kiếm tiền là anh đây chắc chắn đủ đền bù hợp đồng! Bàn hợp đồng đó giờ hết giá trị rồi. Em nói xem đủ chưa" hấn thẳng thừng nói, thu hết vẻ tỉnh nghịch của nó vào trong mắt cứng chiều.

Không có tí khiên tốn nào! Nó nhìn hấn cảm thán. Lúc trước còn tưởng mỗi mình đánh rơi khiếm tốn ai dè đâu hấn cũng chẳng kém cạnh. (Tt: tôi là tôi chưa thấy vợ chồng nhà nào đánh rơi hết liêm sỉ nhẹ hai người á!. Giản Hi: Liêm sỉ có ăn được không?!) "

" đủ rồi đủ rồi" nó hài lòng nở nụ cười, nhìn hấn âm áp. Cứ thế này nó nghĩ ngờ mình nguy cơ cao chết sẵn vì thính!

" vậy giờ chúng ta làm chuyện vợ chồng lên làm" hấn nói xong liền động thủ, hôn nó thật sâu, càn quấy chán chê mới buông đôi môi xinh xắn ấy ra, đột ngột bế nó đi về phía giường

...

Sau một hồi đấu tranh cuối cùng nó đành phải buông vũ khí xin hàng. Công cuộc cách mạng thất bại hoàn toàn triệt để!

Hấn như sói đói sau khi trút bỏ hết tất cả vật cản trên người mình và người nó liền hết lần này tới lần khác công kích, vuron xa trên thảo nguyên rộng lớn. Hấn mạnh mẽ hôn nó, hai tay xoa nắn, bóp bầu ngực đầy đặn, dục vọng sớm đã bùng cháy dữ dội nhìn nó dễ mê, lí trí lu mờ dụi dỏ

" nói em muốn" hấn bá đạo dạy hư nó, con cưng bên dưới đã căng cứng

" em...muốn" nó đã sớm chìm vào sự mê muội, mơ màng nghe theo sự chỉ huy của hấn. Nó chỉ biết một điều lần này nó không say! Chỉ là sự tỉnh táo của nó đã sớm bị lấp đi bởi sự ngọt ngào của gần khiến nó tỉnh nguyện sa ngã.

Hấn nghe được câu trả lời mình mong muốn, nở nụ cười hài lòng đem ngón tay của mình từ nơi tư mật rút ra. Chất dịch lỏng như bị kích thích tràn ra nhiều hơn.

Vẫn rất chặt! Nhưng chặt vậy mới mang đến cảm giác chinh phục tuyệt vời.

Hấn hơi nâng hông nó lên, đem dục long từ từ đưa vào chậm rãi vài lần để nó thích ứng sau đó tăng tốc độ mỗi lúc một nhanh hơn bắn những mũi tên chuẩn xác chí mạng.

Nó hơi đau đớn kêu lên đến khi đã quen thì chính là cảm giác vui sướng khó tả nâng nâng như trên mây lại phiêu phiêu lơ đãng.

Hấn đem nó và mình hòa làm một, ra vào liên tục, sức lực dồi dào.

" em thích chứ? " hấn nâng nâng người nó, găm nhắm vành tai mẫn cảm khiến nó đỏ lên, giọng đã lạc đi vì khoái cảm.

" ư...um...em thích" nó đặt hai tay trên vai hấn, mê muội

Hấn bắt ngừng thay đồ tư thế, đưa một chân nó lên cao thúc mạnh khiến nó kêu lên một tiếng vì sự đột ngột này.

Hấn dường như rất thích thú hành hạ nó, thay đổi đủ các tư thế, hai tay vẫn vuốt ve khắp người nó, hôn nó đem nó cùng mình dâng đưa cho đến khi đạt khoái cảm đỉnh cao cuộc chinh phục đạt đến đích.

Nó thắm mệt, mồ hôi tỏa ra dần dà thiếp đi xả người đâu cũng có dấu vết mình chứng cho cuộc xâm lược hùng dũng vừa rồi. Chỉ biết thầm trách hấn xấu xa, nông cuồng ăn nó sạch sẽ!

Phải công nhận hấn sức lực dồi dào mãi đến gần sáng mới lưu luyến buông tha cho nó, ôm nó cùng nhau chìm vào mộng đẹp.

Kết cục: thò đã bị sói ăn sạch sành sanh! Xương cũng không thừa!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tỉnh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Hôm nay hấn đến đón nó như thường lệ. Nó vừa nhìn thấy hấn liền cười hạnh phúc Mặc Nhiên thấy thế liền giả bộ gato bĩu môi nói:" chắc chắc trọng sắc khinh bạn"

" hi hi ai trọng sắc khinh bạn mình vẫn rất yêu thương bạn mình đấy thôi" nó quay sang nhìn cô nàng tỉnh tứ khiến Mặc Nhiên nổi hết gai ốc, run run người kêu lên

" khiếp quá! Nổi hết cả da gà rồi! "

"haha" nó phá lên cười, tâm trạng rất vui. Đúng là khi yêu con người ta nhìn cái gì cũng yêu đời và vui vẻ.

" thôi thôi tôi xin phép trả nôi về với vung. Tôi out đây! " Mặc Nhiên gật đầu chào hấn, cố tình trêu chọc mới tạm biệt rồi đi

Hấn mở cửa xe cho nó, tay chặn phía trên đề phòng nó va phải sau đó ngồi vào ghế lái, chạy xe.

Xung quanh pha đủ mọi ánh nhìn từ gato đến ngưỡng mộ đến tuyệt vọng. Thật ra cũng không phải hôm đầu hấn đến đón nó công khai như vậy nên ánh mắt các thiếu nữ đã dần nguội lạnh, trái tim đã sớm bị sự vô tình của hấn bóp chết rất nhẫn tâm.

Nhớ hôm đầu tiên mọi người còn bàn tán sôi nổi đủ thứ kiểu, nung nấu ý chí rất quyết tâm và mãnh liệt đặc biệt với việc phong thủy không ủng hộ và tình trạng đầy rẫy những thánh ế

trường tồn cùng năm tháng thì một người nhu hấn quả thật vượt tiêu chuẩn tiếc là với sự lạnh lùng và khả năng không thêm để người khác vào mắt của hấn đã triệt để đánh bay những suy nghĩ vừa mới chớm nở. càng về sau càng thấy đây chẳng khác nào một sự ngược thân chó tàn nhẫn.

Đúc kết một câu có phần phũ phàng đó là đời không như mơ! Đã Fa còn ăn phải thánh độc, cầu lương. Rất chi bất bình. Nhưng biết làm sao được bây giờ! Haiz cuộc sống mà! Anh em nào còn ế thì cố mà né ra chứ biết làm sao giờ! Tụi nó cũng không muốn anh em đau mắt đau tim đâu tụi nó cũng rất vô tội.

"anh nhớ em" hấn lái xe nhưng luôn nhìn nó qua gương chiếu hậu, nói một câu rất chi tình cảm, gương mặt phác họa sự ảm áp.

"em cũng nhớ anh" nó nhìn hấn, dịu dàng đáp, gương mặt luôn viết hai chữ "hạnh phúc"

"anh định đưa em đi đâu vậy?" nó thấy đây không phải lối về nhà liền hỏi

"tí rồi biết" hấn úp úp mờ mờ đáp

"hey đi đâu vậy? Nói cho em biết đi em tò mò chết mất" nó nhìn hấn đầy nũng nịu cute hết sẩy khiến hấn mềm lòng chỉ muốn nhào đến hôn nó.

"Giần Hi em muốn mình đến nơi an toàn chứ?" hấn tuy rung động nhưng vẫn rất có ý thức mình đang lái xe liền nhìn nó kìm nén

"hìhi em sẽ ngồi im" nó lập tức thiết lập chế độ an toàn là trên hết nhìn thẳng phía trước. Đời nó vẫn chưa tận hưởng được bao nhiêu chưa muốn đi gặp các cụ sớm đâu.

Nó cá các cụ dưới đó còn đang mãi tận hưởng cuộc sống bình yên của tuổi già chắc cũng chưa muốn tiếp nhận đứa cháu là nó đây để thêm đau đầu đau cơ mà nó tò mò đến ngứa ngáy cái miệng thật sự không nhin được mà hỏi thêm dù sao hấn cũng đâu có cấm nó không được nói đâu khả khả.

"anh nói cho em biết đi. làm gì mà tò về bí hiểm vậy"

"chúng ta là đi chơi đúng không? Hay chúng ta đi xem phim?" nó nửa suy tư nửa trầm ngâm đoán già đoán non làm không khí trong xe rộn ràng hấn.

Hấn chỉ cười nhưng không đáp.

Nó nhìn hấn cười liền nghĩ mình đã đúng liền tự hào phán:"em đoán đúng rồi chứ gì? Phốc mình thật có khả năng làm thầy bói mà! "

"anh nghĩ em vẫn hợp làm vợ anh hơn làm thầy bói e là cả ngày cũng không có khách" hấn thẳng thừng bày tỏ, bật cười trước câu nói của nó.

Rõ tụt hứng! Hấn có cần trung cái về mặt mắt niềm tin với nó thế không? Là nó lúc trước không nghĩ ra nghề này thôi chứ nó mà học chắc chắn giỏi thôi rồi. Nó còn tự tin như thế hấn cần gì phải lo chứ!

đến nơi, hấn mở cửa cho nó xuống.

Nó nhìn dòng chữ "Kim Ung plaza" màu vàng to đùng và nổi bật phía trước liền ngoèn miệng cười thích thú. Haha quả nhiên đoán chuẩn không cần chỉnh hớ hớ. Phục bản thân quá mờ.

Khu trung tâm này là tích hợp của các dịch vụ mua sắm và vui chơi rất hoành tráng và nổi bật nha. Nghe nói đây là một trong tứ đại mới nổi của nền kinh tế có một vai trò to lớn trong việc phát triển đất nước.

Đương nhiên để xây được cái Plaza đầy sang chảnh này thì kinh phí phải thuộc hàng khủng nghe thiên hạ đồn chỉ một góc tường cũng khiến một người thừa sức để sống rất chi là oách. Nó cũng định rủ Mặc Nhiên cần quét cỏ mà ahihi hấn rủ trước rồi. Thôi đi với ai không quan trọng cứ được quẩy là vui rồi ớ.

nó soi mình qua gương, thờ dài thán:"sớm biết đi chơi em đã thay bộ khác rồi. Mặc bộ này chẳng giống đi chơi tí nào"

"em mặc thế rất đẹp" hấn nhìn nó, bề ngoài thì khen bên trong thì nghĩ "còn muốn mặc giống lần trước?" hấn còn lâu mới đồng ý.

Đã là phụ nữ thì luôn thích được khen đó là lí do vì sao câu thần thánh"con trai yêu bằng mắt con gái yêu bằng tai" đến nay vẫn sống mãi với thời gian và trở thành châm ngôn bất hủ để anh chị em học tập và khắc ghi.

Nó nghe xong bán tính bán nghi hỏi lại nhưng tâm trạng cực kì vui khoái tay hấn đi vào trong.

Nhiều cặp mắt đổ dồn về tụi nó, khen tụi nó trai xinh gái đẹp rất xứng đôi. Vì hôm nay nó đi giày cao gót nên hì hì chiều cao không bị chìm tuyệt đối. Bỗng dưng cảm thấy hôm nay đi đôi này là chuẩn form hợp thời tiết haha.

tụi nó chơi rất nhiều nào là phi tiêu nào là gấp gấu, thử đồ đôi, chơi trò tình nhân... Kết quả là với trò phi tiêu hấn đã anh dũng đem về một em Pikachu siêu dễ thương và đáng yêu nhưng đến trò gấp gấu thì quả thật hơi thất bại. không sao nó đã nghĩ ra được một cách khá hay để cứu vãn tình thế ngó trước ngó sau một hồi thấy xung quanh cũng có người nhưng mà không nhiều lắm vẫn tung chiêu ok liền hí hửng thì thầm với hấn kế hoạch của mình, còn rất vô tư hỏi

"anh thấy sao? Tuyệt đúng chứ?! Em mà lại" nó vỗ ngực cười hăm hở và câu trả lời của hấn khiến nó tức chảy máu mũi nhục oi là nhục

"camera ở 4 góc" hấn điềm nhiên nhắc nhở.

Nó nhìn hấn đầy đau khổ. Haiz vẫn nên sống làm người tử tế!Nó quả nhiên không hợp làm chuyện xấu mà.

"sao anh biết?"

"nơi này thuộc Lý thị" hấn thân nhiên nói khiến nó suýt ngã ngựa. Hèn chi hấn biết camera ở 4 góc!

"....." sa mạc hạn hấn lòi!

Tiếp đó là trò tình nhân thì với tiêu chí vui là chính quả không là gì tụi nó quả đã thực hiện đúng mục tiêu đề ra vui về cán đích ở vị trí góp vui. Đã thế Mc còn hí hửng nói bọn nó có quà làm nó hớn hờ hấn, háo hức chờ mong và đó chính là một chàng vũ tay và cái tên quả nghe rất mĩ miều:"chúc mừng cặp số 4 đã giành giải cặp đôi bồi đắp tình cảm đẹp hơn". Vâng phần quà rất có tính chất tinh thần và cổ vũ to lớn. Không sao sát vui là chính!

Bọn nó đi qua nhà ma thấy mới khai trương còn quảng cáo rất linh đình có khá nhiều cặp mua vé. Nó nghe mọi người trờ ra đều phấn khích tột độ nên nghĩ trò này chắc cũng vui thì mới vậy. Hôn nữa nó cũng chưa thử bao giờ vì Mặc Nhiên rất sợ ma nên chỉ cần nhìn tên trò chơi liền kéo nó đi mắt không thèm ngoảnh đầu nhìn lại đảm ra nó đây cũng chưa bao giờ biết cảm giác như thế nào.

Lần này đi với hắn nó liền muốn chơi. Đẳng nào thì nó rất tin tưởng hắn nên yên tâm hơn nhiều thứ hai là cơ hội đến rồi tội gì không thử haha quá luôn chứ chờ gì nữa. Được cái hắn rất cung chiêu nó, nghe xong lập tức đồng ý cảm về tích hợp của cả hai đưa cho nhân viên check sau đó nhận lại vé.

" nắm chặt tay anh" hắn dẫn dò kĩ mới cùng nó bước vào trong.

Nó và hắn đi vào vẫn chưa thấy gì, ở trước có một lối đi vừa phải, hai bên thì đen xì, tụi nó được phát đèn pin nhỏ để soi đường.

Nó nắm chặt tay hắn, cẩn thận đi theo. chưa chi đã thấy u ám rồi! Dễ toang lắm!

Khi vào lối đi chính xung quanh im ắng đến lạ thỉnh thoảng vang lên một tiếng ghê sợ khiến nó dựng hết cả tóc gáy, sợ sệt nắm chặt tay hắn hơn.

" đừng sợ bám chắc anh là được" hắn trấn an tinh thần, mỉm cười nghĩ thầm hóa ra nó sợ ma! Thú vị thật!

" em nhớ rồi" nó hơi run rẩy đáp

Đang đi đột nhiên có một con ma người trắng toát từ trên lóc lộn ngược xuống, ở ngay trước mặt nó, đã thế âm thanh còn đáng sợ chẳng khác gì phim ma mờ mờ ảo ảo khiến nó hét toáng lên, tái mặt, tay vùng vẫy loạn xạ mà con ma đó vẫn không chịu biến mất.

Hắn phản ứng nhanh vội kéo nó ra đằng sau, soi sang bên cạnh, một bóng hình lơ mơ không giống người đứng liền soi lên trên, dùng tay còn lại xem thử nhưng chỉ thấy con ma này lúc mờ lúc nhạt quả nhiên rất chân thật nhưng hắn không tin có ma thật mà đây vốn chỉ là trò chơi. Soi đèn pin thử xuống, rồi soi lên bóng ma đã biến mất.

Tuy những ai muốn kinh doanh trong đây đều phải được hắn phê duyệt nhưng hắn trước nay chẳng quan tâm mấy cái này thường đọc ý chính, chỗ cần thiết rồi phê duyệt. Nếu nhớ không nhầm thì trò này sử dụng trí tuệ AI(trí tuệ nhân tạo) mới được phát minh nên người rất ít chủ yếu toàn là những thứ đã được lập trình sẵn chỉ là cách dấu thiết bị của họ tinh vi để tránh bị lộ.

Nó ở đằng sau mặt tái xanh không còn giọt máu, bị dọa cho hồn bay mỗi hướng một nơi, hoảng loạn đến chảy nước mắt, tay bám chặt vào hắn không buông như sợ hắn sẽ bỏ rơi mình ở lại, người run run.

Con ma vừa nãy đáng sợ quá. Chẳng phải thiên hạ đều rí vùi ma do người đóng ư? Sao lại thế này vậy? Huhu so với trò mạo hiểm kia trò này vừa kinh dị vừa đau tim. Khùng khiếp của level khủng khiếp. Ôi chào mới có vài bước mà bị ma dọa bay gần nửa cái mạng. Cứ thế này chắc đến lúc ra nửa cái mạng còn lại bay nốt mất. Huhu nó chơi ngu nữa rồi! Đây đúng là điển hình của việc ham hố nhất thời mà đẩy bản thân vào hoạn nạn. Chắc chắc cái gì mà vui phết, lần đầu chơi đã như thế hự hự nó chính là nhằm đối tượng rí vùi toàn dân mạo hiểm thì chẳng vậy.

Nó lần sau xin thẻ là gạch tên trò này đầu tiên. Một lần duy nhất và cũng là cuối cùng huhu sợ chết mất thôi! Quay đầu là bờ có được không!?Nó không chơi nữa! Đau tim lắm rồi!

Hắn cảm nhận được nó sợ liền dịu dàng động viên:" Ngoan. Không có gì cả chỉ là trò chơi thôi. Để anh công em" hắn soi đèn chéo về đằng sau để nó nhìn, gặp người để nó leo lên. Nó đã bị dọa cho hồn phách lạc, nghe lời hắn có phần đỡ hơn chút, bị động làm theo, cũng chẳng suy nghĩ được nhiều.

Đội nó leo lên an toàn hắn tiếp tục dặn:" bám chặt anh, nhắm mắt lại lúc ra anh sẽ báo. Chỉ cần nghĩ về anh sẽ không sợ nữa "

nó gật gù nghe theo, mắt nhắm tịt, hoàn toàn không thấy gì phía trước. Lúc này nó chỉ cảm thấy bờ vai hắn thật rộng, tấm lưng rất rắn chắc, hành động của hắn vừa ấm áp vừa khiến nó cảm động nên ổn định hơn. Hắn chính là cứu tinh của nó.

Hắn vừa ra đến ngoài liền ôn nhu lên tiếng:" em mở mắt được rồi"

" hết...hết rồi sao? "

" ừ" hắn ngắn gọn đáp

Nó mở mắt ti hí thấy một phần khung cảnh bên ngoài mới yên tâm hơn to. Vui quá! Thoát rồi! Cứ như nước nhà giải phóng! Haiz Đúng là tự mua dây buộc chân mình. Ôi chào! Đầu nó giờ vẫn đang bị ảm ảnh đây. Thôi chừa! Lần sau không dám ngo ngoe đến trò này nữa.

Nhìn rõ lúc này mình đang trên lưng hắn rất tình cảm. Nghe nói được người mình yêu công chính là hạnh phúc lớn của tình yêu. Cảm giác thật sự ấm áp, ngọt ngào, vững chắc, an tâm và vui vẻ. Quả thật nó may mắn quá rồi. Cái cảm giác này như ánh mặt trời xuất hiện đúng lúc con người ta rơi vào vực thẳm. tuyệt vời khó có thể diễn tả hết bằng lời.

Xung quanh các cặp đôi, người đi chơi nhìn bọn nó gato.

Nó xấu hổ nhỏ giọng:" cảm ơn anh."

Nó đang định bảo hắn thả xuống thì hắn đã lên tiếng trước:" ờ yên trên đó. Em làm rơi giày rồi"

Nó lia xuống chân, hơ mắt một bên thật vậy thì còn đi gì nữa. Rõ chéo ngoe! Tưởng mắt chỉ thôi ai dè mắt cả chài. Trò chơi này thiệt hại quá lớn về thể chất đặc biệt là tinh thần. Nhưng không sao vẫn vớt được kha khá lợi lộc hehe.

Nó cười ái ngại, quyết giữ phát huy phương châm " im lặng là vàng", tha hồ tận hưởng cảm giác trên lưng hắn

Hắn công nó vào một tiệm giày thể thao, ôn nhu và cung chiêu:" em thích đôi nào? "

Nhân viên nhìn cảnh này chỉ biết cảm thán " đã đẹp trai xinh gái còn tình cảm thế này ai chịu nổi. Tội cùng muốn được vậy! "

Nó nhìn hai bên một lượt liền chỉ một đôi giày bánh mì màu xanh trời nhạt, kiểu đang khá đẹp và hợp mốt.

Hắn đặt nó ngồi xuống ghế, nhân viên hiểu ý phục vụ nhiệt tình vội đem đôi đó đến trước mặt hắn và nó.

Hắn ra hiệu nhân viên đưa cho mình, quỳ xuống trước mặt nó xỏ giày.

Nó xấu hổ kêu để nó tự làm nhưng hắn phớt lờ hoàn toàn cẩn thận đi vào chân nó, quan tâm" có đau không? "

Nó lắc đầu, cười ngọt ngào. Trời ơi hắn soái quá đi. Lúc trước nó còn chỉ nghĩ hắn lạnh lùng như tảng băng thì chắc chắn khô khan, không lãng mạn ôi chào chẳng thể ngờ là hắn thuộc tuyền trong nóng ngoài lạnh nha.

Hắn đi xong, thất dây hình chiếc nơ nhìn một lượt hài lòng rút thẻ thanh toán.

"vậy à! Anh rất mong em sẽ quẹt thẻ anh đưa như vậy" hắn lãnh đạm nói một câu ảm ý

"đây là đang quẹt thẻ anh đó hơn nữa em cũng có tiền của em mà tiền của anh em chưa dùng đến chưa có gì cần tiêu" nó lí nhí đáp. Thật sự là nhìn đồng thẻ và đồng tiền nó chẳng biết nên tiêu gì luôn. Haiz người ta có tiền mà tiêu hạnh phúc đến phát điên còn nó nhìn tiền nhiều không biết phải giải quyết ra sao. Một mòi! Haiz thật một mòi mà! (Tt: em là em khinh bỉ nhá. Chì chê nhiều cứ vất cho em bao nhiêu cũng hết! Giản Hi: còn lâu nhá! ")

Nhân viên xung quanh nghe câu của nó mà ai oán gào thét. Đòi rõ bắt công! Về mặt ân hận thông điệp nhân văn:" nếu chị cần chúng em sẵn sàng tiêu giúp"

"chỉ được cái cái giò!" hắn gõ trán nó

Nó cười hề hề. Quá khen! Quá khen! Nghề của nó rồi!

"còn tự hào?" hắn đánh mặt

"haha không dám không dám!" nó nói một đặng tâm nghĩ một nẻo, đáng yêu hết nấc.

"còn muốn chơi tiếp không?" hắn nhìn nó cưng chiều

Thôi nó chưa nhiều nhiệt huyết đến thế. Gặp cái con ma kia là đủ lăm rồi.

"muộn rồi nên về thì hơn"

Hắn gật đầu, cùng nó đi khỏi cửa hàng giày tiện tay vất cái giày còn lại vào thùng rác.

Đợi hắn lấy xe xong, nó liền leo lên. Hắn chưa khởi động vội, nghiêng người về bên nó đặt một nụ hôn sâu mới thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Vì đêm nay hắn phải đi công tác nên nó- với danh nghĩa là một người vợ yêu thương chồng con à nhằm yêu thương chồng đã đích thân cất công sắp đồ giúp.

Nó lấy trong tủ ra đại khái 7, 8 bộ từ vest cho tới đồ thể thao ngủ nói chung mỗi thứ một tí để đảm bảo ăn chắc. Nó cũng đặc biệt hỏi hắn để có thể sắm đồ đúng chuẩn thời tiết bên đó. Đồng thời lấy thêm cả vận dụng cá nhân cần thiết để vào trong vali cần thận.

Sau một lúc chăm chỉ và cố gắng thì nó cũng đã hoàn thành công việc một cách xuất sắc. Nó tự thưởng cho mình một tràng pháo tay hoan hô tinh thần vượt khó vươn lên của bản thân. Tuy rằng có một vài chỗ phải chỉnh lại nhiều lần nhưng nó đây đã rất nỗ lực rồi lần đầu thế này là quá tốt đi ấy chứ. Nhưng mà nhìn cái đồng hồ này liệu có hơi ít không nhì? Hắn đi mấy ngày liền thì sợ không đủ hay lấy thêm một hai cái áo sơ mi nữa phòng trường hợp bất ngờ thì sao. chí lí! Nó nghĩ vậy liền hành động luôn mở tủ nhìn một lượt đắn đo nên chọn thêm cái nào.

Sau một lúc thì nó cũng chọn được vài cái ưng ý nhưng lúc lấy ra liền thấy một cái hộp sang trọng ở góc trong cùng nhìn rất quen mắt. Nó cầm lên, nhìn một lượt. Để nó nhớ xem nào! Nó chắc chắn mình đã nhìn thấy đâu đó rồi. Quen mắt lắm. Ôi ôi nhớ rồi cái hộp này chẳng phải là nó tặng cảm ơn hắn đã giúp nó lúc nó bị đau bụng đấy ư?! Thật không ngờ hắn vẫn còn giữ nha. Tuy không mặc nhưng ít ra hắn không vất nó đi. Một niềm xúc động nhẹ trào dâng, tim rung lên vài nhịp thánh thót. Nếu cái áo này hắn mà mặc nhất định rất đẹp cho xem

Hắn vào phòng thấy nó trầm ngâm liền đến bên nó, nhẹ nhàng ôm từ sau lưng, ôn nhu hỏi:"em đang trầm ngâm gì thế?"

Nó giật mình, định thần lại quay sang liền kẻ sát mặt hắn đang dựa trên vai mình. Mặt nó lại bất giác đỏ lên, tim đập loạn. Tuy rằng đang yêu nhau nhưng những lúc gần gũi thế này vẫn khiến nó ngại ngùng trông rất đáng yêu và hấp dẫn.

Hắn cười dịu dàng vừa trêu ghẹo vừa nghiêm túc:"em đáng yêu thế này chỉ được phép ở trước mặt anh thôi biết chưa?"

Nó gà mờ gật đầu, thật thà lằm bằm:"ngoài anh ra cũng đâu có ai" quả thật chỉ có hắn nó mới thế này.

Hắn dường như tâm can vì câu nói đó mà tan chảy, trái tim đập nhanh hơn một nhịp. Lúc trước đã bỏ lỡ quá nhiều giờ hắn nhất định trân trọng từng phút giây bên nó.

"Em soạn đồ cho anh sao?" hắn hỏi một câu đã viết sẵn đáp án.

Nó nghe câu hỏi liền bất giác mím cười mong đợi:"anh thấy em soạn được chưa?"

"được phu nhân soạn đồ giúp hạ quan cảm thấy rất may mắn!"

Nó nhìn hắn, cười đầy thỏa mãn, nói tiếp:"anh nhớ hộp này không?"

"Em tặng"

"lúc đó em thấy chiếc áo này rất hợp với anh liền muốn mua hơn nữa nếu anh mặc màu sáng sẽ đẹp hơn nên đã tặng anh. Nào ngờ anh vẫn trưng một góc trong tủ may mà chưa vất đi."

"xin lỗi phu nhân. Anh nhất định sẽ mặc. Những chuyện vậy sau này nhờ phu nhân quan tâm nhiều hơn" hắn khách sáo nói khiến nó phì cười

"chắc chắc thế em mua toàn đồ sáng màu anh cũng mặc?" nó giả bộ hỏi

"phu nhân mua gì mặc đấy. Hạ quan rất tin tưởng mắt thẩm mĩ của phu nhân. Hơn nữa phu nhân cầm hầu bao" hắn bỏ lửng câu nhưng ám chỉ rất rõ rằng việc mình giờ chỉ có mỗi tầm

thân ngoài ra mọi thứ đều phụ thuộc nó. Đã thế còn bày ra vẻ mặt không ngại ăn bám khiến nó có cảm giác mình đã làm ra chuyện có lỗi vậy đó.

"phụ nhân cái hộp này có cho vào không?" hấn thấy nó cầm lâu liền nhắc

Nó nhìn hấn lại nhìn cái hộp tưởng tượng ra cảnh hấn mặc áo này rồi các cô gái khác nhìn, xúm lại chiêm ngưỡng liền cảm giác chính mình tự cho bản thân ăn dấm chua. Nhưng không mặc cũng không ổn. Cuối cùng vẫn chưa biết nên cho vào hay không. Đầu tự nhiên rối rắm

Hấn đọc được suy nghĩ của nó liền đảm bảo:" mặc gì không quan trọng quan trọng là phụ nhân chọn. Trong lòng hạ quan chỉ có phụ nhân tuyệt không để tâm ánh mắt kẻ khác"

Cái này thì nó tin nè! Qua vài lần đã chứng minh quả thật hấn chính là thánh bơ mĩ nhân thiên hạ điều này nó cực kì an tâm nhưng vẫn lăm bọ, bắt chước theo hấn nhái theo

"ùm phụ quân đã nói vậy ta an tâm rồi. Giờ phiên phụ quân tránh sang bên để ta sắp nốt đồ"

"đa tạ phụ nhân tin tưởng" Hấn lưu luyến rời khỏi bờ vai nhỏ mềm mại, đứng một bên nhìn bóng lưng nó

"phụ quân mau đi ngủ sớm tránh ảnh hưởng đến giờ giấc xuất phát. Ừm đêm nay để ta đưa phụ quân đi"

"không cần phụ nhân mai còn phải đi làm dậy đêm sẽ ảnh hưởng" hấn quan tâm nó, kiên định từ chối

Nó gật đầu, nhìn mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa mới kéo vali đặt sang bên cạnh giường, dặn dò:" mọi thứ đều ở trong đây phụ quân nhớ giữ gìn sức khỏe. Nhớ nhớ đến ta"

Hấn nhìn nó, cung chiêu, cực kì vui vẻ. Trái tim reo lên những tiếng vang đặc biệt. Đầu cần phải giống người khác chính sự thật thà đáng yêu này của nó mới là điều khiến hấn rung động.

=====

Hôm sau cả ngày làm việc nó đều mất tập trung, chỉ nhớ đến hấn. Haiz mới xa có chút đã nhớ vậy sau này biết làm sao đây? Hấn giờ đã trở thành thói quen của nó, là một phần trong cuộc sống của nó giống như hình với bóng khó tách rời. Xa chút thôi mà như xa ba thu. Thật không hiểu những cặp tình nhân yêu xa làm thế nào để vượt qua cảm giác tra tấn này vậy? Nó thật sự rất khâm phục đó. Giờ mới thấu cái cảm giác một phút mà dài như một tiếng, một ngày dài như một năm. Quả là khó chịu.

Nhân lúc nghỉ trưa nó liền gọi cho hấn. Hấn vừa bắt máy liền mừng rỡ như nước nhà độc lập, vội vàng thốt:" Em nhớ anh"

"anh cũng vậy. Ở bên đó sao rồi?" hấn lo lắng

" ổn cả. Anh không được làm quá sức đâu nhớ ăn uống đầy đủ."

" cảm ơn phụ nhân."

"phải rồi. Bên đó đẹp không?" nó nhớ mong hỏi

"đẹp nhưng đẹp nhất khi có phụ nhân"

Nó phì cười, lời này nghe nhiều thành quen nhưng lòng luôn bị đánh động rộn ràng.

"phụ nhân đi ăn đi hạ quan sẽ thu xếp về sớm" hấn ảm áp dặn, lòng cũng nôn nóng muốn giải quyết nhanh. Dù sao hấn nhớ nó đến sắp phát điên rồi.

Ngoài trời tuyết rơi lạnh giá nhưng trong trái tim người đàn ông lạnh lùng này đang ảm áp muôn phần.

Thấy nó tùm tùm cười Mặc Nhiên liền nổi hứng trêu:" đúng là con người của tình yêu có khác! "

"hi hi gato à?" nó trêu lại, có phần cào xé vào nỗi đau của Mặc Nhiên

"haha người ta là đang cảm ơn trời phạt vì hấn đã rước bà không cả đời này bà chẳng ma nào ngó chỉ khổ tôi" Mặc Nhiên bày vẻ mặt đầy khổ tâm

"gato thì nói thẳng còn bày đặt. Giã dối" nó bữu môi vạch trần

"hé hé bạn mình giờ trời đổ có người chống đỡ rồi liền gạt mình ra đây mà. Trời ơi! Hôm nay tôi buồn! " Mặc Nhiên ôm tim đau đớn

"ây ai dám gạt bà ra. Ừm mình có biết một chút tin tức về Hắc Phong không biết ai đó có hứng nghe không ta"

Mặc Nhiên nghe thấy hai chữ Hắc Phong liền sáng mắt, bộ dạng rất chân chó nịnh hót chạy theo nó đến căng tin:" Giản Hi tiểu thư đi cẩn thận đấy"

"Giản Hi đại nhân ăn gì để tiểu nhân phục vụ"

Nó phải khẳng định đây chính là biểu hiện của sự lơ lửng!

Đội cô nàng đưa phần ăn cho mình nó liền cảm thán

"chắc chắc đánh rơi hết liêm sỉ rồi"

" cái này cần gì liêm sỉ mau nói cho tôi đi nóng nùng lắm rồi" Mặc Nhiên phẩy tay, giục giã. Ôi chao đây chính là biểu hiện của vờ vờ tình.

Mặc Nhiên nghe được vài chuyện nhỏ cũng sướng như điên, vui đến độ lay nó mạnh mẽ.

Nó oán thán. Sớm biết thế này đã chẳng dại! Giờ thì hay rồi! Vừa ăn được vài miếng đã bị cô nàng hành cho lất lẹo. có lẽ bạn nó đã bị trúng lời nguyên quá lâu mà Hắc Phong hoảng từ vẫn chưa đến giải cứu nên mới vậy hoặc có thể đã trúng phải virus #codonqua(cô đơn quá) vì đơn phương Hắc Phong quá lâu đi.

Sau một lúc thỏa mãn Mặc Nhiên mới chịu buông ra, nhìn nó đầy thiết tha mua chuộc, nhờ vả nó biết tin gì là phải báo ngay với cô nàng.

Nó đương nhiên không thể từ chối, hào sảng đồng ý lúc này Mặc Nhiên liền vỗ vai nó thật mạnh, thốt ra ba từ:" anh em tốt" rồi cười như chưa bao giờ được cười, mặt hiện rõ tròng tiếng sét ái tình.

Nó nhìn Mặc Nhiên, có lẽ cô nàng yêu thầm Hắc Phong sâu đậm lắm chỉ một chút tin tức cũng vui đến vậy. Với tư cách là bạn thân nó nhất định giúp cô nàng đến cùng. Đúng! Bạn bè có nhau chính là hiểu đối phương cần gì chứ không phải đợi đối phương nói ra. Mong là kết thúc có hậu với Mặc Nhiên.

=====***=====

Nó về qua nhà ba mẹ mình, ăn cơm ở đó xong mới về. Mẹ nó còn tưởng nó và hắc cái nhau liền hết lời động viên, bày đủ các cách giúp tụi nó. Ôi chao giờ nó mới biết kinh nghiệm của mẹ mình phong phú đến vậy đây. Không biết là lấy từ đâu nữa.

Chiều hôm sau, nó định bắt xe về thì nhận được cuộc gọi của Phan Anh hẹn đi ăn cơm.

Tại quán ăn bình dân cũ, nó và Phan Anh gọi món xong liền chờ đợi. Bầu không khí có phần ngưng ngập. Tuy bọn nó chỉ là anh em bình thường nhưng vẫn có chút khó xử. Dù gì từ hôm đó cũng khó tránh có khoảng cách thêm vào nữa nó sợ phụ quán nhà mình hiểu nhầm lắm nha.

"em thế nào rồi?" Phan Anh lên tiếng, phá tan không khí ngột ngạt, ánh mắt âm thầm nhìn kĩ người con gái trước mặt.

"em tốt lắm. Anh thì sao?"

Phan Anh mỉm cười, gương mặt vẫn luôn hiện hữu sự ấm áp. Lòng có phần an tâm hơn nhiều.

"cũng ổn. Nghe nói em và hắc đang yêu nhau?" Phan Anh mỉm cười, bên trong che dấu một phần bất tập. Sớm biết phải buông nhưng buông mãi không được thì phải làm thế nào đây?!

"vâng" nó có hơi né tránh chủ đề này không ngờ anh lại chủ động nhắc đến. Haiz không biết đã có ai có thể phá vỡ lớp rào chắn để an ủi trái tim ấy chưa.

Phan Anh nhìn nó, tự nhủ vậy là tốt rồi! Hạnh phúc là tốt rồi!

Một lần nữa không khí trở nên im ắng, không gian vây hãm sự lúng túng. May mà đúng lúc thức ăn được bày lên.

"em ăn nhiều vào" Phan Anh ân cần gấp cho nó, sự quan tâm luôn là điều không bao giờ thiếu ở chàng trai ấm áp này càng làm nó cảm thấy có lỗi.

"em không cần khó xử đâu, anh tuy chưa quen được nhưng cũng đã chấp nhận coi em là em gái mình. Anh biết em chắc đang sợ hắc sẽ hiểu lầm nhưng anh tin chắc hắc là người thông minh sẽ không vì chuyện này mà nghĩ khác. Chẳng phải em nói đã ăn là phải thoải mái hay sao? Em lo nhiều như vậy anh sẽ ăn hết đây"

Phan Anh bông đùa, bàn tay định giơ lên xoa đầu nó nhưng sớm đã kiềm chế lại, trong tim mất mát trào dâng.

"anh lần này về ở hắc hay sao?" nó thả lỏng hơn, nếu Phan Anh đã nói rõ vậy thì cần gì khiến đôi bên đều mất tự nhiên chỉ bằng cứ coi nhau như anh em bạn bè bình thường chẳng phải tốt hơn.

"không. Anh về một ngày rồi đi luôn." Phan Anh từ tốn đáp

"gấp vậy"

"ừ. Ăn nhiều vào anh biết em không ngại trước đồ ăn" Phan Anh tiện tay gấp cho nó rất nhiều, vô tư không chút khách sáo

".....!" không sao! Mình đã quen rồi!

Một cặp khác đi vào, nó và Phan Anh cùng nhìn qua. Bên đó cũng nhìn về phía tụi nó rồi ngồi vào bàn ở ngay chỗ cửa.

Hai bên không quen biết nên cũng chẳng ảnh hưởng gì đến nhau duy chỉ có hai con người biết nhau nhưng giả vờ không biết.

"hắc đối xử với em tốt chứ?" Phan Anh nhìn nó, dò hỏi

"anh ấy đối xử rất tốt! Anh... đã có ai chưa?"

"có lẽ còn phải chờ chữ duyên mỉm cười" Phan Anh khéo léo trả lời.

"không sao. Em tin chữ duyên nhất định mỉm cười với anh" nó cười, khẳng định

"cảm ơn em"

Trời bất ngờ đổ mưa lớn, khiến nước mưa bắn vào trong nhà. Cặp đôi kia đành phải dời một bàn phía trong, ngay trên tụi nó chỉ khác đây nên chỗ nó nghe vẫn rõ những gì bên đó trò chuyện. Có lẽ là đi xem mắt nên người đàn ông kia hỏi rất nhiều về gia cảnh, lương, công việc của cô gái. Cô gái xinh xắn kia có vẻ khó chịu, chắc cuộc xem mắt này nát rồi. Nó thầm dự đoán.

Quả nhiên cô gái kia liền nói vài câu khách sáo sau đó đặt một tờ tiền mệnh giá lớn đặt mạnh lên bàn rồi rời khỏi.

Phan Anh thấy nó vừa ăn vừa nhàn rỗi hóng hớt cũng quay ra xem thử phát hiện cảnh đó tâm có phần nhói lên.

"tính em đó vẫn không đổi." Phan Anh cảm thán, có phần suy tư.

"hì hi. Anh thấy không cô gái đó làm được phết ấy chứ. Yêu phải tên gia trưởng thì sau này có mà khổ cả đời. Mong hắc không lấy được ai để cho người khác khỏi khổ! " Nó cố tình nói to để tên kia nghe, hận không thể dùng cả hai tay hai chân vỗ tay khen ngợi cô gái đã rời đi

Đã xem chưa còn đá xéo. Anh chàng nhìn nó bó tay luôn.

Đợi nó ăn xong, anh chàng đưa nó về sau đó trở về khách sạn của mình chỉ khác lần này không phải nghĩ đến nó mà là hình ảnh lúc ở quán ăn của cô gái kia.

Có lẽ, duyên đã cười chẳng?!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68

hề lô các chế iu dẫu. Mụ tặng tỵm trước nè. Haiz mấy tuần nay mình phải vừa đi học vừa đi làm nên bận quá để các chế chờ lâu cũng thấy áy náy không biết còn chế nào nhớ đến mình không nữa. Mà đang đại dịch corona các tỉnh iu hạn chế ra đường, nếu được thì cứ ru rú trong nhà cho an toàn. Chúc các tỉnh iu an toàn khỏe mạnh đồng lòng đoàn kết chống dịch nha. Thông cảm cho mình vì truyện sẽ ra tùy vào những lúc mình rảnh. I love iu chụt chụt!

Thông báo quan trọng là truyện sắp kết thúc rồi đó! Các chế có tâm tư gì nhắn nhủ đến mình ở dưới phần bình luận nha ahihi tặng rỏ tỵm để chác chế chống dịch nè!

=====***=====

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Sau khi thăm ông nội về, nó mệt nên ngủ thiếp đi luôn. Sáng hôm sau, nó thấy bên cạnh ấm ấm, eo bị giữ chặt liền biết hấn đã về. Tại sao ư? Tại vì đây chính là thói quen của hấn lúc ngủ luôn bá đạo chiếm hữu như vậy. Một điểm nữa là lúc trước khi còn ở phòng riêng nó ngủ thường ôm em gấu trúc bự bự xinh xinh nhưng được cái sáng nào tỉnh dậy cũng thấy em ấy chống ngồng một góc với đủ tư thế hôm nào dữ dội thì em ấy còn được bay hấn xuống đất cơ.

Nó biết hấn mệt nên rất biết điều ngoan ngoãn nằm im dù sao hôm nay nó cũng được nghỉ. Nhưng cứ nằm im thế này e là nó lại đánh thêm một giấc nữa mất.

Trong lúc nó đang thất thần thì hấn trầm giọng lên tiếng: "hôm nay được nghỉ sao không ngủ thêm?"

"anh tỉnh rồi à?" nó ngước lên nhìn hấn, mắt vẫn nhắm chỉ có điều gương mặt có phần mệt mỏi. Haiz từ nãy đến giờ nó nằm rất im mà vẫn đánh thức hấn ư? Chắc chắn hấn lại không ngủ sâu giấc rồi. Nghĩ mà thấy đau lòng.

"ừ" hấn nhẹ giọng đáp, đặt một nụ hôn ngắn lên môi nó

"anh ngủ thêm đi" nó thúc giục, nhìn hấn đầy đau lòng. Không được tí nó phải bảo dì Năm nấu nhiều món tẩm bổ cho hấn mới yên tâm.

Nó ngẩng lên thấy hấn đang nhìn mình cười liền kêu lên: "em đang quan tâm anh đấy anh còn cười được?!"

"anh đang vui" hấn nhìn nó ấm áp: "Giản Hi à đợi sau này Gia Viễn trưởng thành hơn anh sẽ chỉ quản một phần công việc còn lại sẽ giao hết cho nó. Lúc đó anh nhất định sẽ dành hết số thời gian anh có để ở bên em. Tin tưởng anh"

Ấm áp quá! Đầu cần những lời mĩ miều đậm chất ngôn tình với nó chỉ cần những lời thế này là đủ rồi. Nó chỉ cần vậy thôi. Trái tim nó vì hấn mà đập rộn ràng.

(TT: cầu lương! GIẢN HI: ai mượn ăn cầu lương của tụi tụi! TT: ghê! Giờ còn tụi tụi cơ đấy! Giản HI: chuyện!)

"Giản HI! Em ở bên anh phải chịu nhiều thiệt thòi rồi! "hấn đặt một nụ hôn nhẹ lên trán nó, đau lòng.

"nếu anh biết em thiệt thòi thì tốt nhất không được làm việc quá sức, không được uống nhiều rượu và phải ăn nhiều hơn. "

Nó nhìn hấn ăn ít nhiều lúc thấy vừa ngứa mắt vủa đau lòng.

Nó nói một tràng làm hấn phì cười, vuốt tóc nó đáp: nghe lời phụ nhân"

Nó hài lòng gật đầu.

Hấn đi xuống giường, mở vali lấy ra một chiếc hộp vừa màu đen, đưa đến bên cạnh nó.

"Quà của em à?" nó biết thừa còn hỏi. Tâm vui sướng như điên nhận lấy.

ahihi không biết hấn tặng nó gì đây? Ngóng quá! Ngóng quá!

Nó mở ra, là một chiếc vòng tay tinh xảo và hiếm có. Nhưng nhìn chiếc còn này rất quen nha. Nó nhớ mình nhìn thấy ở đâu rồi. Quen lắm luôn.

"là Mặc Liên Hoa?" nó ngờ ngợ hỏi

Hấn gật đầu xác nhận. Và nó...trời ơi muốn xiu ngay tại chỗ! Vòng này chỉ có một thôi đó còn rất đắt đỏ. Hấn làm sao tìm được vậy? Nó thật sự rất thích nhưng cũng rất tiếc tiền nha. Huu chỉ một cái vòng mà bao nhiêu tiền bay mất. Rõ buồn.

hấn nhìn biểu hiện của nó cười ôn nhu, cốc đầu nó: "em đó nghĩ gì đều viết hết trên mặt rồi. Không cần để ý em vui là được"

Nó nhìn chiếc vòng lại nhìn hấn, thật sự không dám đeo

"sao em không đeo?"

"em sợ làm mất" nó lí nhí nói. Với tính hậu đậu và ngáo ngơ của nó khả năng rơi mất chiếm tỉ lệ vô cùng cao. Nếu mà mất thật nó khóc mấy ngày mấy đêm ấy chứ. Mọi thứ hấn tặng

đều rất trân quý với nó đó.

" không sợ. Anh mua về để em đeo không phải để cất đi. Ngoan đeo vào" hần ôn nhu nói, tay đeo vòng giúp nó cẩn thận, dịu dàng.

Ồi má ơi! Lúc hần đeo vòng cho nó đẹp trai vài nhái, muốn chảy máu mũi vài chương. Đã thế còn câu trước thả thính câu sau thả bả nữa chứ. Đợi lúc nó tỉnh ngộ chiếc vòng đã an vị trên tay. Haiz chết vì hám zai là có thật.

Tụi nó xuống nhà cũng vừa lúc giờ cơm. Di Năm bê đồ từ trong bếp ra hồ hởi chào

" cô cậu chủ ăn cơm thôi"

" dạ vâng ạ" nó dịu dàng đáp, vào bếp bê đồ giúp di Năm

"cô chủ, cậu chủ ăn ngon miệng "

" con cảm ơn đi. À phải rồi lần sau đi nấu nhiều món bồi bổ cơ thể một chút ạ. Anh ấy đi làm mệt sẽ cần đến"

" tôi biết rồi cô chủ" Di Năm cười hiền hậu, đi vào trong bếp

" con cảm ơn đi"

Chiều, nó và hần đến thăm tụi nhỏ ở cô nhi viện đến mãi tối mới về. Một ngày trôi qua thật nhanh.

Nó và hần cùng nhau xem phim dưới nhà. Đùng tưởng rù hần dễ dàng, nó đây sử dụng cả đồng chiếu trò mới lôi kéo được hần đó. Và đương nhiên rồi nó chọn bộ phim Hàn Quốc đang hot rần rần trở thành bìa đỡ đạn. Anh chàng lúc đầu thấy anh chị mình tình cảm còn vui thay ngỡ đầu càng về sau càng trúng nhiều độc. Cuối cùng không chịu được bất công, lại thêm bội thực vì câu lương quá nhiều lần đành phải ăn dật trị thương, quyết không để bản thân tự chết sặc vì bà của nhà ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Sắp kết!

Những ngày tiếp theo nó thường đến Lý thị cùng hần ăn trưa, nhiều lúc nhìn thấy đồng văn kiện xếp cao như núi ở trên bàn hần liền dậm chân tức giận với hần và đương nhiên rồi Gia Viên hiền nhiên trở thành bìa đỡ đạn. Anh chàng lúc đầu thấy anh chị mình tình cảm còn vui thay ngỡ đầu càng về sau càng trúng nhiều độc. Cuối cùng không chịu được bất công, lại thêm bội thực vì câu lương quá nhiều lần đành phải ăn dật trị thương, quyết không để bản thân tự chết sặc vì bà của nhà ai đó.

Buổi tối thì hần đều tranh thủ giải quyết công việc để về với nó, đôi khi chỉ là cùng nó đi dạo, tay trong tay kể đôi chút chuyện phiếm, nhìn nhau trong thâm lặng nhưng thật sự rất ấm áp. Đôi khi không cần quá ồn ào chỉ cần hiểu số hộ khẩu trái tim đối phương mình đang nắm giữ là đủ rồi.

Có một hôm, hần hỏi nó là muốn đi đâu, nó bâng quơ đáp:" nó muốn đến một nơi có thể cùng hần ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn. Một nơi thật bình yên và đẹp đẽ" ai ngờ đầu một tuần sau hần liền bảo muốn đưa nó đến một nơi, bảo nó xin nghỉ phép vài ngày. Nó đã nghi nghi ngờ ngờ rồi. Tra hỏi mới biết đúng là hần định đưa nó đến nơi nó thích, tiện thể hưởng tuần trăng mật luôn. Trời ơi lúc đó nó vui mà nhảy lên ôm hần y như đất nước giải phóng vậy. Vui đến nỗi đêm còn mơ sẽ mặc gì khi đi chơi luôn.

Máy bay đáp xuống thành phố xinh đẹp S, vì nói tụi nó dừng chân là ngoại ô thành phố, tại một ngôi làng gần biển nên phải đi một chuyến xe dài sau đó lại phải đi thêm một chuyến tàu để đến hòn đảo nhỏ.

Nó hí hửng đến nỗi lúc đi tàu hỏi cả đồng câu hỏi, còn hần chỉ xoa đầu nó, ôn nhu nói:" em vui đến vậy sao? "

" vui. Đương nhiên là rất vui rồi. Làm sao mà không vui cho được? Em vừa được đi chơi, vừa được đi hưởng tuần trăng mật lại vừa được đáp ứng nguyện vọng. 3 trong 1 thế này em quá hời đi " nó ngồi gần lan can, choài tay ra nghịch nước biển

" cẩn thận" hần cầm tay nó, đưa nó vào trong không cho nó nghịch nước. Tuy rằng thuyền đi chậm, sóng đánh nhẹ nhưng không có nghĩa là có thể an tâm, hần sợ nó gặp nguy hiểm

Đến nơi, tụi nó đem đồ xuống, thật ra nó chẳng phải làm gì vì có hần lo hết rồi. Nhưng nơi đây cũng thật là... Sao có thể đẹp thế chứ! Ôi! Đẹp dã man luôn. Chuẩn kiệt tác của tạo hóa, y như thiên đường nhỏ vậy ấy. Trông rất bình yên hoang sơ, dịu dàng mát lành. Phía xa là những rặng dừa mát lành, những ngôi nhà chòi giữa đảo khơi. Tuy hơi thừa thớt nhưng chứng tỏ nơi đây vẫn luôn giữ được sự thuần túy vốn có, không chịu nhiều tác động của con người.

Nó cùng hần đi vào căn chòi nhỏ một gian, cất đồ sau đó liền rù hần đi khám phá xung quanh. Cả một buổi chiều thu thập lớn nhất chính là nó phát hiện ở đây có một khu chọi nhỏ nằm sâu bên trong đồ ăn thì phải bàn ôi chao toàn hải sản tôm cua khiến nó vì ăn nó quá mà bị khó tiêu. Rõ tội! Chỉ tranh thủ ăn thêm chút thôi mà bị vậy sao hành nghề được?! Ăn uống với nó là đam mê! Đam mê bất tận! Đam mê bất diệt! Cuối cùng sau tất cả đành phải tét lại, chỉ nhìn mà không được ăn thêm. Thôi, nó đã tự nhủ với lòng ngày mai sẽ quay lại ăn những món chưa được ăn, cả ngày kia nữa cho đến lúc về chắc chắn phải lượn vào đây nhiều nhiều.

Hần dặn nó đứng một chỗ, còn mình thì đi đâu đó. Trong thời gian đợi hần, nó vừa đứng hóng chuyện vừa tranh thủ tía xung quanh.

Nó thấy hình bóng cao lớn của hần liền vẫy vẫy. Hần đến bên nó, chậm rãi nói:" ở đây tìm thuốc hơi khó, em cố chịu về đến nhà. Lần sau không được ăn no vậy biết chưa? "

" em biết rồi mà" nó nhìn hần phì cười. Xung quanh mọi người nhìn tụi nó, thủ thi " đẹp đôi quá! Chắc vợ chồng son! Quan tâm nhau thật đấy"... Nó nghe được những lời ấy mỉm cười coi như lời cảm ơn với họ.

Vì để nó dễ tiêu hóa thức ăn, hần đi chậm hơn hần, mà có lần nào đi với nó hần không phải kim lại tốc độ đâu. Chân ngắn không thể so với chân dài nha!

" anh thấy lũ trẻ vừa này không? Chúng đáng yêu thật đó" nó thật thà nói

" sau này con chúng ta cũng sẽ như vậy! "

"nhưng nhờ anh và em..." nó lí nhí liền bị hấn cắt ngang

"không có nhờ cũng không có lỡ như. Anh sẽ không cho em lời hứa mãi mãi anh chỉ muốn cả đời này có thể bảo vệ em bình an, chúng ta ở bên nhau, có một đám nhóc nhỏ là đủ rồi"

Bàn tay hấn dường như siết chặt bàn tay nhỏ bé bên trong hơn như một sự khẳng định. tiếng sóng nhẹ nhàng hòa ca những bản nhạc không lời, đưa những lời tâm can đi cất giấu.

"Gia Thành, được ở bên anh em thấy rất hạnh phúc. Mong rằng chúng ta sẽ bên nhau đến lúc già như vậy."

Tụi nó nhìn nhau, cười vì nhau, vì tình yêu. Có lẽ đây tơ hồng tưởng chừng đã buộc nhầm hóa ra lại rất đúng!.

"anh thích con trai hay con gái?" nó đột ngột hỏi

"trai gái đều được, chỉ cần là con chúng ta là được" hấn lãnh đạm đáp.

"hì hì vậy anh muốn có mấy đứa?"

"tùy phu nhân quyết định."

Ai nói hấn không ngọt chứ? Chỉ là hấn biết cách thêm đường đúng vị mà thôi!

Ngày hôm sau, nó bị hấn đánh thức giấc ngủ êm đềm. Hừm cũng không thể trách hấn vì tối qua chính nó là người đã dặn hấn sáng mai nhất định phải gọi mình dậy để ngắm bình minh. Còn đặc biệt nhấn mạnh nữa chứ. Và đúng như dự đoán quả thật nó phải được gọi dậy mới có thể tỉnh ngủ.

Hấn đứng đằng sau, ôm eo nó, dựa vào vai nó lặng lẽ cùng nhau ngắm cảnh trời buổi sớm. Những ánh hồng nhẹ nhàng tỏa hào quang, mặt trời lấp ló chân trời rất đẹp mắt.

"anh biết không?Người ta nói nếu cùng người mình yêu ngắm bình minh và hoàng hôn chính là cả hai muốn nắm tay nhau đến suốt đời. Chúng ta cũng sẽ như vậy"

"ừ" hấn nhẹ nhàng đáp. Không khí tiếp tục trở về sự bình yên vốn có.

Kết thúc chuyến đi nó tậu thêm cả đồng hải sản, tuy rằng ở thành phố không thiếu nhưng chắc gì nguyên chất như này. Mua về tiện thể làm quà cho cả nhà luôn. Thật ra thì ngoài hải sản nó còn uống no nước dừa mỗi tội dừa mang về ít hoen thui. Quan trọng nhất vẫn là tụi nó đã có những ngày trọn vẹn dành cho nhau không bị công việc hay bất kì thứ gì ảnh hưởng!

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giã: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 71: Ending

Đi tuần trăng mật xong, tụi nó chỉ được nghỉ thêm ngày rồi đi làm việc luôn nhưng được cái đi chơi đã thật.Một năm mà vài dịp đi chơi thế này... ừ nghĩ là thấy phê rồi ahihi.

Xe hấn dừng trước LP, nó tạm biệt hấn định bước xuống thì bị hấn giữ tay xoay người đối diện với nhau. Trong lúc nó đang một bầu nghi vấn, không biết có vấn đề gì thì hấn nhìn nó rất chi chăm chú, tranh thủ ngắm kĩ sau đó trầm giọng đầy ôn nhu nói:"trưa nay đi ăn cùng anh"

"em biết rồi" Trời! Làm tương việc gì nghiêm trọng lắm. Hì hì nghĩ vậy thôi chứ lòng vui lắm!

Hấn nhất định phải đặt một nụ hôn lên trán nó mới chịu cho nó xuống xe. cái tính ngày càng bá đạo này đã ngấm sâu vào máu rồi càng lúc càng bắt nạt nó phải thỏa mãn hấn mới chịu cơ ai kêu nó hiền quá mà!

Mặc Nhiên từ phía trước đi đến thấy quả xe rất rất quen thuộc đập vào mắt liền đi đến, vừa đúng lúc nó ra khỏi xe. Cả hai cùng vào trong.

Đến trưa, Mặc Nhiên rủ nó xuống căng tin nhìn về mặt nó liền biết luôn kết quả

"thôi thôi đi đi. Muốn đi với ai kia thì nói thẳng ra còn bày đặt" Mặc Nhiên bĩu môi khinh thường

Nó cười hì hì,khoác vai Mặc Nhiên, giọng ngọt sớt:"ây ya người ta đang quan tâm ai đó cu đơn mà!"

"ghê quá! Con lạy! Cho người ta ăn bà chó mậy tháng nay rồi còn làm bộ. Thảo mai!" Mặc Nhiên tỏ vẻ xa lánh nó, kéo tay nó khỏi vai mình, xoa xoa hai cánh tay.

"ahihi thế đi nha!" nó nhìn cô nàng cười lớn

"dạ vâng. Mời nôi về với vung, vung đang đợi dưới kia kia' Mặc Nhiên thân nhiên hầy hầy về phía cửa sổ

"không giữ thật à?" nó núm kéo hỏi lại

"ai thèm giữ?!" Mặc Nhiên phũ phàng chối bỏ

"haiz trái tim này tổn thương quá! Phải đi trị thương đây!" Nó vừa đi vừa nhìn về phía Mặc Nhiên diễn trò

Cô nàng hát tay nhanh ra hiệu:" đi mau cho khuất mắt" sau đó xuống căng tin ăn cơm.

Giàn Hì giờ cũng có hạnh phúc của mình rồi còn bản thân không biết thế nào đây!!!

=====

5 năm sau,

Trong căn nhà quen thuộc của tụi nó hôm nay náo nhiệt hơn bình thường rất nhiều. Hai bên gia đình đều có mặt đông đủ. Phía ngoài sân trang trí những dây kim tuyến, dây đa sắc treo

những tấm ảnh của tụi nó rất đẹp và lãng mạn. Ở giữa kê ba bốn chiếc bàn vuông bên trên đựng bát đĩa, mùi thơm của đồ ăn tỏa ra thơm nức.

Bên góc phải để một bếp nướng lớn và đầu bếp của chúng ta không ai khác chính là Mặc Nhiên xinh đẹp. Bên góc trái, Gia Viễn đang nô đùa cùng đám nhỏ trên xích đu, vừa đẩy xích đu cho thiên thần nhỏ vừa công cậu nhóc lạnh băng ở trên vai, đã thế còn kiêm luôn cả vai thầy giáo kiên nhẫn giải đáp mọi thắc mắc của các cu cậu. Xem chừng có vẻ mệt đấy. Cũng khổ thân Gia Viễn, chưa một mống vất vả vai nhưng lần nào đến nhà tụi nó cũng toàn phải kiêm trọng trách to lớn đấy bắt đắc dĩ là trông trẻ nhưng thôi kệ! Tụi nó đây là đang giúp Gia Viễn tương lai sẽ trở thành một ông bố đảm đang yêu thương vợ con mà. Bên trong các bậc bệ trên đang trò chuyện uống nước, hai bà mẹ cùng ở trong bếp phụ giúp đi Năm một tay.

He he chắc mọi người cũng lờ mờ đoán được đúng không? Phải đó mọi người đoán chính xác rồi hai đứa bé kia chính là con của tụi nó, cậu nhóc lớn tên Lý Gia Kỳ đã được bốn tuổi còn tiểu thiên thần nhỏ tên Lý Gia Mỹ kém anh trai một tuổi. Được cái hai đứa thừa hưởng gen tốt từ bố mẹ nên đều trai xinh gái đẹp hết. Tuy phải khiêm tốn nhưng đó là sự thật nha haha. Gia Kỳ thì y bố, tính từ bé đã ít nói lạnh lùng còn nhóc kia thì ời chao siêu cấp quậy. Cứ mỗi lần có bố mẹ nó, nhờ con bé mà nó lại được một vé trở về tuổi thơ miễn phí. Đã thế lần nào kể mẹ nó cũng nhất quyết phải chèn thêm câu "ngày xưa mẹ chẳng hiểu nói con giống ai mà nghịch vậy" xong sau đó kết luận thêm câu "tiểu bé con này sau này chắc chắn quậy banh nóc như con ngày xưa cho xem". Những lúc như thế nó sẽ nhìn mẹ nó âu yếm lại nhìn sang nhóc bên cạnh trong đầu xuất hiện đúng một câu: "con ngày xưa vẫn thấy mình ngoan chán!".

Hắn lặng lẽ đến bên nó, ôm nó từ phía sau, cầm đặt lên vai nó nhẹ nhàng nói: "em thích quay mấy cái này?"

"đương nhiên rồi. Quay để sau này còn xem lại chứ! Đợi đến lúc lũ trẻ lớn em nhất định cho chúng xem hết toàn bộ để chúng biết ngày xưa tuổi thơ chúng dữ dội thế nào" nó lia góc máy về phía Gia Viễn thấy anh chàng đang vô đầu bức tóc vì những câu hỏi mang đầy tính chất hack não.

"theo anh nghĩ dữ dội thì chỉ có ai đó giống em thôi." hắn cười âm áp nhìn nó

"ừ! giống anh thì tề nhạ chết đi được! Cả ngày cạy miệng mới nói vài câu thật tức chết mà! Anh xem phải giống em mới vui nhà vui cửa" Nó bấu môi cái

"vậy ai đó suốt ngày kêu bị hành cho phát mệt!?"

"mệt nhưng mà vui!" nó vẫn cái cổ và đương nhiên người nhường đều là hắn.

Trời cũng đã sẩm tối, những bóng đèn nhỏ chiếu sáng cả một chòm sân rất đẹp.Nó để máy quay vào một chỗ sau đó ra phụ giúp Mặc Nhiên. Heey nói là phụ giúp nhưng buồn chuyên vẫn là chính ấy mà chứ nó vẫn rất thấm nhuần câu "nhiệt tình cộng ngu dốt thành phá hoại". Hơn nữa chỉ cần thấy một dấu hiệu nó ngo ngoe chẳng cần báo trước Mặc Nhiên cũng đã ra tay động thủ rồi. Nó vẫn nên tự lượng sức mình an phận buồn đưa lê thôi

"cẩn thận cháy kia" Nó có lòng tốt nhắc nhở cô bạn thân đang nhân lúc ai đó không để ý ngấm trộm người ta đây si mê

Mặc Nhiên giật mình quay ra nhìn, vội đảo mặt của que thịt, thờ phào: "may chưa cháy"

Nó vừa ăn thịt vừa thân nhiên ca thán: "thích người ta còn bày đặt e ấp rụt rè cơ. Mặc Nhiên à tôi nhớ bà lúc trước thấy trai đẹp là lao đến như điên giờ bày đặt chỉ lên nhìn từ xa cơ đấy"

"bà thì hiểu gì. Người ta phải tém tém lại để còn giữ chút hình tượng hiểu không?" Mặc Nhiên đùa cùng nó

"Gớm! liêm sỉ thì 9 roi 10 còn già bộ" nó thân nhiên vạch trần sau đó liến xúi bạn: "bà không tận dụng cơ hội cẩn thận bỏ lỡ đó. Hơn nữa bà định để Thiên Vũ mãi không có cha sao?"

Mặc Nhiên vội nhìn trước ngó sau, thấy không có ai liền nhẹ nhõm hẳn, nói nhỏ: "anh ấy có người trong lòng rồi. Tôi không muốn ép buộc người khác."

Bao lâu nay chẳng phải đều một mình nuôi nấng thẳng bé lớn lên tốt đó sao. Chỉ cần anh ấy hạnh phúc là được rồi.

Nó nhìn Mặc Nhiên ngạc nhiên. Hắc Phong có người trong lòng ư? Nó còn không biết luôn. Haiz nó đau lòng thay Mặc Nhiên đến bao giờ cô nàng mới có thể vui vẻ trong chuyện tình cảm đây nữa.

"được rồi vui vẻ lên. Hôm nay không được nhắc đến mấy chuyện thế này" Mặc Nhiên sụt sùi với nó nào biết hành động này đã lọt vào mắt Hắc Phong. Một tia sáng tình yêu mong manh len lỏi nơi góc tối trái tim.

Lúc gần ăn tụi nó có đón tiếp thêm hai vị khách đặc biệt khác. Nó thấy Phan Anh thì vui mừng ra đón nhưng hành động này lại khiến tăng băng ghen liền đến bên cạnh, kéo nó dán chặt vào người mình đánh dấu chủ quyền. Trời ời hẳn nào biết hành động này khiến nó vui cỡ nào chứ. Vừa lạnh lùng bá đạo vừa đáng yêu âm áp. Nó là nó thích mẩy mẩy cái kiểu này nhá hìhì!

Phan Anh nhìn hành động ấy cười nhẹ. Thật ra nếu lúc trước anh sẽ rất dễ tâm nhưng giờ trái tim anh thuộc về người con gái bên cạnh nên cũng chẳng còn quan trọng nữa. Đôi khi gặp đúng người, vào đúng thời điểm sẽ khiến ta buông bỏ được thôi.

"em tưởng hôm nay anh không đến"

"ừ anh và cô ấy vừa về Việt Nam liền đến đây luôn may vẫn kịp" Phan Anh âm áp nói, nhìn nữ nhận bên cạnh cung chiêu

"ahìhì có biến nha. Chị tên gì vậy?" nó nhìn hai người cười gian tà.

Hắn nhìn vợ mình, chỉ được cái thế là nhanh.

"chị tên Khả Như" cô gái nở nụ cười thân thiện, giọng nói nhẹ nhàng cứ chi hòa nhã. Mà nó nhìn quen lắm nha hình như đã gặp đâu rồi. Để xem nào, phải lục lại bộ não đã. Hừm hừm hôm chúng ta đi ăn, cô ấy đi xem mắt" Phan Anh thấy bộ dáng nó đâm chiêu nghĩ mãi nghĩ hoài vẫn chẳng ra liền nhắc.

Đội Phan Anh nhắc mới nhớ nhưng vẫn bày đặt thốt lên

"à. Em nhớ rồi! Chị! Hành động hôm đó của chị được lắm! em thích chị rồi đó!" nó gơ ngón cái về phía Khả Như khiến cô nàng phì cười.

Người con gái thế này bảo sao có thể khiến người bên cạnh cô siêu lòng. cô cũng thấy đáng yêu nữa nè.

"hì hi thật ra lúc đó chị bị ép thôi chứ bình thường chị không vậy đâu" Khả Như vừa cười vừa đáp

"em chắc chứ?" Phan Anh nhìn Khả Như lật tẩy

"được rồi, đến giờ ăn rồi vào bữa thôi" hân hân lên tiếng.

Mọi người ngồi quây quần cười nói vui vẻ. Hai đứa trẻ nhà nó đã được huấn luyện nên rất có ý thức tự giác ăn uống. hihi do đó nó cũng thành thói quen đưa lễ bán dưa chuột với hội chị em.

Mọi người lần lượt ra về chỉ còn Hắc Phong và Mặc Nhiên. Mặc Nhiên tán dóc với nó một chút mới ra về. Hắc Phong đúng lúc kết thúc cuộc gọi định đưa Mặc Nhiên về nhưng cô nàng từ chối. Nó dậm chân bừa bãi thay. Cơ hội tốt như vậy còn bỏ lỡ con bé ngọc này nó thật tức chết mà. Nó vẫn không tin Hắc Phong có người trong lòng rồi. Lao nhát định phải moi tin mới được.

Đang hùng hục í chí giúp bạn bộp một cái bị hân cốc đầu rõ đau về mặt không mấy thiện cảm" em đang nghĩ gì xấu xa hm?"

"Nhìn mặt em tốt bụng thế này mà anh dám bảo em nghĩ xấu xa.Hừm tối nay em sang phòng con ngủ" Nó giận dỗi đáp

"ba sai rồi ba xin lỗi mẹ đi" nhóc Gia Mĩ nhanh nhẩu, về mặt ngây ngô vô số tội nhìn ba mình

"được. Ba xin lỗi mẹ con được chưa?" Hắc Phong cưng chiều bé con bé lên

Con bé nhìn chăm chăm ba mình, nhận thấy sự thành khẩn nhận lỗi mới gật gù đầu chấp nhận.

Còn cậu nhóc này giờ đứng như người ngoài cuộc, trên mặt chỉ viết đúng dòng chữ:" thế sự không màng tất cả đều không liên quan đến ta" rất lạnh lùng.

Nó nhìn hai đứa con mình lại nhìn chòng hời:" anh nói xem hai đứa này tính tính khác nhau như vậy..."

"vậy thì sinh thêm thôi chúng nó có thêm anh chị sẽ tự khắc thân nhau" hân thân nhiên nói, ánh mắt hiện tia xấu xa, đặt con bé xuống đất bế nó lên phòng.

Gia Mĩ thấy mình bị ba bỏ rơi ngơ ngác định chạy theo liền bị chặn bởi anh trai mình:" ba mẹ làm chuyện đại sự chúng ta lên phòng ngủ"

Lý Gia Kỳ lạnh lùng nói, lạnh lùng dặt tay em gái trở về phòng. (TT: Nhóc này tương lai có tiền đồ chị sẽ chờ em lớn hehe!!!)

===== KẾT THÚC =====

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 72: Chút lời tâm sự của TÁC GIẢ(đọc đi thú zị lắm! Nhiều điều các chế sẽ bắt ngờ haha)

Cảm ơn các bạn thời gian qua đã theo dõi và ủng hộ TT. Cảm ơn vì đã thông cảm cho mình những lúc mình bận cũng như những lúc mình để các bạn phải chờ lâu. Thật ra thì không phải lúc nào mình cũng bận thật nhưng truyện này mình viết hoàn toàn do cảm hứng đến nên không thể ra đều. Có những lúc mình muốn viết nhưng viết lại xóa, có rất nhiều chương đến khi các bạn đọc mình đã viết rất nhiều lần nhưng không vào mạch cảm xúc nên mình lại xóa đi đến khi ưng ý mới đăng lên.

Truyện này lúc đầu mình viết là do nổi hứng muốn viết về truyện kết hôn trước yêu sau, kịch bản chính là ngược thâm hại ngược ngược nữa ngược tăng cấp độ ngược đến chết đi sống lại và kết thúc sẽ là se. ahhihi lúc đó mình rất thích đọc truyện có kết se nên mình viết truyện này cũng dự định là sẽ cho kết buồn luôn. cuối cùng mình cũng méo hiểu sao mà nó toàn đường với đường kết thì đi ngược hân với kịch bản ban đầu. Một điều nữa, truyện này mình dự định viết ngắn khoảng 45 chương thôi xong sau đó mình lại nghĩ liệu có viết được nổi 45 chương không? Minh đào đâu ra mà viết được dài thế cuối cùng nó hơn hẳn 45 chương vượt cả con số 60 lên đến hân con số 70.

ahhihi nhớ ra một điều nữa rất quan trọng là nguyên tắc viết truyện của mình chỉ có một he hai se chứ ko chơi kết mở nhá. mình ghét cay ghét đắng cái thể loại kết mở. Về với nhau hay không thì cho luôn một đáp án cho nhanh còn bày đặt mở này mở kia để mặc sức tưởng tượng đau hết cả não. Mị là mị tức mấy vụ đó lắm mà méo làm được gì cái bà tác giả thôi nên đành chịu.

Truyện này mình viết với mục đích thỏa mãn đam mê cũng không nghĩ sẽ được lên cả các trang truyện khác nên mình có phần ngoài sức tưởng tượng. Tuy nhiên mình hơi buồn vì các web chưa bảo với mình một câu. Thật ra các bạn chỉ cần nhấn bên dưới bảo mình là muốn đăng truyện thì mình ok hết ấy mà có chăng làm chảnh tí thôi nhưng vẫn đồng ý nha.

Kết, có thể nhiều bạn thấy hơi đột ngột, tình tiết về cuối hơi nhanh nhưng mình nghĩ thế là ổn rồi vì mình không muốn viết quá dài, sợ viết nữa kiểu nó càng lúc càng nhàm áy nên kết nhanh cho lẹ. Một lần nữa cảm ơn các tình iu đã ủng hộ mình nha. I love iu chut chut. Tặng rô tym đến tất cả bà con nhé. Bà con lưu ý thời gian này dịch bệnh căng thẳng nhớ tuân thủ các quy định và hạn chế ra đường nhé. Đặc biệt không biết có chế nào giống mị không thời gian này thấy âm áp hân bộ y tế quan tâm còn hơn cả người yêu nên cũng bớt cu don hehe.

Các chế có gì thì comment bên dưới nha! Ahhihi lấp hồ rồi nhẹ lòng hân.

Bye các tình iu. Chúc các tình yêu ăn nhu cầu lương ế sắp mặt giống mị cho mị có cảm giác nhiều người đồng cảnh ngộ nha ahaha. Mong rằng lời chúc này sẽ bay cao bay xa để nhiều người hứng hehe.

=====*****=====

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 73: Ngoại truyện 2

5 năm sau, tại công trường tiểu học lớn ở thành phố A, Mặc Nhiên xuống xe, trả tiền taxi rồi đi thẳng vào trong một lúc sau trở lại trong tay dặt một cậu bé cầu kính, nói vậy cho sang chứ tên nhóc này gầy ốm à, được cái cao như cây tre. Đây cũng chính là lí do vì sao sống hai mấy năm trên đời chưa bao giờ có cảm giác thấy bại đến như vậy.Đừng là chảnh trẻ nhỏ là

việc khó nhất trần đời!

Nhóc con ở tay trong tay được mẹ dắt đi, lòng khoái chí vô cùng, gương mặt lạnh lùng xuất hiện nét cười hiếm hoi

"Tiểu tử, hôm nay rình nấy con không rồi?" Mặc Nhiên vừa dắt tay con vừa điềm nhiên hỏi, dường như đã quá quen với cảnh này.

"Mẹ hôm nay con không ăn trứng ngỗng con nâng cấp lên con một rồi!" Nhóc con nhanh nhẩu đáp lại nhìn về mặt mẹ mình hiện đúng năm chữ "còn lâu mẹ mới tin" liền thờ dài, ra vẻ bất lực và buồn tẻ

"mẹ không có niềm tin ở con trai mình ư?" Nhóc con thờ dài, nhìn mẹ buồn bã

"ừ! Là con khiến mẹ mất niềm tin trước! Con nói xem rõ ràng con sở hữu gương mặt đẹp trai đến thế này cộng thêm nữa mẹ thấy gen của bản thân mình cũng đâu đến nỗi mà sao con...học suốt ngày chỉ ăn trứng ngỗng vậy?Hay tại nhà mình thiếu trứng ta?" Mặc Nhiên nhìn con trai, sau đó chỉ vào mình thao thao bất tuyệt lòng thầm tự hỏi rõ ràng bản thân cô lúc trước học hành còn được coi là thiên tài mà sao có thể đẻ ra tên nhóc gen kém vậy? Chưa kể nhìn gương mặt giống hệt ai đó kia càng thêm thắc mắc rốt cuộc sai sót ở khâu nào? Mà tại sao sai quá là sai thế này?

"mẹ yêu dấu, do con trai mẹ thấy nấy việc đó quá tầm thường nên không muốn động não chứ con trai mẹ là một thiên tài đó" Cậu bé tự tin khẳng định bản thân. Nghĩ đến mấy con só cộng trừ chỉ cần nhìn cũng biết mà cậu cũng phải động tay ư? Thế thì quá lãng phí tài năng rồi! Thà dùng thời gian đó vào việc có ích hơn chẳng phải tốt hơn à?

"ừ con cúi xuống cho mẹ"

Cậu nhóc nghe lời liền cúi xuống thật sau đó được bà mẹ của mình phán một câu rất chi là đen thui

"rồi! Nhặt liêm sỉ của con lên"

"....."

"Mẹ xinh gái! Hôm nay con thấy các bạn trong lớp, các bạn ấy được bố mẹ đi đón rất vui vẻ, mẹ xem con lớn từng tuổi này sao mẹ vẫn chưa cho con gặp ba vậy?" Cậu nhóc làm vẻ mặt ngây thơ vô số tội, mang theo biểu cảm hết sức đáng thương nhìn mẹ mình tủi thân.

"Ừm mẹ chính là ba của con. Không cần cảm thấy ghen tị với gia đình khác con có mẹ đây đã rất may mắn rồi!" Mặc Nhiên thờ dài trong lòng, cô không thể cho con mình một người cha là lỗi của cô nhưng mà điều này sẽ không thay đổi cho đến mãi về sau.

Nhóc dường như đã biết trước đáp án, nhưng vẫn giả vờ lấy lòng mẹ trong khi thâm tâm lại nghĩ khác. Với tài năng của nhóc tìm ba là chuyện dễ dàng. Chỉ cần tạo một phần mềm sau đó chiết suất dữ liệu vệ tinh là sẽ tìm được ba mình. Chuyện này có gì khó đâu. Đợi đến lúc ba xuất hiện để xem mẹ giải quyết thế nào!

"Vậy nhờ sau này ba xuất hiện thì sao mẹ" Cậu nhóc giả bộ ngây thơ vô số tội dò hỏi

"haha điều đó là điều không thể ba con đã mất rồi. Được rồi chúng ta gác chuyện đó tại đây. Ok?"

"Được mẹ. Con muốn ăn sườn xào chua ngọt, cá nấu dưa chua" Để xem lao ba xuất hiện mẹ còn dám lừa con không?!

"ok. Đi thôi mẹ sẽ mua cho con" Mặc Nhiên dắt tay thiên thần nhỏ tiến về phía trước chẳng hay phía góc bên kia đường có một cặp mắt chim ưng đang dõi theo từng nhất cử nhất động một. Người đó lấy điện thoại trong túi, gọi cho ai đó dường như là thuộc hạ phân phó, ánh mắt chưa từng một giây rời khỏi

Đêm, đợi đến khi mẹ mình ngủ sau, nhóc Thiên Vũ liền lên vào phòng làm việc, lấy máy tính của mẹ mình, phá mật khẩu sau đó thực hiện các câu lệnh tạo một phần mềm ảo ẩn danh, âm thầm truy cập vào vệ tinh, đột nhập vào hệ thống chính phủ lấy kho dữ liệu, yên tĩnh chờ đợi. Về mặt cậu bé lúc này giống hệt một người, đầy nghiêm túc và lạnh lùng. Vì lần trước cậu đã quét gương mặt để tìm người có đặc điểm đường nét giống với mình nhất nhưng đúng lúc đó mẹ cậu lại tỉnh, không thấy cậu đâu liền gọi um lên nên cậu đành phải tạm dừng, trốn vội vào nhà vệ sinh sau đó nói dối mẹ mình cuối cùng là ngủ quên mất. Vì thế lần này cậu chỉ cần mở phần mềm ấy ra, tiếp tục lệnh tìm kiếm là sẽ có kết quả thôi.

15p sau, trên màn hình hiện lên dòng chữ."thành công" gương mặt lạnh lùng ấy liền hài lòng đọc tin tức về người đàn ông kia.

Bên một màn hình máy tính khác, Hắc Phong hiện tia thích thú. Thằng bé này quả không tầm thường. Gương mặt ấy đích thị giống anh y hệt nhưng cần phải có kết quả xét nghiệm để chắc chắn hơn.

Hôm nay cả hai đều được nghỉ nên Mặc Nhiên ôm con trai mình ngủ đến trưa sau đó mua ít đồ ăn để cho qua bữa.

"mẹ tối nay con muốn đi chơi" Thiên Vũ làm bộ đáng nịnh nọt để mua chuộc mẹ đồng ý

"được thôi. Lâu không đi rồi lần này đi cho khuấy khỏa" Mặc Nhiên vui vẻ đồng ý không hề nghĩ nhiều

Thiên Vũ nhìn mẹ cười tia giảo hoạt, tiếp tục ăn com của mình.

Tối đến, sau khi đi vài vòng ở khu vui chơi cậu nhóc liền giả bộ đi vệ sinh nhưng lại ngoặt theo một hướng đi khác ra bên ngoài, đi vào một khách sạn cao cấp gần đó theo bản đồ hôm qua cậu đã ghi nhớ sau đó chạy vào một phòng ở tầng chót.

Hắc Phong ngồi trên ghế, tay cầm một ly rượu whisky 40 độ, nhìn bản sao của mình đứng ở phía trước, gương mặt vẫn không đổi sắc. Hai bên nhìn nhau một lúc, một bên điềm nhiên như đã nắm rõ mọi việc từ trước, một bên suy xét, cân trọng xác minh.

"Tại sao chú bỏ rơi mẹ cháu?" Cậu nhóc lạnh lùng lên tiếng, chất vấn thẳng thắn. Căn phòng vốn đã lạnh giờ càng thêm lạnh buốt, nhiệt độ tụt sâu

"Ta không biết việc này"

"giờ chú đã biết.Cháu muốn có ba"Nhóc lạnh lùng nhìn người phía trước, nói trọng tâm lòng thầm nghĩ" mẹ mẹ chọn gen cũng không tồi! Chọn được hẳn người đứng đầu giới hắc đạo"

"Ta sẽ chịu trách nhiệm nhưng nên nhớ ta không muốn có bất kì tình cảm nào với mẹ cháu" Hắc Phong trầm giọng nói

"Được"

Bên ngoài, Mặc Nhiên chờ mãi vẫn chưa thấy con mình về liền lo lắng, hót hải đi tìm, sau đó liền nhận được một cuộc gọi từ số máy lạ

"alo ai vậy?"

"mẹ là con đây! Con bị lạc mất rồi hiện giờ con đang ở cùng với một chú tại khách sạn CAM mẹ đến đón con với" Thiện Vũ thông báo cho mẹ bằng giọng trẻ thơ của mình khác hẳn với giọng ban này

"Đợi mẹ! Mẹ đến ngay đây"

Mặc Nhiên vội vàng bắt xe đến. Vừa xuống xe liền thấy con trai vẫy tay ra hiệu ở chỗ cửa liền vui mừng chạy đến, trong mắt chỉ có mỗi hình bóng con trai.

"Mẹ!" Hai mẹ con ôm nhau, Mặc Nhiên nhẹ nhõm thở phào. May quá! Con trai cô vẫn an toàn. Thời buổi này bất cóc nhiều lắm sợ sênh tí là toi. May! May quá mà!

"Mẹ là chú gia giúp con" Thiện Vũ ngoảnh đầu về phía sau, chỉ hướng Hắc Phong đứng

"Cảm ơn a.." Chữ "anh" còn chưa kịp thốt ra thì cô nàng liền nhìn rõ người đó là ai. Trên mặt bỗng chốc sùng sờ. Nếu Hắc Phong gặp Thiện Vũ chắc chắn đã đoán ra sự tình. Hồng rồ! Phải làm sao giờ? Cô không muốn thành người đi phá hạnh phúc người khác.

Thiên Vũ cảm nhận được sự thay đổi từ mẹ, liền giả bộ ngờ nghệch hỏi:" mẹ mẹ sao thế?"

"à không có gì" Mặc Nhiên vội lắc đầu trấn an con, nhìn Hắc Phong cố tỏ ra bình thường nói:" Cảm ơn anh nhé"

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm" Hắc Phong lạnh lùng lên tiếng, gương mặt lạnh lùng như cũ, chẳng có một chút quan tâm nào ngoài sự trách nhiệm

Mặc Nhiên yên lặng một lúc, cười nhẹ từ chối:" không cần! Thằng bé không phải con anh"

Thiên Vũ ngây thơ vô số tội nhìn mẹ, lấy hết sức bình sinh tỏ ra đáng thương tui hổ nhất nhìn mẹ:" mẹ con thấy chú ấy rất giống con chú ấy có phải ba con không mẹ?"

"à ừm... không phải. người giống nhau là chuyện bình thường." Mặc Nhiên vừa thương con trai vừa đau lòng nhưng vẫn phải nói dối. Cô không cần một người phải chịu trách nhiệm nếu người đó không thật lòng muốn.

"nhưng con mới xem trên ti vi bác sĩ nói chỉ có di truyền mới có những đặc điểm gương mặt giống như ba hoặc mẹ hoặc xa hơn là ông bà. Bác sĩ nói sai hả mẹ?" Thiên Vũ tiếp tục lươn lẹo giao hoạt trước mặt mẹ mình

Mặc Nhiên khó xử nhìn con trai, nửa bắt đắ dĩ nửa rối như tơ vò không biết nên giải thích thế nào. Sau vài chục giây liền lấy đại một lí do khác

"bác sĩ nói đúng rồi đó. Chẳng phải con giống mẹ y hệt đó sao" Mặc Nhiên nhìn con trai sau đó nhìn Hắc Phong tiếp lời

"cảm ơn anh đã giúp đỡ. Sau này có cơ hội sẽ trả ân tình này. Anh không cần để ý đâu thằng bé thật sự không phải con anh. Em xin phép đi trước" Nói xong liền dắt con trai vội đi thật nhanh

Thiên Vũ vẫn đang cạ ngôn trước câu trả lời của chính mẫu thân đại nhân nên chưa kịp quay trở về với diễn biến câu chuyện đến khi lên xe thì đã muộn chỉ còn biết ai oán nhìn mẫu hậu của mình. Thôi không sao, còn nhiều cơ hội!

Mặc Nhiên trên đường về đều rơi vào trầm tư, im lặng. Hôm nay Hắc Phong đã gặp được Thiên Vũ, cũng đã biết Thiên Vũ là con mình. Nhìn ánh mắt nhóc con lúc đó, nhớ lại những lời thằng bé nói cô có phần giao động. Tuy rằng một mình cô đảm bảo nuôi được nhưng cái quan trọng nhất cô vẫn không thể lấp đầy chính là một gia đình hoàn chỉnh cho thằng bé. Ngược lại cô cũng không muốn chen chân, cô thế này có khác gì bắt ép một người không yêu mình phải yêu mình đâu. Dù sao trái tim Hắc Phong cũng không đặt trên người cô thì cô cũng chẳng thoải mái nổi. Haiz! Thật mệt mỏi nà! Thôi đến đầu tính đến đó vậy! Nghĩ nhiều mệt não lắm!

Có lẽ Mặc Nhiên bởi vì những sự việc xảy ra làm cho rối rắm hoàn toàn không biết tất cả đều có sự sắp đặt càng không thể tin tưởng con suốt ngày ăn ngỗng của mình lại là chủ mưu còn mình theo đó cứ thế lọt hố.

Biết đâu một lần sự cố dây tơ buộc chặt! Có lẽ tiều nhóc tinh nghịch kia chính là sự liên kết để đưa hai con người ấy về với nhau! Nếu là duyên nợ có chạy cũng không thể thoát!

=====Hết Ngoại truyện=====

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tình Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Ngoại truyện 3

Hê lô các tình yêu. Vừa đi thăm thánh đạo xem truyện mình trên các diễn đàn thế nào. Ahihi thấy vui phết kiểu được thỏa mãn đam mê hóng hót ấy sướng thật sự. Các tình yêu đạo này thế nào rồi nè? Thấy tui kết truyện có hựt lắm không? Mà có gì không ưng ý thì lời tui ra ném đá vài câu thôi chứ đừng lôi 18 đời tổ tông nhà tui nha tội nghiệp tui lắm. Cảm ơn các tình yêu thời gian qua đã ủng hộ truyện và mong các tình yêu tiếp tục ủng hộ mình nữa nhé. Tặng tym đại bự cho các tình yêu chống dịch bớt cu đơn!!!

Một lưu ý nữa là mình vẫn sẽ viết truyện nhé. Mình đang viết một tác phẩm mới tên "Phế hậu! Ta đi làm tiểu nhị!" NHƯNG MÌNH KHÔNG LỰA CHỌN SÀN TRUYỆN LÀM NƠI VIẾT CHÍNH NỮA.

HIỆN GIỜ MÌNH ĐANG VIẾT Ở MANGATOON nên các chế có thể vào đó ủng hộ mình nha. Ahihi thời gian này bận quá nên truyện mới lâu lâu mới up được chương. Các tình iu thông cảm nha!

À đúng rồi tui quên! Ai có bức xúc hay muốn gửi gắm gì đến truyện "kết hôn giả: cô vợ tình nghịch yêu em mất rồi!" ĐÃ HOÀN thì comment nhé hihi nì sẽ cùng các chị em bạn đi tâm sự tí cho bớt cô liêu chứ tình hình là gần mấy tháng nay vì chị có vụ mà bị nhiễm mất viuss #codonqua (cô đơn quá) rồi.Tết sắp cả đồng đồ mà cuối cùng không được đi tán trai. Bùn thật sự!

Ủm cho hỏi một câu hỏi ngu phát là có ai đọc truyện tui là nam không zậy? Chắc không ha!

=====**=====

Mặc Nhiên giải quyết nhanh đồng tài liệu đặt ở trên bàn sau đó ghé qua trường đón con trai. Vì cô đã chót hứa tối nay sẽ đưa tên nhóc này đi chơi nên đành phải tuân thủ lời hứa thôi. Hơn nữa lâu nay cô cũng chưa đi quẩy bên ngoài, lần trước mới chơi được có xui thì thôi đi lạc lại cô mẹ hơi vì đi tìm nên lần này quyết tâm phải chơi cho đã. Và đương nhiên rồi đã đi quẩy thì phải ăn mặc thật đẹp. Một người chuộng phong cách quyền rũ như cô tất nhiên là fan trung thành của kiểu chân váy ngắn mix với áo trễ vai như thế trông vừa trẻ vừa đáng yêu lại vừa quyến rũ ahii.

Thiên Vũ thấy mẹ mình mặc váy quá ngắn liền lắc đầu trong lòng, nhưng nghĩ bụng thế này cũng hay, biết đâu ba sẽ dễ ý tới hehe vừa hay có thể kích thích thêm tình cảm của hai người họ.

"Nhóc con nghĩ gì vậy? Mau đi thôi" Mặc Nhiên hí hửng kéo tay nhóc rời đi.

Tại trung tâm thương mại, khu nhà hàng, quán xá Mặc Nhiên chọn một quán trông có vẻ đẹp để sạch sẽ sau đó lôi tiểu tử thối cùng mình vào trong. Đương nhiên cậu nhóc luôn trong tầm ngắm của mẹ tránh tình trạng đi lạc như chơi giống lần trước.

"Mẹ, chú kia đang nhìn mẹ kìa!" Nhóc con liền chạy sang ngồi bên cạnh mẹ mình để che chắn ánh mắt đáng ghét của kẻ đó vừa có tình nói to chữ "mẹ" để đuổi ruồi muỗi xung quanh.

Mặc Nhiên còn thấy lạ tự nhiên tên nhóc này chạy sang bên cạnh mình làm gì té ra là sợ vệ tinh bao quanh cô haha cũng vui phết áy nhi. Tự nhiên muốn chơi xấu một tí. Đã thế cô sẽ kéo hồ cả hai vai cho nhóc một lần hehe nghĩ là thấy sướng rồi đó. Riêng gì chứ mấy vụ này cô phải nằm top 1 haha.

"Mẹ! Mẹ tép tép lại! Con không đồng ý người khác làm ba con đâu!" Nhóc con bắn tia lửa điện cảnh cáo về phía tên kia, về mặt đen khịt như đất nổi lòng thầm nghĩ cứ thử mon men xem cậu có hack cả họ nhà hân không

"Hhah liên quan à? Tiểu tử thối có phải con nhảm lẫn gì không? Mẹ vẫn là mẹ con ba con vẫn là ba con chẳng qua mẹ đây đang đi tìm hạnh phúc riêng cho đời mình con dám ngăn cản à? Để xem mẹ có cho con ra ngoài đường không" sau đó cô tỉnh bản ánh mắt hình trái tim về phía đó ai ngờ đầu vô tình lọt hết vào mắt ai kia.

Cậu nhóc thấy ba mình xuất hiện liền vui mừng hô lớn:" ba! Ba đến rồi!"

Thư sinh cánh mày bán nhìn thấy cảnh đấy hi vọng bị đập tắt phũ phàng, tắt điện quay đi.

Mặc Nhiên nhìn con trai lại nhìn Hắc Phong sau đó liền biết bị con trai gài. Được lắm con trai mẹ! giờ còn biết lo sợ cơ đấy! Hèn chi nãy giờ thằng bé này toàn câu giờ hóa ra là như vậy.

Mặc Nhiên gật đầu coi như lời chào, sau đó bắn ánh mắt đầy mũi dao về phía con trai. Đáp lại, nhóc con liền bày ra bộ dạng tự thường cười đầy gian xảo nhìn mẹ mình hỏi àm:" mẹ quá khen"

"Ba đến rồi, mẹ ơi đi chơi thôi" Cậu nhóc thúc giục, về mặt đầy khoái trí, kéo tay mẹ mình tiến về phía Hắc Phong.

Mặc Nhiên cảm thán trong lòng. Có Hắc Phong ở đây cô sao dám "lúc đi hết mình lúc quây nhiệt tình"đấy. Thôi kệ đi chơi mà không quây thì không đi chơi làm gì cho phí! Đẳng nào thì Hắc Phong cũng có để ý đến cô đâu có việc gì phải giữ hình tượng nữa. Ủm ngẫm nghĩ lại thì đã đã được hai năm kể từ ngày đó chưa thấy lần nào có mặt Hắc Phong cô không mất mặt hết giờ mất thêm tí cũng chẳng ảnh hưởng kinh tế nhà ai heheh.

Không khí một bên hơi ngưng ngừng, một bên vẫn rất lạnh lùng xa cách. Nhóc con cùng bố mẹ mình đi vào khu vui chơi sau đó liền kéo hai người đến bên quầy gấp gấu.

Mặc Nhiên mua đồng xu, nhanh chóng trở về, đúng lúc gấp quần lí khu vực ở thành phố của mình nên có chào hỏi đôi chút.

"Mặc Nhiên thật trùng hợp" Anh chàng có gương mặt lạ, mái tóc bạch kim đẹp để cùng giọng nói trầm ấm áp nhìn Mặc Nhiên xã giao

"Chào anh, quán lí khu vực! Anh đến đây chơi cùng bạn gái hả?" Cô nàng theo phép lịch sự mỉm cười hòa nhã đáp, mắt không quên li từ trên xuống dưới, duyệt một lượt, đáy mắt lóe tia sáng chói. Kim cương vương lão ngũ đích thị là đây rồi hehe! Thật ra vì cô làm quản lí nên thỉnh thoảng cũng có gặp anh cũng tính có quen biết sơ sơ nên mới chào nhau như vậy.

"tôi chưa có bạn gái. Tôi đến đây để tìm ý trung nhân" Anh chàng vừa nghiêm túc vừa trêu ghẹo khiến Mặc Nhiên phì cười. Chẳng bù cho đẳng này không khí ngập tràn mật ngọt thì đẳng kia lại đáng chất một cách kì lạ. Nhóc con vất chéo hai tay, bắn ánh mắt đầy hăm dọa tức rằng đối phương chẳng dễ ý dành bắt lực chỉ còn biết tức giận trong lòng.

Hắc Phong đáy mắt thêm hàn cực,càng lúc càng sâu thẳm tối đen như chuẩn bị cho sự thức dậy của quỷ. tim bỗng nhói lên vài nhịp, nhìn cảnh phía trước cực kì ngứa mắt. Dấu hiệu này chẳng phải lúc trước anh đã rất quen thuộc. Không lẽ... Hắc Phong nội tâm phủ nhận nhưng tay tự lúc nào đã buông con trai mình ra.

Vị quản lí trẻ đó, vốn có thiện cảm với Mặc Nhiên từ trước, lại sống ở bên nước ngoài nên tính tình khá thoáng và tâm lí. Thấy Mặc Nhiên có vẻ hơi lạnh liền cởi áo khoác ngoài của mình định khoác nên vai của Mặc Nhiên, âm áp nói:" có mặc ít vậy sẽ lạnh đó khoác tạm áo tôi để giữ ấm cơ thể. Khi nào gấp thì trả áo tôi sau cũng được. Tôi đi trước nhé"

Cậu nhóc như nhớ ra mình còn đồng minh, lập tức bắt tín hiệu. vui vẻ làm cái vọt muối đi động tiến về phía mẹ mình diệt muỗi. Bước đi hùng hực ý chí phải diệt triệt để, phải diệt tận gốc kẻ thù nhưng vì bước chân có vẻ hơi ngắn nên chạy có phần hơi chậm mới đến được đích. Kế hoạch tự tay diệt muỗi thất bại hoàn toàn!

Trái ngược với con trai, Hắc Phong chỉ cần bước vài bước đã đến, nhanh tay đặt áo khoác của mình lên vai của Mặc Nhiên, đôi mắt chìm ưng sắc bén sâu thẳm nhìn người đó, giọng đầy hàn băng:" không cần"

Cô nàng bất ngờ, khó tin nhìn Hắc Phong. Cả người chấn động như bom nổ, đơ đơ load dữ liệu. Có phải hay không cô vừa bị hạ mắt? Hắc Phong! Hắc Phong vừa khoác áo cho cô ư? Trời ơi đó chính là ghen á! Ôi mẹ ơi cô cần thuốc chống shock tinh thần ngay lập tức! À thêm cả thuốc ổn định tim thì càng tốt! Tim cô sắp rơi cmn ra ngoài rồi!

Cậu nhóc thấy vậy nhanh trí kiếng chân ôm eo Mặc Nhiên, giọng đầy non nớt vô số tội!" mẹ! Con và ba đợi mẹ nãy giờ! Chú này là ai thế mẹ định bỏ rơi con và ba ư! Huhu"

Đã thế còn có tình quay ra liếc vị quản lí kia về mặt đầy đáng thương như sắp khóc đến nơi.

Anh chàng kia thấy vậy về mặt có chút khó xử, phản ứng kịp thời thu áo mình về, tìm lí do đại khái dễ rồi đi.

Trời ơi vụ gì nữa vậy! giờ cô mới biết con trai mình cũng có tài năng diễn xuất tốt đấy! Vãi chương thật luôn! Diễn cũng lố quá rồi!

Cuối cùng chơi thì chẳng thấy đâu mà toàn thấy hết bắt ngờ này đến bắt ngờ khác. Về đến nhà, nhóc con thông minh chuẩn trước tránh ăn phải củ lương đồng thời cũng bảo vệ được

mắt vừa tránh tia x làm hại đến tâm hồn trẻ thơ.

Mặc Nhiên trên xe đã trấn tĩnh suy nghĩ, trong lòng vui sướng không thôi. Nhưng hành động ấy của Hắc Phong chắc gì đã có ý khác. Ánh mắt lúc đó với lúc ở cùng cô gái kia rất khác nhau. Có lẽ là cô nghĩ nhiều rồi! hAHA thế là cô lại ăn dưa bở nữa này. Kể ra từ lúc Hắc Phong chịu trách nhiệm chăm sóc tiểu tử thối cô cũng đầu qua lại nhiều, gặp nhau chủ yếu lúc đón tiễn nhóc đó về. Hơn nữa trong những lần ấy cô cũng chưa gặp gặp cô gái kia trực tiếp lần nào. Và cũng từ khi đó tần suất cô ăn dưa bở nhiều hơn hẳn bình thường. Cô có nên gắn luôn tên mình thành "Mặc dưa bở" không nhỉ?

Mặc Nhiên cởi áo khoác, trả cho Hắc Phong, hít một hơi thật sâu nói: "cảm ơn anh. Ừm lần sau anh không cần làm thế đâu sẽ có người hiểu lầm đấy. Em vào trước đây" Thật ra cô còn muốn nói "không chỉ chị ấy hiểu lầm mà cả em cũng sẽ hiểu lầm" nhưng vẫn nuốt vào trong.

"em đang trách tôi phá hỏng nhân duyên tốt của em?" Hắc Phong lạnh lùng lên tiếng, lòng cảm thấy khó chịu, suy nghĩ bất ổn

"Phải đó. Anh xem em cũng cần phải lấy chồng chứ"

"Em biết gì về người trong lòng của tôi?" Hắc Phong tiến đến nhích đến gần

"em cần gì phải biết. Chúng ta ai cũng có người trong lòng rồi. Làm vậy đều khiến đôi bên khó xử" Mặc Nhiên lùi về đằng sau, không nhìn Hắc Phong nhưng cảm nhận rõ nhiệt độ từ người phía trước càng lúc càng lạnh.

"Người trong lòng? Là hán ta?" Hắc Phong tiếp tục truy hỏi, bước càng lúc càng gần, đầy mắt hiện tia sắc lạnh ghê rợn. Tức giận dồn ép. Ba từ "người trong lòng" lặp đi lặp lại khiến anh phát điên. Anh phát hiện mình động tâm rồi. Động tâm từ lúc nào không hay!

"đúng thì sao? Em thích anh ấy đấy?" Mặc Nhiên vừa nhìn đằng sau vừa lùi lại, hết tường không thể lùi được nữa, run sợ trả lời băng quơ, bị Hắc Phong dồn đến rồi rầm cả não.

Hắc Phong ép Mặc Nhiên vào bờ tường, khoảng cách gần đến nỗi như dán vào nhau vậy. Không khí co ép ngột ngạt. Cô không biết Hắc Phong bị sao nhưng cô có cảm giác sợ, kiểu như gặp phải ác ma ấy nhờ cô nói gì sai bị xử thì sao. Không được có phải chuẩn đã.

Mặc Nhiên theo bản năng thấy tình thế nguy hiểm liền muốn chạy thật không may bị Hắc Phong giữ chặt eo.

"định chạy đi đâu?" Hắc Phong bá đạo như một thú tính càng dọa Mặc Nhiên thò để thêm sợ run lấy bẫy, mặt mày như sắp khóc đến nơi.

"em xin lỗi. Em xin lỗi. Em sai rồi! Tha cho em! Em biết lỗi rồi!" Mặc Nhiên bị dọa sợ đến nỗi chỉ load được đúng vài chữ.

"em có tin tôi dám cưỡng hiếp em ở ngay đây không!"

Hắc Phong lúc này như một con thú sổ lồng toát ra vẻ nguy hiểm đến rợn người. Có lẽ mối tình đầu dễ mất đã khiến Hắc Phong trở nên như vậy. Ai nói yêu cứ phải màu hồng của mặt ngọt? Có những người vì sợ dễ mất nên mới cực đoan như thế.

Mặc Nhiên chán kinh, chân tay bủn rủn chỉ biết lắc rồi lại gật gật rồi lại lắc, về mặt tái nhợt hẳn.

"nói em có thích hán không?" Hắc Phong ánh mắt hán tia máu, mắt hết lí tính

Mặc Nhiên như con rối chẳng nghe rõ câu hỏi chỉ gật thấy Hắc Phong thần sắc thay đổi liền lắc đầu.

"Nói" Hắc Phong không buông tha, tiếp tục bắt ép cho đến khi nghe được câu trả lời mới thôi

"không. Không. Không" Cô nàng vừa nói vừa lắc đầu, hiển nhiên lần đầu thấy Hắc Phong đáng sợ như quỷ. Là cô thích nhầm người hay đây nhầm người đây?! Đây mới là con người thật của Hắc Phong?

Hắc Phong bá đạo ghé sát tai Mặc Nhiên nói nhỏ: "nếu em đã là của tôi thì đừng hòng là của kẻ khác!"

- -----3 năm sau-----

Hắc Phong giờ đã là hoa có chủ, là cây có chủ, hơn hết còn là ông chồng bá đạo khiến Mặc Nhiên run sợ. Thậm chí vì sợ Hắc Phong giờ cô nàng còn bị Giản Hi gọi với biệt danh "thò nhất gan" với khả năng dối lòng đã ở level đỉnh cao. Có lẽ do kỉ niệm hôm đi chơi 3 năm trước được Hắc Phong đột ngột dồn tường tỏ tình nên đến giờ vẫn còn ám ảnh chẳng? Có khả năng cả đời này cũng không phai mờ nổi đâu! Có trách trách Mặc Nhiên số nhỏ có ông chồng Bá Đạo quá mà!

Thôi chúc hai anh chị hạnh phúc! Chúc em mà viết là em sẽ quyết tâm ngược cho toi bởi hoa lá á!

Ơ MÀ LIỆU CÓ NÊN VIẾT HỆ LIỆT KHÔNG NHỈ? CHO MỊ XIN CÁI PHIẾU BẦU ĐỀ CÂN NHẮC VỚI!!!

=====KẾT TRUYỆN MỞ RỘNG ahihi đùa tí cho vui=====

=====chứ thấy có bạn bảo muốn có kết cho cặp đôi này nên tiện thể viết lun=====

Bạn đang đọc truyện *Kết Hôn Giả: Cô Vợ Tinh Nghịch Yêu Em Mất Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.